

ЛЕЙНИ ТЕЙЛЪР СЪНИЩА ЗА БОГОВЕ И ЧУДОВИЩА

Част 3 от „Създадена от дим и кост“

Превод от английски: Анелия Янева, 2014

chitanka.info

На Джейн

1

СЛАДОЛЕД СРЕЩУ КОШМАРИ

Пулсиращи нерви и пищяща кръв, диво и разбунено, и преследващо, и поглъщащо, и ужасно, и ужасно, и ужасно...

— Елиза! Елиза!

Глас. Ярка светлина и Елиза се продъни в будността. Чувството беше точно такава: като рязко пропадане и твърдо приземяване. „Това беше сън — чу се да казва. — Просто сън. Добре съм.“

Колко често беше произнасяла тези думи през живота си? Много повече, отколкото изобщо може да преброи. Сега обаче за първи път ги каза на мъжа, който героично се беше втурнал в стаята ѝ, стискайки пикела^[1], за да я спаси от убиеца.

— Ти... ти пищеше — каза съквартирантът ѝ Гейбриъл, стрелкайки с очи тъмните ъгли на стаята, без обаче да открие следа от убиец. Още беше сънен и рошав, маниакално ококорен, вдигнал високо пикела и готов за атака. — Искам да кажа... наистина, ама *наистина* пищеше.

— Знам — отвърна Елиза прегракнало. — Случва ми се понякога. — Седна в леглото. Усещаше ударите на сърцето си като топовни гърмежи — злокобни, гръмовни, отекващи из цялото тяло, и макар устата и да беше пресъхнала, а дишането — плитко, се насили гласът и да прозвучи естествено. — Съжалявам, че те събудих.

Примигвайки, Гейбриъл свали пикела.

— Не е там работата, Елиза. Не съм чувал някой да крещи така в реалния живот. Приличаше на писък от филм на ужасите.

Изглеждаше истински впечатлен. „Върви си — прищя и се да каже. — Моля те“. Ръцете ѝ започваха да треперят. Скоро вече нямаше да се владее и не и трябваха свидетели. Приливът на адреналин след такъв кошмар можеше да е с доста тежки последици.

— Добре съм, честна дума. Ясно? Просто...

Мамка му.

Треперене. Напрежението взе да расте, под клепачите ѝ започна да пари и всичко излезе извън контрол.

Мамка му, мамка му, мамка му.

Тя се сви и зарови лице в завивките, усещайки как риданията се надигат и я превземат цялата. Колкото и зловец да беше кошмарът — а него наистина си го биваше — последиците бяха още по-страшни, защото, макар и в съзнание, продължаваше да се чувства все така безсилна. Ужасът — ужасът, *ужасът* — си оставаше, но се добавяше и друго нещо. Появяваше се заедно със съня, всеки път, но не изчезваше с него, а се задържаше като нанос, който приливът е изхвърлил на сушата. Приличаше на нещо отворително — вонящ труп на левиатан^[2], оставен да гние на брега на нейното съзнание. Това беше покаяние. За бога, тази дума беше твърде безлична, за да го опише. Чувството, с което я оставяше сънят, беше като ножове от паника и ужас, забити в отворените и гноясали рани на вината.

Вина заради какво? Ето това беше най-страшната част. Това беше... мили боже, то беше неописуемо и огромно. Твърде огромно. Нямаше по-страшно деяние за всички времена в пределите на цялата вселена и вината беше само нейна. Но това беше нещо невъзможно и колкото повече Елиза се отърсваше от съня, толкова по-нелепо и се виждаше то.

Тя не го беше сторила, нито някога би могла да направи... *това*.

Но превземеше ли я сънят, вече нищо друго нямаше значение — нито логиката, нито здравият разум, нито дори законите на физиката. Ужасът и вината заличаваха всичко.

Изсмукваха го.

Когато риданията най-после утихнаха и тя вдигна глава, Гейбриъл седеше на ръба на леглото, тревожен и преливащ от съчувствие. Гейбриъл Единджър притежаваше някаква контешка изтънченост, заради която не ѝ беше никак трудно да си го представи с папийонка в близко бъдеще. А защо не и с монокъл. Той беше невролог, вероятно най-умният човек, когото Елиза познаваше, както и един от най-милите хора. Двамата бяха научни сътрудници в Националния природонаучен музей „Смитсониян“ — НПМ — и постепенно се сприятелиха, макар и да не бяха точно *приятели*, през последната година, откакто приятелката на Гейбриъл се премести в Ню Йорк заради своята докторантура, а на него му трябваше съквартирант,

за да поеме част от наема. Елиза още от самото начало си даваше сметка, че е рисковано да смесва личния живот с работата точно по тая причина. Заради *това*.

Письците. Риданията.

На някой заинтересован нямаше да отнеме кой знае колко време, нито щеше да се наложи да копае надълбоко, за да установи... докъде се простира анормалността... върху която беше построен този неин живот. Понякога ѝ се струваше, че се опитва да вдигне къща върху подвижни пясъци. Но тъй като сънят от известно време не я беше тревожил, тя се изкуши да се престори на нормална двайсет и четиригодишна докторантка с обичайни грижи и проблеми и с ограничен бюджет. Напрежението около дисертацията, зловният колега в лабораторията, стипендията, наемът.

Чудовищата.

— Извинявай — каза тя на Гейбриъл. — Мисля, че вече съм по-добре.

— Хубаво. — По-късно, след една напрегната пауза, той продължи ведро. — Чаша чай?

Чай. Мимолетна надежда за нормалност.

— Да — отвърна Елиза. — Ако обичаш.

Той с бавна крачка тръгна да сложи чайника, а тя направи опит да се съвземе. Навлече халата, напписка се с вода, издуха си носа и се погледна в огледалото. Лицето ѝ беше подпухнало, очите — кървясали. Страхотно. Иначе имаше хубави очи. Вече беше свикнала непознати да ѝ правят комплименти заради тях. Очите ѝ бяха големи, с дълги мигли, ясни — поне когато бялото не кървясваше от рев — и с няколко нюанса по-светлокафяви от кожата, което ги правеше да изглеждат сияйни. Точно сега обаче я побиха тръпки, когато си даде сметка, че погледът им е леко... налудничав.

— Ти не си луда — каза на отражението си и в това уверение се долавяше известна категоричност — търсено успокоение, давано по навик. *Ти не си луда и никога няма да бъдеш.*

Но под него течеше друга, много по-отчаяна мисъл.

На мен това не може да ми се случи. Аз съм по-силна от останалите.

Обикновено си вярваше.

Когато Елиза отиде при Гейбриъл в кухнята, часовникът на фурната показваше четири сутринта. Чаят вече беше на масата, а с него и отворена половинлитрова кутия сладолед, от която стърчеше дръжката на лъжица. Той ѝ го посочи.

— Сладолед срещу кошмари. Стара семейна традиция.

— Наистина?

— Тъхъ, точно така.

За миг Елиза се опита да си представи сладоледа и като свой семеен цар срещу съня, но не успя. Контрастът беше твърде очевиден. Посегна към кутията.

— Благодаря — каза.

Изведе няколко лъжици в пълно мълчание, отпи глътка чай, очаквайки като на тръни въпросите, които неизбежно щяха да последват.

Какво сънува, Елиза?

Как бих могъл да ти помогна, щом не искаш да говориш с мен, Елиза?

Какво не е наред при теб, Елиза?

И преди ги беше чувала.

— Присъни ти се Морган Тот, нали? — обади се Гейбриъл. — Морган Тот с неговите пухени устни?

Е, точно *това* още не беше чувала. Не се удържа и се разсмя. Вярно, за нея Морган Тот беше същинско въплъщение на възмездието, а устните му като нищо можеха да ѝ докарат кошмари, но иначе Гейбриъл беше толкова далече от истината.

— Всъщност изобщо не ми се говори за това — каза тя.

— За кое по-точно? — попита Габриел, самата невинност. — За кое „това“ става дума?

— Хитър опит. Аз обаче говоря сериозно. Съжалявам.

— Ясно.

Още една лъжица сладолед, още една мълчалива пауза, нарушена от един не-въпрос.

— И аз като дете имах кошмари — обади се Гейбриъл. — Продължиха близо година. Почти непрекъснато. Защото чух родителите ми да си говорят, че животът, какъвто го познаваме, е твърде краткотраен. Страхувах се да заспя и измислях какви ли не суеверни ритуали. Даже по едно време се опитах да правя

жертвоприношения. Отначало принасях любимите си играчки, храна. После явно някой ме е чул да предлагам вместо мен да бъде взет в жертва по-големият ми брат. Това не си го спомням, но той се кълне, че било точно така.

— На кого си го предлагал? — попита Елиза.

— На *тях*. На ония от кошмара.

Тях.

Проблясък на припознаване, надежда. Идиотска надежда. И Елиза си ги имаше тези „*тях*“. Разумът ѝ подсказваше, че това е само рожба на нейното собствено съзнание и не съществува другаде, а единствено като последица от съня, но въпреки това невинаги ѝ се удаваше да запази здравия си разум.

— Какво са те? — попита тя, преди да си даде сметка какво всъщност прави. Щом не искаше да говори за своя сън, не трябваше да наднича и в *неговия*. Това беше едно от правилата за опазване на тайна, които добре владееше: не питай, за да не те питат.

— Чудовища — отвърна той, свивайки рамене, и в този момент тя загуби всякакъв интерес — не заради чудовищата, а заради неговия тон, който подсказваше, че това се подразбира от само себе си. Всеки способен да произнесе *чудовища* така нехайно, явно никога не беше срещал нейните.

— Както знаеш, да си преследван е един от най-често срещаните кошмари — продължи Гейбриъл, после се зае да ѝ го разяснява, а Елиза отпиваше от чая, от време на време си кусваше по малко кошмарен сладолед и кимаше съвсем на място, но всъщност не го слушаше. Много отдавна беше проучила сънищата издъно. Нито преди ѝ помогна, нито ѝ помагаше сега и когато Гейбриъл обобщи, че „това са проявления на страховете ни в будно състояние“ и че „*всеки* ги има“, тонът му беше едновременно успокоителен и педантски, сякаш току-що ѝ беше решил проблема.

На Елиза ѝ се щеше да му каже: „*Сигурно и на всички останали слагат пейсмейкър^[3] на седемгодишна възраст, защото «показването на страховете им в будно състояние» непрекъснато им докарва сърдечна аритмия?*“, но не го направи, защото това беше от онзи вид лесно запомняща се фактология, която услужливо ти идва наум по време на коктейл...

Ти знаеше ли, че на Елиза Джоунс ѝ сложили пейсмейкър, когато била седемгодишна, защото кошмарите ѝ докарали сърдечна аритмия?

Сериозно? Това е безумие.

— Е, а после какво стана с теб? — попита го тя. — Какво се случи с твоите чудовища?

— Ами, отмъкнаха брат ми и ме оставиха на мира. Трябваше да им принасям в жертва по една коза на всеки Архангеловден, но това е нищожна цена за здрав сън през нощта.

Елиза се разсмя.

— И откъде се снабдяваш с кози? — попита тя, влизайки в тона му.

— От една страхотна малка ферма в Мериленд. Сертифицирана е за жертвени кози. Както и за агнета, ако ги предпочиташ.

— Че кой не ги предпочита? И какъв е тоя Архангеловден, по дяволите?!

— Представа нямам. Просто така ми дойде.

За миг Елиза изпита благодарност — тактичността на Гейбриъл, сладоледът и чаят, дори неговите наукообразни бръщолевения ѝ помогнаха да се съвземе от кошмара. Сега даже се смееше, а това не беше никак малко.

После телефонът ѝ върху масата взе да вибрира.

Кой се обаждаше в четири сутринта?! Посегна към апарата...

... но щом видя номера върху дисплея, го изпусна — или по-скоро го захвърли. Той с трясък се удари в шкафа и отскочи на пода. За секунда дори се надяваше, че е успяла да го счупи. Лежеше долу, замлъкнал. Мъртъв. Но после — бззззззззззз — оживя.

Кога ли не е съжалявала, че още не си е строшила телефона?

Това беше само номер. Някакви цифри. Без име. Име не излизаше, защото Елиза не беше запаметила в телефона си *този номер*. Даже не си даваше сметка, че изобщо го помни, докато не го видя — сякаш е бил там през цялото време, във всеки момент от живота ѝ, откакто... откакто избяга. Всичко беше там, всичко си беше на мястото. И болката като от удар с юмрук в корема, все така внезапна, пронизваща и неутихнала с годините.

— Всичко наред ли е? — попита я Гейбриъл, коленичейки да вдигне телефона.

За малко да му кресне „*Не го докосвай!*“, но си даде сметка, че ще прозвучи съвсем откачено и се овладя навреме. Вместо това, когато ѝ го подаде, тя просто отказа да го вземе и той трябваше да го остави на масата, все още вибриращ.

Втренчи се в апарата. Как я бяха открили? Как?! Нали си промени името? Нали изчезна? Мигар през цялото това време са знаели къде се намира, мигар през цялото време са я наблюдавали? Тази мисъл я ужаси. Мисълта, че годините свобода са били просто една илюзия...

Жуженето спря. Включи се гласовата поща и пулсът на Елиза отново се превърна в топовна канонада: взрив след взрив я разтърсваха отвътре. Кой беше това? Сестра ѝ? Или някой от „чичовците“?

Майка ѝ?

Който и да се обаждаше, Елиза имаше само минута да се чуди дали този някой е оставил съобщение — и ако да, ще събере ли кураж да го прослуша — защото телефонът отново забръмча. Не беше гласово съобщение. Оказа се есемес.

Той гласеше: *Пусни телевизора.*

Пусни...?

Елиза вдигна поглед от телефона сериозно обезпокоена. *Защо?* Какво искаха да види по телевизията? Та тя дори нямаше телевизор! Гейбриъл я наблюдаваше напрегнато и погледите им се срещнаха в мига, когато чуха първия писък. Елиза едва не излезе от кожата си, скачайки от стола. Някъде отвън се разнесе продължителен, нечленоразделен вик. Или пък беше отвътре? Чуваше се високо. Идваше от сградата. Я чакай! Ето още един. Какво ставаше, по дяволите?! Хората крещяха в... шок? От радост? От ужас? После телефонът на Гейбриъл също взе да вибрира и пред очите на Елиза започна да се ниже цяла поредица от съобщения — бззз, бззз, бззз, бззз, бззз. Този път от различни приятели, включително Тадж от Лондон и Катрин, която се занимаваше с теренно проучване в Южна Африка. Думите бяха различни, но всички образуваха вариации на едно и също смущаващо настояване: *Пусни телевизора.*

Гледаш ли това?

Събуди се. Телевизорът. Още сега.

До най-последното. Онова, от което на Елиза ѝ се прищя да се свие в зародишна поза и да престане да съществува.

Върни се у дома, гласеше то. Ние ти прощаваме.

[1] Пикел, или още ледокоп, е спортно съоръжение, използвано в алпинизма за катерене, придвижване и осигуровка по ледени и снежни наклони. — Б.пр. ↑

[2] Дракон, библейски демон и „чудовище морско“ с формата на змей, понякога отъждествявано със Сатаната. — Б.пр. ↑

[3] Малко устройство с големината на джобен часовник, което се поставя в гръдната или коремната кухина на пациент със сърдечни проблеми. — Б.пр. ↑

2

ПРИШЕСТВИЕТО

Появиха се в петък посред бял ден в небето над Узбекистан и първо ги забелязаха в Самарканд, град по стария Път на коприната, а от там новината плъзна по всички телевизионни канали, отразяващи... Посетителите.

Ангелите.

Строени в безупречните редици на техните фаланги^[1], те лесно можеха да бъдат преброени. Двайсет отряда от по петдесет: хиляда. Хиляда ангела. Понесоха се на запад; летяха толкова ниско над земята, че хората, струпани по покривите и шосетата, можеха ясно да различат падащата на меки гънки бяла коприна на знамената и да чуят трелите и тремолото на арфите.

Арфи.

Световният новинарски поток направо пощуря. По цялото земно кълбо радио и телевизионните канали анонсираха новината: останали без дъх, говорителите се втурваха към камерите, без каквото и да е предварителен сценарий. Потрес, ужас. Очите, окръглени като монети, гласовете, високи и странни. Навсякъде телефоните първо започнаха да звънят, а после внезапно замлъкнаха в последвалото грандиозно глобално затишие, защото предавателните кули на клетъчната мрежа се претовариха и излязоха от строя. Тази сънна тишина пробуди света. Интернет връзката засече. Хората взеха да търсят други хора. Улиците се изпълниха с народ. Гласовете се сляха и взеха да се надпреварват едни с други, извисяваха се и заглъхваха. Имаше публични скандали. Песни. Размирици.

Смърт.

Но имаше и раждане. Бебетата, появили се по време на Пришествието, бяха наречени „херувимчета“ от учените глави в радиото, които носеха отговорност и за слуха, че всички новородени имали белег с формата на перо по малките си телца. Това не беше

истина, но въпреки това щяха зорко да следят всяко едно от тези деца, за какъвто и да е признак на божествени или чародейни способности.

От този ден нататък — девети август — времето рязко се разполови на „преди“ и „след“ и никой никога нямаше да забрави къде точно се е намирал, когато „това“ започна.

* * *

Казимир Андрашко, актьор, призрак, вампир и обикновен ахмак, всъщност проспa цялата работа, но после щеше да твърди, че докато четял Ницше пред погледа му се спуснала пелена — нарочи това за точния момент на Пришествието — и бил споходен от видение за свършека на света. Така беше даден старт на грандиозен, но недоизкусурен замисъл, докретал много скоро до жалкия си край, защото неговият идеолог си даде сметка колко труд се иска да положиш основите на нова секта.

Зузана Новакова и Миколаш Вавра бяха в Аит-Бен-Хаду, най-прочутата казба в Мароко. Мик тъкмо приключваше пазарлъка за един античен сребърен пръстен — *вероятно* античен, *вероятно* сребърен, но определено пръстен — когато ги погълна внезапно вдигналата се глъчка; той пхна пръстена дълбоко в джоба си, където щеше да престои известно време в пълна тайна.

После двамата се натъпкаха заедно с цяла тълпа местни в кухнята на една от къщите, за да гледат новините на арабски. И макар да не разбираха нито думичка от телевизионните коментари, нито пък ахканията на останалите без дъх хора около тях, единствено те имаха обяснение за случващото се пред очите им. Защото знаеха какво представляват ангелите, или по-скоро — какво не са. Но това с нищо не намали потреса им, когато ги видяха да изпълват небесата.

Толкова многобройни!

Зузана даде идеята да „освободят“ вана, който стоеше бездеен пред един от ресторантите по пътя на туристическия поток. В този момент понятието за нормално толкова се беше разтеглило, че обикновената кражба на возило си изглеждаше напълно в реда на нещата. Работата беше съвсем проста: Зузана знаеше, че Кару няма

достъп до световния новинарски обмен; ето защо трябваше да я предупреди. Ако се налагаше, щеше да задигне дори хеликоптер.

* * *

Естер Ван де Флут, пенсиониран дилър на диаманти, дългогодишна сътрудничка на Бримстоун и от време на време приемна баба на неговата храненица от човешко потекло, разхождаше своите мастифи близо до дома си в Антверпен, когато камбаните на „Дева Мария“ взеха да бият по никое време. Не звъняха в обичайния час, но дори така да беше, в немелодичния им звън се усещаше напрежение, направо истерия някаква. Естер, която нито беше зле с нервите, нито страдаше от истерични пристъпи, чакаше да се случи нещо подобно още откакто върху портала в Брюксел беше прогорен черен отпечатък от длан, довел по-късно до неговото окончателно заличаване. Заклучавайки, че това трябва да е „нещото“, тя забърза обратно към къщи, а кучетата ѝ, огромни като лъвове, крачеха гордо от двете ѝ страни.

* * *

Елиза Джоунс изгледа първите няколко минути от включването на живо на лаптопа на своя съквартирант, но когато сървърът излезе от строя, двамата набързо се облякоха, метнаха се в колата на Гейбриъл и се отправиха към музея. Макар да беше още рано призори, не бяха първите пристигнали, а подире им прииждаха все нови и нови колеги, които се трупаха около телевизионния екран в лабораторията на сутерена.

Всички бяха стъписани, изгубили ума и дума, невярващи; нито един дори за миг не допусна, че подобно събитие е възможно в небето на техния роден и познат свят. Това, разбира се, беше някаква измама. Ако ангелите са *истински* — което беше абсурд — тогава не трябваше ли поне малко да се различават от картинките в учебника по религия на неделното училище?

Всичко изглеждаше прекалено свършено. Значи трябва да е някаква постановка.

— О, това с арфите ми идва малко в повече — обади се един палеобиолог. — Направо изтрепаха рибата.

В привидната им самоувереност обаче се усещаше реално напрежение, защото никой от тях не беше глупак, а в теорията за нагласената постановка зееха доста пробойни, които се умножиха, щом новинарските хеликоптери дръзнаха да приближат летящите редици на посетителите и картината от излъчването на живо стана много по-ясна, а коментарите — все по-разногласни.

Никой не искаше да си го признае, но това изглеждаше толкова... истинско.

Като например крилете. Разтворени стигаха най-малко дванайсет стъпки ширина, а всяко перо представляваше огнен език. Плавното извисяване и спускане във въздуха, невъобразимата грация и мощ на техния полет — това беше отвъд пределите, на която и да е технология, предназначена да създава илюзии.

— Може пък репортажите да са фалшиви — предположи Гейбриъл. — Възможно е всичко това да се окаже някаква компютърна графика. Нещо като *Война на световете*^[2] на двацет и първи век.

Тук-там се дочу мърморене, макар всъщност никой да не приедумите му насериозно.

Елиза стоеше смълчана, гледаше. Нейните собствени страхове бяха от съвсем различен характер в сравнение с техните и при това... много по-големи. Така и трябваше да бъде. Нали ги отглеждаше цял живот.

Ангели.

Ангели. След произшествието на Карловия мост в Прага преди няколко месеца беше успяла да запази известна доза здравословен скептицизъм, за да не се срине окончателно. Тогава съществуваше вероятност това да е нагласена работа: три ангела, появили се и изчезнали, без да оставят каквато и да е следа от своето пребиваване. Сега обаче имаше чувството, че от онзи момент нататък целият свят е очаквал със затаен дъх някаква случка, минаваща отвъд пределите на здравия разум, която да премахне и последните съмнения. Тя също, заедно с всички останали. Ето че най-накрая това се случи.

Сети се за телефона си, умишлено изоставен в апартамента, и се зачуди какво ли ново съобщение я чака на дисплея. Замисли се за свръхестествената мрачна сила, от която успя да избяга в съня си тази нощ. Стомахът ѝ се сви на юмрук, когато усети как дюшемето, с което беше покрила подвижните пясъци на предишния си живот, започва да шава под краката ѝ. Нима наистина си мислеше, че може да избяга? Онзи минал живот беше още тук, винаги я е съпътствал, а новият, който издигна върху неговите основи, беше стабилен колкото е стабилна колиба върху склона на неугаснал вулкан.

ПРИШЕСТВИЕТО + 3 часа

[1] Фаланга е правоъгълна масова бойна формация, характерна за начина на водене на война в Древна Гърция. Използвана е широко от армиите на Александър Македонски, а по-късно и от римляните. — Б.пр. ↑

[2] Научнофантастичен роман от Хърбърт Уелс от 1898 г., който Орсън Уелс превръща в радиопиеса през 1938 г. Излъчването ѝ накарало милиони американци да напуснат ужасени домовете си, защото повярвали, че наистина са нападнати от марсианци. — Б.пр. ↑

3

ВЪПРОС НА ЖИТЕЙСКИ ИЗБОР

— Ангели! Ангели! Ангели!

Това крещеше Зузана, изскачайки от вана, който вдигна пушилка и се закова на място върху пращия склон. Пред нея се издигаше „Замъкът на чудовищата“: мястото, където бунтовническа армия от един друг свят се беше укрила, докато възкреси своите мъртви. Съградена от кал крепост с нейните змийски гнезда и вонята, с огромните си воини-зверове и ямата, пълна с трупове. Тази развалина, от която двамата с Мик успяха да избягат под прикритието на нощта. Невидими. По настояване на Кару.

Откаченото, но много убедително настояване на Кару.

Защото... животът им бил в опасност.

Точно тук ли се връщаха пак с викове и крясъци? Едва ли можеше да се каже, че инстинктът им за оцеляване действа.

Кару изникна отнякъде и се понесе над стените на казбата по своя си безкрил начин, грациозна като балерина при нулева гравитация. Зузана се втурна нагоре, спринтирайки по склона, докато приятелката ѝ не се спусна на земята да я пресрещне.

— Ангели — изрече останала без дъх Зузана, преливаща от новини. — Мътните да го вземат, Кару. По цялото небе. Стотици. *Стотици*. Светът. Направо. Е откачил.

Думите се сипеха, но докато се чуваше как ги изрича, Зузана гледаше приятелката си. Огледа я и политна назад.

Какво, по дяволите...?!

Врата на кола, стъпки на тичащи крака и Мик вече беше до нея, също втренчен в Кару. Не обели нито дума. Никой не продумваше. Настана тишина, подобна на празно балонче от комикс: заемаше място, но без нито една дума в него.

Кару... Половината ѝ лице беше отекло и мораво, охлузено и покрито с коричка. Устната ѝ беше разцепена, подпухнала, меката част на ухото ѝ беше разкъсана и после пришита. За останалото Зузана

можеше само да гадае. Ръкавите покриваха целите ѝ ръце, дланите — стиснати в юмруци с някаква детинска упоритост. Едва се държеше на крака.

Явно е била насилена. За това нямаше никакво съмнение. А виновникът можеше да е само един.

Белия вълк. *Тоя кучи син.* Яростта заслепи Зузана.

И тогава го видя. Крачеше към тях надолу по склона, една от многото химери, вдигнати на крак заради бясното им пристигане. При вида му Зузана стисна юмруци. Понечи да се втурне напред, готова да се изпречи между Тиаго и Кару, но Мик я сграбчи за ръката.

— Какви ги вършиш?! — изсъска той, дръпвайки я рязко към себе си. — Да не си полудяла? Нямаш жило на скорпион като истинска *нийк-нийк*.

Нийк-нийк — нейният химерски прякор, даден ѝ от воина Вирко. Идваше от някаква порода безстрашна земеровка-скорпион в Ерец; колкото и да ѝ беше неприятно, Зузана трябваше да признае, че Мик е прав. Тя беше по-скоро земеровка, отколкото скорпион, половин *нийк* в най-добрия случай и изобщо не толкова опасна, колкото ѝ се щеше да бъде.

Въпреки всичко няма да оставя тая работа така — зарече се тя. — *Хм. Веднага щом отървем кожите тук.* Защото... *мамка му.* Събрани заедно, химерите наистина изглеждаха многобройни, особено когато препускаха надолу по склона. Целият *нийк-нийк* кураж на Зузана се сви на топка в гърдите. Благодарни се, че поне ръката на Мик я прегръща — но не защото хранеше илюзии как нейният сладък цигулар виртуоз ще я защити по-добре от самата нея.

— Започвам да се съмнявам дали сме направили добър житейски избор — прошепна му тя.

— Така си е. Не сме самураи.

— Тогава нека бъдем самураи — каза тя.

— Всичко е наред — обади се Кару, а в следващия момент Вълка вече се беше надвесил над тях, плътно обграден от своята свита лейтенанти. Зузана срещна неговия поглед и се опита да си придаде дръзко изражение. Забеляза следите от нокти по бузите му и яростта ѝ пламна с нова сила. Ето доказателство — ако изобщо е имало някакви съмнения — кой беше насилникът на Кару.

Я чакай! Кару не каза ли току-що „всичко е наред“?

Как така всичко ще е наред?!

Сега обаче Зузана нямаше никакво време да размишлява върху това. Защото не ѝ остана нищо друго, освен да зяпне. В прозрачния въздух зад Кару, материализирайки се бавно в цялото си великолепие, какъвто го помнеше, стоеше...

Акива?

Той пък какво правеше тук?!

Край него се появи още една жена серафим. Същата, която изглеждаше страшно вбесена на моста в Прага. Тя и сега явно беше бясна и целият ѝ вид казваше нещо от рода ела-ми-по-близо-и-ще-те-убия. Ръката ѝ стискаше дръжката на меч, погледът беше вперен в прииждащите химери.

Акива обаче гледаше единствено Кару, която... нямаше вид да е особено изненадана, че го вижда.

Всъщност никой не изглеждаше изненадан от това. Зузана се опита да проумее сцената пред себе си. Защо още не са се нахвърлили едни срещу други? А тя си мислеше, че химерите и серафимите само *това* правят — особено *тези* химери и *тези* серафими.

Какво всъщност беше станало в замъка на чудовищата, докато те двамата с Мик са отсъствали?

Сега химерите се бяха събрали всички, до последния воин, и макар изненада да липсваше, враждебността си беше налице. Немигащи очи, изпълнени със злоба зверски погледи. А съвсем наскоро Зузана беше седяла на земята сред същите тези воини и се беше заливала от смях; беше изпълнила за тях куклен танц с марионетки от пилешки кости; беше се закачала с тях и те на свой ред също я бяха закачали. Тя ги харесваше. Е, поне някои от тях. Но в този момент те всички изглеждаха ужасяващи, без изключение, сякаш решени да разкъсат ангелите на парчета. От време на време стрелкаха с поглед Тиаго в очакване на заповед да ги убият, която — знаеха го — рано или късно, трябваше да дойде.

Но така и не прозвуча.

Осъзнавайки, че вече дълго време сдържа дъха си, Зузана си пое въздух, а стегнатото ѝ като възел тяло бавно се отпусна. Мярна в тълпата Исса и съвсем недвусмислено вдигна вежда към жената змия с безмълвен въпрос: *Какво, по дяволите, става?!* В отговор Исса я погледна не чак толкова недвусмислено. Зад беглата ѝ уж

успокоителна, но неуспокояваща усмивка, личеше напрежение и остра бдителност.

Какво става?

Кару каза нещо тихо и тъжно на Акива — разбира се, на химерски, мамка му. *Какво точно каза?!* Акива ѝ отвърна, също на химерски, после се обърна и заговори на Белия вълк.

Дали защото не проумяваше езика им и затова дебнеше изражението на лицата им; дали защото и преди ги беше виждала заедно и знаеше как се отнасят един към друг, но Зузана някак схвана едно нещо: макар в тази тълпа от воини зверове, събрани около Тиаго, химерите да бяха повече, мигът принадлежеше на Кару и Акива.

До момента двамата издържаха стоически, стояха с каменни лица и поне на десет разкрача един от друг, като дори не се поглеждаха, но въпреки това Зузана остана с чувството, че наблюдава два магнита, които се преструват, че не са магнити.

Което, знае се, действа само докато накрая не се провали.

4

НАЧАЛО

Два свята, два живота. Но вече не.

Кару беше направила своя избор. „Аз съм химера“, беше казала на Акива. Стана само няколко часа преди двамата със сестра му да „избягат“ от казбата и да отлетят, за да изпепелят портала над Самарканд. Трябваше да се върнат, за да изгорят и този, запечатвайки завинаги входа между Земята и Ерец. Той се питаше кой от двата свята ще избере тя. Сякаш изобщо имаше избор. „Моят живот е там“, беше казала.

Не беше така обаче. Заобиколена от създания, на които почти без изключение беше дала плът, а те в отговор я презираха, задето е блудница на ангел, Кару си даваше сметка, че за нея в Ерец няма живот, а я чакат само задължения и мизерия, изтощение и глад. Страх. Отчуждение. Смърт, твърде вероятно.

Болка, със сигурност.

А сега?

— Можем да се бием заедно срещу тях — каза Акива. — Аз също имам войска.

Кару стоеше като вкопана в земята, едва дишаща. Акива беше много закъснял. Войската на серафимите — безмилостният Доминион на Яил, елитният легион на Империята — вече беше преминала през портала, затова немислимото предложение на Акива към неговия враг беше изненада за всички, включително и за сестра му. *Да се бием заедно срещу тях?* Кару забеляза как Лираз се извъръща недоумяваща към него. Тя самата изпитваше същото недоумение, защото едно беше сигурно: колкото и да изглеждаше немислимо предложението на Акива, шансът Тиаго да го приеме беше двойно по-немислим.

Белия вълк би умрял хиляди пъти, преди да се съюзи с ангелите. По-скоро би предпочел да срине всичко около себе си. Или да види свършека на света. Самият той със собствените си ръце би допринесъл

за тоя свършек, отколкото да му мине през ум да приеме подобно предложение.

Ето защо Кару беше стъписана като останалите — макар и по различна причина — когато Тиаго... *кимна*.

Разнесе се изненадан съсък, дали откъм Ниск, или откъм Лиссет, неговите двама лейтенанти ная. Ако не се брой трополенето на камъчетата, запратени надолу по склона от удар с опашка, това беше единственият звук, който долетя откъм редиците на химерите. Кръвта зашумя в ушите на Кару. *Какви ги вършеше той?!* Надяваше се поне той да е наясно какво прави, защото за нея постъпката му беше същинска загадка.

Погледна крадешком към Акива. Сега по лицето му не се четяха нито скръбта и погнусата, нито смущението и любовта от предишната вечер; маската му отново беше спусната, както и нейната. Всичките ѝ вълнения трябваше да останат скрити, а имаше много какво да крие.

Акива отново се беше върнал. *Никой ли не може да се махне окончателно от тая проклета казба?!* Постъпката му беше колкото смела — той винаги е бил смел — толкова и безразсъдна. Само дете сега не рискуваше единствено себе си. Залагаше на карта всичко, което тя се опитваше да постигне. Пък и ситуацията, в която поставяше Вълка: предоставяше му още едно приемливо извинение да не го убие?

Ами нейното положение в случая?! Май това най-много я объркваше.

Ето го пред нея Акива, врага, в когото се беше влюбила два пъти в два различни живота, обладаващ сила, почерпена сякаш от самата вселена, и нищо чудно наистина да беше така, но не това сега беше от значение. А че тя стоеше до Тиаго. Тъкмо това място си избра в името на своя народ: да бъде редом с Тиаго.

Нещо повече — *макар Акива да не го знаеше* — това беше Тиаго, когото тя създаде за своя угода: такъв, чието присъствие можеше да понесе. Напоследък Белия вълк не беше... себе си. Благодарение на нея тялото, което ненавиждаше, вече беше населено от по-добра душа — *о, Зири* — и тя се молеше на всички обитатели на безкрайните божествени селения в нейните два свята никой да не се досети за това. Във всеки миг тази болезнена тайна тежеше като граната в ръката и. Сърцето ѝ от време на време пропускаше по някой удар и губеше ритъма си. Дланите ѝ лепнеха от пот.

Измамата беше колкото голяма, толкова и крехка и за момента като че на Зири му беше най-тежко да я поддържа. Как да заблуди всичките тези воители? Повечето от тях бяха служили десетилетия наред под командването на генерала, неколцина — векове, благодарение на многото си прераждания и затова познаваха всеки негов жест, всяка интонация. Зири трябваше да бъде Вълка по държание и говор, по смразяващата си потискана жестокост; да бъде него, но, колкото и да е парадоксално, и *по-добър* — онзи, който ще поведе народа си към спасение, а не към самоубийствена разплата.

Това обаче можеше да стане само крачка по крачка. Нямахше как Белия вълк една сутрин просто да се събуди, да се прозее, да се протегне и да реши да сключи съюз със своя смъртен враг.

А ето че сега Зири правеше точно това.

— Яил трябва да бъде спрял — обяви той. — Ако успее някак да се сдобие с оръжие от света на хората и си спечели тяхната подкрепа, тогава за никой от нас няма да има надежда. Ето защо поне в това целта ни е една и съща — говореше с дълбок, внушаващ абсолютна власт глас, без нито за миг да покаже, че се колебае как би се приело едно такова негово решение. Точно както би постъпил Вълка — превъплъщението на Зири беше безупречно. — Какъв е броят им?

— Хиляда — отвърна Акива. — В този свят. Без съмнение и от другата страна на портала чака многобройна войска.

— На този портал ли? — попита Тиаго и кимна рязко към Атласките планини.

— Те преминаха през другия — отвърна Акива. — Но и този може да стане опасен. Има начин да го открият.

Той не гледаше Кару, докато го казва, но тя усети упрека. Нейна беше вината, че сега мерзкият Разгут е с развързани ръце и лесно можеше да отведе Доминиона при тукашния портал, както го показва на нея по-рано. Химерите можеха да попаднат в капан, а пътищата към техния собствен свят щяха да се окажат пресечени, докато вражеската армия серафими ги притиска от две страни. Убежището, в което ги беше довела, лесно можеше да се превърне в техен гроб.

Тиаго се раздвижи.

— Е, тогава да разберем дали вече не са успели.

Той огледа воините си и те отвърнаха на погледа му, целите нащрек, премервайки всяко свое движение. Какво ли крои, сигурно се

питаха, защото явно не беше каквото изглежда на пръв поглед. Всеки момент трябваше да заповяда ангелите да бъдат избити. Явно всичко е част от някаква по-далечна стратегия. Няма как да е другояче.

— Оора, Сарсагон — нареди той, — съберете отряди от най-бързите и най-хитрите. Искам да знам дали Доминионът е вече пред нашите врати. Ако е така, задръжте го на всяка цена. Пазете портала. Нито един ангел да не премине жив през него. — Вълчата му усмивка издаде насладата от мисълта за мъртвите ангели и Кару забеляза, че по лицата на някои от войните напрежението се разсея. Ето това вече му беше съвсем присъщо, колкото и странно да се беше държал досега: Вълка предвкушаваше удоволствието от пролятата кръв на серафимите. — Щом сте сигурни, пратете вест. Сега вървете. — Заповяда и те се подчиниха.

Оора и Сарсагон подбраха своите воители с бързи решителни жестове, проправяйки си път през множеството. Баст, Кейта-Ейри, грифоните Вазра и Аштра, Лиливет, Хелгет, Емилион.

— Всички останали се връщайте обратно в двора на казбата. И бъдете готови за тръгване, ако новините са в наша полза. — Генералът помълча. — Или се пригответе за битка, ако не са. — И пак, само с намек за усмивка, успя да внуши, че би предпочел кървавата развръзка.

Добре свършена работа — в тревогите на Кару се провидя бледа надежда. Най-добре беше да се действа без отлагане, заповедите бяха дадени и изпълнени. Откликът на нарежданията беше незабавен и непоколебим. Командващият се обърна и тръгна нагоре по хълма. Ако Зири и занапред успееше да командва по същия непрекословен начин, тогава дори и най-вироглавите отряди ще се надпреварват за неговото одобрение.

Работата обаче беше там, че не всички горяха от желание да угодят на командира. Едната беше Исса, която в момента слизаше с предизвикателни движения надолу по склона точно срещу тълпата воители, а и лейтенантите на Тиаго не бяха за пренебрегване. С изключение на Сарсагон, който получи директна заповед, всички останали от антуража на Вълка останаха плътно скупчени около него. Тен, Ниск, Лиссет, Рарк и Вирко. Същите тия химери, чиито коварни козни оставиха Кару насаме с Тиаго при ямата — без Тен, която допусна фаталната грешка да се заеме лично с Исса и сега беше

толкова Тен, колкото и Тиаго беше Тиаго — заради което ги мразеше. Изобщо не се съмняваше, че стига той да поиска, те ще я замъкнат при него; можеше само да се радва, че в момента не смята това за необходимо.

Сега тяхното оставане изглеждаше дори зловещо. Не последваха заповедта на Тиаго, защото явно се имаха за нещо повече и тя не се отнася за тях. Очакваха да получат друго нареждане. Погледите им към Акива и Лираз не оставяха никакво съмнение каква точно заповед очакват.

— Кару — прошушна Зузана иззад рамото и, — какво става, по дяволите?

Какво ли *не става*, дявол да го вземе! Всички конфликти, които Кару досега мислеше, че е предотвратила, в момента заплашваха да се превърнат в един общ сблъсък.

— Всичко — отвърна тя през стиснати зъби. — Всичко става.

От една страна чудовищните Ниск и Лиссет, готови да поразят Акива и Лираз със своите хамси, да ги омаломощят и да ги убият — или поне да *опитат*. Акива и Лираз, които стояха непоколебимо насреща им. И Зири по средата. Бедният благ Зири, затворен в тялото на Тиаго, който се опитваше да наподобя неговата свирепост — но само външно, не и по душа. Това засега беше най-тежкото му изпитание. Но и не само изпитание. От тук нататък такъв щеше да е *животът* му и всичко, което зависи от него. Бунтът, бъдещето — ако *изобщо* имаше някакво бъдеще — на оцелелите химери и на всички онези души, погребани в катедралата на Бримстоун. Тази измама беше единствената им надежда.

Следващите няколко секунди падаха на тежки капки като разтопен метал.

Исса стигна при тях в мига, в който Лиссет проговори.

— А какви са заповедите за *нас*, сър?

Исса прегърна Мик и Зузана, после стрелна Кару с поглед, който сияеше. Кару забеляза, че е развълнувана. Изглеждаше като получила някакво *потвърждение*.

— Аз вече дадох заповедите си — студено отвърна Тиаго на Лиссет. — Или не бях свършено ясен?

Потвърждение? Но за *какво*? Мислите на Кару се устремиха към изминалата нощ. След като отпрати Акива със студена категоричност,

каквато изобщо не чувстваше, разделяйки се с него, убедена, че го вижда за последно, Исса ѝ беше казала: „Сърцето ти не греши. Няма защо да се срамуваш“.

Исса говореше за любовта ѝ към Акива. И какъв беше отговорът на Кару? „Това сега няма значение.“ Насили се да го повярва: че не сърцето и е от значение, нито те двамата с Акива, а че съдбата на два свята е заложена на карта — *това* сега беше от значение.

— Генерале — възпротиви се Ниск, ная побратимът на Лиссет, — едва ли очаквате тези ангели да останат живи...

Тези ангели да останат живи. Сякаш подобно нещо изобщо подлежеше на съмнение: смъртта на Акива, смъртта на Лираз. Те се бяха върнали, за да ги предупредят. Истинският Тиаго не би се поколебал да ги изкорми, че са си направили този труд. Акива не подозираше, че това не е истинският Тиаго и въпреки това се беше върнал. Заради нея.

Кару потърси неговия поглед, срещна очите му, които я очакваха, и им отвърна с болезненото и ясно съзнание, че тази лъжа повече не може да продължава.

Имаше значение. *Те* бяха от значение; каквото и да ги беше спряло да се избият един друг на брега на Булфинч преди толкова години... беше от значение.

Тиаго не отговори на Ниск. Не и с думи. Но погледът, с който го измери, накара воина да се задави с последните си думи. Вълка открай време обладаваше подобна сила; способността на Зири да я овладее беше изумителна.

— Вървете в двора — произнесе той със скрита заплаха. — Без Тен. Ще си поговорим... за моите очаквания... когато приключа тук. Вървете.

Всички се подчиниха. Кару тъкмо щеше да отприщи злорадството си, задето тръгнаха с подвити опашки, но точно тогава погледът на Вълка се спря върху тях двете с Исса.

— Вие също — каза.

Точно както би постъпил Вълка. Той никога не беше вярвал на Кару, само я използваше и я оплиташе в лъжите си, така че в този случай несъмнено би я отпратил заедно с останалите. И както Зири изпълни достойно ролята си в това представление, така и тя пое своята. Дори да беше тайната движеща сила в това ново начинание,

благословено от Бримстоун и Войнолюбеца, в очите на воините химери тя оставаше — поне засега — момичето, което се довлече потънало в кръв от ямата.

Счупената играчка на Тиаго.

В момента не им оставаше друго, освен да тръгнат от самото начало, а това беше ямата — гроб, кръв, смърт и лъжи — затова нейният единствен шанс бе да поддържа илюзията. Тя кимна покорно на Вълка и усети разяждаща болка да прерязва стомаха ѝ, щом видя как очите на Акива потъмняват. Но в сравнение с неговата реакция на Лираз беше още по-страшна. Тя я гледаше с презрение.

Това вече ѝ беше трудно да приеме.

Вълка е мъртъв, прищя и се да изкрещи. Аз го убих. Затова не ме гледайте така! Естествено, не можеше да го направи. Точно в този момент трябваше да призове цялата си воля, за да изглежда слабоволна.

— Хайде — и Кару подкара Исса, Зузана и Мик напред.

Но Акива нямаше намерение да я пусне толкова лесно.

— Почакай. — Говореше езика на серафимите, който никой друг, освен Кару не разбираше. — Не съм дошъл да приказвам с него. Исках да останем насаме, за да ти дам право на избор, стига да мога. Трябва да разбере какво е *твое* желание.

Какво е нейното желание?! Кару потисна надигащата се истерия, която застрашително приличаше на смях. Ако в този живот имаше поне бледа сянка на онова, което тя желаше! При дадените обстоятелства обаче не беше ли точно това, към което се стремеше? В момента смътно осъзнаваше смисъла на случилото се. Съюз. Бунтовниците химери всъщност се бяха обединили с извънбрачно родените братя и сестри на Акива, за да превземат Империята?!

Казано простичко, това си беше същинска лудост.

— Дори да се обединим — каза тя, — те пак ще ни превъзхождат по численост, и то с много.

— Съюзът е нещо повече от бройката мечове — отвърна Акива. Когато заговори отново, гласът му приличаше на ехо от един предишен живот. — Първо, само някои, после — повече.

Кару се втренчи в него, забравила за миг ролята, която играеше; после се опомни и насила сведе поглед. *Първо, само някои, после — повече.* Това беше отговорът на въпроса ѝ дали и други ще се

присъединят към тяхната мечта за мир. „Това е началото“, беше казал с ръка на сърцето само няколко мига по-рано Акива, преди да се обърне към Тиаго. Никой друг не можеше да проумее смисъла на неговите думи, само Кару, и тя почувства как жаравата на тази мечта опърли сърцето ѝ.

Ние сме началото.

Тя му го беше казала преди много време; сега той ѝ отвърщаше със същите думи. В това беше смисълът на предложението му за съюз: миналото, бъдещето, покаяние, прераждане. Надежда.

В това беше смисълът на всичко.

Но Кару не можеше да откликне. Не и тук. Ниск и Лиссет бяха изостанали по склона подир другите и ги гледаха втрещено: Кару, „ангелската блудница“, и Акива, същият този ангел, си приказваха тихичко на езика на серафимите и Тиаго го допускаше? Тук нещо не беше наред. Вълка, когото те познаваха, досега щеше да е с окървавени зъби.

Всеки изминал миг подлагаше на изпитание тяхната измама; всяка произнесена сричка правеше търпението на Вълка още по-подозрително. Ето защо Кару сведе очи към изсушената от слънцето камениста земя и отпусна рамене като счупена кукла, каквато се очакваше да бъде.

— Това Тиаго трябва да реши — отвърна тя на езика на химерите и пак се опита да влезе в ролята си.

Опита.

Но не можеше да остави нещата така. След всичко, което се случи, Акива продължаваше да преследва тяхната илюзорна надежда. Сред потоците пролята кръв и купищата пепел, чийто мащаб дори не си бяха представяли в дните на своята любов, той се опитваше отново да възкреси надеждата. И какво друго оставаше? Нали точно *това* желаше тя.

Трябваше да му даде някакъв знак.

Исса я стискаше за лакътя. Кару се облегна на нея, така че тялото на жената-змия се озова между нея и зорките погледи на химерите; после бързо, толкова бързо, че се изплаши Акива да не го пропусне, тя вдигна ръка и докосна сърцето си.

То напираше да изскочи от гърдите ѝ, докато се отдалечаваха. *Ние сме началото*, мислеше си тя и споменът за някогашната ѝ вяра я

превзе. Тази вяра идваше от Мадригал, нейното дълбоко потънало аз, която умря, вярвайки; споменът остро я пронизва. Кару се прислони към Исса и скри лице, за да не забележи никой как се изчервява.

Гласът на Исса беше толкова тих, че приличаше по-скоро на някоя от мислите, които се въртяха в главата ѝ.

— Виждаш ли, дете. Сърцето ти не греши.

Родено от предателство и отчаяние, появило се наред враждебни зверове, прииждащи ангели завоеватели и измама, това беше като някакъв предугаждан взрив, това беше началото.

5

ИГРА НА ОТГАТНИ КОЙ КОЙ Е

Акива не го пропусна. Забеляза, че докато Кару се обръщаше, върховете на пръстите ѝ бегло докоснаха гърдите там, където е сърцето, и в този миг беше възнаграден за всичко. За риска; за това, че стомахът му се сви на юмрук, докато се насилваше да говори с Вълка; даже за напирещото недоверие у Лираз, застанала до него.

— Ти си полудял — изрече само с устни тя. — *Аз също имам армия?! Ти нямаш никаква армия, Акива. Ти си само част от една армия. Има разлика.*

— Знам го — отвърна той. Нямахше право да предлага подобно нещо. Братството на извънбрачните ги чакаше в Киринските пещери; истината се простираше само дотук. Всички те бяха осъдени по рождение да се превърнат в оръжия. Не синове и дъщери, дори не мъже и жени, а просто оръжия. Е, сега вече бяха оръжия, които сами избират своята цел; но дори да се бяха обединили около Акива, за да се опълчат срещу Империята, това не предполагаше и съюз с техния смъртен враг. — *Аз ще ги убедя — продължи той и в обзелото го въодушевление — Кару беше докоснала сърцето си —* наистина го вярваше.

— Тогава започни с мен — изсъска сестра му. — Ние дойдохме да ги предупредим, а не да се съюзяваме с тях.

Акива си даваше сметка, че ако успее да убеди Лираз, останалите ще ги последват. Само дето не знаеше как точно ще го направи, а и появата на Белия вълк му попречи да опита.

Сега Вълка се отдалечаваше, заобиколен от своите лейтенанти, а въодушевлението на Акива взе да посърва. Внезапно си спомни кога за първи път видя Вълка. Случи се в Бат Кол по време на Сенчестата офанзива, когато все още беше новобранец, току-що напуснал тренировъчния лагер. Видя с очите си решителната битка на химерите и независимо от пропагандата, с която му бяха наливали главата още от люлката, тази гледка закали неговата омраза към зверовете. Вдигнал

меч в едната ръка и брадва — в другата, Тиаго се врязваше в редиците на ангелите, разкъсвайки гърлата им със зъби, воден сякаш от някакъв животински инстинкт. Като да беше *гладен*.

На Акива и сега му се повдигна при този спомен. Всичко, свързано с Тиаго, предизвикваше пристъп на гадене — най-вече следите от нокти по лицето му, оставени със сигурност от Кару при опита ѝ да се защити. Когато генералът се закова пред него, Акива едва се удържа да не го зашлеви през лицето, да не го събори на земята. Само да можеше да го пониже в сърцето с меча си, както беше направил с Йорам, после вече можеха да започнат начисто, без тези двама принцове на смъртта, които открай време насъскваха народите си един срещу друг.

Но нямаше как да го направи.

Кару за последно погледна през рамо от склона и тревожна сянка премина по прекрасното ѝ лице, все още обезформено от претърпяното насилие, истината, за което така и не пожела да му разкрие; после се скри от поглед и останаха само Тиаго и Тен да следят с очи Акива и Лираз, високото и жарко слънце, синьото небе и напуканата белезникава пръст.

— Е — подхвана Тиаго, — най-после може да говорим без излишна публика.

— Доколкото си спомням, ти обичаш публиката — отрони Акива, защото споменът за изтезанията беше още ярък и жив. Мъченията, на които навремето го подложи Тиаго, бяха същинско представление: Белия вълк беше в главната роля на това кърваво изпълнение.

Челото на Тиаго се сбърчи учудено, после бързо се изглади.

— Нека оставим миналото, става ли? Настоящото ни дава достатъчно поводи за разговор, а освен него има, разбира се, и бъдеще.

Ти не си част от бъдещето, помисли си Акива. Не би могъл да допусне толкова извратена мисъл: ако тази тяхна невъзможна мечта някак се сбъдне, че и Белият вълк ще получи своя дял и все още ще го има — все така бял, все така нагъл и все така застанал пред вратата на Кару след всичко извоювано и спечелено.

Но не. На погрешен път беше. Акива стисна челюсти, после пак ги отпусна. Кару не беше трофей за победителя; не заради това той дойде тук. Кару беше жена, която сама ще определи живота си

занапред. Той дойде, за да направи всичко по силите си — всичко, на което е способен, — за да може един ден тя сама да чертае живота си. А кой и какво ще бъде част от този живот, сама щеше да реши. Той отново стисна зъби.

— Нека говорим за настоящето — каза.

— Идването ти ме постави в доста трудно положение — започна Вълка. — Моите воители очакват да те убия. А на мен ми трябва основателна причина да не го направя.

Думите му вбесиха Лираз.

— Мислиш, че можеш да ни убиеш, така ли? — повелително запита тя. — Ами опитай тогава, вълче!

Вниманието на Тиаго се насочи към нея, но той остана спокоен и невъзмутим.

— Не ни запознаха.

— Знаеш коя съм, аз също знам кой си — това стига.

Обичайната за Лираз безпардонност.

— Както обичаш — откликна Тиаго.

— Всички вие обаче си приличате като две капки вода — провлечено се обади Тен.

— Е, в такъв случай — отвърна Лираз, — на вас ще ви е по-трудно да играете на отгатни кой, кой е.

— Що за игра е това? — интересува се Тен.

Недей, Лир, помисли си Акива. Но напразно.

— Тая, в която се опитваш да познаеш кой от нас кое от вашите предишни тела е убил. Сигурна съм, че някои от вашите непременно си спомнят за мен. — Тя протегна ръце да покаже татуирания върху тях рабощ с броя на извършените от нея убийства. Акива сграбчи по-близката, покри я със своята белязана длан и я натисна надолу.

— Не предизвиквай точно тези тук — каза. *Какво ѝ ставаше?! Нима наистина целта ѝ беше всичко това да завърши с кървава баня — каквото и да представляваше „това“, то беше крехко и почти немислимо затишие в тяхната взаимна омраза.*

Тен се изсмя, когато Акива прибра изпружената ръка на сестра си, но то приличаше по-скоро на ръмжене.

— Спокойно, Бич за зверовете. Това за никого не е тайна. Аз помня всеки ангел, който някога ме е убивал, и въпреки това ето ме сега — стоя тук и си приказвам с теб. Можеш ли да кажеш същото и за

всички ония ангели, а те не са никак малко, които съм избила? Къде са сега всички мъртви серафими? Къде е брат ти?

Лираз трепна. Акива усети тези думи като сол в жива рана — привидението на брат му неочаквано се възправи злокобно насреща му — и когато жегата около тях се усили, той знаеше, че това не е само заради потискания гняв на сестра му, но и заради неговия собствен.

Значи така, отново се възстановяваше естественият ред на нещата: взаимната омраза.

Или пък... не.

— Само че не химерите убиха брат ти — каза Тиаго. — А Яил. Което ни води право към въпроса. — Акива се усети, че е впил поглед в бледите очи на врага си. В тях не личеше присмех, нямаше стаено ръмжене, нито намек за смразяващата наслада, с които го гледаше в килията за мъчения преди толкова много години. Сега в тях се четеше само някаква необикновена настоятелност. — Не се съмнявам, че всички ние сме завършени убийци — продължи тихо. — И доколкото схващам, сега сме тук, водени от различни причини.

Акива първо усети срам — дали задето позволи да бъде поучаван от запазилия хладнокръвие Тиаго — а после гняв.

— Точно така. Не става въпрос за нашия живот. Трябва ти причина да не ни убиеш? Какво ще кажеш за тази: имате ли по-добро място, където да отидете?

— Не. Нямаме. — Простичко. Откровено. — Ето защо те слушам. В края на краищата това беше твоя идея.

Да, така беше. Неговата налудничава идея да предложи мир на Белия вълк. Но ето че сега, когато се изправи лице в лице с него, а Кару вече никаква не се виждаше, осъзна колко абсурдна е била. Явно го е заслепило отчаяното желание да бъде близо до Кару, да не я изгуби някъде в безкрая на Ерец и да останат врагове вовеки. Затова го предложи и едва сега, прекалено късно, си даде сметка колко странно е, че Вълка изобщо прие да го обмисли.

И че Вълка търси основание да не го убие.

Тези негови думи звучаха като агресия, приличаха на провокация. Но дали не бяха по-скоро откровеност? Възможно ли е той също да иска мир, но да търси оправдание за пред войниците си?

— Извънбрачните се оттеглиха в сигурно убежище — каза Акива. — В очите на Империята ние сме предатели. Аз съм отцеубиец

и цареубиец и моята вина слага дамба върху всички нас. — Той внимателно претегли следващите си думи. — Ако ти наистина имаш намерение да го обмислиш сериозно...

— Аз не ти залагам капан — прекъсна го Тиаго. — Дадох ти дума.

— Твоята дума. — Това дойде откъм Лираз, готова, аха-аха, да избухне в смях. — Ще трябва малко повече да се постараяш, вълче. Нямаме никакво основание да ти вярваме.

— На твое място не бих си позволил да минавам някои определени граници. Все пак сте още живи, нали? Не очаквам да ми благодарите, но се надявам да е свършено ясно, че не е въпрос на случайност. Вие и без това дойдохте полумъртви. Ако исках да довърша работата, нищо не можеше да ми попречи.

Нямаше какво още да го обсъждат. Тиаго безспорно беше пощадил живота им. Даже им позволи да избягат.

Защо?

Дали благодарение на Кару? Тя беше ли се молила за живота им? Или пък...

Просто се беше *спазарила* за тях?

Акива вдигна поглед към склона, по който се беше изкачила Кару. Сега тя стоеше под сводестия вход на казбата и ги наблюдаваше; от толкова далече нямаше как да види изражението ѝ. Той пак се обърна към Тиаго и забеляза, че по лицето му няма и следа от жестокост, лицемерие, даже от обичайната му студенина. Сега очите гледаха открито, а не арогантно или презрително иззад полуспуснатите клепачи. Това беше знак за някаква решителна промяна. На какво ли се дължеше?

На Акива му хрумна едно-единствено обяснение и то му беше ненавистно. В килията за мъчения яростта на Тиаго беше ярост на съперник — на *губец* съперник. Изпод вековната омраза между техните две раси клокочеше много по-лична ненавист, движеща сила за един претендент. Унижението, задето не си предпочетен пред другия. Отмъщение заради любовта на Мадригал към Акива.

Сега обаче това го нямаше — липсваше и причината, която го пораждаше. Акива вече не беше съперник за Тиаго, не представляваше заплаха. Защото този път Кару беше направила различен избор.

В мига, в който Акива беше осенен от тази идея, липсата на злоба у Тиаго му се видя като най-сигурното потвърждение, че е прав. Белия вълк беше толкова сигурен в своето превъзходство, че не виждаше причина да убива Акива. О, звездни богове! Кару! Кару!

Ако не ги делеше цялата тая кървава предистория, ако Акива не знаеше какво наистина таи в душата си Тиаго, те двамата с Кару щяха да изглеждат свършената двойка: генералът и възкресителката, господарят и господарката на последната надежда у химерите. Акива обаче *познаваше* истинската природа на Тиаго, също като Кару.

И това изобщо не беше стара история. Насилническата природа на Тиаго. Сведените очи на Кару, нейната боязлива неувереност. Синините, драскотините. Въпреки това създанието, което стоеше сега пред Акива, приличаше на най-доброто проявление на Белия вълк: интелигентен, могъщ и здравомислещ. Достоеен съюзник. Наблюдавайки го, Акива дори не знаеше на какво може да се надява. Ако Тиаго наистина беше такъв, тогава съюзът между тях имаше шанс и Акива би могъл да остане част от живота на Кару, макар и само периферна част. Най-малкото ще може да я вижда, за да е сигурен, че е добре. Ще намери възможност някак да изкупи греховете си и ще направи така, че тя да разбере. Освен това може да им се удаде да възпрат Яил.

От друга страна обаче, ако Тиаго наистина беше *такъв* — интелигентен, могъщ и здравомислещ — и стоеше рамо до рамо с Кару, направлявайки съдбата на своя народ, какво място можеше да има Акива до тях? А което е още по-важно — би ли могъл да изтърпи такава гледка?

— Има и нещо друго — продължи Тиаго. — Нещо, заради което съм ти задължен. Разбрах, че трябва да ти благодаря за душите на някои от моя народ.

Акива присви очи.

— Представа нямам за какво говориш — каза.

— Става въпрос за Хинтермост. Намесил си се при изтезанието на един от воините химери. Той успял да избяга и се върна при нас заедно с душите на целия си отряд.

Аха. Онзи кирин. Но как е възможно някой да знае, че Акива е сторил това?! Той не позволи да го видят. Нали призова птиците, до

последната птичка на километри наоколо. Затова сега поклати глава, готов да отрича.

Лираз обаче го изненада.

— Той къде е? — обърна се тя към Тиаго. — Не го видях сред останалите.

Мигар специално го е търсила? Акива я стрелна с поглед. Тиаго обаче я гледаше съвсем открито, втренчено. Погледът му стана остър и се заби в нея.

— Той е мъртъв — каза след известно мълчание.

Мъртъв. Младият кирин, последният от племето на Мадригал. Лираз нищо повече не каза.

— Съжалявам да го чуя — обади се Акива.

Погледът на Тиаго отново се заби в него.

— Благодарение на теб обаче неговият отряд пак ще живее. И за да се върнем към нашата цел — неговият мъчител не е ли същият ангел, на когото сега трябва да се противопоставим?

Акива кимна.

— Яил. Командирът на Доминиона. Сега вече и император. Докато си приказваме тук, той набира сила и макар твоята дума да не струва пукната пара за мен, вярвам в едно: че можеш да го спреш. Затова, щом си сигурен, че твоите воители могат да различат един ангел от друг, за да се бият срещу Доминиона, а не срещу извънбрачните, тогава се присъедини към нас, пък каквото сабя покаже.

— Ние носим черно, а те — бяло, ако това ще ви е от полза — добави студено Лираз към Тен.

— Все тая — гласеше лаконичният отговор на вълчицата.

— Тен, ако обичаш — предупреди я Тиаго, после пак се обърна към Акива. — Точно така, каквото сабя покаже. — Той кимна утвърдително, без да откъсва очи от Акива — погледът му беше все така трезв и разсъдлив, без следа от жестокост; въпреки това Акива отново си спомни как разкъсваше гърлата на враговете си със зъби и усети, че стои на прага на някакво много лошо решение.

Ревенанти и извънбрачни заедно. В най-добрия случай щяха да представляват жалка гледка. В най-лошия това щеше да е фатално и за двете страни.

Въпреки лошите му предчувствия обаче, сякаш някакво сияние го помами — бъдещето, обляно в светлина, зовеше. Нямаше никакви

излишни обещания, само надежда. И то не само надеждата, припламнала от едва доловимия жест на Кару. Поне той не смяташе така. Мислеше, че точно така трябва да постъпи и че това не е глупаво, а смело.

Само времето щеше да покаже дали е наистина така.

6

ПРЕСЕЛЕНИЕТО НА ЗВЕРОВЕТЕ

Кару веднъж вече беше ръководила преминаването на една малка армия от един свят в друг, при това не в най-добрите времена. Тогава повечето воители бяха без крила и на летящите се налагаше непрекъснато да правят курсове, ето защо Тиаго предложи да „освободят“ голяма част от тях, да съберат душите им и да ги пренесат в кадилници. „Бреме“, така наричаше той безкрилите им тела; неговото, това на Тен и на още неколцина от неговите лейтенанти, разбира се, бяха изключение — те трябваше да бъдат пренесени от поедрите летящи ревенанти.

Този път обаче Кару беше щастлива да строи всички в двора и да установи, че малкото „бреме“ може да бъде поето от останалите и няма да се налага да го освобождават.

Ямата вече беше пълна догоре с тела.

Зърна я за последно от въздуха, докато се издигаше с останалите, и тя привлече погледа ѝ като с магнит. От високо изглеждаше толкова малка, в дъното на виещата се пътека откъм казбата. Просто тъмна дупка в хълмистата земя с прашносив цвят, заобиколена от купчини изровена пръст и забити в тях лопати. Стори ѝ се, че разпознава мястото, където я нападна Тиаго и даже тъмните ивици, които нищо чудно да бяха кръв. В най-далечния край на насипите, неразличим за никой от оцелелите, имаше още едно парче изровена земя — гробът на Зири.

Той беше плитък, въпреки това дланите ѝ се покриха с мехури, докато го изкопае — нищо обаче не можеше да я накара да захвърли тялото на последния истински кирил в ямата при мухите и непоносимото зловоние. Все пак не успя да се отърве така лесно от мухите и зловонията. Наложил се да се надвеси над този кълбящ се към нея мрак с кадилницата на Зири, за да събере душите на Амзалаг и Оживелите сенки, убити от Вълка и неговите приближени само защото бяха застанали на нейна страна.

Щеше ѝ се отново да са на нейна страна, а не в кадилницата, скътани на сигурно място, но се налагаше да останат там — поне засега. За колко дълго? Нямаше отговор. Все още не беше способна дори да си представи кога: едва след като всичко е приключило, в едни по-добри времена, когато измамата вече няма да е от значение.

Дали изобщо някога ще настъпи такова време?

Ще настъпи, ако ние му помогнем, каза си тя.

Съгледвачите на Тиаго докладваха, че в радиус от няколко километра около портала към Ерец не се виждат никакви серафими — това си беше облекчение, но въпреки това тя не можеше да се успокои. Докато Разгут е в ръцете на Яил, нищо не беше сигурно.

Не беше редно да тръгват — да *бягат* — от онова, което тепърва предстоеше, но какво друго им остава? В момента наброяваха едва осемдесет и седем химери — осемдесет и седем „зверове“ в очите на тукашния свят, които щяха да се превърнат в „демони“, ако Яил успееше да прокара някак идеята за своята святост. Твърде малобройни, за да го победят или да го принудят да се върне обратно. Ако сега го атакуват, не само щяха да загубят, но и щяха да помогнат на неговата кауза. Достатъчен беше само един поглед към воините — творения на Кару, за да предадат хората доброволно командването на ракетните установки в ръцете на Яил.

Заедно с извънбрачните на Акива обаче си струваше да опитат.

С този съюз той буквално се беше насадил в гнездо на стършели. Подхвърляйки идеята за него на химерите. И движейки се по бръснача на предателството, ако убеди бунтовническата армия да тръгне срещу най-дълбоко заложените си инстинкти. Кару си даваше сметка, че всяка следваща стъпка от тук нататък ще среща яростен отпор у по-голяма част от войската. За да стигнат мечтаното бъдеще, те трябваше да го отвоюват крачка по крачка. И кои бяха тези „те“?

Освен те двамата с „Тиаго“ само Исса и „Тен“ — всъщност Хаксая, не толкова свиреп воин, но същата буйна глава като истинската Тен — бяха посветени в тайната. Е, сега вече и Зузана и Мик.

— Какво ти става? — попита я недоумяващо Зузана щом оставиха Акива и Тиаго да преговарят. — Да не си се сдушила с Белия вълк?

— Нали ти е известно какво в случая означава „сдушила“? — уклончиво отвърна Кару. — Все едно да сипеш кръв във водата, за да

привлечеш акулите.

— Вярно, използвах „сдушила“, но тая дума има и метафорично значение. Какво ти е направил? Добре ли си?

— Сега — да — отвърна Кару и макар да се почувства облекчена, задето може да осветли приятелите си по въпроса за „сдушаването“, не ѝ достави никакво удоволствие, докато им разказваше истината за Зири. Те двамата се разплакаха, което сякаш отприщи и нейните сълзи и така окончателно затвърди увереността на всички присъстващи в своята слабост.

Тя това можеше някак да го преглътне, но, богове и звезден прах, Акива беше съвсем различно нещо. Мигар и него трябваше да убеди, че се е „сдушила“ с Белия вълк? Какво друго ѝ оставаше? Сега химерите не я изпускаха от очи. Погледите на някои бяха просто любопитни — *дали тя все още го обича?* — но други я гледаха с подозрение, бяха готови да я заклеят и виждаха заговорнически искри във всеки неин поглед. Не можеше да им направи такава услуга; ето защо в казбата трябваше да стои далече от Акива и Лираз и дори да не ги поглежда, докато лети в противоположния фланг на малкото им формирование.

Тиаго яздеше начело на войнството, възседнал воина Утем. Утем беше от вида виспенг, химери с тяло между кон и дракон, дълъг и змиевиден. Той беше най-едър и страховит сред химерите, а на гърба му Тиаго изглеждаше царствено като същински принц.

Редом с Кару Исса яздеше воина дашнаг Руа, а точно в средата на множеството, нелепи като врабчета, кацнали върху гърба на граблива птица, бяха Зузана и Мик.

Зузана беше с Вирко, а Мик — с Емилион, и двамата ококорени и здраво вкопчени в кожените ремъци, едва удържайки се върху могъщите тела на химерите, които се виеха под тях, порейки въздуха. Рогата на Вирко, извити като на овен, напомняха на Кару за Бримстоун. Тялото му беше на котка, но огромно: набъбнали котешки мускули, същински лъв на стероиден режим, а от горната част на дебелия му врат стърчеше грива от шипове, от които Зузана се предпазваше с дебело вълнено одеяло; то, според думите ѝ, миришело на немити крака. „Излиза, че имам две възможности — да търпя тая воня през цялото пътуване, или шиповете му да ми извадят очите. Страхотно, няма що!“

— Нарочно го правиш! — изрева тя на Вирко, когато той рязко изви наляво, при което Зузана с обезумял поглед се изхлузи от импровизираното си седло; той направи още по-рязък завой в обратната посока и я закрепил на гърба си.

Вирко се смееше, но на Зузана никак не ѝ беше до смях. Изви сърдито врат да погледне Кару.

— Имам нужда от нов кон — изкрещя. — Този се мисли за много остроумен!

— Ще трябва да го изтърпиш — провикна се в отговор Кару. Приблужи, летейки до тях, като при това ѝ се наложи да заобиколи два претоварени грифона. Самата тя също се беше нагърбила с тежък денк и дълъг наниз закачени една за друга кадилници, в които се съхраняваха десетки души. Той дрънчеше при всяко нейно движение, а тя никога не се беше чувствала така лишена от грациозност. — Той е доброволец.

Всъщност ако Зузана не беше толкова лекичка, групата им нямаше да стигне далече с тези хора на гръб. Вирко я носеше заедно с целия товар, който му се полагаше; колкото до Емилион — дваматрима воители безмълвно поеха част от неговия багаж, за да може да се справи с Мик, който, без да е много едър, за разлика от Зузе не беше и лек като перце. Пък и дума не можеше да става да се раздели с цигулката си. По всичко личеше, че приятелите на Кару спечелиха искрената привързаност на групата химери, което не можеше да се каже за нея самата.

Е, не съвсем. Защото го имаше Зири. Дори вече да не изглеждаше като Зири, той пак си беше Зири, а Кару знаеше...

Тя знаеше, че той е влюбен в нея.

— Защо в тая компания си нямате и Пегас^[1]? — попита Зузана пребледняла, щом зърна отдалечаващата се земя. — Един хубав и добре обучен хвърковат кон, който има мека и пухкава грива, а не шипове; с него сигурно ще е като да се носиш по облаците.

— Защото няма по-ужасяващо нещо за врага от един Пегас — вметна Мик.

— Ей, животът е нещо повече от това да плашиш врага — отбеляза Зузана. — Като например да не се хвърляш от хиляда стъпки височина право към смъртта — *aaa!* — изписка тя, щом Вирко внезапно се гмурна във въздуха, за да мине под ковача Ейгър, който

едва крепеше денка с оръжия. Кару повдигна единия край на денка, за да го облекчи, и двамата бавно се издигнаха отново нагоре, а Вирко се стрелна напред.

— По-добре бъди мил с нея! — провикна се на химерски след него Кару. — Иначе ще те направя на Пегас при следващото ти прераждане!

— Не! — изрева в отговор той. — Само това не!

Той веднага уравни полета си, а Кару отново преживя един от онези мимолетни мигове, в които животът все още можеше да я изненадва. Замисли се какви бяха доскоро двете със Зузе, при това не толкова отдавна, само преди няколко месеца — пред триножниците в часовете по рисуване от натура, или пък качили крака върху масите ковчези в „Отровната магерница“. По онова време Мик все още беше само „цигуларчето“, просто любовна забелка, а ето го сега — лети заедно с тях към един непознат свят, докато Кару заплашва да накаже някакво чудовище за лошо поведение при следващото му прераждане!

За миг, въпреки тежестта на денка с оръжия, кадилниците и собствения ѝ багаж — отделно бремето на дълга, вината заради сторената измама и неясното бъдеще на двата свята — Кару се почувства с олекнала душа. Обнадеждена.

После долови смях, пропит от позната злоба, с угълчето на окото зърна махване на нечия ръка. Оказа се Кейта-Ейри, чакалоглавата жена саб, и Кару на мига осъзна какво е намислила. Държеше хамсите си — татуираните върху дланите ѝ „дяволски очи“ — насочени към Акива и Лираз. Редом с нея Парк правеше същото и двамата се заливаха от смях.

С надеждата, че серафимите са извън обсега на хамсите, Кару рискува да погледне към тях точно в мига, когато Лираз се преобърна във въздуха наред едно замахване с криле — дори на такова разстояние от позата на тялото ѝ можеше да се види, че е бясна.

Явно серафимите не бяха извън обсега на хамсите. Акива бързо приближи сестра си и я удържа да не се нахвърли върху нападателите им.

Още смях — явно химерите ги бяха взели на подбив. Дланите на Кару се свиха в юмруци, скривайки нейните собствени хамси. Едва ли можеше да прекрати това — само щеше още повече да влоши положението. Със стиснати зъби проследи как Акива и Лираз се

отдалечават на безопасно разстояние; случилото се приличаше на лоша поличба за това иначе дръзко начало.

— Добре ли си, Кару — дочу тя приглушен съскащ говор.

Извърна се. Лиссет размахваше криле редом с нея.

— Чудесно — отвърна Кару.

— Я гледай! Виждаш ми се напрегната.

Макар и от вида на Исса, Лиссет и нейният другар Ниск бяха два пъти по-тежки — дебели като питони, макар иначе усойници, с бичи вратове и широки плещи, смъртоносно бързи, снабдени с отровни зъби и неприсъщи за породата им криле. И всичко това беше дело на Кару, на нейните собствени ръце. *Глупачка, глупачка.*

— Ти за мен нямай грижа — сопна се тя на Лиссет.

— Там е работата, че не мога. Как да не се притеснявам за ангелската блудница?

Имаше време, при това съвсем не толкова отдавна, когато тази обида все още можеше да я жилне. Но вече не.

— Всеки от нас има много врагове, Лиссет — отвърна Кару, удържайки ведрия си тон. — Повечето са ни по рождение, нещо като наследствен дълг, но тези, които си създаваме сами, са друго нещо. Трябва много внимателно да ги подбираме.

Челото на Лиссет се набръчка.

— Ти заплашваш ли ме? — попита тя.

— Теб ли да заплашвам?! Не, как е възможно да си помислиш точно *това*. Говоря за враговете, които сами си създаваме, а не мога да си представя някой воин ревенант да е толкова глупав, че да настрои възкресителя срещу себе си.

На ти сега, добави наум, когато лицето на Лиссет се изопна. *Пък ти си прави каквито искаш изводи.*

Летяха така още известно време, носейки се уверено рамо до рамо сред останалите химери, после телата отпред образуваха коридор и Тиаго, яхнал Утем, рязко обърна назад и полетя право към тях. Химерите наоколо се прегрупираха и забавиха полета си.

— Господарю! — приветства го Лиссет и Кару буквално видя какво се кани да избълва тя по неин адрес. *Господарю, ангелската блудница си позволява да ме заплашва. Трябва да ѝ стегнем юздите.*

Е, късмет тогава, помисли си Кару, но Вълка не даде шанс на Лиссет — нито на който и да било друг — да обели дума. Вместо това

заговори ясно и високо, за да бъде чул, без дори видимо да повишава тон.

— Нали не си мислите, че щом като яздя отпред, не виждам какво си позволява моята армия? — Той замълча. — Вие сте като кръвта в тялото ми. Долавям всяко потрепване и въздишка. Усещам болката и радостта ви и със сигурност чувам смеха.

Той обходи с поглед наобиколилите го воини и чакалоглавата Кейта-Ейри вече не се смееше, когато очите му се заковаха в нея.

— Ако исках да предизвикаш нашите... *съюзници*... щях да ти кажа. Ако според теб съм забравил да ти наредя такова нещо, тогава любезно ме осветли. И аз на свой ред ще те осветля. — Посланието беше адресирано към всички. Просто на Кейта-Ейри се падна злата участ да стане прицел за смразяващия сарказъм на генерала. — Как ти се вижда тази уговорка, войнико? Приемаш ли?

— Тъй вярно, сър — прошепна с изтънял от унижението глас Кейта-Ейри.

На Кару за малко да й дожалее за нея.

— Радвам се. — Сега Вълка извиси глас. — Воювали сме рамо до рамо и заедно понесохме загубата на падналите в боя. Кървили сме и сме крещели. Следвали сте ме в огън и смърт, даже към един съвсем непознат свят, но не и като сега — в нещо, което сигурно ви се вижда съвсем необяснимо. Търсим убежище заедно със серафимите? Може и да е неочаквано, но бих бил много разочарован, ако загубя вашето доверие. Не му е нито времето, нито мястото за разкол. Затова всеки, на когото не понася сегашния курс на действие, може да напусне още щом преминем портала и сам да си търси късмета.

Той огледа лицата около себе си. Неговото изражение беше сурово, но чертите му сякаш бяха озарени от някаква вътрешна светлина.

— Колкото до ангелите, не искам от вас нищо друго, освен търпение. Сега не можем да воюваме с тях като преди, разчитайки на числено превъзходство дори при големи загуби. Не чакам от вас разрешение, за да потърся нов път. Но останете ли с мен, очаквам да сте ми *верни*.

Бъдещето е неясно и аз нищо не мога да ви обещаая, освен едно: ще воюваме за нашия свят до последната душа и ако се покажем много

силни, извадим голям късмет и действаме *умно*, може и да доживеем да възстановим част от онова, което сме загубили.

Той се взря поред в очите на всеки един от воините си, давайки им да разберат, че са забелязани, зачитани и оценени. Погледът му утвърждаваше неговата вяра в тях, нещо повече — увереността му в *тяхната* вяра към *него*. После продължи.

— Всичко е съвсем просто: ако не се справим с надвисналата заплаха, идва *краят*. Краят на химерите. — Той замълча. Погледът му направи пълен кръг и отново се върна на Кейта-Ейри; той й заговори с ласкава благост, която придаде на укора му още по-голяма изобличаваща сила. — Работата изобщо не е за смях, войнико.

След това пришпори Утем напред, двамата си проправиха път между химерите и заеха отново челното място в редиците. Кару проследи как останалите воители отново заемат позиции в строя и вече знаеше, че нито един от тях няма да изостави командира си, както и че до края на пътуването Акива и Лираз ще бъдат в безопасност от напосоки запратено проклятие на хамсите.

А това беше добре. Зири я накара да усети внезапен прилив на гордост, примесена със страхопочитание. В рожденото си тяло този млад воин беше тих, почти срамежлив — самата противоположност на красноречивия и убедителен мегаломан, чиято плът населяваше сега. Докато го наблюдаваше, тя за първи път се запита — сигурно е било глупаво да не се замисли за това досега — до каква степен ролята на Тиаго би могла да го промени.

Но тази мисъл отлетя също толкова бързо, колкото се беше и появила. Та това беше Зири. Сред многото тревоги, които измъчваха Кару, изобщо не влизаше въпросът дали властта би могла да му повлияе зле.

Не така стоеше въпросът с Лиссет обаче. Кару отново се загледа в нея, докато се носеше наблизо във въздуха, и по погледа на тази ная разбра, че си прави някакви сметки, докато наблюдава как генералът заема мястото си начело на войската.

Какво ли й минава през ума? Кару знаеше, че няма никакъв шанс лейтенантите на Тиаго да дезертират, но, богове, така й се искаше това да стане. Никой не ги познаваше по-добре от нея и никой друг нямаше да ги наблюдава толкова зорко. Колкото до това, което каза на Лиссет за превръщането на възкресителя в личен враг, то не беше нито на

шега, нито празна заплаха. Ако имаше нещо сигурно за воините ревенанти, то бе, че колкото по-често влизат в битка, толкова по-скоро ще имат нужда от ново тяло.

Вол, помисли си Кару. Една голяма и мудна крава ти се пада. А когато отново срещна погледа на Лиссет, в главата ѝ прозвуча едно почти весело мууу.

[1] Крилат кон в древногръцката митология. — Б.пр. ↑

ДАР ОТ ПРИРОДАТА

Химерите вече се носеха високо над планинските върхове. Казбата останала далеч зад тях, а порталът трябваше да е почти на ръка разстояние, макар Кару да не можеше да прецени колко далече е нито от едното, нито от другото. Колкото и близо да се намираше, порталът представляваше само тесен процеп в небето пред тях и преминаването през него беше по-скоро въпрос на вяра, просто да почувстваш как меките му като перушина краища се разтварят около теб. За по-едрите създания беше най-добре да приберат плътно крилете до тялото и да го преминат с висока скорост; направеха ли го малко по-бързо или малко по-бавно, нямаше да почувстват никаква съпротива и накрая щяха да се озоват от същата страна на небето. Такова нещо обаче, поне досега, не се беше случвало. Всички химери тук знаеха точно какво трябва да правят и една по една потънаха в небесния процеп.

Въпреки това отнемаше известно време, докато всеки следващ силует се разтвори в ефира.

Накрая дойде ред и на Вирко.

— Почакай малко! — извика Кару към Зузана, тя я послуша и двете заедно надникнаха през процепа. Емилион и Мик трябваше да са следващите, но Кару не искаше да изпуска от поглед приятелите си. Ето защо кимна на Вълка, който кръжеше наоколо, за да е сигурен, че всички са преминали благополучно, пое за последно дълбока глътка земен въздух и се гмурна.

Усети върху лицето си перушинения допир на оная неизвестна мембрана, която делеше единия свят от другия, и в следващия миг вече беше отвъд.

Намираше се в Ерец.

Нямаше и помен от синьо небе; над главите им се простираше само белота, която преминаваше в бронзово сиво към единствения видим хоризонт; всичко останало беше скрито от мараня. Под тях

имаше единствено вода, която в лишената от цвят дневна светлина се гънеше в почти черни вълни. Брегът на зверовете. Имаше нещо ужасяващо в тия черни води. Нещо безмилостно.

Поривите на вятъра бяха силни и блъскаха немилостиво войнството, докато се опитваше да си възстанови строя. Кару се загъна в жилетката и потрепери. Последният от воините премина през процепа, най-накрая бяха Утем и Тиаго. Драконовските и конски части в тялото на Утем действаха с почти неуловима за окото гъвкавост, зелени и вълнообразни, преливащи в този свят сякаш от нищото. В естествения си вид расата виспенг нямаше криле и Кару беше приложила творчество, за да осигури необходимата за дългото тяло тяга: два чифта криле, като първият приличаше на ветроходни платна, а по-малките бяха близо до хълбоците при задните крака. Според нея изглеждаха страхотно.

Вълка първо протегна врат през портала и щом премина целият, се зае да направи преглед на наобиколилата го войска. Погледът му скоро стигна Кару и се задържа на нея; макар това да стана само за миг, тя усети — *знаеше* — че винаги е първата му грижа на света, независимо дали този, онзи. Едва след като я видя и се успокои, че с нея всичко е наред, той се зае с най-неотложната задача — да преведе войската си безопасно през Брега на зверовете.

Кару усети, че ѝ е трудно просто да обърне гръб на портала, когато всеки друг можеше да го открие и използва. Акива имаше намерение да го изпепели, след като преминат, но Яил промени плановете им. Засега все още имаха нужда от него.

За да се върнат обратно и да поставят началото на Апокалипсиса.

Вълка отново застана начело и ги поведе на изток, далече от бронзовия хоризонт по посока на Аделфийските планини. В ясен ден техните върхове личаха още отгук. Но днешният ден не беше ясен и пред себе си те не виждаха нищо друго, освен сгъстяваща се мъгла, което си имаше своите предимства и недостатъци.

Сред предимствата беше и това, че им осигуряваше прикритие. Така нямаше как да бъдат забелязани отдалече от патрул на серафимите.

Но тъй като мъглата осигуряваше прикритие на всеки... значи който и да е — или *каквото* и да е — щеше да остане незабелязано за тях, докато съвсем не го приближат.

Кару се придвижваше в центъра на групата и тъкмо беше отминала Руа, за да провери какво става с Исса, когато това се случи.

— Държиш ли се, мое сладко момиче? — попита Исса.

— Добре съм — отвърна Кару. — Но *ти* имаш нужда от още дрехи.

— Няма да споря за това — отговори Исса. Всъщност тя и сега беше облечена — с пуловера на Кару, разцепен широко на врата, за да може да мине качулката ѝ на кобра — което беше необичайно за Исса, но устните ѝ бяха посинели, цялата зъзнеше, а главата ѝ беше почти скрита между раменете. Родината на ная имаше горещ климат. Затова в Мароко тя се чувстваше като у дома си. Но не и в тази студена мъгла, още по-малко в мразовитите земи, накъдето се бяха упътили, макар че там все пак ги чакаше някакъв подслон срещу природните стихии — Кару си спомняше геотермалните извори в долния лабиринт, стига всичко да е постарому като преди години.

Киринските пещери.

Никога не беше се връщала в родно си място, където премина най-ранната част от живота ѝ. Макар че навремето замисляше да отиде отново там. На това място двамата с Акива трябваше да се срещнат, за да дадат начало на своя бунт, ако съдбата не им беше пресякла пътя.

О, не. Кару не вярваше в съдбата. Не съдбата беше причина техният замисъл да пропадне, а предателството. И не благодарение на съдбата се възраждаха за нов живот техните отдавнашни планове — или поне тази тяхна бледа версия, изтъкана от подозрения и враждебност. Тук волята командваше.

— Ще ти потърся одеяло или нещо друго — каза тя на Исса, или поне понечи да ѝ каже. Но точно в този момент нещо я застигна.

Или по-скоро *връхлетя*.

Някакво напрежение в спускащата се все по-ниско мъгла и някакво усещане за неминуемост. Кару се стрелна надолу и изви глава да погледне какво става. И не беше единствено тя. Навсякъде около нея войниците също го почувстваха. Снишаваха се, посягаха към оръжието, обръщаха се с лице към... нещото.

Над главите им бялото небе беше припаднало толкова ниско, че сякаш можеха с ръка да го докоснат. Уж изглеждаше пусто, а кръвта на Кару бушуваше и пулсираше в ушите като звук, твърде нисък, за да бъде чул; после, внезапно и застрашително, бързо и мощно,

образувайки пред себе си вихър, който разпиля воините на всички страни като детски играчки, пометени от прииждащ прилив, се зададе нещо.

Голямо.

Право към тях, закривайки цялото небе, бързо и мимолетно, бегло докосвайки главите на войниците. Толкова внезапно, толкова *осезаемо*, така огромно, че Кару даже не успя да го осмисли, а когато премина помитащо през тях, засегна и нея и следата му от тежък завихрен въздух я погълна и преобърна. Почувства го като мъртво вълнение, а веригите на кадилниците сякаш пощуряха, взеха да се усукват около нея и в този непрогледен и главозамайващ миг тя си представи черната повърхност на водата под нея, как тя поглъща кадилниците — всичките тези души, потъващ край Брега на зверовете — и започна да се съпротивлява... Миг по-късно, сякаш нищо не е било, се почувства освободена, залюляна от необикновеното последвало спокойствие.

Веригите все още бяха усукани около нея и я душаха, но нищо не беше загубено; имаше време само за един бегъл поглед, за да разбере какво беше това — кои бяха *те, о. О* — преди гъстото мляко на деня да ги погълне отново и да изчезнат.

Буревестниците.

Най-големите създания на този свят, ако не се броят тайните, които морето пазеше в дълбините си. Криле, които можеха да покрият или разрушат малка къща. Точно това я беше докоснало — крило на буревестник. Ятото огромни птици само беше преминало над тях и един-единствен замах на най-ниско летящата беше достатъчен, за да разпилее редиците на химерите. И още преди съвсем да се е съвзела, за да се учуди на станалото, Кару се зае трескаво да брой войниците.

Забеляза как Исса се е вкопчила във врата на Руа, потресена, но иначе в добра форма. Ковачът Ейгър беше изпуснал денка с оръжията и сега те всички бяха загубени безвъзвратно в морето. Акива и Лираз все още бяха най-напред, не много далече, но достатъчно, за да останат незасегнати от фаталния размах на крилото. Изглеждаха добре, само малко разчорлени и зяпнали от почуда пред онова, на което и Кару все още се дивеше. Войската вече лека-полека възстановяваше реда си и нямаше химера, която да не е останала захласната от величествените силуети, вече чезнещи в мъглата. С една дума, всички бяха налице.

Просто все още се чувстваха замаяни от прелитането на буревестниците.

Кару беше отраснала като рожба на най-високите земни селения: Мадригал от Кирин, последното оцеляло племе в Аделфийските планини. Сред високите им върхове обитаваха огромни създания, макар че нито един кирин, или пък друг, за когото Кару да знае, не беше виждал буревестник *толкова отблизо*. Никой не можеше да ги стигне, те бяха неуловими: твърде бързи, за да ги догонят; твърде предпазливи, за да ги изненадат. Говореше се, че усещали дори най-малката промяна във въздуха и атмосферата и като дете Кару — още Мадригал — имаше пълно основание да го вярва. Всеки път, щом ги зърнеше отдалече да се носят като пращинки в косите лъчи на слънцето, тя се стрелкаше подир тях, жадна да ги види по-отблизо; размахаше ли криле обаче, понесена от своя копнеж, техните светкавично реагираха и ги отнасяха надалече. Нито веднъж не попаднаха на тяхно гнездо, нито на черупка от яйце или поне на скелет; дори буревестниците да гнездяха и умираха, никой не знаеше къде става това.

Сега Кару най-сетне ги видя отблизо и усещането беше разтърсващо.

Адреналинът бушуваше из цялото ѝ тяло и тя не можеше да се овладее. Усмихна се. Макар и за кратко, все пак успя да зърне гъстото руно по телата им и очите, черни и големи като чинии, защитени от мигателни ципи, също като на птиците на Земята. Перата на крилето им преливаха в различни цветове, не просто един цвят, а всички възможни цветове, променящи се под играещата светлина.

Приличаха на същински дар от природата и идваха да напомнят, че не всичко в този свят беше предопределено от нескончаемата война. Кару успя да се съвземе от преживяното, разви веригата с кадилници, която я душеше, и се понесе към Зузана и Мик.

Ухили се на приятелите си, и двамата все още стъписани от гледката.

— Добре дошли в Ерец — приветства ги тя.

— Забрави за Пегаса — възкликна пламенно Зузана с ококорени очи. — Искам един от тези!

8

НАТЪРТЕНО НЕБЕ

— Още буревестници — каза войникът Стиван откъм прозореца и отстъпи място на Мелиел.

Това беше единственият прозорец в килията им. Вече четвърти ден лежах в затвора. Три ноци подред слънцето залязваше и още три пъти се вдигна на зазоряване, за да огрее света, който все повече биваше лишен от смисъл. Мелиел успя да се закрепил някак и също погледна.

Изгрев-слънце. Наситени потоци светлина: искрящи облаци, позлатено море, а на хоризонта — ослепителна ивица, твърде ярка, за да можеш да задържиш поглед върху нея. Островите приличаха на пръснатите силуети на дремещи животни, а небето... небето беше същото като преди, ще рече, че нещо не беше *наред* с него.

Ако небето имаше плът, тогава биха казали, че е натъртено. И тази заран, също като предишните сутрини, по него бяха разцъфнали нови окраски, появили се през нощта, или по-скоро ново *обезцветяване*: виолетово, индигово, болнаво жълто-зеленикаво, най-деликатните нюанси на небесносиньо. Петната бяха обширни, като разпукани цветове или кръвоизливи. Мелиел не знаеше как да ги нарече. Изпълваха цялото небе и до час щяха да се разпрострат още повече, първо ставайки все по-наситени на цвят, а после избелявайки, докато накрая не изчезнат съвсем и други не заемат мястото им.

Красота. Когато онези, които ги заловиха, докараха за първи път тук Мелиел и нейната рота, пленниците отначало решиха, че просто южното небе си е такова. Това не беше светът, който познаваха. Всичко в Далечните острови беше красиво и чудновато. Въздухът беше така наситен, че сякаш имаше плът, а ароматите се носеха из него с лекотата на звуци: благоухания, птичи гласове, всеки полъх на вятъра беше пълен с живот от извисяващите се песни, както е морето с риба. Самото море пък се обагреше всяка минута с хиляди нови нюанси, при това не всички бяха на синьото и зеленото. Дърветата наподобяваха по-

скоро фантастични детски рисунки и по нищо не приличаха на своите спокойни, с изправени стволоче братовчеди от северното полукълбо. Ами небето!

Е, точно това небе беше причина за всичко.

Досега Мелиел поне успя да схване, че тая работа *не е* нормална, както и увеличаващите се ден след ден колонии от буревестници.

Тези създания се групираха над морето в безкрайни окръжности. Кръвожадната жена воин от извънбрачните Мелиел, втори носител на името, не беше първа младост и през живота си беше виждала много буревестници, но никога повече от половин дузина на едно място, при това винаги възможно най-далече на хоризонта, летящи в редица. Тук обаче имаше десетки. Десетки, смесени с други десетки.

Това беше някакво налудничаво зрелище и въпреки всичко би го помислила за някакъв природен феномен, ако не бяха лицата на техните пазачи. Стелианите едва се владееха.

Тук ставаше нещо, но никой не казваше и дума на затворниците. Нито какво не беше наред с небето, нито какво беше привлякло буревестниците, нито пък каква съдба ги чака.

Мелиел се вкопчи в решетките на прозореца и се надвеси навън, за да види в цялост морето, небето и островите. Стиван имаше право. През нощта броят на буревестниците пак се беше увеличил, сякаш се бяха събрали тук от цял Ерец, привлечени от някакъв зов. Кръжаха ли, кръжаха, докато небето кървеше, изцеряваше се и отново ставаше на натъртени петна.

Що за сила би могла да натърти небето?

Мелиел се откъсна от решетките и тръгна с вирната глава към вратата. Заблъска по нея.

— Ей! Искам да говоря с някого!

Нейният отряд усети, че нещо става, и започна да се събира. Онези, които още спяха в хамаците, се пробудиха и провесиха крака над пода. Общо бяха дванайсет, заловени, без да получат нито една рана, макар че начинът, по който ги плениха, доста ги смути — изпаднаха в ступор, полуоглупели, със зяпнала уста и сякаш в самото им съзнание стана някакъв срыв. А килията не беше никаква тъмница, а просто дълга чиста стая с тежка, здраво заключена врата.

Разполагаха даже с нужник и вода за миене. Имаше хамаци, на които да спят, и дрехи за смяна от лека плетена материя, така че да

свалят черните гамбезони^[1] и доспехите, ако желаят — вече всички го бяха направили. Храната беше в изобилие и много по-добра от онова, на което бяха свикнали: бяла риба и пухкав порест хляб, а плодовете какви бяха само! Някои имаха вкус на мед и цветя, бяха с дебела кора, оскъдна сърцевина и пъстроцветни. Имаше плодови пити с дребни жълти плодове по тях и черупчести пурпурни топчета, които не проумяваха как да разчупят, след като, естествено, им бяха отнели всичко остро. Други пък имаха остри бодли, под които се криеше яйчен крем; първо на тях се нахвърлиха. Срещаха се обаче и такива, които нито един от тях не успя да преглътне: подозрително розова месеста сфера почти без вкус, която цапаше като кръв. Така си останаха недокоснати в плитката кошница край вратата.

Мелиел не можеше да се отърве от мисълта с кои от тези плодове — ако изобщо е имало някой от тях — е била пълна кошницата, която така разяри баща им с мистериозната си поява край неговото легло.

На вика ѝ никой не отговори, затова тя пак заблъска по вратата.

— Ей! Има ли някого? — Този път имаше намерение да добави неохотно и едно „моля“ и се подразни, когато ключът на секундата се превъртя в ключалката, сякаш Айдолен — разбира се, че беше Айдолен — само е стояла тук и е чакала това моля.

Стелианското момиче, както обикновено, беше само и невъоръжено. Носеше проста, богато надиплена туника от бяла тъкан, завързана на едното ѝ загоряло рамо, а черната коса, сплетена като лозница, беше събрана на другото. Бродирани златни ленти се виеха равномерно по двете ѝ тънки ръце, а ходилата ѝ бяха боси и тази смущаваща интимност стъписа Мелиел. Уязвимост. Уязвимостта, разбира се, беше илюзорна.

Нищо във външността на Айдолен не подсказваше, че тя е воин. Същото важеше и за останалите стелиани, както и за факта, че изобщо имаха армия. Тази млада жена обаче несъмнено имаше превес, когато отрядът на Мелиел... беше заловен. Заради онова, което се случи тогава — Мелиел все още не можеше да го проумее — макар да бяха дузина закоравели воини от извънбрачните срещу едно-единствено фино и елегантно момиче, на никого не хрумна да се опитва да бяга.

В Айдолен — както и навсякъде из Далечните острови — имаше нещо повече от красота.

— Добре ли сте? — попита елегантното момиче със стелиански акцент, способен да смекчи и най-острите думи. Усмивката му излъчваше топлина; погледът на огнените стелиански очи танцуваше наоколо, докато ги поздравяваше с жест — нещо като свиване на дланта в шепя и протягане, замахване на усуканата със златна лента ръка, като да ги събере всички наедно.

Воините един по един измърмориха нещо в отговор. Без значение мъже или жени, всички бяха като хипнотизирани от загадъчната Айдолен с танцуващите очи, но Мелиел прие жеста ѝ с подозрение. Тя беше виждала стелианите... да вършат разни неща... със също толкова грациозни жестове, безброй други неща, затова би предпочела момичето да държи ръцете си прибрани плътно към тялото.

— Всичко ни е наред — отвърна Мелиел. — За затворници. — Сравнен с този на момичето, говорът ѝ прозвуча вулгарно дори в собствените ѝ уши, а гласът ѝ излезе дрезгав и яден. Почувства се странно тровава, също като железен меч. — Какво става навън?

— Нещо, което по-добре да не беше ставало — безгрижно отвърна Айдолен.

Това беше много повече от всичко, което Мелиел беше успяла да изкопчи от нея досега.

— Какво точно? — настоя Мелиел. — Какво не е наред с небето?

— Уморено е — отвърна момичето и в очите му проблеснаха искри, сякаш някой беше разръчкал жарава с ръжен. Също като очите на Акива, помисли си Мелиел. Всички стелиани, които успяха да видят досега, имаха такива очи. — Има болезки — добави Айдолен. — Много е старо, както знаете.

Значи небето било старо и уморено? Абсурд някакъв. Явно се занасяше с тях.

— Това има ли нещо общо с Вятъра? — попита Мелиел, подчертавайки главната буква, за да го открои от всички други ветрове, духали някога.

И наистина — да наречеш това „вятър“, бе все едно да кажеш, че буревестникът е птица. Мелиел и нейният отряд приближаваха Калифас, когато ги връхлетя, подбра ги като разпиляна перушина и ги изтика обратно натам, откъдето бяха дошли, заедно с всичко попаднало по пътя му във въздуха — птици, пеперуди, облаци, даже буревестници —

както и с много други неща от повърхността на земята, които се бяха оказали недостатъчно здраво закрепени: цели клони от нацъфтели дървета и парцали морска пяна.

Оставиха се обезсилени и замаяни да бъдат влачени в продължение на километри. Оказаха се впримчени в капан и отнесени от вихъра, пляскайки бясно с криле, за да си възвърнат контрола, а после... дойде затишието. Кратко и почти мъртвешко, което им позволи едва за миг да си поемат дъх, преди вихрушката отново да зафучи със страшна сила и пак да ги понесе, този път на запад, обратно към Калифас и даже отгатак него, където най-после ги освободи. Ама че сила! Имаха чувството, че самият етер си е поел дълбоко въздух, а после го е издишал с издути бузи. Всички тия природни феномени няма как да не са свързани, помисли си Мелиел. Вятърът, натъртеното небе, събирането на буревестниците. Нито един от тях не беше естествен, нито пък вещаеше добро.

Очарователното лице на Айдолен стана непроницаемо и в очите ѝ вече не проблясваха искрици.

— Не беше вятър — каза тя.

— Тогава какво беше това? — попита Мелиел с надеждата момичето да удържи още малко тази необичайна прямота.

— *Кражба* — отвърна то и понечи да си тръгне. — Простете. Има ли още нещо?

— Да — отвърна Мелиел. — Искам да знам какво ще правите с нас.

Айдолен се извърна рязко като пепелянка, което накара Мелиел да потръпне.

— Толкова ли си нетърпелива да ви *направят* нещо?

Мелиел примигна.

— Само исках да знам...

— Не е решено. Тук идват толкова малко чужденци. Децата сигурно ще искат да ви видят, така си мисля. Сини очи. Толкова е чудно. — Тя каза това с възхита, гледайки право към Яв, най-младия в отряда, който беше и най-красив. Той поруменя чак до корените на русата си коса. Айдолен се обърна отново към Мелиел със замислен поглед. — От друга страна обаче Райт поиска да ви дадат на новобранците. За тренировка.

Тренировка? На какво? Мелиел нямаше намерение да пита; откакто срещнаха този народ, тя стана свидетел на много неща, които подсказваха невиджани магически дарби. Изкуството на магията беше отдавна и безвъзвратно изгубено в Империята и я изпълваше с ужас. Очите на Айдолен обаче гледаха весело. Мигар се шегуваше? Но това не успокои Мелиел. *Толкова малко чужденци*, беше казала стелианката.

— Къде са другите? — попита Мелиел.

— Другите ли?

Без да е сигурна, че държи да настоява, Мелиел продължи.

— Да. — Опита се гласът ѝ да прозвучи решително. Нали точно с такава мисия беше изпратена в края на краищата — да разбере. Отрядът ѝ беше проведен със задачата да намери дирите на изчезналите императорски пратеници. На декларацията за обявяване на война, пратена от Йорам на стелианите, беше отговорено с кошница плодове — значи тя очевидно е била получена, но пратеникът така и не се завърна, както изчезнаха и няколко отряда, пратени на поход към Далечните острови. През времето, прекарано в плен, Мелиел и нейните воители не бяха нито видели, нито чули за други затворници. — Пратениците на императора — продължи тя. — Те не се завърнаха.

— Сигурни ли сте — попита момичето сладко. Твърде сладко, като мед, който прикрива жлъчката отрова. После демонстративно коленичи, като през цялото време не откъсваше поглед от Мелиел, и си взе плод от кошницата край вратата. Плодът беше една от розовите сфери, които извънбрачните не можеха да понесат. Може и да бяха плодове, но тия неща бяха на вид като месести торбички, пълни с червен сок, отблъскващи, издути и *топли*.

Момичето отхапа от плода и в този момент Мелиел можеше да се закълне, че зъбите му са със заострени краища. Като че някой беше смъкнал скриващ я воал и под него Айдолен с танцуващите очи се оказа свирепа варварка. Цялата ѝ деликатност се беше изпарила, сега тя беше... противна. Плодът се пръсна и тя отметна глава, смучеше и се облизваше, за да вкара гъстия сок в устата си. Гръклянът ѝ изпъкна, червеното започна да избива по устните, течеше надолу по брадичката, гъсто и тъмно, чак до белия водопад на роклята, където разцъфна като кървави цветя, несъмнено беше кръв, а тя продължаваше да смуче от плода. Воините с погнуса се дръпнаха от нея и когато Айдолен отново

отпусна глава, за да втренчи поглед в Мелиел, лицето ѝ беше лакомо омазано в червено.

Същинска хищна птица, помисли си Мелиел, която надига глава от нечий окървавен скелет.

— Заедно със своята ненавист, вие ни поднесохте вашата плът и кръв — каза Айдолен с капещи устни и вече беше невъзможно даже да си спомнят грациозното момиче, което беше само преди миг. — С какво намерение дойдохте, ако не да ни отдадете себе си? Нима си въобразявахте, че ще ви оставим такива, каквито сте — със сините ви очи, черните ръце и всичко останало? — Протегна празната кожа на изсмукания плод и я пусна на земята. Тя с шляпване падна върху покрития с плочи под.

Едва ли говореше за... Не. Не и плодът. Мелиел беше виждала какво ли не, но съзнанието ѝ отказваше да приеме подобно нещо. Просто отказваше. Това беше някаква отвратителна шега. Погнусата ѝ даде кураж.

— Никога не е ставало дума за лична ненавист — каза тя. — На нас не ни е позволен луксът сами да избираме враговете си. Ние сме воители. — Воители, каза, но имаше предвид *роби*.

— Воители — повтори с презрение Айдолен. — Да, войниците и децата правят каквото им се нареди. — Изви устни, докато ги оглеждаше един по един, после продължи. — Децата порастват, но войниците просто умират.

Просто. Умират. Всяка дума беше като пробождане, после вратата се отвори недокосната, тя се озова от другата страна на прага, без да е помръднала, и вече стоеше в коридора. И преди го беше правила — караше времето да изглежда забавено или забързано, а определени моменти се губеха като пропуснати секунди, разполовени и погълнати.

Погълнати като този съсирен червен сок, който не беше кръв, това не можеше да е кръв.

— Значи ще умрем? — насили се да произнесе Мелиел.

— Царицата ще реши какво да прави с вас.

Царицата? Това беше първото споменаване на царицата. Тя ли беше проводила на Йорам кошницата с плодове, дето прати четиринайсет Счупени остриета на бесилката при портата към

Западния път, а една наложница беше изхвърлена, увита със саван, заедно със сметта?

— Кога? — попита Мелиел. — *Кога* ще реши?

— Когато се прибере — отвърна момичето. — Наслаждавайте се на своята плът и кръв, докато още можете, сладки войничета. Скараб отиде да ловува. — Тя взе да си тананика последната дума. — Ловува, ловува. — После се озъби в усмивка и Мелиел отново зърна заострените краища на зъбите... а след това разбра, че не е така. Циклещо време, накъсана действителност. Къде беше истината? Прищракване и примигване, вратата вече беше затворена, Айдолен я нямаше и...

... в помещението цареше мрак.

Мелиел примигна, отърси се от внезапно налегналата я тежест и се огледа. Мрак? Думите на Айдолен продължаваха да отекуват в килията — *ловува, ловува* — значи да е минала най-много секунда, но наоколо вече беше тъмно. Стиван също примигваше, както Дория и останалите. Младият Яв, едва-що напуснал тренировъчния лагер и с все още по момчешки кръгло лице, имаше сълзи от ужас в сините, сини очи.

Ловува, ловува, ловува.

Мелиел се извърна към прозореца и с един замах на крилете се озова край него, провря се навън и се огледа. Точно както се опасяваше. Вече не беше утрин.

Вече не беше *ден*. Черният плащ на нощта скриваше небесните натъртвания, а двете луни бяха високо горе и съвсем тънки, Нитид като полумесец, Елай — едва сърп, но заедно даваха достатъчно светлина, за да посребрят краищата на крилете на буревестниците, докато те продължаваха да образуват безкрайните си окръжности.

Ловува, долетя гласът на Айдолен — ехо от спомен или илюзия някаква — докато Мелиел се притискаше към стената и целият изгубен ден препускаше през нея, безвъзвратно отлетял, заедно с всяка открадната секунда, която, с потръпване осъзна тя, я водеше към последния миг. Дали ще умрат тук, целият отряд? Тя не можеше — или не искаше — да повярва на Айдолен за плода, но от спомена за неговата тежка плът между собствените ѝ зъби продължаваше да ѝ се гади.

Това може и да бяха серафими, но с това се изчерпваха приликите помежду им, а в съзнанието на Мелиел тяхната мистериозна царица — *Скараб?* — започваше да придобива ужасяваща форма.

Ловува, ловува, ловува.

Какво ли ловува?

ПРИШЕСТВИЕТО + 6 часа

[1] Гамбезонът е дреха от много пластове лен или пък е ватирана с козя или овча вълна. Облича се под бронята или ризницата, за да смекчи силата на противниковия удар. - Б.пр. ↑

9

ПРИЗЕМЯВАНЕ

В 15:12 ч. по Гринуич, наблюдавани от цял свят, ангелите се приземиха. Имаше период от няколко часа, когато небесната траектория на техния полет се виеше на запад от Самарканд, над Каспийско море и Азербайджан и посоката за всички все още беше пълна загадка. Пътят им продължи на запад през Турция и чак когато ангелите пресякоха 36-я меридиан, без да завият на юг, Светите земи отпаднаха от сметката. После всички залози бяха за Ватикана и парите не отидоха напразно.

Поддържайки строя, в който бяха летели — два̀сет съвършено оформени блока с по петдесет ангела във всеки — посетителите кацнаха на огромния полукръгъл площад пред базиликата „Св. Петър“ в Рим.

Научните работници, дипломантите и стажантите, събрани в сутерена на НПМ във Вашингтон, наблюдаваха телевизионния екран в пълно мълчание, докато облеченият в барокови одежди, подобаващи на титлата му — Негово светейшество, Епископ на Рим, Наместник на Исус Христос, Приемник на княза на апостолите, Върховен понтифекс на Вселенската църква, Патриарх на запада, Примас на Италия, Архиепископ и митрополит на Римската провинция, монарх на града държава Ватикана, Роб на робите на Бога — папа пристъпваше напред, за да приветства своите величествени гости.

С приближаването му в първите и централни фаланги настъпи раздвижване. Трудно беше да се видят подробности. Камерите предаваха от въздуха, прикачени към хеликоптери, и от тази височина ангелите приличаха на жива дантела от пламък и бяла коприна. Прелест. Сега един от тях пристъпи напред — изглежда, носеше окичен с пера сребърен шлем — а всички останали с едно плавно движение паднаха на едно коляно.

Папата приближи с треперливи крачки и вдигната за благословия ръка, а предводителят на ангелите склони глава в лек поклон. Двамата

застанаха лице в лице. По всичко личеше, че разговарят.

— Мигар... папата току-що се превърна в говорител на човечеството? — обади се стъписан един зоолог.

— Че какво може да се обърка? — отвърна някакъв замаян антрополог.

Колегите на Елиза бяха организирали импровизиран медиен център, като събраха няколко телевизора и компютри в една празна и отдалечена лекционна зала. През изминалите няколко часа техните коментари претърпяха рязък обрат: от предположенията, че всичко това е нагласено, те преминаха в една доста по-тревожна плоскост... *Ако е истина, как е възможно да бъде истина и какво означава... как да си го обясним, че да има някакъв смисъл?*

Колкото до телевизионните коментари, всички до един бяха абсурдни. В тях се правеха словесни еквилибристики с някакъв библейски жаргон, сякаш нямаше да има утре — което, хей, можеше и да не е точно така! *Та-да-да-дам!*

Апокалипсис. Армагедон. Възнесение.

Морган Тот — онзи с пухкавите устни, въплътеното възмездие на Елиза — използваше обаче съвсем различен речник.

— Това трябва да се третира като извънземна инвазия — заяви той. — По този въпрос си има протоколна процедура.

Протоколна процедура. Елиза знаеше отлично точно за какво намеква той.

— Това на тълпата ще й дойде направо супер — отбеляза със смях Ивон Чен, микробиолог. — *Идва Второто пришествие! Качвайте се на самолетите!*

Морган изпъшка, демонстрирайки преувеличена търпимост.

— Да — отвърна той с непоносима снизходителност. — Каквото и да е това, ще ми се да има един самолет между него и мен. Аз ли съм единственият невидиотен на тая планета?!

— Така е, Морган Тот, ти си — изписка Гейбриъл. — Ще станеш ли нашият небесен цар?

— С удоволствие — отвърна Морган, направи престорен поклон и отметна изкусно оформения си дълъг бретон, докато се изнасяше нагоре по стълбите. Той беше дребно създание с красиво лице, увенчало кльощавите му провиснали рамене и вратлето, дебело колкото кутрето на Елиза. Колкото до пухкавите устни, те постоянно

бяха извити в престорена мазна усмивка. Всеки път щом ги видеше, Елиза изпитваше неудържим порив да подхвърли нещо в тях. Монети. Желирани бонбони.

Юмруци.

И двамата бяха докторанти в лабораторията на проф. Анудж Чодри, и двамата бяха спечелили престижна стипендия за научна работа с един от световноизвестните еволюционни биолози, но още от първия ден Елиза беше обзета от такава силна неприязън към това самодоволно бледалико човече, та чак ѝ се повдигаше. Той направо се изсмия, когато тя му каза името на жалкия обществен университет, от който идваше, преструвайки се нагло, че го е приел за някаква шега. А това бе едва началото. Известно ѝ беше, че според него тя не е спечелила честно мястото си тук и че сигурно става дума за положителна дискриминация^[1], ако не и за нещо по-лошо. Понякога, случеше ли се професор Чодри да се засмее на нейна шега, или пък да се наведе през рамото ѝ да види някакви резултати, по самодоволната усмивчица на Морган можеше да се досети какви отвратителни догадки му минават през ума и това направо я вбесяваше. Подозренията му я мърсяха — както нея, така и професор Чодри, който освен почтен и женен мъж, беше на възраст, на която можеше да ѝ е баща. Елиза беше свикнала да я смятат за втора ръка човек заради черната кожа и защото е жена, но досега никой не се беше отнасял толкова долно с нея като Морган. Направо ѝ се искаше здравата да го раздруса и точно това беше най-лошото. Защото, независимо от всичко преживяно, Елиза беше *кротък* човек и обзелата я ярост сама по себе си я вбесяваше — вбесяваше се, че Морган е способен да я *преобрази*, да я огъне като медна жица единствено със силата на невъзможната си природа.

— Ето затова ви говоря — продължи той, сочейки към телевизионните екрани. Там папата и ангелът с шлема явно продължаваха да си приказват. Някой беше успял да приближи една от камерите към центъра на събитията и сега тя предаваше от земята, но все още недостатъчно близо, за да има и звук. — Що за същества са това?! — настояваше Морган. — На всички ни е ясно, че не са „небесни създания“...

— Все още *нищо* не ни е ясно — чу се да казва Елиза, макар че най-малко искаше — боже опази, ама че ирония — да се застъпва за

ангели.

Само Морган беше способен да я провокира до такава степен. Изглежда, причината беше в гласа му — пропит от войнствата омраза — който автоматично задействаше в нея импулса да спори. Достатъчно беше той да изрази позиция по даден въпрос и тя тутакси усещаше нужда да му се противопостави. Дори Морган да заявеше, че е на страната на светлината, Елиза непременно щеше да застане на страната на мрака.

А тя наистина, ама наистина не понасяше мрака.

— Ти изобщо учен ли си? — попита го тя. — Откога решаваме какво знаем, преди още да имаме каквито и да било данни?

— Взе ми думите от устата, Елиза. Данни. Това ни трябва сега. Съмнявам се, че папата ще ги получи, а и не чувам президентът да настоява за тях.

— Това не значи, че не го прави. Той каза, че всички възможни обяснения ще се вземат под внимание.

— Дяволски си права. Допускам, че дори някоя летяща чиния да се спусне над Ватикана, ще ѝ разчистят терен за кацане на сред шибания площад „Св. Петър“!

— Това обаче *не е* летяща чиния, нали така, Морган? Наистина ли не схващаш разликата? — Осъзнаваше, че няма никакъв смисъл да спори с него, но той просто я влудяваше. Даваше си вид, че изобщо не е повлиян от знаменателността на случващото се, което по някакъв начин би трябвало да подсказва колко по-горе от всички останали се намира — сякаш е далече от вълненията на масата, които за него са нисши и непонятни. *Що за примитивни обичаи! Какво е това нещо, дето го наричате „религия“?* Елиза обаче знаеше, че това тук е съвсем друг тип заплаха в сравнение с някоя летяща чиния. Кацането на извънземни на Земята би обединило всички по света по начина, по който го правеха научнофантастичните филми. „Ангелите“ обаче имаха потенциалната възможност да разединят човечеството на множество парчета с остри ръбове.

Тя ли не го знаеше?! Нали от години беше едно от тези парчета!

— Няма много каузи, заради които хората биха убивали или измирили с радост, а това е най-великата от тях — каза тя. — Не схващаш ли? Сега няма никакво значение ти в какво вярваш, или кое

ти смяташ за глупост. Ако в момента се задейства някоя от твоите „протоколни процедури“, положението за никого няма да е розово.

Морган отново въздъхна тежко и взе да си разтрива слепоочията с върховете на пръстите, сякаш казваше: *защо съм принуден да търпя подобно слабоумие?!*

— Не съществува сценарий, според който всичко да е „розово“. Ние обаче трябва да контролираме тази ситуация, а не да бием чело в земята като някакви ошашавени селяндури.

В този момент Елиза се видя принудена да си прехапе езика, защото мразеше да споделя мнението на Морган Тот. Но пък и нямаше как да оспори думите му. Самата тя водеше тази битка от години — никога повече да не пада на колене, никога повече да не бие чело в земята, никога повече да не бъде принуждавана.

А ето че сега небесата се разтвориха и от тях се изсипаха *ангели*.

Приличаше на някакъв цирк. Прииска ѝ се да се разсмее. Прииска ѝ се да забие юмруци в нещо. В стена например. Или в самодоволната физиономия на Морган Тот. Представи си как би я изгледал, ако знаеше откъде всъщност идва тя. От какво идва. Откъде е *избягала*. Сигурно в този случай надменността му би достигнала висоти, непознати дотогава в историята на човечеството. Или по-скоро би се отдал на неудържимо, отблъскващо *ликуване*. Това направо ще се превърне в неговия звезден миг за цяла година напред.

Тя реши да млъкне и Морган го изтълкува като знак за победа; съдейки по съмнителния блясък в очите му обаче, остана с чувството, че е трябвало да замълчи много по-рано. *Хората с тайни не трябва да си създават врагове*, напомни си тя.

Тогава, ясен и неповикан, сякаш отговор на тези мисли, дошъл от най-дълбинните пластове на нейните спомени, долетя гласът на майка ѝ. „Хората с предопределение — каза тя — не трябва да си правят планове.“

— Боже мили! — възбудено възкликна един от стъписаните новинари и с това привлече вниманието на Елиза обратно към редицата телевизионни екрани. Там нещо ставаше. Папата се беше извърнал настрани и даваше разпореждания на своите подчинени, а новинарските екипи, помъкнали камери и микрофони, приближаваха в несигурен тръс. — По всичко личи, че посетителите ще направят изявление!

[1] Преференциално отношение към малцинствата спрямо мнозинството, независимо дали са малцинства по социален, расов, сексуален или материален статус. - Б.пр. ↑

10

НА РЪБА НА ПАНИКАТА

Ангелът носеше гравирен сребърен шлем, увенчан с напречен гребен бели пера. Напомняше шлем на римски центурион с една разлика — имаше дълга предпазна лицева козирка: тясна ивица сребро от визъора чак до брадичката, която разполовяваше лицето. Покриваше носа и ъгълчетата на устата, оставяйки всичко друго — очите, скулите и челюстта — открито.

Това изглеждаше доста странно, особено на фона на останалите воители — гологлави, с открити красиви лица. Имаше и други странности в този ангел, но те по-трудно се забелязваха, а предстоящото му изявление съвсем щеше да ги маскира. Едва по-късно щяха да анализират неговата стойка, странно издутата му сянка, неясния фъфлещ говор и шепота, долавян по време на дългите паузи, сякаш му подсказва суфльор. Вглеждането в подробностите щеше да започне главно заради общото впечатление за нещо нередно, което той създаваше — сякаш е нещо лепкаво, полепнало по пръстите. Този път обаче беше полепнало по съзнанието.

Но това чак по-късно. В началото беше неговото изявление и последвалата тутакси реакция по цял свят: истинска паника.

— *Синове и дъщери на единостъщия истински бог* — започна той... но го каза на латински, затова много малко хора схванаха думите му още в самото начало. Навсякъде по земното кълбо милиарди хора, сипещи молитви, проклетия и въпроси, зададени на най-различни езици, се опитваха да се доберат до превода на посланието.

Какво казва той???

Докато разпространят по цял свят преведеното послание на ангела, по-голяма част от човечеството можеше да съди за неговото съдържание само по реакцията на папата.

А тя не беше никак утешителна.

Понтифексът пребледня. После залитна назад. По едно време се опита да каже нещо, но ангелът безцеремонно го прекъсна.

Та ето какво беше посланието към човечеството:

Синове и дъщери на единосъщия истински бог, мина цяла вечност, откакто за последно бяхме сред вас, макар никога да не сте оставали встрани от нашия взор. Дълги векове водим война, останала скрита за човечеството. Дълго време ви защитавахме с тяло и душа, предпазвайки ви дори от познанието за заплахата, която тегне над вас. За врага, който ви жадува. Далеч от вашите земи се водиха велики битки. Лееше се кръв, плътта беше разкъсвана. Но откакто безбожието и зло се вселиха сред вас, мощта на врага нарасна. И ето че дойде денят, в който неговата сила се изравни с нашата и скоро ще я надмине. Вече не можем да ви държим в неведение за Сянката. Вече не можем да ви защитаваме без ваша помощ. — Ангелът си пое дълбоко дъх и направи дълга пауза, преди да завърши тягостно. — Зверовете... идват за вас.

* * *

Така започна комедията.

ПРИШЕСТВИЕТО + 12 часа

11

РАЗЛИЧНИ ПОРОДИ МЪЛЧАНИЕ

Акива издържа стоически. Току-що изреченото от него сякаш увисна във въздуха. В мълчанието, последвало думите, реши той, се усещаше сгъстено напрежение като по пътя на ято буревестници — сякаш целият въздух е всмукан към настъпващия катаклизъм. Около него в Киринските пещери със смръщени лица стояха в боен ред двеста деветдесет и шест от извънбрачните — единствените оцелели от легиона с копелетата на императора, към които току-що беше отправил своето нечувано предложение.

Напрежението растеше; плътността на въздуха сякаш минаваше отвъд всички природни закони на тази голяма надморска височина. И тогава...

Смях. Притеснен и пропит с недоверие.

— Значи занапред ще спим гръб о гръб, звяр-серафим-звярсерафим, така ли? — обади се Ксатанаил, един от многото полубратя на Акива, когото не познаваше много добре.

Бичът за зверовете не се славеше като голям шегаджия, но *това* определено си беше шегга. Враговете идваха да търсят укритие при тях?! Щяха да се присъединят към тях?!

— И ще си решим едни на други косите преди лягане, а? — добави Сорат.

— По-скоро ще им пощим въшките. — Това пак беше Ксатанаил, пак със смях.

Акива усети като остра физическа болка спомена как Мадригал спи до него и шегата не му се стори никак забавна. Изобщо не беше смешна *тук*, сред кънтящите пещери на нейното зверски изклано племе; при по-внимателно виждане все още можеха да се различат засъхналите кървави следи от влачените по пода тела. Какво ли ще е за Кару да види тези доказателства? Дали помнеше ясно деня, в който е осиротяла? Когато е осиротяла за първи път, напомни си той. Второто ѝ осиротяване беше много по-скорошно, и то по негова вина.

— Мисля, че ще е най-добре — проговори той, — ако останем отделно едни от други.

Смеховете утихнаха и постепенно секнаха. Сега всички погледи бяха вперени в него, а по лицата беше застинала някаква смесица от весело учудване и нарастващ гняв, като не можеше да се разбере кое надделява. Обаче нито едното, нито другото беше задоволителен резултат. Сега Акива трябваше да ги поведе в съвсем различна посока: да приемат, макар и неохотно, онова, което каза.

Точно в този момент обаче това изглеждаше малко вероятно. Засега беше оставил химерите в една високопланинска клисура, докато дойде време да се върне и да ги отведе на по-безопасно място. Първата му грижа бе да осигури убежище за Кару — но също и на останалите. Едва ли втори път ще има такъв шанс. Не успее ли сега да убеди братята и сестрите си, значи пропадеше и мечтата.

— Вие решавате — каза. — Може да откажете. Отказахме да служим на Империята. Предпочетохме сами да изберем своята битка, ето защо вече сами можем да избираме и съюзниците си. Няма спор, че разбихме химерите. Малкото оцелели са вече врагове от една приключила война. Сега пред нас стои нова заплаха и тя не застрашава само нас, въпреки че ние сме първата цел, а цял Ерец: чака ни нова епоха на тирания, в сравнение, с която управлението на баща ни ще е като погалване с перце. Трябва да спрем Яил. Това е най-важното.

— За тая работа зверовете не ни трябват — изстъпи се напред Елион. За разлика от Ксатанаил, Акива познаваше добре Елион и изпитваше уважение към него. Той беше сред най-възрастните оцелели от копелетата, но въпреки това не беше много стар — косата му едва-едва се прошарваше. Отличаваше се с трезва мисъл и винаги отрано планиреше всичко; не се поддаваше на емоцията на мига, нито допускаше ненужно насилие.

— Така ли? — извърна се към него Акива. — Доминионът наброява пет хиляди, а Яил е вече император, което ще рече, че командва и Втори легион.

— И колко са сега зверовете?

— Броят на химерите — отвърна Акива — в момента е осемдесет и седем.

— Осемдесет и седем — изсмя се Елион. В смеха му нямаше презрение, по-скоро тъга. — Само толкова? И как ще ни помогнат

тогава?

— Ще ни помогнат с още осемдесет и седем воители — отвърна Акива. За начало, помисли си, но не го каза на глас. Все още не им беше съобщил, че химерите наистина имат нов възкресител. — Осемдесет и седем химери с хамси срещу Доминиона.

— Или срещу нас — натърти Елион.

Акива много искаше да ги убеди, че хамсите няма да са насочени срещу тях; все още му се гадеше от коварно прицелените към него мълнии на техните длани и усещаше тъпа болка в стомаха. — Те нямат по-основателна причина да ни харесват, отколкото ние — тях. Напротив. Само погледнете на какво прилича тяхната родина. Интересите ни обаче, поне засега, са сходни. Белия вълк даде дума...

Споменаването на Белия вълк сякаш отприщи някакъв бент.

— Белия вълк е жив? — провикнаха се неколцина. — И ти още не си го убил?! — присъединиха се и други.

Гласовете изпълниха пещерата, взеха да се блъскат о стените и да кънтят, стигнаха високия свод и сякаш се умножиха в хор заедно с ехото.

— Да, генералът е още жив — потвърди Акива. Наложил се да ги надвиква. — И не, още не съм го убил. — *Само ако знаете колко ми костваше това.* — Той също не ме уби, въпреки че можеше лесно да го направи.

Виковете замряха, след това и тяхното ехо, но Акива сякаш нямаше какво повече да каже. Станеше ли дума за Тиаго, убедителността му секваше. Дали ако Белия вълк беше мъртъв, сега той щеше да е по-красноречив? Не мисли за него, каза си, мисли за нея.

Така и направи.

— Има минало, има и бъдеще — продължи. — Настоящето е само една секунда, която дели едното от другото. А ние сме се вкопчили в тази секунда, сякаш може да ни отведе напред — но към какво? Надали живота в Империята е била нашата двигателна сила, която ни налагаше пълно изстребление на зверовете и това най-накрая стана. То вече е минало, но ние сме още живи — малко по-малко от триста — и все още се стремим напред към нещо, но вече не Империята ни насочва. Аз лично бих искал това нещо да е...

Можеше да каже: *смъртта на Яил*. И щеше да е вярно. Но това беше едва малък дял от истината, засенчен от друга, по-значима част. В паметта му все още звучеше един глас, нечувано дълбок. „Или животът е твой повелител, или смъртта.“

Последните думи на Бримстоун.

— Животът — високо обяви той пред своите братя и сестри. — Искам нашето бъдеще да е *животът*. И не химерите са застанали на пътя към него. Никога не са били там. Пречката беше Йорам, сега е Яил.

Ставаше ли въпрос за по-силна и по-слаба омраза, Акива от собствен опит знаеше, че личната ненавист взема връх, а Яил доста се постара да си осигури подобна привилегия. Само дето извънбрачните още нямаха представа колко далече беше стигнал.

Досега Акива пазеше новината за себе си, не бързаше да я огласи. И заради това се чувстваше по-виновен от всякога. Накрая я положи като труп върху тяхното тежко мълчание.

— Хазаел е мъртъв.

Има различни видове мълчание. Така както има различни породи химери. Всъщност *химера* по смисъл не означаваше нищо повече от „същество от смесен вид; създание, различно от *серафим*“. Терминът обхващаше всички раси, надарени с език и по-висши способности, които обитаваха тези земи, но не бяха ангели; той нямаше да съществува, ако не бяха серафимите, които със своята агресия обединиха всички племена срещу себе си.

Мълчанието, което предхождаше новината на Акива, и последвалата го тишина имаха толкова общо помежду си, колкото имат един кирич и един хет. През последната година редиците на извънбрачните бяха съвсем оредели. Те изгубиха толкова много свои братя и сестри, че оцелелите биха могли да се удавят в пепелта на загиналите. Макар да бяха отгледани с единствената цел, рано или късно, да паднат в бой, това не правеше загубата по-лека; през последните месеци на войната тяхната численост беше сведена до пълен абсурд и сред редиците им настъпи някакво раздвижване. Яростта все повече набъбваше — не само заради загубата, но и заради това, че, бидейки просто оръжия, от тях се очакваше да не скърбят. А те скърбяха. При това Хазаел беше всеобщ любимец, откъдето и да го погледнеш.

— Той беше убит от Доминиона в Кулата на завоевателя. Устроиха ни засада. — Докато разказваше, Акива отново се върна *вътре* в преживяното, виждаше пак всичко и как — поради закъснелата поява на всесилната *сиритхар* — трябваше да се превърне в безпомощен свидетел на смъртта на брат си. Но премълча останалото: че Хазаел е загинал, защитавайки Лираз от гнусните домогвания на Яил. На нея и без това ѝ беше достатъчно трудно.

— Истина е, че аз убих нашия баща — продължи той. — С тази цел отидох и я постигнах. Но каквото и да сте чули, не от моята ръка загина престолонаследникът; никога не бих направил подобно нещо. Не аз избих съветниците, стражата, Сребърните остриета и прислужничките в банята. — Всичката тази кръв. — Това беше дело на Яил, точно както го беше планирал. Каквото и да се беше случило този ден, той щеше да стовари вината върху мен и да го използва като претекст да ни изтреби.

Докато разказваше, природата на мълчанието около него продължаваше да се променя. Акива почувства някакво отпускане, сякаш стиснатите юмруци охлабиха хватката около дръжките на мечовете.

Може би сега за първи път чуваха, че животът им, така или иначе, е бил заложен на карта, независимо какво би направил Акива в този ден; нищо чудно обаче и да не беше новост за тях. Може би не това беше и най-важното. Тези две имена — Хазаел и Яил — станаха полюси на тяхната любов и омраза, а събрани заедно доведоха до всичко последвало. Надмощието на чичо им, тяхното собствено изгнание, даже *свободата* — все още чужда, също като език, който така и не са успели да научат.

Сега вече можеха да си позволят всичко. Дори... съюз със зверовете.

— За Яил това ще дойде като гръм от ясно небе — продължи Акива. — Като начало ще го вбеси. Но което е по-важно — ще го *разклати*. Той вече няма да знае какво да очаква в един свят, където химери и извънбрачни са обединили силите си.

— Бас ловя, че и ние също. — В гласа на Елион, помисли Акива, имаше нотка на колебание, сякаш тази неизвестност колкото го тревожеше, толкова го и примамваше.

— Не е само това — каза Акива. — Химерите наистина имат нов възкресител. Според мен е редно да знаете още преди да сте взели едно или друго решение, че тя опита да спаси Хазаел. — Гласът му се прекърши. — Но вече беше твърде късно.

Остави ги да смелят казаното.

— Ами Лираз? — попита Елион и наоколо се разнесе ропот. Лираз. Това за тях щеше да е мерилото. — Едва ли тя е съгласна.

Акива благослови мислено сестра си, защото вече знаеше, че ги е спечелил.

— В момента е в техния лагер и очаква вести. Сигурно може да си представите... — За първи път, откакто пристигна и ги събра, си позволи да се отпусне, да се усмихне. — ... че вместо това би предпочела да е тук при вас. Но сега не е време да го обсъждаме. Яил няма да чака. — Той се обърна най-напред към Елион. — Е?

Воинът примигна бързо няколко пъти, сякаш едва сега се събуждаше. После свъси вежди.

— Разведряването — каза той с предупредителен тон — ще е толкова трайно, колкото и взаимното ни доверие.

— Тогава нека не го предаваме — каза Акива. — Това е най-малкото, което можем да направим.

По погледа на Елион личеше, че се сеца и за по-добро решение, което би могло да започне и да завърши с меч, но той все пак кимна.

Той кимна. Облекчението премина през Акива като ято буревестници, чиито размах променя формата на въздуха.

Елион се зарече, останалите го последваха. Обещанието им беше колкото просто, толкова и уязвимо, но засега повече не можеше и да се очаква: врекоха се, че когато вятърът доведе доскорошните им врагове, не те първи ще нападнат. Тиаго вече беше обещал същото от името на своите воители.

Скоро всички щяха да разберат, че обещанието си е струвало.

12

СГРЯВАЩА ИДЕЯ

— Знаеш ли какво бих могла да направя? — каза Зузана, потрепервайки.

— Какво? — попита Мик, който седеше зад нея, ръцете му я обгръщаха цялата, а лицето му беше завряно във вдлъбнатинката между врата и рамото ѝ. В момента това беше най-топлата част от нейното тяло: извивката на врата, където дъхът на Мик създаваше свой собствен микроклимат, няколко прекрасни квадратни сантиметра тропик.

— Спомняш ли си онази сцена от *Междузвездни войни* — продължи тя, — когато Хан Соло разпори търбуха на един тантан и напъха Люк вътре, за да не измръзне до смърт?

— Ау! — откликна Мик. — Много сладко. Значи се готвиш да ме натикаш в някой съвсем пресен димящ труп, за да ме стоплиш?

— Не теб. Себе си.

— О! Ясно. Добре. Защото след тази сцена аз винаги съм си мислил, че червата първи ще изстинат и колкото до мен — бих предпочел да ми е студено и да *не съм* овъргаян в мокрите черва на тантан, отколкото...

— Добре де — прекъсна го Зузана. — Няма нужда да си толкова подробен.

— На това му викат спалния чувал на Скайуокър — продължи Мик. — Една жена в Америка го пробвала с кон.

Зузана издаде задавен звук.

— *Млъкни веднага.*

— Гола.

— О, *боже!* — Тя се дръпна, за да може да се обърне и да го изгледа зверски. Температурата на микроклимата в извивката на врата ѝ тутакси взе да спада. Сбогом, малки тропици. — Само това оставаше да ми се върти в главата сега.

— Извинявай — отрони разкаяно Мик. — Но имам по-добра идея.

— *Сгряваща* идея?

— Аха. Тъкмо събирах кураж, когато ми отвлече вниманието с *Междузвездни войни*.

Малката армия на химерите, плюс тях двамата и Лираз — Акива беше отлетял напред да подготви *своята* войска, дано котка не му мине път — лагеруваха в една заслонена планинска клисура. *Заслонена* беше относително понятие, както и *клисура*. Човек би си представил поляни с диви цветя и огледални езера, но тази тук приличаше по-скоро на лунен кратер. Поне ги пазеше от най-свирепите пориви на вятъра; тук той беше сравнително умерен, така че успяха да си запалят поне огън. Не че имаха кой знае колко за горене, защото дървата, които някой — Рарк? Ейгър? — насече с бойната си брадва, се оказаха недостатъчна храна за огъня: хвърляха зелени искри и смърдяха неприятно, също като миризмата на готвеното с десетилетия зеле, пропила се навсякъде из апартамента на лелята на Зузана.

Честна дума, тая воня нямаше място в нито един от двата свята.

Зузана се зачуди що за идея има Мик, та да се иска кураж да я сподели.

— Идеята ти може ли да ме шашне? — попита.

— Ако проработи ли? Определено. Ако не се получи обаче и ме видиш да се връщам гузен... или *наръган*, не ми се смей, става ли?

— *Наръган?!* Тогава не бих ти се присмяла — заяви Зузана и в този момент наистина го мислеше. — Особено ако има риск от наръгване. Но всъщност няма, нали?

— Не съм много сигурен. Унижението обаче е гарантирано. — Той си пое дълбоко въздух. — Е, потеглям.

Щом тялото му се отдели от нейното и я остави незащитена срещу природните стихии, Зузана си даде сметка, че досега не ѝ е било студено, но вече наистина премръзва. Все едно е изпъзляла от търбуха на тантана, покрита с мокри...

Ъф.

— Къде тръгна Мик? — попита Кару, скачайки от скалния заслон, който ги пазеше — така де, нещо такова — от вятъра. Покатерила се беше горе под претекст, че ще стои на пост, но иначе се оглеждаше за Акива. Слънцето вече залязваше и Зузана не очакваше

серафимът да се завърне скоро, но не си направи труд да го сподели с приятелката си.

— Представа нямам — отвърна тя. — Май се кани да извърши някой подвиг, за да ни спаси от бялата смърт. — В същия миг съжали, задето си е позволила да хленчи.

Кару трепна.

— Съжалявам, че не сме по-добре подготвени, Зузе — каза. — Не трябваше да идваш. Каква глупачка съм, че те взех с нас.

— Шт! Аз не съжалявам и изобщо не съм премръзнала до смърт, иначе щях да се намъкна под одеялото при Исса.

Имаше негласна конспирация за подпомагане на студенокръвните сред тях и всички излишни одеяла — включително смрадливата защита на Зузана срещу бодливата грива — бяха отишли за каузата. Зузана поне имаше подплатено яке, а Мик — пуловер. Извадиха късмет, че не бяха взели всичко със себе си, когато избягаха от казбата, иначе и с това нямаше да разполагат.

— Какво точно се кани да прави? — попита Кару. Мик беше поел в посока, обратна на тази, където спяха химерите. — Той едва ли... не би си позволил... О! Точно това е. — В гласа ѝ имаше едновременно ужас и страхопочитание.

Зузана споделяше чувствата ѝ.

— Какво си въобразява?! — изсъска тя. — Отбой. *Отбой.*

Но вече беше твърде късно.

С ръце, напъхани дълбоко в джобовете на джинсите, влачейки крака като някой подплашен клошар, Мик вървеше към... Лираз.

Зузана се изправи, за да вижда по-добре. Жената ангел стоеше в най-отдалечения край на този скален окоп, колкото се може по-настрани от химерите; явно пак беше бясна, също като в казбата или на Карловия мост. Даже май *още* по-бясна. Или пък лицето ѝ просто си беше такова? Зузана не я беше виждала с друго изражение. По време на полета двамата с Мик си намериха забавление, като измисляха по някоя малка обява за всеки от спътниците си; тази на Лираз представляваше нещо от рода на: *Пламенна, много взривоопасна жена ангел търси жив игленик, за да тренира навъсената си физиономия и основните техники при намушкване. Без целувки.*

Мик нямаше намерение да се предлага за игленик. Зузана си даде сметка, че онова „пламенна“ — ама буквално — е целта му. Това си

беше същинска лудост! И сигурна смърт. Нямаше начин Лираз да склони да дойде при тях и да ги сгрее с крилете си. Тези нейни пламенни, чудни, сгряващи криле.

Точно в този момент Мик се опитваше да говори с нея. Първо направи разбираемото за всеки потръпване *бррр!* и веднага след това разпери ръцете си като криле, накрая посочи мястото, откъдето идва, и склучи длани като за молитва. Лираз проследи жеста му и видя Зузана и Кару да ги наблюдават. Очите ѝ се присвиха. После отново насочи вниманието си към Мик, но само за кратко, поглеждайки го — *отгоре*; беше доста висока — с пълно безразличие. Нищо не каза, даже не си направи труд да поклати отрицателно глава, само му обърна гръб, сякаш него изобщо го нямаше.

Как си го позволява?!

— Ей сега ще я направя на тантан — промърмори Зузана.

— Моля? — не дочу Кару.

— Нищо.

Мик се връщаше гузен, но не и наръган, и макар мисията му да се провали — нима си въобразяваше, че Лираз ще се загрижи за тяхното удобство?! — той беше проявил невероятен кураж. Химерите, дори да бяха зверове, пак се оказаха по-сговорчиви от нея.

— Ето го моя герой — посрещна го без следа от насмешка Зузана, после го хвана за ръка и го отведе при символичния огън, за да възстанови отново тропиците по врата си.

13

ЗАЕДНО

Слънцето залезе. Нитид се издигна, следвана от Елай, и Кару се наслади на почудата на своите приятели, които за първи път имаха привилегията да съзерцават сестрите луни, макар тази нощ двете да приличаха по-скоро на тънки сърпове. Затова пък още веднъж им се отдаде случай да зърнат буревестници, макар този път само отдалече. Температурата продължаваше да пада и телата на измръзналите създания още по-плътно се вплетоха едно в друго. После готвиха, ядоха. А Оора разказа история с натрапчив ритмичен рефрен.

Лираз продължаваше да стои настрана, колкото се може по-далеч от скупчените тела на зверовете. Докато топлеше пръстите си в подмишниците, Кару мислеше, че неизползваната топлина от ангелските криле е същото разхищение като да разливаш вода в пясъка на пустинята. Въпреки това не можеше да се сърди на Лираз — нали по време на полета и на нея не ѝ спестиха невидимите мълнии от хамсите. Е, имаше право да я вини за грубото отношение към Мик — все пак Мик нямаше хамси, пък и *кой изобщо би могъл да таи злоба към Мик?* Дори най-злонамерените сред химерите не бяха способни на това. Ами Зузана? Неслучайно нейният химерски прякор беше *нийк-нийк*, но въпреки това Мик успя да я превърне в мед и масло. Засега единствено Лираз се оказа имунизирана срещу неговите чарове.

Но Лираз беше по-особена от останалите. Особено асоциална. Даже зрелищно асоциална. И въпреки това Кару се чувстваше отговорна за нея. Тя се оказа между двете групи като... какво? Нещо като посредник? Едва ли имаше по-неподходящ избор за тази роля. Точно преди Акива да поеме на път, погледът му за кратко скъси разстоянието между тях двамата с Кару. Нямаше друг, способен на такова нещо — да прогори с очи пътека във въздуха, да те накара да се почувстваш забелязан, открит. Не бяха разменили нито дума след напускането на казбата; даже не се случи да се озоват близо един до

друг, пък и тя внимаваше накъде гледа, но този негов единствен поглед ѝ каза много, включително я помоли да се грижи за сестра му.

И тя не беше никак безразлична към тая негова молба. Май поне засега никой не досаждаше на Лираз. Кару много се надяваше и занапред някой от нейните спътници да не се подаде на глупаво изкушение само защото Акива го няма да защити сестра си.

Кога ли най-после ще се върне?

Долу, в ниското, огньовете продължаваха да пръскат зелени искри и да бълват воня на зеле, излъчвайки съвсем слаба топлина. Кару крачеше по гребена на възвишението, поглеждайки ту химерите от едната страна на склона, ту в далечината за появата на Акива. Но в съгъстяващия се здрач нямаше и помен от зарево на криле.

Какво ли става там? Ами ако се върне с лоши новини? Къде другаде биха могли да отидат химерите, ако не в Киринските пещери? Обратно в минните шахти, където се криеха, преди да намерят убежище в света на хората? Кару потръпна при тази мисъл.

Плашеше я и самата мисъл за последиците от чудовищната инвазия на ангелите.

Както и това да загубят своя последен шанс.

Изведнъж осъзна, че вече много силно, макар и от съвсем скоро време, се осланя на този съюз — колкото и да беше налудничавата идеята за него; съюзът означаваше много за нейните съратници — той би гарантирал както задоволяване на елементарните им потребности, така и истинска цел. Химерите имаха нужда от него. Тя се нуждаеше от него.

На всичкото отгоре, докато задникът ѝ сега мръзнеше на открито, извънбрачните се радваха на удобства в дома на нейните предци! А там, ако не я лъжеше паметта, имаше *горещи извори*.

О, не, за бога!

Доловила беше леко драскане на нокти по камъка — единствен издайнически знак за приближаването на Белия вълк. Обърна се. Носеше ѝ чай, който тя прие с благодарност; обви пръсти около горещото тенекиено канче и го поднесе към лицето си, за да види парата.

— Не е нужно да стоиш на вятъра — каза той. — Касгар и Кейта-Ейри са на пост.

— Знам — отвърна тя. — Просто не ме свърта на едно място. Благодаря за чая.

— Моля.

— Къде прати останалите? — попита тя. От високото го беше видяла да говори с лейтенантите си, а после да провозда четири двойки химери обратно там, откъдето бяха дошли.

— Накарах ги да патрулират по източната част на брега — отвърна той. — И да не изпускат хоризонта от поглед. След двацет и четири часа тук ще се върне по един от всяка двойка; после ще докладват на всеки дванайсет часа, за да сме сигурни, че пътят е чист, преди да напуснем планините.

Тя кимна. Умен ход. Брегът на зверовете беше територия на серафимите. Сега *навсякъде* беше територия на серафимите, а те нямаха никаква представа какво прави в момента останалата част от армията на Империята, нито къде се намира. Засега планините им осигуряваха прикритие; за да се върнат в света на хората обаче, ще се наложи отново да излязат на открито, докато техните вече обединени сили преминат един по един през портала.

— Според теб как върви досега? — попита той, снишавайки глас.

Цялата нащрек, Кару хвърли поглед към химерите, пръснати долу покрай склоновете на скалистата падина. Никой обаче не гледаше към тях. Благодарение на сгъстяващия се мрак двамата бяха само силуети на билото, а вятърът отнасяше гласовете им надалече.

— Мисля, че добре — отвърна. — Ти се справяш чудесно. — Имаше предвид в ролята на Тиаго. — Само дето е малко зловещо.

— Зловещо — повтори той.

— Убедително. На няколко пъти почти забравих...

Той не я остави да довърши.

— Не го забравяй. Никога. Дори за секунда. — Пое си дъх. — Моля те.

Толкова много се криеше зад тези негови думи. *Моля те, не забравяй, че аз не съм чудовище. Моля те, не забравяй от какво се отказвах. Моля те, не забравяй за мен.* Кару се засрами, че е казала гласно мислите си. Дали наистина искаше да прозвучи като комплимент? Как изобщо можа да си въобрази, че той ще го приеме за комплимент? *Толкова добре се справяш в ролята на маниака, когото убих.* Звучеше по-скоро като обвинение.

— Няма да го забравя — каза тя на Зири. Спомни си своята краткотрайна тревога, че тялото на Вълка може да го промени. Сега обаче, щом се насили да го погледне, вече знаеше, че такава опасност няма.

Тези не бяха очите на Тиаго, не и точно в този момент. Гледаха прекалено меко. Е, това, разбира се, бяха пак бледите очи на Вълка, но в същото време много по-различни, отколкото ги помнеше. Невероятно бе как две души могат да гледат през едни и същи очи по толкова различен начин — това сякаш напълно променяше и формата им. Без студената надменност на Вълка това лице наистина можеше да изглежда мило. Но беше и опасно. Вълкът никога не гледаше мило. Куртоазно — да, също и вежливо. С привидно мило изражение? Определено. Но наистина мило? Не, ето защо разликата беше драстична.

— Обещавам ти — продължи с толкова снишен глас, че почти не се чуваше сред воя на вятъра. — Никога не бих могла да забравя кой си всъщност.

Той се беше наклонил към нея, за да долови думите ѝ; после не се дръпна и на свой ред заговори с тайнствено приглушен глас толкова отблизо, че тя усети как дъхът му ѝ гъделичка ухото.

— Благодаря ти.

Гласът му беше топъл, неприсъщ на Тиаго също като очите, пропит с копнеж.

Кару рязко отстъпи назад, възстановявайки дистанцията помежду им. Дори духът на Зири не беше способен да промени физическото присъствие на Вълка до такава степен, че от близостта му да не я побиват тръпки всеки път. Раните ѝ все още горяха. Ухото, което неговите зъби разкъсаха, продължаваше да пулсира болезнено. Дори нямаше нужда да затваря очи, за да си припомни какво е да те затиска тежестта на това тяло.

— Държиш ли се? — попита я той след миг мълчание.

— Бива — отвърна тя. — Но ще съм много по-добре, когато всичко се разбере. — И посочи с кимване нощта наоколо, сякаш бъдещето им беше изписано на небето — което нищо чудно да се окаже истина, ако Акива вече летеше обратно. Сърцето ѝ внезапно се сви. Докъде се простираше тяхното бъдеще? Какво им носеше?

И кой ще бъде до нея тогава?

— Аз също — обади се Зири. — Ще се почувствам по-добре, ако новините са добри. Представа нямам какво ще правя, ако планът се провали.

— И аз. — Кару се опита да си придаде храбър вид. — Но все ще измислим нещо, ако се наложи.

Той кимна.

— Надявам се да видя... родното си място.

Толкова нерешителност имаше в думите му. Той беше още пеленаче, когато загубиха своето племе, и нямаше спомен за живота си преди Лораменди.

— Можеш да го наречеш свой дом — каза му Кару. — Поне пред мен можеш да си го позволиш.

— Ти помниш ли го?

Тя кимна.

— Спомням си пещерите. Лицата по-трудно. Тези на родителите ми са като размазани петна.

Болно ѝ стана да си го признае. Зири беше пеленаче, но тя имаше навършени седем години, когато това се случи и никой друг, освен нея не оцеля, за да го помни. Кирините щеше да ги има, докато ги пази в паметта си, а ето че бяха почти изчезнали. Усети как съвестта ѝ остро и болезнено напомня за себе си. Дали ще забрави и лицето на Зири като техните? Мисълта за неговото тяло в плиткия гроб непрекъснато я преследваше. Как пръста засипва клепачите му и беглото просветване на неговите кафяви очи, преди да ги затвори. Излезлите по дланите ѝ мехури, след като го погребва в пълно отчаяние още смъдяха; всеки път, щом я заболяха, пред очите ѝ се появяваше лицето му с отпуснати в смъртта черти. И тя знаеше, че съвсем скоро те ще загубят ясните си очертания. Трябваше да го нарисова — жив — докато все още можеше. Но дори да го беше направила, сега не би могла да му покаже портрета. Той умееше да разчита и най-дребните жестове, а тя не искаше да му вдъхва лъжлива надежда. Не от такава надежда се нуждаеше той.

— Ще ми покажеш ли мястото, когато — ако — стигнем там? — попита той.

— Едва ли ще имаме много време — отвърна Кару.

— Знам. Но се надяваме поне за *известно* време да останем насаме, колкото да е малко.

Насаме? Кару застана нащрек. Какво си мислеше той — че е възможно да останат насаме?

Той също се скова, когато забеляза как се изопнаха чертите й.

— Нямах предвид насаме с теб. Не, че не бих... но не това исках да кажа. Просто... — Той си пое дълбоко въздух и тежко издиша. — Просто съм уморен, Кару. Ще ми се поне за малко да не ме дебнат и да не се притеснявам дали не съм сгрешил някъде. Само това исках да кажа.

Боже, каква е егоистка да мисли единствено за себе си! Бремето върху плещите му беше толкова голямо, че направо го смазваше, а тя не можеше да понесе дори мисълта да остане насаме с него. Поне да се беше престорила, че ще го изтърпи!

— Съжалявам — каза окаяно. — За всичко.

— Недей. Моля те. Не ми е лесно да го кажа, но всичко това си струваше. — И видът му, и неговият глас бяха толкова искрени. И отново излъчването бе така неприсъщо за изражението и гласа на Вълка, че променяше и двете, успявайки да придаде дори благост на непостижимо красивото лице на генерала. О, *Зири*. — Заради онова, които бихме могли да постигнем — добави той. — *Заедно*.

Заедно.

Сърцето на Кару взе да се бунтува и ако в нея имаше останала дори капка съмнение, вече не би могла да устои на подобна чистота. Нейното сърце обаче беше половинка от друго „заедно“ — мечтата се зароди в едно друго тяло и въпреки лъжите, които си повтаряше от месеци, явно не си беше отишла с него.

Насили се да се усмихне, защото Зири с нищо не беше виновен и заслужаваше много повече, но така и не успя да произнесе думата — *заедно*.

Не и на него.

* * *

Зири усети напрежението в усмивката на Кару. Щеше му се да вярва, че е заради принудата да го гледа в това тяло, но... той знаеше. Просто знаеше. Ако не го беше разбрал досега, вината си беше само негова — не нейна, но ето че най-после проумя.

Никаква надежда. Късметът нямаше да го споходи, не и този път.

Пожела ѝ лека нощ не я остави да стои на билото, очаквайки завръщането на ангела; докато се отдалечаваше, усети, че чертите му възвръщат обичайното си изражение. Тъглчетата на устните му потръпнаха незабележимо, издавайки, че е развеселен — но във веселостта му прозираше жестокост. Това обаче не беше Зири. Той изобщо не беше весел. Мигар Кару все още е влюбена в Акива? Истинският Тиаго би се погнушил, щеше да побеснее. Мнимият Тиаго беше с разбито сърце.

Но изпитваше и ревност и това го поболяваше.

В този момент по-остро от всякога усещаше загубата на собственото си тяло, и то не защото това би променило нещо в чувствата на Кару, а защото му се искаше да полети — да се почувства свободен поне за кратко, да изтощи крилете и белите си дробове, да се сблъска с нощта и да позволи скръбта да се изпише върху лицето, което дори не беше негово — а дори това не можеше да направи. Защото нямаше криле, а само кучешки зъби. И ноктести лапи.

Затова пък бих могъл да вия срещу луната, помисли си той в пристъп на отчаяние и на мястото на доскорошната му надежда, което сега студенееше пусто, той посади нова, която обаче едва го топлеше.

Тя нямаше нищо общо с любовта; не си струваше да пилее надежди за любов. Сега ставаше въпрос за късмет, а единствената причина някога да се смята за късметлия сега гниеше изоставена в един плитък гроб в света на хората. „Късметлията Зири“ — ама че шега.

Неговата нова надежда бе отново да се превърне в кирин, някой ден. Искаше да преживее някак всичко това, без да го разкрият и изгорят като изменник; без да бъде обречен на безвъзвратно заличаване. Все още вярваше в онова, което току-що каза на Кару: че неговата саможертва си е струвала, ако успее да изведе химерите в бъдещето и ги освободи от жестокостта на Белия вълк.

Но иначе надеждата на Зири беше съвсем скромна. Той искаше пак да лети, да се отърве от това омразно тяло и пълната с остри зъби уста, с тези лапи с извити нокти.

Ако някога изобщо бъде обикнат, помисли си горчиво, ще е хубаво да може да я докосва, без да я разкървавява.

14

НАЙ-ДЪЛГИТЕ ПЕТ МИНУТИ В ИСТОРИЯТА

Лираз се чувстваше... виновна.

А това не беше любимото ѝ усещане. Любимото ѝ усещане беше *отсъствието на чувства*, всичко останало ѝ причиняваше смут. Ето сега например изпитваше гняв към източника на своята вина и макар да си даваше сметка, че това е неуместна емоционална реакция, изглежда, не беше способна да стане *нечувствителна*. Гневеше се и защото знаеше, че скоро ще се наложи да направи нещо, за да... уталожви вината си.

Мамка му.

Всичко това заради онова човешко създание с проклетите умоляващи очи, което неудържимо зъзнеше. И откъде му хрумна да моли да го стопли — че и момичето му — сякаш те са *нейна* отговорност. Каква работа имаха изобщо тук, тръгнали на поход със зверовете?! Нито това беше техният свят, нито те бяха неин проблем. Вината ѝ беше абсолютно безсмислена, но — о! — ставаше все по-зле.

Ставаше още по-безсмислена.

Лираз се гневеше и на химерите, но не поради някаква разумна причина. Те по някакво чудо още не бяха насочили хамсите си срещу нея. Откакто лагеруваха тук, нито веднъж не почувства свредела на тяхната магия да си пробива път през тялото ѝ. И точно поради тази причина беше гневна. Защото не ѝ даваха повод да се ядоса.

Чувствата. Бяха. Безсмислени.

Побързай, Акива, обърна се мислено тя към нощното небе, сякаш брат ѝ можеше да я спаси от самата нея. Едва ли. Той самият представляваше някаква развалина от чувства и това беше още една причина да беснее. Кару го докара дотам. Лираз си представяше как пръстите ѝ се стягат около гърлото на момичето. Не. Ще усуче като въже нелепата ѝ коса и ще я удуши с нея.

Само дето, естествено, нямаше да го направи.

Ще даде още пет минути на Акива да се яви и ако и след това още го няма, ще го стори. Не да удуши Кару. Другото. Онова, което се налагаше да направи, за да сложи край на тая абсурдна спирала от чувства.

Пет минути.

Това вече бяха третите поред пет минути. И всеки от тези „пет минути“ приличаха по-скоро на петнайсет.

Най-накрая, тежко-тежко, Лираз повлече крака, проклинайки мислено Акива при всяка стъпка. Даде му най-дългите пет минути в историята, а той все още не идваше да сложи край на всичко това. Нейният лагер беше потънал в сън, с изключение на грифона, който дежуреше на високото. Едва ли от такова разстояние можеше да разбере какво става.

Вълка се беше върнал от разузнавателната си обиколка още преди половин час и се беше прислонил край един от огньовете — за щастие един от най-отдалечените. Очите му бяха затворени. Всички бяха със затворени очи. Поне доколкото Лираз можеше да прецени, май нямаше будни.

Никой не би могъл изобщо да разбере за постъпката ѝ.

Придвижваше се безшумно, бавно и крадешком. Стигна до търсената... купчина зверове... и известно време я наблюдаваше с отвращение, после пристъпи по-наблизо. Огънят представляваше жалка гледка и почти не излъчваше топлина. Забеляза и двамата човеци, заспали преплетени един в друг като близнаци в майчината утроба. *Ембриони*, помисли си тя. *Жалка работа*. Дълго се взира в тях. Зъзнеха.

Огледа се още веднъж, бързешком.

После коленичи край тях и разпери криле. Едно от основните умения на серафимите беше да контролират силата на пламъците в огнените си криле. Достатъчно бе просто да си го помислят и жегата се усилваше. Само след секунди топлината се разпростря над цялото сорище, но беше нужно известно време, отбеляза Лираз, докато тракането на зъби утихне. Самата тя не знаеше що е студ. Обаче по всичко личеше, че трябва да е нещо неприятно. *Слабацци*, помисли си тя, все така впила поглед в човеците, но ето че една друга дума взе да

се прокрадва в мислите ѝ, да се съпротивлява срещу първата. *Неустрашими.*

Сляха, допрели лица.

Лираз не можеше да се откъсне от тази гледка. Тя никога не бе изпитвала подобна близост с друга жива душа. Майка ѝ? Може би. Но не си го спомняше. Усещаше, че нещо в тази гледка я кара да се разплаче и точно заради това, помисли си, би трябвало да я намрази, както и тях самите. Въпреки това не изпитваше омраза. Зачуди се защо, докато едновременно ги наблюдаваше и топлеше; мина известно време, преди да вдигне очи и да се огледа. Питаше се и друго нещо: дали Акива и Кару са изпитали... това? Тази неустрашила близост. Но къде всъщност беше Кару? Ето я Исса, жената ная, както изглежда спокойно заспала, но за огромна почуда на Лираз Кару не беше сред спящите.

Тогава къде може да е?

Сърцето ѝ взе да блъска и тя разбра. *Звездни богове. Как е възможно да съм била толкова непредпазлива?* Обзета от ужас — а ужасът събуди гнева ѝ — Лираз вдигна глава, огледа се и ето я, точно над нея, Кару, кацнала върху скалистото било — *от колко време ли стои там?* — с притиснати към гърдите колене и плътно обвити около тях ръце. Будна? О, да. И премръзнала, очевидно. Наблюдаваше.

Заинтригувана.

В мига, в който очите им се срещнаха, Кару наклони глава на една страна с изненадващо птиче движение. Не се усмихваше, но от погледа ѝ струеше неприкрита топлина, която сякаш докосна Лираз.

Прищя ѝ се да я върне върху острието на стрела.

А после, просто ей така, Кару завря лице между коленете и се приготви да спи. Лираз не знаеше какво да прави, след като я бяха разкрили. Дали да избяга? Или пък да изпепели всички?

Е, може би не чак това.

В края на краищата остана на мястото си.

Когато химерското войнство беше разбудено и се разбра, че Акива се е завърнал с добри вести — извънбрачните бяха дали обещание — Лираз отдавна се беше вдигнала и никой, освен Кару не знаеше какво е направила. Мислеше си да я предупреди да не казва на никого, но се боеше, че ако издаде притеснението си, това би я направило още по-уязвима пред Кару и би засилило нейната власт над

нея, ето защо не го направи. Затова пък ѝ хвърли *наистина* гневен поглед.

— Благодаря ти — каза тихо Акива, когато за малко останаха само двамата.

— За какво? — попита го Лираз с присвити очи, сякаш той някак можеше да разбере как е прекарала последните няколко часа.

Той сви рамене.

— Задето остана тук. И успя да овладееш положението. Едва ли ти е било забавно.

— Не, не беше — отвърна тя — и недей да ми благодариш. Сигурно щях първа да посегна към меча, ако имаше кой да ми пази гърба.

Но Акива не се хвана.

— А-ха — само каза той, потискайки усмивката си. — Хамсите?

— Не — изръмжа тя. — Даже не ме докоснаха.

Веждите му хвъркнаха нагоре от изненада.

— Поразително.

Наистина беше поразително. Лираз направи гримаса, припомняйки си своя нелеп гняв — какво си въобразяваха тия, че я оставиха намира?! Тая работа беше много странна. Изобщо не се *вързваше*. Но ако го кажеше гласно, щеше да прилича на глупачка и може би *наистина* беше глупаво. Акива изглеждаше обнадяден. Лираз не беше го виждала такъв... никога. Сърцето ѝ се сви — от лошо и от хубаво чувство. Как е възможно едновременно да е и лошо, и хубаво? Акива беше щастлив; това беше хубаво. Хазаел трябваше да е с тях; това беше лошо.

— Каза ли им? — попита тя Акива. — За Хаз? — Опъваше струната на лошото и болката, опитвайки да заглуши хубавото.

Акива кимна и с някаква смесица от вина и триумф — главно вина — тя видя, че е успяла да угаси светлината и в неговите очи, просмуквайки го с вина.

— Представи си колко по-леко щеше да е всичко, ако той беше тук!

Вместо мен, каза си Лираз, макар да знаеше, че не това мисли Акива. Тя обаче си го мислеше. Може би тази нощ, когато сподели своя огън, тя го направи в името на Хазаел, но това бе нищо в сравнение с онова, което той би могъл да допринесе за тази странна общност от

зверове и ангели. Смях и престорена безпомощност; бързо преодоляване на бариерите. Никой не би могъл да устои дълго време на Хаз. Нейната собствена дарба, помисли си тя с потръпване, беше много по-различна и съвсем непригодна за бъдещето, което се опитваха да построят. Единственото, което ѝ се удаваше, бе да убива.

Дълго време това ѝ даваше повод за гордост и хвалби и макар гордостта да си беше отишла, самохвалството никой не можеше да ѝ отнеме. Сега ръкавите ѝ бяха спуснати ниско над пръстите, както постоянно ги носеше напоследък, за да крият истината за нейните рабоши — ужасната истина, че не само пръстите ѝ са белязани. Наистина навря ръце в лицата на химерите в казбата, но не беше им показала цялата ужасяваща истина.

Татуировките, правени край лагерния огън, колоните с по пет черти — всяка с четири хоризонтални линии и една напречна — не бяха само до китките. Продължаваха нагоре по ръцете, превръщайки кожата ѝ в черна дантела. Никой друг нямаше рекорд като нейния. Никой.

Татуировките свършваха чак при лактите, приключвайки с един недовършен рабош от две чертички: последните две убийства, които събра сили да отбележи. Преди Лораменди.

Лораменди.

Оттогава все един и същи сън я преследваше: обсебена от мисълта, че трябва да се очисти от татуировките, тя... отсичаше ръцете си.

Точно как го правеше, от съня не ставаше ясно. Е, с първата ръка определено беше лесно. Но втората беше загадка, разрешаването, на която съзнанието ѝ безгрижно пропускаше.

И как някой може да отсече и двете си ръце?

Работата беше там, че те не порастваха отново. Или тя се събуждаше винаги, преди да е станало. Лежеше и мигаше в тъмното, неспособна да заспи отново, без да си е представила финала: как бликащата от нейните чуканета кръв започва да добива форма — кости, плът, пръсти — и плътност, докато накрая беше отново цяла и завършена. Но и небелязана.

Чисто начало.

Илюзия.

Не каза на никой друг, само на Хазаел, който половин час след това се забавляваше, опитвайки да разреши загадката как някой може да си отсече и двете ръце, но накрая се просна по гръб и се предаде. Не го сподели с Акива, защото... ами, него просто го нямаше. След Лораменди ги напусна, а дори когато се върна, пребиваваше в някакъв свой си свят. Също като в момента например. Гледаше право през Лираз и не беше нужно тя да проследява погледа му, за да разбере в кого точно се взира. Направо беше зяпнал; тя щракна с пръсти пред очите му.

— Не толкова явно, братко! Химерите ще си го изкарат на нея, ако решат, че между вас двамата още има нещо. Не си ли чувал как ѝ викат?

— Какво? — Той изглеждаше искрено изненадан. — Не. Как ѝ казват?

— Ангелска блудница.

Видя как погледът му засия и изви изразително очи към небето.

— Не се радвай чак толкова. Това не е гаранция, че наистина те обича. Просто показва, че ѝ нямат доверие.

Хокаше го така, сякаш тъкмо *тя* ги разбира тия работи — или пък я е грижа. Дори малкото, което Лираз знаеше за чувствата ѝ, беше достатъчно, благодаря, обаче... не че се канеше си бърби за това или за друго, но имаше нещо в хубавата половина от болката в сърцето ѝ, което я караше да го обгърне с криле и да го предпази от студа.

ПРИШЕСТВИЕТО + 18 часа

15

ПОЗНАТИЯТ УЖАС

Елиза не заспа в нощта на Пришествието. Усещаше как сънят е кацнал на рамото ѝ и знаеше добре какво ще последва, ако се унесе, но не това беше главната причина. Никой друг не спеше. Светът сякаш го въртяха на бавен огън и навсякъде хвърчаха искри на лудост. Веднага след декларацията на ангелите новините заприличаха на филм на ужасите, съставени главно от масови бунтове и насилие на сектанти. Нощни бдения на последователи на Култа на Възнесението; масови покръствания, повсеместни грабежи и самоубийства и — *о, по дяволите* — жертвоприношения на животни. Имаше, естествено, и продължили цяла нощ тематични купони Армагедон; пияни студенти в костюми на демони пикаеха от ръба на покривите; жени предлагаха телата си, за да родят ангелчета.

Предвидимата човешка идиотщина.

Имаше екстаз и лудост, и отчаяни призови за проява на здрав разум; имаше пожари, толкова много пожари. Безумие, трепет, злорадство, паника, шум. НПМ се намираше в националния парк Нешънъл Мол, Вашингтон и пред него имаше върволица от хиляди, тръгнаха към Белия дом, обединени не толкова от някакво послание към президента, колкото от желанието да станат част от нещо в тази паметна нощ. Какво ли нямаше там! Едни носеха свещи, други мегафони; неколцина бяха окичени с корона от тръни и мъкнеха огромни кръстове, а в коланите на не един и двама бяха затъкнати пистолети.

Елиза не излезе на улицата.

Не се прибра и у дома, защото се страхуваше, че там може да я чака някой. Щом като семейството ѝ имаше телефонния номер, значи със сигурност знаеха и къде живее. Също и къде работи, но в музея поне имаше охрана. Охраната беше надеждна.

— Аз ще остана тук — каза тя на Гейбриъл. — Налага се да наваксам с работата. — Това не беше пълна лъжа. Трябваше да вземе

ДНК проба от няколко вида пеперуди, заети от харвардския Музей по сравнителна зоология. Часовникът, отчитащ времето до предаването на нейната дисертация, цъкаше, но тя не вярваше някой да я укори, че си е взела почивен ден при дадените обстоятелства. Запита се дали изобщо някой по света е свършил каквато и да е работа този ден — с изключение на Морган Тот, разбира се. След като чу посланието на ангела, той се изнесе с гордо вирната глава и прекара остатъка от следобед в лабораторията, сякаш чрез собственото си хладнокръвие доказваше що за глупаци са останалите близо седем милиарда човеци, населяващи планетата.

Най-накрая обаче, за огромно облекчение на Елиза, той също си тръгна и сега лабораторията беше изцяло на нейно разположение. Тя се заключи вътре, изрита обувките си и се опита да си събере мислите.

Какво означаваше това? Какво *означаваше* всичко това?

Усещаше в основата на черепа си някакво барабанене, нещо като затворена в клетка паника и начален пристъп на главоболие. Нагълта няколко хапчета тилебол и се сви на дивана с лаптопа, за да изгледа пак изявлението. Само при вида на ангела, още преди да е проговорил и от устата му да са се посипали влажни фъфлещи думи, кожата ѝ отново настръхна. Не че можеше да види устата му, докато говори. Защо е този шлем? Толкова нелепо стоеше. Почти цялото лице се виждаше, само средната част беше разполовена и гледката шокираше, особено като се добави фактът, че очите му не бяха извор на сърдечност. Те бяха изумително сини, безизразни и жестоки.

Пък и начинът, по който стоеше — леко прегърбен, променяйки от време на време центъра на тежестта, сякаш намества товар на гърба си, макар там да нямаше нищо.

Или пък имаше?

Поне тя нищо не виждаше. Елиза усили звука. Ето го отново този *шепот*. Изпълваше паузите между думите на ангела, но тя не можеше да улови смисъла, а само зловецкия, шумолящ като хартия звук. Откъде идваше?

Изгледа цялото изявление няколко пъти, заслушана в латинския, без да обръща внимание на превода; просто се визираше в ангела, опитвайки да вникне какво точно в тези несвързани помежду си подробности не е наред. През цялото време усещаше, че истински важното в неговото послание ѝ убягва.

Си Ен Ен най-напред пуснаха посланието със субтитри и когато Елиза ги прочете за първи път, по тялото ѝ плъзна мраз, превзе я цялата и я превърна в лед.

... Врагът, който ви жадува... разкъсана плът... Сянката... Зверовете.

Сега пак се насили да пусне субтитрираната версия, несъзнателно галейки малкия белег под ключицата си. Вече нямаше пейсмейкър. Махнаха го, когато стана на шестнайсет — не защото ужасът беше стихнал; просто тялото ѝ вече беше достатъчно укрепнало, за да го понесе.

Зверовете идват за вас.

Ледът плъзна от вътрешностите към кожата ѝ. Тръпки на ужас. *Зверовете идват.* Този ужас ѝ беше познат.

Защото това беше нейният сън.

КОЛКО СТРУВАТ ОБЕЩАНИЯТА

Киринските пещери.

Днес двете войски щяха да се срещнат. Воини, които се мразеха едни други; които не се бяха поглеждали другояче, освен с порив — и намерение — да убиват и които, поне в по-голямата си част, нито веднъж не бяха опитали да преодолеят този порив. Химерите имаха незначително предимство. Присъствието на Акива и Лираз им помагаше да упражняват волята си да не убиват и досега то им се удаваше.

Извънбрачните още не бяха се пробвали, но Акива вярваше, че неговите братя и сестри ще удържат на обещанието си да не нападат първи. Макар че Киринските пещери и планината, където се намираха, бяха още далече, той ясно си представяше двеста деветдесет и шест стиснати челюсти на воини, които се борят с инстинктите си и наученото по време на военните тренировки, започващи едва ли не със самото им раждане.

„Разведряването ще е толкова трайно, колкото и взаимното ни доверие“, беше ги предупредил Елион и Акива знаеше, че това е самата истина. Колкото до извънбрачните, той беше сигурен, че сред тях няма слабо звено. Нали точно веригата беше техният отличителен знак, символизирайки, че всеки воин е част от цялото и че силата им е в тяхното единство. Извънбрачните не даваха лесно обещания.

Ами химерите? Наблюдаваше ги по време на полета — прие за добър знак, че вече не ги поразяват скришом с хамсите си като в началото на похода. Колкото до доверието, за него се искаше още много време; засега трябваше да се осланя само на надеждата. *Надежда*. Той се усмихна при несъзнателното споменаване на името на Кару.

Кару. Тя беше една от многото в строя и почти най-дребната, но изпълваше очите на Акива. Следа от лазур, проблясване на сребро. Макар и натоварена с кадилници, летеше леко, сякаш е въздушна

стихия. Заобиколена от редиците на драконоподобни създания и крилати кентаври, ная и дашнаги, саб, грифони и харткайнди, сияеше сред тях подобно скъпоценен камък в груб обков.

Като звезда в шепите на нощта.

Какво ли е за нея да се върне по тези места? Останки от бита на нейното племе личаха навсякъде из пещерите: оръжия и оръдия на труда, тръби, посуда и гривни. Имаше музикални инструменти с прогнили струни и огледала, в които сигурно се е оглеждала с предишното си лице. Тя е била седемгодишна, когато се е случило. Достатъчно голяма, за да го помни.

Достатъчно голяма, за да помни деня, когато ангелите са затрили цялото ѝ племе — но въпреки това спаси живота му при Булфинч. И въпреки това се остави на любовта си към него.

Ние сме началото, разнесе се в главата му и прозвуча като молитва. *Винаги е било така. Но нека този път бъде нещо повече от начало.*

* * *

Кару зърна сенчестия полумесец върху челото на планината отпред и болка пристегна сърцето ѝ. Дом. Това ли я чакаше там? Нали така каза на Зири: *дом*. Сега имаше възможност да провери думите си и те излязоха истина. Без никакви кавички. От всички места, които беше обитавала през двата си живота, единствено тук, без капка съмнение, се усещаше на мястото си — не беше нито беглец, нито чужденец, а родна дъщеря, с дълбоко прорасли в скалата корени и създадени за това небе криле.

А би могла да израсне тук, свободна. И никога да не види как огромната клетка над Лораменди превръща светлината в конфети и ги разпръсква върху покривите със скъпернически шепи — слънчевата и лунна светлина там никога не обливаха изцяло лицето, постоянно насечено от сянката на железните решетки. А би могла да прекара живота си сред лъчезарните потоци планинска светлина.

Но тогава никога не би срещнала Бримстоун, Исса, Ясри, Туига.

Родителите ѝ щяха да са живи. Щяха да са *тук*.

Но тогава никога нямаше да се прероди като човек, нито да вкуси от изобилния до упадък мир на онзи свят; нито да разцъфти благодарение на приятелството и изкуството в него.

Досега щеше да е наредила деца от собствения си вид — кирински деца, лудеещи на вятъра като нея едно време.

Но тогава никога не би познавала Акива.

В мига, когато тази мисъл се мярна неканена в главата ѝ, тя го зърна. Летеше както винаги редом с Лираз, малко встрани от десния фланг. Дори на това разстояние почувства като разтърсващ удар срещата на техните погледи и цял рояк нови *можеше да бъде иначе* взе да кръжи в ума ѝ.

Можеше да предприеме този полет още преди осемнайсет години, вместо да умре.

За толкова много неща можеше да съжалява, но какъв смисъл? Всичките неизживени животи се зачеркваха един друг. Вече не разполагаше с нищо, освен със сега. С дрехите на гърба си, с кръвта във вените си и с обещанието, дадено от нейните другари. Стига да го удържат.

Като познаваше злобата на Кейта-Ейри, изобщо не можеше да е сигурна. Но сега нямаше време за тревоги.

Вече бяха пристигнали.

* * *

Както се бяха уговорили от по-рано, Акива и Лираз влязоха първи. Входът имаше форма на полумесец, на височина колкото няколко кирини да се подредят един над друг, но иначе тесен и не позволяваше през него да се влиза на големи групи наведнъж. От долната и горната му страна имаше ниши за стрелците, сега пусти. Кирините се славеха като отлични стрелци. Извънбрачните бяха обучавани да си служат с всички видове оръжия, но лъковете не бяха главната им сила. Пък и защо им трябваше? Нали първо тях хвърляха срещу стоманените редици на зверовете. А по-драгоценната от тях плът стоеше отзад и обстрелваше със стрели.

И сега Акива търсеше с очи стомана, оглеждайки събраните воители, а ето какво видя:

Ръцете на неговите братя и сестри висяха непохватно, защото им беше отказано обичайното място върху ефесите на мечовете. Обикновено там всеки мечоносец държи ръцете си, но за да потвърдят своето обещание, извънбрачните — всичките двеста деветдесет и шест — се въздържаха да посягат към оръжието, макар стойките им да изглеждаха заплашително. Едни бяха затъкнали палци в коланите, други стояха със сключени на гърба ръце или ги бяха скръстили на гърдите. Все напрегнати, неестествени пози.

Моментът беше настъпил и беше тежък. Войската от ревенанти едва се сдържаше да не връхлети — гледката насреща беше позната, но досега можеха да я понесат само ако я приветстват със смразяващи резове и стомана. Непогрешима стомана. Това, че сега не нападаха, приличаше на истинска лудост.

Въпреки това никой не нападна.

В този момент Акива се гордееше неистово с всички тях. Чувстваше се като великан, наелектризиран от тази гордост, и му се щеше да ги прегърне един по един. Сега обаче нямаше време за това. После ще го направи, когато всичко завърши благополучно. Както и ще стане. Както трябваше да стане. Елион стоеше начело на извънбрачните, затова Акива и Лираз тръгнаха към него.

След входа с форма на полумесец идваше „преддверието“ на Киринските пещери, което се оказа поредица от свързани една с друга по-малки скални зали, спускащи се стъпаловидно към сърцето на планината. Стените между тях, изглежда, отдавна бяха премахнати, за да се получи едно общо пространство, но и досега личеше къде е свършвала едната пещера и е започвала другата, а от тавана висяха остри като кучешки зъби сталактити — още едно укритие за стрелците; това си беше същинска крепост, макар и не успяла да опази кирините. Подът представляваше неравна скала, в чиито вдлъбнатини от замръзналата дъждовна вода и натрупания сняг се беше образувал лед. Макар небето да беше ясно този ден, ледът по пода още си стоеше, а дъхът на воините ставаше на скреж при досега с въздуха.

Серафимите стояха смълчани, неподвижни. Усилващият се шум, който вече отекваше като ехо, не идваше от тях. Акива се обърна на пети и заедно с останалите впи поглед в преминаващата през входа армия на химерите.

Първо влезе една подобна на котка химера, дребна и грациозна, придружавана от два грифона. Приземяването и на тримата беше леко и грациозно, макар да бяха натоварени с багаж, включително кандилници. Единият от грифоните беше възседнат от Тен, вълчицата лейтенант на Тиаго, която скочи на земята, закрачи наперено към ангелите, огледа ги дръзко и зае позиция право срещу тях. Останалите я последваха, загатвайки с подредбата си военен строй. Една армия се изправяше пред друга. Това изопна нервите на Акива; твърде много приличаше на строяването на две военни формации преди битка, но в същото време не можеше да очаква химерите да оголят гърбовете си пред заклетите врагове.

Химерите продължаваха да влизат и той видя как постепенно се оформят редиците: отначало доста страховити, на пръв поглед в протиеостествена близост — само на ръка разстояние едни от други, така че серафимите лека-полека да свикнат с присъствието на смъртните си врагове. След всяко кацане на нови две-три химери строят им се очертаваше все по-ясно. В средата бяха хората, кухненските работнички и Исса, която се плъзна с плавна грациозност от гърба на яздения от нея дашнаг, за да сведе глава и рамене в змиевиден поздрав към ангелите. Тя беше красива, а държанието ѝ прилягаше по-скоро на куртизанка, отколкото на боец. Акива забеляза как Елион примигна и се облеци.

Колкото до Кару, ангелите просто не знаеха какво да мислят за нея — тя се носеше безкрило по въздуха, развяла яркосинята си като скъпоценен камък коса и нямаше облик на звяр като останалите. Едва ли някой би видял в нея кирин, който се завръща у дома. Но Акива забеляза изопнатите ѝ от напрежение черти и разбра, че в този момент тя е връхлетяна от спомени. Видя очите ѝ да шарят из пещерите и изпита желание да е до нея в това изпитание.

Гледаше единствено нея, а не трябваше да откъсва очи от останалите. И от двете страни.

Сигурно щеше да забележи някакви признаци, само да ги беше наблюдавал.

Осемдесет и седем не беше кой знае колко внушително число, както отбеляза Елион, а сега дори толкова не наброяваха заради съгледвачите, които Тиаго отпрати назад. Скоро всички химери накацаха по земята. Извънбрачните вече бяха дочули, разбира се, че

тези химери са съвсем различна порода. Когато на юг станаха първите нападения над керваните с роби, отначало се заговори, че нападателите са призраци и че предсмъртното проклятие на Бримстоун ги е застигнало. Сега вече ги виждаха ясно. Тези зверове тук бяха крилати — повечето — и огромни, а кожата на най-едрите имаше сивкав оттенък, което ги правеше да изглеждат като изсечени от камък, или пък излети от желязо. Сред крилатите имаше и двамина ная, чийто външен вид далечно напомняше Исса; макар Елион да зяпна и при *тяхната* поява, то беше по съвсем различна причина, далеч не толкова приятна. Имаше и кентаври бикове с копита като големи чинии; по масивните еленови рога на харткайнда бляскаха повече остриета, отколкото можеха да се видят в трофейната зала на Йорам.

На Акива му хрумна, че варварските трофеи на баща му — глави на химери, окачени по стените — сигурно са били взривени заедно с Кулата на завоевателя и пръснати с нейните останки и тази мисъл го зарадва. Надяваше се да са се изпарили. Той все още не можеше да си обясни какво беше направил тогава и от време на време дори се усъмняваше, че точно *той* го е извършил. Така или иначе, стореното имаше епичен размах и в същото време беше пълен провал, защото се случи твърде късно, за да спаси Хазаел, а помогна на Яил да се измъкне жив. Неправилно насочена сила, безсмислено насилие.

Твърде печални мисли за момент като този. Акива се отърси от тях. Тогава забеляза как виспенгът, върху който яздеше Тиаго, се появява в небето и се насочва към входа полумесец. Идваха последни. Всички други химери вече бяха се приземили; двете армии стояха една срещу друга, напрегнати и нащрек, предъвквайки даденото обещание.

Или лъжата.

Акива си даде сметка, че е очаквал този успех, защото не беше изненадан от него. Чувстваше се доволен — даже нещо повече от доволен. Трогнат. Благодарен, от дън душа.

Това беше началото на разведряването.

Но не стана така.

17

ПРЕДИЗВЕСТЕНАТА СМЪРТ НА ЕДНА НАДЕЖДА

Застанала почти в центъра на строя химери, Кару едва можеше да огледа пещерата заради масивните гърбове на воините около нея, но пък имаше директен изглед към Акива и Лираз, застанали встрани от останалите заедно с един от братята си.

Ето че пристигнахме, помисли си Кару. Не точно „у дома“, тя имаше нещо друго предвид. Да, това беше нейният дом и спомените ѝ за него бяха още живи, но останали далече назад в миналото. Това... това тук беше прагът на *бъдещето*. Вълка все още беше във въздуха, тя усещаше приближаването му зад гърба си, но гледаше към Акива. Той постигна всичко това и тя се чувстваше изпълнена с възхита, пърхаща като пеперуда, като пеперуда-колибри или като... буревестник. Това беше нещо голямо.

Възможно ли е наистина да се случва?

То *ставаше* пред очите ѝ. Когато двамата с Акива за първи път споделиха шепнешком един с друг мечтите си, те се питаха дали някой друг от себеподобните им или от техните другари може да бъде спечелен. Не всички — още от самото начало знаеха, че това е невъзможно — но поне някои. *Първо, само някои, после — повече*. И ето че сега в пещерите бяха тези *някои*. Те бяха началото на *повече*.

Кару гледаше към ангелите — погледът ѝ не се откъсваше от Акива — затова... стана свидетел на точния момент, в който всичко се сгромоляса.

Акива *политна назад*. Трепна без видима причина, сякаш е уцелен. Също като Лираз и техния брат и макар Кару да не гледаше точно към редиците на извънбрачните, забеляза някакво движение сред тях. Пърхането в нея замря. Осъзна, че този съюз е бил обречен още в деня, в който Бримстоун беше измислил татуировките.

Хамсите.

Кой? Дявол да го вземе, кой?!

Вече нямаше значение дали е само една от химерите, или са всички. Това беше като добре прицелен и съвършено изпълнен изстрел. За части от секундата всичко се промени. На мига напрежението, наелектризиращо въздуха в пещерата, беше освободено — отпускане на мускулите и волята — и заменено с *облекчение*, защото всички вече можеха да се отърсят от обзелото ги безумие и да се върнат към обичайните си отношения.

Щеше да се лее кръв.

Вътре в Кару се надигна панически писък. *Не. Не!* После тя се задейства. Един скок и вече беше във въздуха, над главите на войската, за да разбере кой беше: кой го направи? Кой започна? Но никой не стоеше с протегнати напред ръце. Кейта-Ейри? Жената саб беше застанала нащрек, тревожна, стиснала ръце в юмруци; ако тя го беше направила, значи е постъпила като страхливец, като *подлец*, разпалвайки битка, в която щяха да загинат толкова много...

Зузана и Мик. Сърцето на Кару замря. Трябваше да измъкне приятелите си от тук.

Погледът ѝ се стрелна назад, описвайки дъга по посока на готовото за скок и оголило зъби войнство — най-първият рефлекс на бойци, подчиняващи се на инстинкта си.

Видя Тиаго, все още във въздуха. И Утем с протегнатата напред върху дългия врат глава, удържащ красивото си източено тяло с двата чифта криле. С периферното си зрение улови някаква диря във въздуха. Секунда по-късно долови и едно бръм, което трябваше да я предхожда...

Докато стрелата пронизваше гърлото на Утем.

Още с първото омаломощаващо докосване на магията единаединствена дума кънтеше в главата на Акива. *Не, не, не, не, не, не!*

А после стрелата...

Виспенгът нададе вик. Предсмъртно цвилене на кон — звукът изпълни пещерата и нахлу в скалните коридори, докато огромното създание падаше надолу. Тялото му свистеше във въздуха, а под него химерското войнство се раздвои и опразни място, където то се стовари с цялата си мощ след спираловидното пропадане. Сблъсъкът със

скалистия под беше чутовен. Очите гледаха диво, вратът взе да бие земята като камшик и стрелата стана на парчета; дългото лъскаво тяло се гърчеше, отхвърлило ездача, докато накрая бавно застина в мъртвешка неподвижност.

Белия вълк се озова запратен в краката на извънбрачните върху покрития с лед под, а през това време отзад армията му нададе рев.

Акива видя всичко това през спусналата се пред очите му пелена от ужас. Нима химерите бяха планирали по-отрано това коварство? Защото първи бяха хамсите, в това той беше сигурен.

Ами стрелата? Тя откъде се взе? Някъде отгоре. Погледът на Акива долови раздвижване сред сталактитите и към ужаса му се добави и ярост, насочена към собствените му братя и сестри. От неописуемата гордост, която изпитваше заради тях, не остана и следа. Всичките тези ръце, увиснали безволно покрай дръжките на мечовете — това е било само преструвка, докато стрелците са стояли скрити над главите им с опънати тетиви. Колкото до ръцете, те не останаха дълго време без работа.

Белия вълк стоеше на колене. И от двете страни проблясваха оголени в мрачни усмивки зъби. Миг на затишие в редиците на серафимите, после една ръка посегна към меча. Последвана лавинообразно от още една, три, петдесет, а реакцията на Акива дойде твърде късно, отчаяно. Той вдигна празните си ръце в смирена молба, дочу дрезгавия вик на Лираз: „Не!“.

Продължи само секунда. *Тази секунда*. Ръце върху дръжките на мечовете. Само за секунда приливът се обърна, а приливът не може да бъде обърнат. Щом веднъж мечовете излязат от ножниците, щом веднъж навитите като пружина мускули на зверовете се отпуснат, този ден ще бъде окървавен като последния ден на кирините и отново по скалните коридори ще потекат кървави реки за горест на всички.

Лазурен проблясък. Очите на Акива срещнаха погледа на Кару и той беше невъзможен за издържане.

Това беше предизвестената смърт на една надежда.

И за трети път в своя живот Акива почувства как вътре в него изкристализират огън и бистра мисъл — само миг, а после светът се промени. Сякаш някой дръпна пред него завеса и всичко се разкри: неизменно и с ясно очертани граници, бляскаво и *замръзнало* в покой.

Това беше *суритхар* и само след миг Акива вече беше възстановил вътрешното си равновесие.

Нали беше казал на своите братя и сестри, че настоящето е само секунда, която разделя миналото от бъдещето? В този миг на покой и кристална яснота — връхлитащата ярост внезапно забави ход като в сън — вече нямаше разлика. Настоящото и бъдещето бяха едно. Намеренията на всеки воин пред него бяха окъпани в светлина и Акива видя всичко още преди да се е случило. В заревото на тази светлина мечовете бяха оголени.

Дланите — отсечени, струпани на купчини, хамсите и рабошите — смесени, ръцете на серафими и химери — пръснати.

Предречено от светлината, това начало угасна, също като предишното и беше заместено от ново: Яил ще се върне в Ерец и няма да завари нито един бунтовник — нито от химерите, нито от копелетата на брат си — който да му се опълчи; ще види само тяхната превърната на червен лед кръв по пода на пещерата, защото са били така любезни да се избият едни други в негова чест. Всички пътища пред него ще бъдат открити и Ерец ще бъде погълнат от страдание. Акива видя този огромен, кънтящ земетръсен позор и видя също... в настъпващия хаос... в предстоящите няколко секунди как Кару вади от ножниците нейните остриета с форма на полумесец.

Днес тя щеше да убива и вероятно да умре.

Ако тази секунда можеше да бъде предотвратена.

Тя трябваше да бъде предотвратена.

В Астре Акива загуби част от своята ярост, отчаяние и непоносима болка, които бяха така бездънни, че взривиха Кулата на завоевателя, символ на Империята на серафимите. Той не можеше да осъзнае какво стана тогава, нито как го е постигнал.

И все така несъзнателно усети как от някакво скрито и непознато място вътре в него беше освободен нов импулс.

Той излетя и го напусна, каквото и да беше това — *какво беше това?* — отнасяйки *суритхар* със себе си, и в същото време Акива беше запратен обратно към обичайния ход на времето — бърз, неясен и шумен. Все едно се пренесе от водите на огледално спокойно езеро в бързеите на планинска река. Залитна, лишен от обзелото го доскоро сияние, и сега можеше само безучастно да наблюдава със затаен дъх какво унищожение ще причини неговата магия този път.

За да разбере дали си е струвало.

18

ПЛАМЪЧЕ НА СВЕЩИЧКА, УГАСЕНО С ПИСЪК

Всичките тези серафими с ръце върху дръжките на мечовете и химерите, готови за скок.

Тиаго беше на колене в ничията земя между двете армии — той щеше да е първият убит. Кару също посегна към своите сърповидни остриета, но вътре в нея все още кънтеше безмълвният писък *Не!* Ако имаше време да размисли през тази единствена секунда — секунда, наситена с толкова *намерения*, каквито са повечето секунди; изпълнена с толкова обещания за кръвопролитие — тя едва ли щеше да повярва, че има сила, която да я предотврати. Надеждата ѝ умря още с първото залитане на ангелите назад.

Нейната надежда умря. Така си помисли. Не вярваше, че може да има по-дълбоко отчаяние. Но после другото я порази.

Внезапно и опустошително. И я повлече надолу.

Непоклатимата увереност, че това е *краят*. Виждайки как остриетата на ангелите са готови да изскочат на свобода и да секат; чувайки ръмженето на химерите, готови да разкъсат със зъби бъдещето на парчета, бе все едно да види как и последните остатъци от мисъл и чувство, ако изобщо ги е имало някога, са потъпкани и заменени от това... това... това горчиво безсмислие.

Необратимо, крещеше то, и то за какво?!

Отчаянието я завладя изцяло, но пък беше мимолетно. Скоро я освободи и отлетя, но остави у Кару празното, опустошаващо чувство, че целият свят е като...

... пламъче на свещичка, угасено с писък.

А като последица от това чудовищно зверство от нея може би щеше да остане само струйка дим, понесена от вятъра и пръсната в края на всичкото — в преходността на света.

Необратимо, и то за какво?

Необратимо, необратимо.

Ръцете ѝ не успяха да довършат онова, което бяха започнали. Не измъкнаха остриетата. Не можеха. Те останаха да висят на колана върху хълбоците ѝ, докато си поемаше дъх, почти изненадана от това усещане — че в нея все още е останала искрица живот и има въздух, който да поеме.

Една секунда.

Още едно вдишване, още една секунда.

Продължаваше да виси във въздуха, но се остави да падне, приземявайки се свита на кълбо; остана на колене, а в съзнанието ѝ ехтеше онова *Не!*, докато лека-полека осъзна, че около нея... нищо не се случва.

Нищо. Не се случва.

Свитите на буца мускули на зверовете бяха омекнали. Почернелите от рабоши ръце бяха замръзнали върху ефесите; остриетата на серафимите улавяха светлината, полуизмъкнати от ножниците и останали неизвадени.

Двете жадни за кръв армии просто... бяха се овладели.

Но как?

Този миг сякаш се проточи много дълго. Кару, замаяна от съкрушителното отчаяние, дори не можеше да го осмисли. Тя ги беше оставила на ръба, малко преди да връхлети бедствието. Как беше станало така, че са *спрели*? Мигар е пропуснала прекрачването на ръба, последвалата катастрофа? Нима всичко е било само театър, празно дрънкане на оръжие? Възможно ли е да е толкова просто? Едва ли. Не, тя пропускаше нещо. Около нея цареше объркано мълчание, очите бавно примигваха, дишането беше дрезгаво, също като нейното. Опита да се освободи от пелената, паднала пред очите ѝ.

И тогава видя, че върху ивицата ничия земя между двете армии Белия вълк се изправя на крака. Всички очи — приковани в него, нейните — също, а пелената взе да се вдига.

Възможно ли е... дали това не е негово дело?

Тя също се изправи. Трудно ѝ беше да се движи. Отчаянието може и да беше отминало, но остави някаква тежест след себе си, плътна и мрачна. Забеляза, че коленете на Вълка са разкъравени от удара при падането; Утем лежеше мъртъв, а локвата кръв около тялото му ставаше все по-голяма. Тиаго успя да стане точно когато кръвта

стигна до него и сега се събираше около вълчите му лапи, цапаше бялата им козина и пълзеше нататък, право към първите редици от ангели. Утем беше огромен и още много кръв имаше да изтече, а, застанал напред нея, Вълка представляваше драматична гледка — целият в бяло, само тук-там по тялото му, по коленете и челото, разцъфваше неговата собствена кръв. И по дланите.

Дланите му бяха окървавени и той ги държеше долепени една в друга. Имаше вид, сякаш се моли, но за всички беше ясно какво цели. Вместо да нападне, криеше хамсите си, ослепяваше татуираните очи. Контролираше своята мощ, както и самия себе си. Един от воините му лежеше мъртъв на земята, а злоещият Бял вълк още не си беше отмъстил? В този жест се съдържаше огромна сила, но Кару все още нищо не разбираше. Как е успял да удържи триста извънбрачни точно в мига, когато се готвеха да атакуват?

Тиаго заговори.

— Дадох обет върху пепелищата на Лораменди, че аз и всички с мен ще дойдем при вас за съюз, не за кръв. Започнахме зле, но не това беше планът ми. Ще открия кой от нашите е нарушил изричната ми заповед. Този войник, който и да е той, престъпи моята дума. — Ниският му глас излизаше някъде от дъното на гърлото, пропит с възмущение. По гърба на Кару полазиха тръпки.

Тиаго се извърна и измери струпаните зад гърба му химери с присвити очи.

— Този войник — продължи той, надничайки в сърцето на своята армия — днес се домогваше до смъртта на всички тук и ще бъде наказан.

Заканата беше сурова; всички знаеха какво означава тя. Погледът му се местеше бавно и пронизваше всеки, на когото се спре, като на няколко пъти се върна на едни и същи воители, а те отстъпиха пред неговата тежест.

После той отново се обвърна към извънбрачните.

— Има различни причини да рискуваме нашия живот, но едни за други вече не сме такава причина. Лошото начало все пак може да бъде начало — говореше разпалено, със страст. После потърси с очи Акива; Кару усети, че той очаква ангела да му се притече на помощ и да слепи отново парченцата на крехкото примирие помежду им. Тя също го очакваше, уверена в това — нали Акива ги доведе тук; сега трябваше

да открие подходящите думи, за да поправи стореното — но мълчанието се проточи в напрегната тишина.

Нещо не беше наред. Даже Лираз наблюдаваше Акива в очакване с присвити очи. Кару почувства как я пронизва тревога. Той изглеждаше несигурен, даже болен, а широките му рамене се бяха превили от някакво непоносимо усилие. Какво ставаше с него? И преди го беше виждала така; тогава причината беше в нея, но това сега едва ли беше последица от хамсите; възможно ли е наистина да е това? И защо е засегнат по-силно от останалите?

Най-накрая, с видимо усилие, той проговори.

— Да. *Начало*. — Но когато продължи да говори, гласът му кънтеше на кухо в сравнение с плътния тембър и въздействащите думи на Вълка. — Много лошо начало. Разкайвам се за тази смърт и... дълбоко съжалявам за готовността, с която я причинихме. Надявам се стореното да може да се поправи.

— Възможно е и ще бъде направено — отвърна Вълка. — Кару? Моля те.

Викаха я. Кару усети как се превръща в център на внимание; страхът се застрелка напосоки из вените ѝ, но тя призова волята си и тръгна напред. Погледите на всички се събраха върху нея, докато си проправяше път към тялото на Утем през редиците на войнството. Накрая се изправи наред локвата кръв. Едно кимване на Тиаго и тя коленичи, откачи от гърба си пособията за събиране на души, после се приготви, разклащайки кадилницата. Въртенето на оста задейства кремъчен ударник, подобен на механизма при старите пищови; той запали тамяна в кадилницата със звук като от щракане на метални пръсти. Миг по-късно наоколо се разнесе острият мирис на сяр.

Тя почувства как душата на Утем откликва. Усещането беше като за сигнални огньовете в сиво небе, като за порене на вълни. Образите просветваха и угасваха, докато душата му се вмъкваше в укритието на кадилницата, където беше вече в безопасност. Полуоборот, за да я заключи, леко помахване да изгаси фитила на тамяна и тя вече беше на крака, внимавайки да държи дланите си обърнати към тялото, за да не уцели магията им някой от ангелите.

Всички очи бяха вперени в нея. Тя бегло погледна Тиаго. Двамата не бяха говорили за това, но усети, че ще е редно да го каже.

— Никога не съм възкресявала серафим, но след като вече ще воюваме заедно, ще го направя. Стига да го искате, защото може и да откажете. Обмислете го добре, вие решавате. Това е моето предложение, моето обещание. И още нещо. — Погледна последователно в очите всеки от ангелите в предната редица. — Може и да не ми личи — продължи, — но аз съм кирин и това тук е моят дом. Затова ви моля да се отдръпнете и да ни направите път да влезем.

И те го направиха. Не че веднага се втурнаха да се подчинят, но постепенно се разстъпиха настрани, образувайки коридор пред нея. Тя се озърна назад и забеляза Исса сред множеството. Зузана и Мик, ококорили очи. Присъствието на Акива беше като някакво лумване в периферното ѝ зрение, зовеше я, но тя не го погледна. А пристъпи напред. Войнството тръгна подир нея и извънбрачните го оставиха да мине. С оцапани в кръв крака Кару и Тиаго поведоха армията си навътре.

* * *

— Как успя да го направи? — произнесе само с дъх Лираз.

Въпросът разтресе Акива и най-накрая го извади от ступора, последвал *сиритхар*.

— Кой какво е направил?

— Вълка. — Тя изглеждаше смаяна. — Вече бях сигурна, че с нас е свършено. Усещах го. И тогава... — Тя тръсна глава, сякаш да избистри мислите си. — Как успя да ги спре?

Акива се втренчи в нея. Тя мислеше, че *Тиаго* ги е спрял!

Изсмя се сурово. Какво друго му оставаше? Знаеше, че искрата в него е угаснала — този път без финална експлозия — отнасяйки със себе си и кръвожадния порив на воините от двете армии. Той го беше направил. Той предотврати клането, а... никой дори не подозираше, даже Лираз, какво остава за Кару.

Докато той се е реел в своята магическа забрава, едва способен да върже и едно смислено изречение, Вълка се е възползвал от случая и привидно е овладял положението, успявайки да спечели дори благоговението на Лираз. Кой знае пък Кару какво изпитва към него в този момент! Акива я проследи с поглед, докато се изгуби из скалните

коридори, повела армията си, рамо до рамо с Белия вълк — поразителна двойка бяха двамата — а на него не му оставаше нищо друго, освен да се изсмее. Този смях се посипа като счупено стъкло в гърдите му. *Съвършено*, помисли си той. Съвършеният шамар от... какво? От съдбата, от звездните богове? От слепия *случай*?

— Какво? — обади се Лираз. — Защо се смееш?

— Защото животът е същинско копеле — беше единственото, което успя да каже.

— Е, в такъв случай ние с него си пасваме напълно — гласеше глухият отговор на сестра му.

19

ЛОВЪТ

Освобождаването на магията се почувства в цял Ерец. Този път не се надигна Вятър, който да го предизвести, нито звук или вълнение, ето защо почти всеки, който го усети — а *всички* го усетиха — си помисли, че това е само и единствено неговото собствено отчаяние. Вълната на това първично чувство беше толкова могъща, че за момент погълна всички останали емоции и ги замести, завладявайки всяко мислещо създание — всяко чувстващо създание — с усещането, че това е *краят*.

Преминаването ѝ беше бързо и мрачно; тя прекоси сушата, небосвода и морето и всичко живо ѝ беше подвластно, нито едно вещество или минерал не беше способно да ѝ препречи пътя.

Много по-бързо, отколкото ако се носеше върху криле, тя прелетя през Астре, столицата на Империята на серафимите, и също толкова бързо я отмина. В последвалата тишина нито един жител на империята не свърза появата ѝ с рухването на великата Кула на завоевателя.

Но на мястото, където доскоро се издигаше кулата, в огромния ѝ и усукан метален скелет — единственото останало от нея — стояха петима ангели, които виждаха общото между двете събития. Те също бяха серафими, но не и поданици на Империята. Идваха отдалече да ловуват — *ловуват, ловуват, ловуват* — и сега едновременно, също като стрелката на компас, задвижена от някакъв магнит, се обърнаха на юг и на изток. Всепоглъщащото отчаяние беше грях и насилие — те знаеха, че то не идва от тях. Всеки от петимата стихна за колкото време беше необходимо да измери дълбините на поразяващата му сила, после се отърси от него. Още един досег с непознатия маг, който дърпаше конците на света.

„Бичът за зверовете“, така чуха да го наричат с дрезгав полушепот-мълва из този мерзък град. Убиец и предател, унищожител на химерите, копеле и отцеубиец. Той беше сторил това.

Сега очите на петимата стелиани с цвят на огън бяха извърнати по посока на далечните Аделфийски планини.

А Скараб, тяхната царица, разпери криле и с неудържима ярост изсъска през зъбите си със заострени краища: „На лов“.

20

ПОКРИВАЛО

Над Далечните острови цареше нощ и новопоявилата се синина в небето щеше да остане незабелязана чак до сутринта. Не беше като останалите. Всъщност скоро погълна другите — всички потънаха в тъмните ѝ владения. Простираше се от хоризонт до хоризонт, понаситена на цвят и от индиго, черна почти колкото самото нощно небе. Това обаче беше повече от цвят. То беше като покривало, като вакуум. То беше като вдлъбване и деформация. Айдолен с танцуващите очи беше казала, че небето е уморено и го боли. Но тя омаловажаваше въпроса.

Небето се продънваше. На буревестниците не им трябваше да го видят причерняло. Те го *усещаха*.

И започнаха да пицят.

21

РЪЦЕТЕ НА НИТИД

Киринските пещери не приличаха толкова на планинско поселище, колкото на поредица от обиталища, свързани в мрежа от скални проходи, излизаци като лъчи от общата пещера. Благодарение на природните стихии, времето и работната ръка, мястото беше придобило едновременно суров и заоблен вид, беше създадено без никакъв план и затова неправдоподобно. Истинско чудо. Като цяло създаваше впечатлението за чудодееен геоложки катаклизъм, но истината беше, че този чудодееен геоложки катаклизъм беше сътворен в течение на стотици години от поколения кирини, водени от едно просто естетическо правило: „ръцете на Нитид“. Те бяха оръдията на труда на богинята и техният дълг, както го схващаха, бе не да открояват или възвеличават себе си, а да подражават — както беше всъщност — на нейния стил.

Едва ли имаше детайл, на който да му личи, че е „направен“. Никъде не се виждаха ъгли и дори стълбите можеха да се приемат за естествено природно творение — несиметрични и несъвършени.

Тъмно беше, но не до непрогледен мрак. Единствените допустими източници на светлина бяха слънцето и луната, усиленни чрез система от скрити огледала от хематит^[1] и лещи от планински кристал. Освен това никога не беше съвсем тихо. Сложната система от коридори пропускаше вятъра през себе си, като осигуряваше пресен въздух и създаваше постоянен зловец и всепроникващ звук, който отчасти напомняше за бурна нощ отчасти — за песента на кит.

Докато се скиташе из тях, в Кару постоянно прииждаха стари и нови усещания, сякаш се сливаха две буйни реки: спомените на Мадригал и възхитата на Кару, които се смесваха на всяка крачка. Още с влизането в голямата централна пещера, тя на мига си я спомни и остана без дъх при вида ѝ, закова се на място, отметна глава и впи поглед в тавана.

Спомняше си размаха на киринските криле над главата си, провикванията, смеховете и музиката; суматохата по време на празненствата и обикновения ход на всекидневния живот. Научи се да лети тъкмо в тази пещера.

Тя беше огромна, висока няколкостотин стъпки и толкова просторна, че ехото се губеше в нея и само рядко успяваше да намери обратния път. От пода растяха гъсти сталагмити, подобни на вълнообразни стени — десетки стъпки високи, образувани в продължение на стотици хиляди години, но щяха да минат още милиони, докато стигнат някога своите двойници високо на тавана. По стените се виеха самородни златни жили, които жълтеникаво блестяха, а на места имаше образувани ниши, които ѝ напомняха килийките в пчелната пита или балконите и ложите в оперна зала. Ето къде воините серафими бяха установили своя лагер — за да може той да гледа право към централното пространство, в което по огнените пръстени личаха следи от съвсем скорошно използване.

— Леле! — чу Зузана да мърмори под нос край нея и когато се обърна да я погледне, зърна как Вълка мъчително преглъща, борейки се с връхлетелите го чувства. Нямаше опасност някой да го види, всички останали воини идваха подир тях, така че единствено Кару стана свидетел на погледа, изпълнен с копнеж и болка от загубата, който за един кратък миг промени чертите му.

— Хайде — подкани ги тя и пресече пещерата.

Събрани заедно, химери и извънбрачни ставаха близо четиристотин, което вероятно надхвърляше броя на кирините, живели в планината по време на разцвета на племето; независимо от това обаче имаше достатъчно място за всички, така че да стоят отделно едни от други. Серафимите можеха да останат в централната зала; там беше студено. Дъхът им излизаше като пара от устата. По-ниските нива на скалното обиталище се отопляваха от термалните извори. Ето защо Кару тръгна по един коридор, който щеше да ги отведе дотам. Не до нейния предишен дом. Засега искаше да го остави необезпокояван и по-късно да го посети сама, ако изобщо ѝ остане време за това.

— Оттук.

[1] Минерал с непрозрачен черен или червеникавокафяв цвят и метален блясък, съдържащ около 70% желязо. - Б.пр. ↑

БЕЗУМНИЯТ ПОГЛЕД НА БЕЗДНАТА

— Цяла шоколадова торта, баня, креват. В този ред. — Зузана сгъна по един пръст за всяко желание.

Мик кимна одобрително.

— Не е зле — каза. — Но без тортата. Аз предпочитам един гулаш в „Отровната магерница“, а накрая ябълков щрудел и чай. И чак тогава може баня и креват.

— Не става. Така се получават общо пет. Ти използва желанията си само за храна.

— Всичката храната е включена в първото ми желание. Гулаш, щрудел, чай.

— Не става така тая работа. Провали си желанията. Сега ти и натъпканият ти търбух ще трябва да ме гледате отстрани как си вземам една разкошна вана и спя в приказното си меко и топло легло.

Гореща вана и меко легло — що за бълнуване. Сгърчените от болка мускули на Зузана й пригласяха, умолявайки за пощада, но това беше извън нейната власт. Нямаха право на нито едно желание: всичко беше просто игра.

Веждите на Мик хвъркнаха към челото.

— О! Значи ще трябва да те гледам, докато се къпеш, така ли? Горкият аз!

— *Именно*, горкият! Няма ли да ти се иска да се изкъпеш *заедно* с мен?

— Вярно бе. — Той беше съвсем сериозен. — Наистина ще ми се иска. И силите на реда, съблюдаващи спазването на желанията, ще трябва доста да се озорят, за да ме спрат.

— Сили на реда, съблюдаващи спазването на желанията? — Зузана изпръхтя.

— Сили на реда, съблюдаващи спазването на желанията? — повтори Кару откъм вратата.

Намираха се в поредица от по-малки пещери и Зузана се досети, че навремето са представлявали семейно жилище на кирини. Четирите помещения, оформени според извивките на скалата, образуваха нещо като апартамент в недрата на планината. Той разполагаше с известни удобства — някакъв вид естествено отопление и даже издълбан в скалата килер с отвор към канализацията, който много приличаше на тоалетна (въпреки това Зузана поиска потвърждение, преди да го използва) — но нямаше следа нито от баня, нито от легла. В един ъгъл имаше струпани животински кожи, но те бяха проскубани и много стари и Зузана беше готова да се закълне, че от много поколения насам из тях си живеят охолно различни видове чуждоземни паразити.

Около „селския площад“ имаше много такива жилища — умалена версия на невероятната пещера, през която бяха минали на път за насам. Воините един по един се настаняваха, не че имаше кой знае какво за настаняване. Така де, Ейгър ковача го чакаше много работа, а Тиаго се беше оттеглил със своите лейтенанти, за да свършат каквото там вършат войнстващите типове в навечерието на епична битка. Зузана изобщо не проумяваше какво могат да правят, нито пък ѝ трябваше да знае. Не искаше нито истината за „Тиаго“, нито за епичната битка. Щом направеше опит да се замисли, цялата се разтреперваше и съзнанието ѝ услужливо превключваше канала, сякаш щракаше с дистанционното в търсене на някоя детска програма или пък — ооох! — кулинарно предаване.

Та, като стана дума за храна, докато Мик търсеше „най-луксозните покои за възкресителя“, Зузана отдели няколко минути да помогне на смешните дребни и покрити с козина жени химери. Вови и Ауар стъкмиха временна кухня и разпределиха донесените от Мароко припаси. Никога не е излишно да си в добри отношения с ония, които отпускат припасите, и тя *може би* щеше да спазари няколко сушени кайсии.

Ако само преди два месеца някой ѝ беше казал, че ще бленува за някакви си сушени кайсии, само би вдигнала вежди. Сега обаче си мислеше, че може да ги използва като разменна монета, също като цигарите в затвора.

— Играем на три желания — каза тя на приятелката си. — Торता, гореща вана, меко легло. Ами ти?

— Световен мир — отвърна Кару.

Зузана подбели очи.

— Да бе, света Кару.

— Лек срещу рака — продължи Кару. — И еднорози за всички.

— Пфу. Нищо не може да развали играта на три желания като алтруизма^[1]. Трябва да пожелаеш нещо за себе си и ако то не включва храна, значи лъжеш.

— Аз включих и храна. Нали казах еднорози.

— Хъм. Значи ти текат лигите за еднорог, така ли? — Зузана свъси вежди. — Я чакай! Тук въдят ли се такива?

— Уви, не.

— Навремето е имало — обади се Мик, — но Кару ги е изяла до един.

— Аз съм ненаситен изстребител на еднорози.

— Ще добавим това в твоята малка обява — каза Зузана.

Веждите на Кару хвъркнаха нагоре.

— Моята малка обява ли?

— По пътя насам съчинихме по една малка обява за всеки — призна Зузана. — Колкото да минава времето.

— Ама, разбира се! И какво гласеше моята?

— Е, очевидно нямаше как да ги запишем, но май беше нещо от сорта на: „Красива гаднярка, между видов мелез, търси, хъм... безсмъртен враг за безпроблемна връзка и дълги разходки по плажа, с когото да сбъдне „и заживели дълго и щастливо““.

Кару не отговори веднага, а Зузана видя как Мик я гледа неодобрително. *Е, какво?!*, отвърна тя само с повдигане на едната вежда. Нали пропусна онова „не се приемат ангели, участвали в геноцид“ все пак? Точно в този момент обаче приятелката ѝ захлупи лице в шепите си. Раменете ѝ взеха да се тресат и Зузана трудно можеше да отгатне дали се смее, или хлипа.

— Кару? — повика я тя обезпокоена.

Кару вдигна лице — по него нямаше нито сълзи, нито особено веселие.

— Безпроблемна — каза тя. — *Това* пък какво трябва да значи?

Зузана хвърли поглед към Мик. *Ето* какво значеше безпроблемна. И то беше прекрасно. Този поглед не убягна на Кару. Тя им се усмихна тъжно.

— Имате ли представа какви късметлии сте вие двамата? — попита.

— Аз — да — отвърна Мик.

— А аз — *категорично* — побърза да се съгласи Зузана, твърде бързо и с малко повече жар, отколкото беше типично за нея. Още се чувстваше толкова... *не във форма*. Уф, гладна, мръсна и пребита от умора — дори след трите желаниа — но всичко на това място далеч надхвърляше тези проблеми. За момент пред входа на пещерата се почувства така, сякаш гледа право към свършека на един откачен свят.

Какво, по дяволите, беше това?!

Като дете си имаше любима играчка — така де, пате — и очевидно твърде често и доста гадничко го беше възнаграждавала със своето жестоко детинско обожание, включително, както с удоволствие ѝ напомняше брат ѝ Томаш, като е смучела очите му. Усещането за тяхната твърда и тракаща гладкост под малките ѝ зъбки ѝ доставяше огромна утеха.

Съвсем не така утешително беше намерението на родителите ѝ да я отучат от този навик, защото това *можело да я убие*. „Може да се задушиш, скъпа. Дишането ти може да спре.“

Но как може да обясниш подобно нещо на едно прохождащо дете? И тъкмо Томаш я светна по въпроса. Като... я задуши. Само мъничко. Братята са незаменими, стане ли въпрос да се онагледят смъртта. „Може да умреш — жизнерадостно ѝ обясни той, стягайки пръсти около врата ѝ. — Ето така.“

Това подежда. Тя веднага разбра. Някои неща могат да те убият. Най-различни неща, като играчки или по-голям брат например. Колкото повече растеше, толкова по-дълъг ставаше този списък.

Но никога досега не беше усещала това с подобна сила. Какъв беше онзи цитат от Ницше, който готик поетите толкова много харесваха? *Ако твърде дълго се взираш в бездната, бездната ще се взре в теб?* Е, сега бездната се беше взряла в нея. Не. Направо я зяпаше; мяташе ѝ *гневни погледи*. Зузана беше готова да се закълне, че те оставят прогорени следи в душата ѝ и трудно можеше да си представи, че някога отново ще се почувства нормална.

Обаче нямаше намерение да се жалва на Кару за всеки страх или лудост. Тя беше *пожелала* да дойде на това място. Кару я беше предупредила, че ще е опасно — е, това абстрактно предупреждение

беше все едно да кажеш на едва проходило дете, че ще се задуши, без да му демонстрираш как точно... ето че сега беше вече тук и нямаше намерение да се превръща в ревлата на компанията.

Колкото до това, че е *късметлийка*...

— Имам късмет, че изобщо съм жива — обяви тя. — Като малка смучех очите на едно пате.

Мик и Кару само се спогледаха и Зузана доволно отбеляза, че тъгата на Кару отстъпи място на тревожно смайване.

— Това... е много интересно, Зузе — позволи си да каже тя.

— Известно ми е. А дори не се напъвам да бъда интересна. На някои хора това им е по рождение. Докато *ти* с твоя сив и скучен живот... Заслужаваш много повече. Пробвай някои нови неща.

— Ъ-хъ — пророни Кару и Зузана беше възнаградена с бегъл поглед, от който струеше онова нейно едва доловимо веселие. — Права си. Дали да не започна да колекционирам марки. Това е интересно, нали?

— Не. Освен ако не ги налепиш по тялото си и не ги ползваш вместо дрехи.

— Това ми звучи като някой семестриален училищен проект.

— Абсолютно! — съгласи се Зузана. — Хелън ще го направи, но по-скоро като пърформънс. В началото ще бъде съвсем гола и ще носи огромна купа с марки, така че хората да ги облизват и да ги лепят по нея.

Кару най-сетне се разсмя с глас и Зузана изпита искрена гордост от изпълнената мисия. *Смехът — постигнат*. Определено не беше по силите ѝ да направи живота — или любовта — на Кару малко по-безпроблемни, нито я осеняваха гениални прозрения, когато ставаше дума за, хъм, ангелска инвазия, опасни лъжи или армии, чието единствено желание е да се изколят едни други, но поне това можеше да направи. Можеше да накара приятелката си да се засмее.

— А сега какво? — попита. — Ангелите ще вдигнат чутовен банкет в наша чест, така ли?

Кару отново се разсмя, но сега смехът ѝ беше мрачен.

— Не точно. Следва военен съвет.

— Военен съвет — повтори Мик с леко зашеметен вид, както определено се чувстваше и Зузана. Зашеметена и нагазила в много, ама много дълбоки води. Все още усещаше как всяко косъмче по тялото

настръхва от преживения през последния един час свръхестествен, наелектризиращ ужас. Гледката как Утем умира. Това беше първото. След това се наложи да прегази през *кръвта* му; това, изглежда, не притесни ни най-малко останалите воители (всички останаха невъзмутими, сякаш всяка сутрин отиват на закуска, газейки през кървави реки), но нея *наистина* я разтревожи, макар да нямаше почти никакво време да го проумее. Тогава беше така... *ошашавена* от собствения си парализиращ ужас, а сега мислеше само за „безумния поглед на бездната“.

Кару тежко въздъхна.

— Точно за *това* сме тук. — При думата „тук“ тя огледа набързо помещението. — Колкото и странно да е — добави.

Зузана се почувства нагазила в още по-дълбоки води, щом се опита да си представи какво е за нейната приятелка да се върне отново тук. Естествено, не можеше да го проумее. Тук беше извършено масово клане. Може би заради ехото, дошло откъм бездната, но тя някак успя да си представи как се прибира в своя роден дом и го заварва обезлюден, с прогнили легла, без някой — *никога вече* — да я посрещне; при тази мисъл плитко си пое въздух.

— Добре ли си? — попита я Кару.

— Аз се чувствам отлично. По-важното е *ти* дали си добре.

Кару кимна, леко се усмихна.

— Да, всъщност да. — Тя вдигна факлата и се огледа. — Чудно. Докато живеех тук, за мен това представляваше целият свят. Дори не знаех, че не всички живеят вътре в планината.

— Доста е вълнуващо — обади се Зузана.

— Наистина. А ти още не си видяла най-хубавото. — Кару доби лукав вид.

— О, кажи какво е! Моля те, нека е пещера, където мъфините никнат като гъби.

Още една точка — Кару пак се разсмя.

— Не — отвърна Кару. — Тората също не мога да ти предложа, а се боя, че и положението с леглата е непоправимо, обаче... — Тя замълча, очаквайки Зузана да се досети.

И Зузана *наистина* се досети. Нима е *възможно*?

— Не ме занасяй.

Сега усмивката на Кару беше съвсем истинска, тя беше щастлива да дава щастие.

— Ела. Мисля, че имаме няколко свободни минути.

[1] Загриженост за благополучието на някой друг. — Б.пр. ↑

ЦЕЛИЯТ СМИСЪЛ

Термалните басейни хем бяха каквито ги помнеше Кару, хем не съвсем, защото в спомените ѝ те бяха пълни с кирини. Цели семейства се къпеха заедно наведнъж. Стариците клюкарстваха. Децата пляскаха из водата. Даже почувства как ръцете на майка ѝ разтриват пяната от корени на селен по главата ѝ, припомни си дори тяхното билково ухание, примесено с мириса на сероводород от изворните води.

— Красиво е — каза Мик и наистина беше така: бледозеленикавата варовикова вода; скалите, които приличаха на пастелни рисунки, розовата кълбеста пяна. Пространството беше интимно, но просторно — не само с един басейн, а цяло съзвездие от по-малки скални корита, свързани помежду си и подхранвани от кротък водопад; сякаш вълни пробягваха по тавана, озарен от кристални образувания и премрежен от завеси бледорозов черномъх, наречен така, защото растеше на тъмно, а не защото беше наистина черен.

— Погледнете нагоре — подкани ги Кару и протегна факлата, сочейки мястото, където пещерната стена представляваше чист полиран хематит. Огледало.

— Уау! — ахна Зузана и тримата огледаха отраженията си част по част.

Изглеждаха мърляви и обзети от благоговение. Вълнистата повърхност изкривяваше образите им и Кару трябваше да сменя местоположението си, за да прецени кои от деформациите по лицето ѝ са причинени от огледалния ефект и кои — следствие от схватката. Сега ѝ се струваше, че нападението се е случило преди векове, но тялото ѝ показваше друго. Изминали бяха само два дни и лицето ѝ още не се беше възстановило. Както и душата. Всъщност тя беше поражена колко на място изглежда деформацията на нейното огледално отражение: като външно проявление на вътрешните щети, които се опитваше да прикрие.

Свалиха дрехите си и се потопиха във водата, която беше гореща и много мека, така че само след секунди в нея крайниците им станаха гладки като на порцеланова кукла, а косите — лебедов пух. Кару и Зузана се виеха като русалки близо до завихрената от водовъртежа повърхност.

Кару затвори очи и се потопи цялата, оставяйки водата да отмие насъбралото се напрежение. Ако трябваше да е напълно искрена в играта на три желаня, сигурно би си пожелала да се отпусне по течението, сякаш плува в Лета — реката на забравата, оставяйки далече зад себе си армиите и тегнещото проклятие. Но вместо това се изкъпа, изплакна се и излезе от водата. Мик възпитано отклони поглед, докато тя си обличаше чисти дрехи. Ако се брояха за „чисти“, след като са били изпрани в една от реките на Мароко, а после сушени върху пращия покрив на казбата.

— Факлата ще гори сигурно още около час — каза тя на приятелите си, когато, преди да се разделят им остави едната и взе другата. — Ще успеете ли да намерите пътя обратно?

Двамата я увериха, че ще успеят, и Кару ги остави да се наслаждават необезпокоявани един на друг, като се опитваше да не завижда много, докато краката я носеха обратно към стаената враждебност на двете армии.

— Ето те и теб.

Тъкмо заобикаляше отстрани на оживения като кошер център на селището, когато се натъкна на Тиаго. *Зури*. Щом я зърна, някакво чувство го преобрази. Той побърза да го прикрие, но въпреки това тя го забеляза и го разпозна. Това беше любов, неразривно свързана със скръбта и от тази гледка сърцето ѝ се сви. „С теб съм“, беше му казала в казбата, за да не се чувства толкова самотен в откраднатото си тяло. Но сега той беше *сам*. Тя не беше с него, дори когато бяха заедно. И той го знаеше.

Насили се да се усмихне.

— Тъкмо бях тръгнала да те търся. — Това във всеки случай беше истина. — Решихте ли нещо?

Той въздъхна и поклати глава. Сега беше разрошен, нещо невиджано за Вълка, с изключение на кратките мигове веднага след битка. Косата му беше в безпорядък, челото беше потъмняло от засъхналата кръв след падането на земята, а коленете и дланите —

изподраскани и разкървавени като сурово месо. Той се огледа предпазливо и я повика да влезе.

Тя само за миг се поколеба, вкаменена. *Това не е Вълка*, напомни си, влизайки преди него в малката стая. Вътре беше тъмно и прашно. Кару затвори вратата след тях и описа кръг с факлата, за да се увери, че са сами.

Сами. На това ли се беше надявал Зири отвън, допускайки само за едно кратко и тъжно мигновение изопнатата стойка на Вълка да се отпусне. Той се облегна на стената, видимо останал без сили.

— Лиссет предложи да набедим някого за изкупителна жертва и да извършим показна екзекуция.

— Какво?! — извика Кару. — Но това е кошмарно!

— Точно затова отказах, макар че тя искаше да се пише доброволец.

— Де да беше станало.

— Тя се отказа. — Той ѝ се усмихна криво, уморено, после сниши глас. — Все още се опитват да схванат какво става. А аз най-после да разкрия истинския си замисъл, който, естествено, да доведе до клане.

— Смяташ ли, че подозират нещо? — попита разтревожена Кару, притаила заговорнически глас като него. Щеше ѝ се да може да се разбира с него на чешки, също като със Зузана и Мик, та да не се притеснява, че ще ги подслушат.

— Нещичко — да. Но мисля, че са далече от истината.

— И по-добре да не приближават.

— Държа се така, все едно всеки момент ще приключа успешно някаква игра, но още не съм им го казал. Не знам обаче колко дълго може да продължи така. Никога не съм бил сред неговите довереници. Ами ако е споделял всичките си планове с тях и сега тази тайнственост им се вижда нередна? При този проблем... — Той вдигна ръце към главата си, но бързо ги отдръпна, когато едните рани опряха другите. — ... как ли *щеше* да постъпи Вълка? Просто нищо нямаше да направи. Нямаше да даде на серафимите никой от своите и щеше да ги гледа високомерно, докато настояват за това.

— Прав си. — Не ѝ беше никак трудно да си го представи — презрението в очите на Вълка, докато наблюдава своите врагове. — Той *наистина* щеше да предизвика клане.

— Така е. Но нали в това се състои нашата тактика: да започнем убедително и правдоподобно, но да не приключим нещата така, както би го направил той. Няма да дам никой от нашите на ангелите и няма да искам прошка от тях. Това е само между химерите и точка по въпроса.

— Ами ако пак се случи? — попита Кару.

— Ще имам грижата да не стане. — Казано просто, внушително, изпълнено едновременно със заплаха и разкаяние.

Кару си даваше сметка, че Зири никога не е искал подобна отговорност, но помнеше и думите му, докато бяха във въздуха — „Ще се бием за нашия свят до последното ехо от душите ни“ — и как стоеше между двете кръвожадни армии, държейки ги на разстояние една от друга, затова не се съмняваше, че той ще се справи с всяка ситуация.

— Добре — отвърна тя и това беше краят на разговора.

Между тях настана продължително мълчание и с разрешаването на проблема понятието за „сами“ се промени. Сега две уморени същества стояха едно срещу друго в потрепващия мрак, обзети от объркани чувства и страхове — любов, доверие, колебание, тъга.

— Трябва да се връщаме — първа проговори Кару, макар да й се искаше да даде поне още малко утеха на Зири. — Серафимите ще ни чакат.

Той кимна и я последва към вратата.

— Косата ти е мокра — каза.

— Тук има къпални с минерална вода — отвърна тя и отвори вратата, давайки си сметка, че той няма как да помни това.

— Добре ми звучи. — И посочи с поглед засъхналата кръв по козината на краката си и изподраните длани. Там, където главата му се беше ударила в пода на пещерата, също имаше рана. Тя пристъпи към него, посегна да я докосне; той се намръщи. Под тъмната засъхнала кръв се беше появила цицина.

— О! — възкликна тя. — Чувстваш ли се замаян?

— Не, само главата ми пулсира. Всичко е наред. — В отговор той също внимателно огледа лицето ѝ. — Ти изглеждаш много по-добре.

Тя докосна бузата си и усети, че болката е утихнала. Отоците също бяха спаднали. Попипа разкъсаното си ухо и установи, че плътта ѝ е зараснала. *Какво?!*

Ахна, щом си спомни.

— Водата — каза. Връхлетя я като някакъв забравен сън. — Тя има някои лечебни качества.

— Наистина ли? — Зири отново погледна наранените си ръце. — Ще ми покажеш ли как се стига до там?

— Ами... — Кару замълча неловко. — С удоволствие, но Зузана и Мик са там сега. — Изчерви се; възможно е Зузана и Мик да са прекалено уморени, за да се държат така, както обикновено биха постъпили Зузана и Мик, но при тия лечебни качества на водата нищо чудно нейните приятели да се възползват от единия час насаме, хъм, по типичен за тях начин.

Зири бързо схвана намека. Той също се изчерви и човечността, която смекчи неговите студени, свършени черти, беше удивителна. Зири носеше това тяло много по-красиво от Тиаго.

— Тогава ще почакам — каза той с нисък смутен смях, избягвайки погледа на Кару. Тя също се разсмя.

Стояха край отворената врата, пламнали от смущение, смеейки се притеснено, застанали твърде близо един до друг — тя беше дръпнала ръка от челото му, но тялото ѝ остана наклонено към неговото — когато някой изскочи иззад завоя и замря на място.

О, богове и звезден прах, искаше да изкрещи Кару, подигравате ли ми се?!

Защото, естествено, ама, разбира се, това беше Акива. Музиката на вятъра беше заглушила стъпките му. Стоеше на по-малко от десет крачки и при цялото си умение да прикрива внезапно връхлетелите го чувства, това не беше успял да скрие.

Застинал в спазъм на недоумение, по бузите му избиваше руменина. Даже, Кару беше сигурна в това, си пое рязко дъх. За стойката на Акива тези незабележими признаци се равняваха на залитане след силна плесница.

Кару се дръпна от Вълка, но нямаше как да заличи гледката, която представляваха те двамата преди малко. Тя също усети да я залива вълна от чувства при вида на Акива, но се съмняваше, че той ги е разчел правилно в нейния смях, в изчервяването ѝ, а сега — за да се влошат още повече нещата — се намеси и някаква гузност, че са били разкрити, сякаш я бяха уличили в предателство.

Да се залива от смях поруменяла заедно с Белия вълк? Поне в неговите очи това си беше *истинско* предателство.

Акива. Поривът да хвъркне към него доби своя собствена гравитация, но само сърцето ѝ шавна. Краката ѝ бяха като враснали в земята, натежали от вина.

Акива заговори, студено и бързо.

— Избрахме представителен съвет. Сигурно и вие сте го направили. — Той замълча и изражението му стана пълна противоположност на това на Вълка. Колкото повече стоеше и ги гледаше, толкова по-бързо го напускаше човечността и сега беше същият като при първата им среща с Кару в Маракеш: с мъртва душа. — Готови сме и чакаме.

Каквито и да ги вършите вие двамата с Белия вълк, засрамени в светлината на факлата.

После се въртна на пети и изчезна още преди да успеят да му отговорят.

— Чакай! — извика подире му Кару, но гласът ѝ беше съвсем слаб, а дори да го чу през песента на вятъра, той не се обърна.

Можехме да му кажем, помисли си тя. Можехме да му кажем истината. Но възможността вече беше пропусната, а от него не беше останала и следа. В продължение на една дълга секунда тя не успя да си поеме дъх, а когато най-после ѝ се отдаде, положи усилие да го направи с мярка, нормално.

— Съжалявам — обади се Зири.

— За какво? — отвърна тя със зле изиграно безгрижие, сякаш той не беше схванал какво стана. Но той, разбира се, видя и разбра всичко.

— Съжалявам, че няма как да е другояче. За теб. — За нея и Акива. Кару разбра какво има предвид, пък и той — милият Зири — беше напълно откровен. Лицето на Вълка беше озарено от съчувствие.

— Може и да стане различно — отвърна тя, донякъде и за свое собствено учудване; на мястото на вината и безмълвното страдание се появи решимост. Бримстоун вярваше в това, също и Акива, а... най-безумно щастие в своите два живота беше изпитвала тогава, когато и тя го вярваше. — Всичко *може* да бъде другояче — каза тя на Зири. И то не само за нея и Акива. — За всички нас — продължи, връщайки усмивката си. — В това е целият смисъл.

ПРЕДИЗВЕСТИЕ ЗА АПОКАЛИПСИС

Няколко часа по-късно Кару изобщо забрави какво е да се усмихваш.

Всичко можеше да бъде по-различно, със сигурност. Но първо трябваше да се избият всички ангели и вероятно завинаги да се обърка ходът на човешката цивилизация. А, да — и въпреки това да загубят. Възможно беше всички да загинат. Какво толкова.

Не може да се каже, че беше точно изненада. Не като някой да беше нарекъл тази среща „мирен съвет“.

Но тя определено беше достойна за учебниците по история, по това нямаше спор. Високо в Аделфийските планини, които винаги са стояли като основен природен бастион между Империята и свободните земи, представители на двете бунтовнически армии се срещнаха лице в лице. Серафими и химери, извънбрачни и ревенанти. Бича за зверовете и Белия вълк, днес вече не врагове, а съюзници.

Всичко вървеше толкова добре, колкото и трябваше да се очаква.

— Аз съм за решителни действия. — Това беше Елион, братът, заел мястото на Хазаел до Акива. Той и още двама — Бриатос и Орит — представляваха извънбрачните, заедно с Акива и Лираз. Тиаго и Кару бяха придружени от Тен и Лиссет.

— А решителни действия са...? — попита Вълка.

Отговорът на Елион прозвуча така, сякаш това беше очевидно.

— Затваряме порталите. Нека хората да се оправят с Яил.

Какво?!

Не това очакваше Кару.

— Не — избъбри тя, макар да не беше нейна работа да отговаря.

Лираз се възпротиви в същия момент и думите на двете се сблъскаха във въздуха. *Не*. Разположени в двата противоположни края на масата, те кръстосаха погледи — очите на Лираз присвити, Кару внимаваше да изглежда неутрална.

Не, те нямаше да затворят порталите между двата свята, хващайки в капан Яил и неговите хиляда воители от Доминиона от другата страна, та хората да се „оправят“ с тях. По този въпрос бяха на едно мнение, макар и поради различни причини.

— Аз ще се разправам с Яил — каза Лираз. Изрече го тихо, почти беззвучно. Прозвуча сякаш лишено от категоричност, но и неоспоримо като отдавна наложен факт. — Каквото и друго да става, това е сигурно.

Лираз беше водена от жаждата за отмъщение и Кару не можеше да я вини за това. Тя беше видяла мъртвото тяло на Хазаел, покосената от скръб Лираз, както и Акива до нея, също толкова съсипан. Тази гледка сякаш я изтърбуши, макар в момента самата тя да се намираще на дъното на кладенец от черна мъка. И тя искаше Яил мъртъв, но не това беше единствената ѝ грижа.

— Не можем да оставим това на хората — каза тя. — Яил е *наша* грижа.

Елион вече имаше готов отговор.

— Ако онова, което ни разказа за хората и техните оръжия, е вярно, тогава за тях ще е лесна работа.

— Така е, но само ако видят в тяхно лице враг — оспори Кару. „Грандиозното шествие“ на Яил беше много хитър ход. „Ще ни почитат като богове“, беше казал Яил на Акива и Кару не се съмняваше в това. Ето защо продължи, обръната към Елион. — Представи си твоите звездни богове да се спуснат от небето и да застанат пред теб, от плът и кръв. Как точно ще се „оправим“ с тях тогава?

— Предполагам, че ще им дам всичко, което пожелаят — отвърна той и добави с пъклена, неоспорима логика, — ето защо трябва да затворим порталите. Нашата първа грижа трябва да е Ерец. И тук имаме достатъчно работа, дори без да разпалваме война в свят, който не е наш.

Кару поклати глава, но думите му я свариха неподготвена и за миг не намери какво да отговори. Той беше прав. Задължително беше да попречат на Яил да пренесе човешките оръжия в Ерец и най-простият начин да го постигнат бе като затворят порталите.

Но предложението му беше недопустимо. Кару не можеше просто да загърби човечеството и неговия свят, особено след като тя

беше първопричината за грандиозния карнавал на Яил. Нали *тя* докара гнусния Разгут обратно в Ерец и го пусна на свобода с опасното познание, което притежаваше — за военно дело, религия, география — а той го положи в краката на Яил. Вината всичко да се стовари върху света на човеците беше нейна, все едно със собствените си ръце беше създала тази двойка нечестиви ангели.

Докато в този кратък миг търсеше подходящи думи, *тя* се огледа за подкрепа сред седналите около каменната маса и срещна втренчения поглед на Акива. Този огнен поглед сякаш спря сърцето ѝ. В него не се четеше нищо; каквото и да изпитваше към нея — отвращение? Разочарование? Дълбока поразяваща болка? — то беше скрито.

— Затварянето на вратата е един от начините да разрешим проблема — каза той. Гледаше право в Тиаго. — Но не и най-добрият. Враговете ни невинаги остават там, където сме ги изпратили, и има голяма вероятност неочаквано да ни връхлетят отново още по-смъртоносни.

Несъмнено намекваше за собственото си бягство и последиците от него. Вълка добре схвана посланието му.

— Така е — каза. — Нека се поучим от миналото. Убийството е единственият възможен край. — Бегъл поглед към Кару, след който добави с едва доловима усмивка. — Но невинаги с него приключва всичко.

На останалите им трябваше малко време, докато осъзнаят, че Бича за зверовете и Вълка са единоподушни, колкото и ледено да беше това единоподушие.

— Това би било твърде несигурно — обърна се Лираз към Елион. — И твърде неудовлетворително — думите ѝ бяха колкото прости, толкова и смразяващи. Тя се канеше да убие чичо си и имаше намерение да се наслади на това.

— Тогава какво предлагаш? — попита Елион.

— Ще действваме така, както обикновено правим — отвърна Лираз. — Ще се бием. Акива разруши портала на Яил, така че той не може да викне подкрепление. Довършваме ония хиляда, после се връщаме през другия портал, запечатваме го след себе си и се справяме с всички останали тук, в Ерец.

Елион премисли думите ѝ.

— Нека за момент оставим настрана „всички останали“ и лошият ни жребий тук. С тия хиляда в света на човеците сме близо три срещу един, и то в тяхна полза.

— Трима доминионци срещу един от извънбрачните? — Усмивката на Лираз беше като прелюбодейско отроче на акула и ятаган. — Аз поемам този жребий. Освен това не забравяйте, че ние имаме нещо, което те нямат.

— И кое е то? — попита Елион.

След като погледна Акива, Лираз се обърна с лице към химерите. Не каза нещо; гледаше сърдито и с неохота, но смисълът беше съвсем ясен: *Ние имаме зверовете на наша страна*, все едно каза тя, коварно извила устни.

— Не — веднага се възпротиви Елион. После погледна към Бриатос и Орит за подкрепа. — Съгласихме се да не ги убиваме, само това, макар да бяхме в правото си да го направим, след като нарушиха примирието...

— Значи *ние* сме нарушили примирието, така ли? — Това дойде откъм Тен. По-скоро Хаксая, която, изглежда, извличаше известна наслада от измамата по единствения начин, на който беше способна. Кару познаваше нейното истинско лице. Някога, много отдавна, тя беше приятел и видът ѝ не беше вълчи, а лисичи, което всъщност не беше кой знае каква разлика — просто по-остра и дива муцуна. Навремето Хаксая твърдеше за себе си, че е само два реда зъби с прикачено към тях тяло и начинът, по който се усмихваше сега с вълчата челюст на Тен, приличаше на подигравка. *Мога да ви изям*, сякаш си мислеше през повечето време тя, включително и в този момент. — Тогава защо подът на пещерата е покрит с *нашата* кръв? — попита.

— Защото ние сме по-бързи от вас — обади се Орит, самото презрение. — Но, изглежда, имате нужда от още доказателства за това.

При тези думи Тен беше готова да ѝ се нахвърли през масата с оголени зъби и примирието щеше да е навеки провалено.

— Вашите стрелци трябва да отговарят за това, не ние.

— Това беше при самозащита. Щом насочихте хамсите си срещу нас, ние бяхме освободени от дадената дума.

Нима?! На Кару ѝ се искаше да закрещи. Нима нищо не бяха научили?! Приличаха на същински деца. Капризни и смъртоносни

деца.

Достатъчно. Това не беше кръсък и не идваше от Кару. Ръмженето на Тиаго беше ледено и заповедно, разцепи въздуха между настръхналите един срещу друг воини и ги прати обратно по местата. Тен сведе глава пред своя генерал.

Орит святкаше гневно с очи. Тя не беше красива като Лираз или като повечето ангели. Чертите бяха неправилни, лицето — кръгло, а носът ѝ беше счупен отдавна, смазан в основата от някакъв тъп предмет.

— *Ти* ли решаваеш кое е достатъчно? — обърна се тя към Тиаго. — Аз не мисля така. — После премести поглед към своите. — Нали се споразумяхме да не предприемаме нищо, докато не се убедим в тяхната добра воля. Аз обаче не виждам тук добра воля. Пред мен има зверове, които ни се присмиват в лицата.

— Не — отвърна Тиаго. — Нищо подобно не виждаш.

— И се моли никога да не го видиш — услужливо допълни Лиссет.

— Казах, че ще накажа всеки воин или войници, които престъпят моята заповед — продължи Тиаго, сякаш Лиссет изобщо не беше проговорила. — И ще го направя. Но то не е, за да ви умиротворя и вие няма да присъствате.

— Тогава как ще разберем, че е изпълнено — настоя Орит.

— Ще разберете — гласеше отговорът на Вълка, натежал от заплахата, както беше разговарял по-рано и с Кару; в него нямаше и следа от покаяние.

На Елион обаче това не му стигаше.

— Ние не можем да разчитаме на тях в битка — обърна се той към останалите. — Можем да се бием срещу Яил и без да смесваме батальоните си. Те ще слушат своя командир, ние — нашия. Ще останем разделени.

Тогава Лираз, загледана замислено в химерите, се обади.

— Даже един чифт хамси в батальон са способни да омаломощят Доминиона и да ни осигурят предимство.

— Или нас да омаломощят — възрази Орит. — И да ни отнемат предимството.

Кару погледна към Акива и видя как в очите му припламна искра — признак за внезапно осенила го идея — затова, когато той рязко се

намеси в разговора, очакваше да я сподели. Той обаче не го направи.

— Лираз е права — каза само. — Но и Орит също има право. Може би е още рано да се говори за обединяване на батальоните. Засега ще отложим този въпрос.

Когато разговорът задълба в подробности около атаката, Кару продължаваше да се чуди: каква беше тази искра? Каква ли идея му е хрумнала?

Наблюдаваше го и постоянно си задаваше същия въпрос, признавайки пред себе си, че тайно се е надявала да е някакъв изход от ситуацията, защото с всяка изминала минута ѝ ставаше все по-ясно, че поне в едно серафими и химери са единни. И двете страни бяха еднакво незаинтересувани — личеше и от плана им — как ще се отрази тази атака върху света на хората.

Кару се опита да изкаже гласно тази своя тревога, докато военният съвет продължаваше да заседава, но така и не успя. Лираз, както ѝ се стори, целенасочено я прекъсваше всеки път; докато допреди малко мненията на двете се срещнаха в едно гръмко не, то сега, изглежда, радикално се разминаваха. Лираз жадуваше кръвта на Яил. Нея не я беше грижа кого още ще опръска тя.

— Чуйте всички — обади се най-накрая Кару, настоятелно, щом усети, че са готови да постигнат съгласие. Наистина беше същинско чудо, че този съвет изобщо стигна до някакво съгласие, но това приличаше на *зловредно* чудо. — В момента, в който нападнем, ставаме част от карнавала на Яил. Ангели в бяло биват нападнати от ангели в черно? Нека оставим настрана какво ще си помислят хората за химерите. Но те имат легенда, че дяволът е *ангел*...

— Не ни е грижа какво ще си помислят хората за нас — прекъсна я Лираз. — И това не е карнавал, а нападение от засада. Влизаме и излизаме. Бързо. Опитат ли да му помогнат, тогава и те стават наши врагове. — Тя вече беше опряла длани о каменната маса; с тези думи се готвеше да се изправи със замах. О, да, тя беше готова за кървавата баня.

— Този бъдещ враг, когото ти явно приемаш твърде лекомислено — каза Кару, — притежава... — Искаше да каже, че има смъртоносни стрелкови части, ракетоносачи и бойни самолети. Спираше я обаче една дребна подробност — в нито един от езиците на Ерец нямаше

думи за тях. — Оръжия за масово унищожение — каза вместо това Кару. Този превод беше съвсем точен.

— Ние също — отговори Лираз. — Ние имаме *огън*.

Тонът ѝ беше толкова студен, че Кару замълча.

— Какво искаш да кажеш с това? — попита след малко и гласът ѝ изригна от гняв. Всъщност добре знаеше какво има предвид Лираз и това я потресе. Тя беше стояла сред пепелищата на Лораменди. Даваше си сметка на какво е способен огънят на серафимите. Мигар това беше същата Лираз, която съвсем наскоро използва огъня си да стопли Зузана и Мик, а сега заплашваше да изпепели с него света?

Тогава се намеси Акива.

— Няма да се стигне дотам. Те не са наши врагове. Трябва да се ръководим от принципа да допускаме колкото се може по-малко странични жертви. Ако хората се превърнат в марионетки на Яил, ще го направят поради невежество.

Това беше слаба утеха. *Колкото се може по-малко странични жертви*. Кару едва се удържа да запази каменно изражение, бунтувайки се вътрешно. Буквално или не, светът на хората беше като купчина сухи подпалки за огъня на серафимите. *Апокалипсис*, помисли си тя. Това беше нещо извънредно дори за нея — да обобщи по този начин бедствието, което само допреди няколко месеца изглеждаше твърде баснословно. *Хубаво, че поне има само два свята, за чието унищожение трябва да се притеснявам*, помисли си тя. Но освен тях, дявол го взел, сигурно съществуваха и други. И защо не? Ако имаше само един свят, тогава може да го приемеш за щастлива случайност — съвършения инцидент със звезден прах. Но ако доказано имаше два свята, тогава какви бяха шансовете да са само два?

Заповядайте, светове, помисли си Кару, *за да си получите катастрофата*. Огледа отново седящите около масата, но видя единствено войници в разгара на военен съвет и всичко решено на него можеше да се обобщи с: *Естествено, идиот такъв*. А ти какво си мислеше, че ще стане? — И все пак тя се опита.

— Няма допустимо ниво за страничните жертви — каза.

Стори ѝ се, че погледът на Акива омеква, но не неговият глас отговори. Това беше гласът на Лиссет, точно зад гърба ѝ.

— Защо си толкова притеснена — произнесе тя със злобно съскане. — В края на краищата ти химера ли си, или човек?

Лиссет. Или, както вече предпочиташе да мисли за нея Кару, бъдещата почитателка на преживната храна. Трябваше да мобилизира цялата си воля, за да не се обърне с лице към жената ная, да я погледне и да каже „мууу“. Вместо това отговори с делови тон, в който се долавяше само далечна сянка на снизходителност.

— Аз съм химера в човешко тяло, Лиссет. Мислех, че досега си го разбрала.

— Тя отлично го разбира, нали така, войнико? — Това беше Тиаго, полуобърнат към жената ная с предупредителен поглед. После ще я разжалва, помисли си Кару. Вълка беше повече от ясен, когато преди началото на съвета ги предупреди, че трябва да представляват единен фронт, каквото и да става. Сега все едно каза на Лиссет, че не е спазила заповедта му.

— Тъй вярно, сър — отвърна Лиссет, съвсем разумно върнала си почтителния тон.

— Да оставим хората настрани — продължи Кару, — какво ще стане с нас? Колко ще загинат?

— Колкото трябва — отвърна ѝ от другия край на масата Лираз и на Кару ѝ се прищя да раздруса тази величествена ледена царица, този ангел на смъртта.

— Ами ако не се наложи никой да умира? — попита тя. — Ами ако има друг начин?

— Да бе — отвърна Лираз с отегчен вид. — Защо просто не отидем и не помолим Яил да си ходи? Бас ловя, че ако кажем вълшебната думичка „моля“...

— Не това имах предвид — озъби ѝ се Кару.

— А какво тогава? Друга идея ли имаш?

Кару, естествено, нямаше друга идея. Изръмжаното с неохота признание — „Още не“ — прозвуча горчиво.

— Сигурна съм, че ще ни уведомиш, ако измислиш нещо.

Ах, този неин пронизващ поглед, този сардоничен, пренебрежителен тон. Кару усети омразата на ангела като плесница. Заслужаваше ли го? Стрелна с очи Акива, но той не гледаше към нея.

— Приключихме с това — обяви Тиаго. — Воините ми се нуждаят от почивка и храна, а ни чака и възкресяване.

— Излитаме призори — каза Лираз.

Никой не възрази.

И това беше всичко.

Както си помисли след разпускането на съвета Кару: *предизвестие за Апокалипсис.*

Или пък... може би не. Докато наблюдаваше как Акива си тръгва, без дори да погледне към нея, продължаваше да се пита що за искра беше проблеснала в погледа му; не разчиташе обаче нито на него, нито на друг да се застъпи за света на хората. Колкото до нея самата, тя не се предаваше толкова лесно. Все още ѝ оставаше известно време.

Не много, но поне някакво. Кое то никак не беше зле, нали така? Трябваше само да измисли някакъв план за отлагането на Апокалипсиса и да убеди тези мрачни и закоравели в битките воители да го приемат. През следващите... има-няма дванайсет часа. Като в същото време се намира в дълбок транс, опитвайки се да възкреси колкото може повече души.

Защо пък, не е кой знае каква работа.

ПРИШЕСТВИЕТО + 24 часа

ТИ, В МНОЖЕСТВЕНО ЧИСЛО

След съвета Акива се оттегли в стаята, която беше избрал за себе си, и затвори вратата.

Лираз се задържа отвън и се заслуша. Вдигна ръка да почука, но после я остави да падне. Стоя така близо минута, а по лицето ѝ се мяркаха ту копнеж, ту гняв. Копнеж по времето, когато от двете ѝ страни бяха изправени нейните братя. Гняв, защото вече ги нямаше и защото изпитваше нужда от присъствието им.

Чувстваше се... незащитена.

Хазаел от едната страна, Акива от другата; те винаги са били нейните братя. В битка, естествено. Обучаваха се тримата заедно още от петгодишни. В моменти на съвършенство се сражаваха като едно тяло с шест ръце, общ разум и гърбовете им никога не оставаха оголени откъм врага. Но не само в битките — вече го знаеше — двамата ѝ служеха за укритие, изправени като две стени, между които намираще убежище. Случваше се и в моменти като този. Сега, когато Хазаел вече го нямаше, а Акива живееше в някакъв свой свят, тя усещаше как вятърът я брули от всички страни, сякаш всеки момент ще я разпилее на части.

Тя не би се молила за близост. Не би трябвало да се моли и я болеше, че Акива очевидно не се нуждаеше от онова, от което тя имаше нужда. Как можеше да се затвори със собствената си скръб и страдание и да я остави отвън?!

Тя не почука на вратата му, а изопна рамене и продължи нататък. Нито знаеше къде отива, нито я беше грижа. Така или иначе, всичко останало беше просто пълнеж — до секундата, в която ще опре меча в гърдите на чичо си и бавно, много бавно ще го забие.

Нищо не можеше да предотврати това, нито човеците с техните оръжия, нито неистовата тревога на Кару, нито жалбите за мир.

Нищо.

* * *

Акива не скърбеше. Образите, които го преследваха — трупът на брат му, как Кару се смее заедно с Вълка — бяха заключени зад девет врати. Сега очите му бяха затворени, а лицето спокойно като при сън без сънища, но той не спеше. Нито пък беше съвсем буден. Намираше се на място, което откри преди години, след Булфинч, докато се възстановяваше от раните, които би трябвало да го умъртвят. Макар да не умря и даже възстанови напълно ръката си, раната в рамото така и не престана да боли, дори за миг, и ето там беше той сега.

Намираше се вътре в болката, на мястото, където твореше магия.

Не *сиритхар*. Онова беше нещо напълно различно. Всяка друга магия, която правеше целенасочено, той постигаше — или може би *намираше* — тук. Отначало беше като да минава през някакъв люк към най-тъмните нива на собственото си съзнание, но с течение на времето, колкото по-силен ставаше и колкото по-надълбоко проникваше, усещането му за пространство се разшири и той започна да се събужда след това замаян, загубил ориентация, сякаш се завръщаше от някакво далечно място.

Дали правеше магия, или я откриваше? Дали се намираше дълбоко вътре в себе си, или пък се отделяше от себе си? Това не знаеше. Той всъщност нищо не знаеше. Тъй като нямаше никакво обучение, Акива се ръководеше единствено от инстинкта и надеждата, а тази нощ минута по минута, той подлагаше на изпитание и двете.

Точно насред военния съвет идеята проблесна в него внезапно като просветление. И касаеше хамсите.

Не си правеше никакви илюзии за вероятността двете армии да постигнат съгласие в скоро време. Наясно беше, че това ще е проблем, но също така знаеше, че най-добре ще проявят обединената си сила в истински съюз, а не при обикновено разведряване на отношенията. Обединение. Както и да ударят Доминиона — в смесени батальони или поотделно — щяха да са числено превъзходани. Но Лираз имаше право: при каквато и да е формация хамсите щяха да обезсилят врага и да помогнат за изравняването на везните. От тях можеше да зависи дали ще победят, или ще бъдат победени.

Не можеше обаче и да очаква неговите братя и сестри да се доверят на химерите, особено след такова горко начало. Хамсите бяха оръжие, срещу което те нямаха защита.

Какво би било обаче, ако се появи такава защита?

Точно това беше идеята на Акива. Какво би било, ако изнамери противозаклинание, за да предпази извънбрачните от татуировките? Още не знаеше дали ще успее — и дали изобщо е редно да го прави. И ако успее, дали това не би разпалило още повече враждата между тях, вместо да я потуши? Химерите няма да са никак доволни, ако изгубят предимството си.

Ами... Кару?

Точно тук Акива загуби ориентация. Как някой би разбрал дали инстинктите му не са били само маскирана надежда и дали надеждата му всъщност не е била отчаяние, перчещо се като възможност? Защото успееше ли, заедно с перспективата за истински съюз между техните две армии щеше да се появи и още една, по-лична перспектива.

Кару вече ще може да го докосва. Ръцете ѝ, притиснати плътно о неговата плът, без това да води до агония. Той не знаеше дали тя иска да го докосва, или някога ще го направи отново, но поне ще има шанс за това, просто за всеки случай.

* * *

И серафими, и химери поставиха стражи в коридора, който свързваше голямата пещера със скалното селище, за да държат войните на двете армии настрани едни от други. Всеки имаше чувството, че постоянно е наблюдаван или че някой дебне в сенките; че зад всеки ъгъл се крие враг. Така беше невъзможно да се отпуснат и да си отдъхнат. Повечето, както от едната, така и от другата страна, се чувстваха като хванати в капан в тези скални килии и лишени от прозорци стени — място без небе, откъдето няма как да избягаш. Това важеше особено за химерите, тъй като бивакът на серафимите се намираще между тях и изхода на пещерата.

Те си отпочинаха, нахраниха се и събраха каквото беше останало от арсенала на кирините, отдавна плякосан от търговците на роби. Ейгър претопи казаните и сечивата, за да ги превърне в остриета, а

звукът от неговите чукове се сля с шумовете на планината. Някои от воините бяха заети да подменят старите пера на стрелите, но за повечето нямаше занимание, а тяхното безделие можеше да бъде опасно. Нямаше признаци за открита неприязън, но ангелите, разгневени, че нито един от зверовете не е наказан за престъпване на обещанието, се оплакваха, че усещат омаломощаващата магия на хамсите, която прониквала през стените до тях.

Химерите, макар да помнеха ясната команда на своя генерал, намериха повече от една причина да се проснат уморено на земята с опрени о скалата длани, уж търсейки опора. Малко вероятно беше магията на хамсите да проникне през камъка, но това не пречеше да опитат. „Черноръки касапи“, така наричаха извънбрачните и мърмореха под нос как ще отсекаат ръцете им и ще ги изгорят.

На всичкото отгоре, освен общото смущение и опитите да го прикрият, дойде и онова отчаяние, което дълбаеше до кухо всеки от тях и което все още кълтеше като заглъхващ барабанен зов и у химери, и у ангели. Никой обаче не приказваше за него, а го криеше като лична слабост. Тези воители може би никога не бяха изпитвали такова дълбоко отчаяние като онова, което почувстваха малко по-рано, но те определено изпитаха отчаяние.

А подобно на страха, то винаги, неизменно винаги се изстрадваше в самота.

* * *

— Е? — попита Исса, когато Кару се завърна, сама, в селището. Изостана далече зад Тиаго, Тен и Лиссет, защото ѝ додея от тяхната компания, ето защо Исса беше излязла да я пресрещне при завоя на скалния коридор. — Как мина?

— Точно както очакваше — отвърна Кару. — Кръвожадност и бабаитлък.

— От всички ли? — уточни Исса.

— От повечето. — Избягваше да погледне Исса в очите. Това не беше истина. Нито Акива, нито Тиаго бяха се държали така, но резултатът беше същият. Разтърка очи. Боже, колко уморена се чувстваше. — Готви се за война.

— Значи ще се бием тогава. Хубаво. Най-добре да се захващаме за работа.

Кару изпусна тежка въздишка. Имаха време само до зазоряване. Колко възкресявания можеха да направят дотогава?

— Какъв смисъл има от още една шепа войници при сражение като това?

— Ще направим каквото ни е по силите — каза Исса.

— Само това ли ни остава? Защо военните вземат решенията вместо нас.

Исса остана смълчана за миг. Все още се намираха в покрайнините на селището, при острия завой на коридора в скалите, след който започваха обиталищата, а пътеката продължаваше чак до „площада“.

— А ако бяха оставили художниците да планират всичко? — нежно попита Исса.

Кару стисна зъби. Даваше си сметка, че не е предложила никакво алтернативно решение на военния съвет. Спомни си подигравката на Лираз: „Защо просто не отидем при Яил и не го помолим да си ходи?“ Де да можеше. *Тогавата ангелите се прибрали по живо, по здраво у дома и нито един не загинал. Край.*

Никакъв шанс обаче.

— Тогавата не знам — призна с горчивина и пое с тежки стъпки по коридора. — Спомняш ли си рисунката, която веднъж направих за едно домашно? Трябваше да изобрази представата си за войната.

Исса кимна.

— Добре си я спомням. Дълго я обсъждахме, след като си тръгна.

Тогавата Кару беше нарисувала двама мъже със зверски вид, седнали един срещу друг на една маса, а пред всеки от тях имаше огромна паница с... хора. Сгърчени дребни крайници, сгърчени дребни личица. Мъжете бодяха с вилици — всеки в паницата на другия — освирепели от глад, пъхайки хапка след хапка от хора в зейналите си усти.

— Идеята ми беше, че който пръв изпразни паницата на другия, печели войната. Нарисувах това още преди да разбере за съществуването на Ерец, за войната тук или пък за ролята на Бримстоун в нея.

— Душата ти е помнела всичко — каза Исса. — Дори съзнанието ти да не е знаело.

— Възможно е — допусна Кару. — Все за тази рисунка си мислех по време на военния съвет и какъв е нашият дял във всичко това. Ние мамим. Постоянно пълним паниците, а чудовищата непрекъснато бодат с гигантските вилици вътре — благодарение на нас за тях винаги има ядене. Никога не губим, но и не печелим. Само дете постоянно умираме. Това ли е нашата работа?

— Това *правим* — поправи я Исса, поставяйки хладната си ръка върху нейната. — Сладко момиче — каза. Толкова беше прелестна, с лице като ренесансова мадона. — Знаеш, че Бримстоун имаше много по-големи надежди за теб.

В езика на химерите местоимението *ти* имаше единствено и множествено число и сега Исса използва множественото число. Бримстоун имаше много по-големи надежди за теб, в множествено число.

За теб и Акива. Кару помнеше Бримстоун да ѝ признава — на нейното *Мадригал-аз*, в тъмничната килия малко преди да я екзекутират — как единственото, което го крепи да си върши работата век след век, е вярата, че така помага на химерите да не изчезнат от лицето на света... „Докато светът не се преправи.“ Сега Кару полека го повтори, като ехо на онова, което той ѝ каза тогава.

— Той самият не можеше да го постигне — каза Исса, също толкова полека. — Както и Войнолюбеца. Тиаго със сигурност никога не би успял. Но ти би могла. — Отново *ти* в множествено число.

— Не зная как да го постигна — каза тя на Исса, сякаш споделяше с нея ужасна тайна. — Ето ни сега тук, химери и серафими, уж заедно, но не същински. Те все още жадуват да се избият едни други и някой ден може да го направят. Това изобщо не е един нов свят.

— Вслушай се в инстинктите си, сладко момиче.

Кару се изсмя, смехът ѝ излезе треперлив от изтощение.

— Ами ако инстинктът ми подсказва да ида да се наспя и да се събудя чак когато всичко това е приключило? В двата свята отново има ред, порталите са затворени, всеки е от правилната страна, Яил е победен и няма повече война.

Исса само се усмихна.

— Едва ли ще искаш да проспиш всичко това, любима — каза. — Живеем в изключителни времена. — Усмивката ѝ отначало беше угодническа, после стана дяволита. — Или поне ще бъдат, когато ти изнамериш начин да ги направиш такива.

Кару я плесна леко по рамото.

— Страхотно. Благодаря. Изобщо не ме притискаш.

Исса я придърпа в прегръдката си и тази прегръдка беше като хилядите други преди това, които винаги успяваха да ѝ влеят сила — сила, произтичаща от вярата на другите в нея. Бримстоун също ѝ вярваше.

Но дали Акива все още имаше вяра в нея?

Кару изпъна рамене. Почти бяха стигнали „покоите на възкресителя“ — стаите, избрани от Зузана и Мик. През отворената врата зърна зеленикаво проблясване на факлите от скол. Откъм далечния край на скалната пътека долиташе шумът на войнството и лъхаше на готвене и гозба. Земни зеленчуци, кускус, тънки питки и последните от кльощавите марокански пилета. Миришеше приятно и Кару реши, че не е само защото умира от глад. Това я наведе на една мисъл.

Вслушай се в инстинктите си? А защо не по-добре в това, което ѝ подсказва стомахът? То не беше някакъв план не и разрешение на проблема; просто дребна идея. Колкото бебешка стъпка.

— Кажи на Зузе и Мик, че веднага се връщам — каза тя на Исса и тръгна да търси Вълка.

КЪРВЕНЕ И РАЗЦВЕТ

Някъде около седем сутринта, повече от двайсет и четири часа откакто се беше събудила с писък, Елиза се поддаде на изтощението и се гмурна право в съня.

Той започна както обикновено с небето. Във всеки случай беше небе. На пръв поглед обикновен син простор, поръсен с облаци — нищо особено. Но в съня си Елиза знаеше нещо повече от това. Усещаше го и го разбираше, както често става в сънищата — без да му мисли много-много или да се съмнява. Това не беше плод на нейната фантазия или измислица, не и докато беше част от него. Сякаш се разхождаше покрай граничната бразда на познатата част от своето съзнание, преминавайки постепенно на някакво по-дълбоко и непознато, но не по-малко реално ниво.

Първото, за което си даде сметка Елиза, бе, че това небе е специално и че е много, много далечно. Не далечно като Хаити. Нито като Китай. Толкова далече, че не се поддаваше на определение чрез обичайното ѝ познание за вселената.

Тя го гледаше, съдържайки дъха си, в очакване нещо да се случи.

Надявайки се да не стане.

Страхувайки се, че няма да се размине.

Също като *разкажание*, думите *надежда* и *страх* бяха напълно неуместни да се опише интензивността на чувствата в съня. Обикновените надежда и страх бяха нещо като аватари на тези тук — просто предъвкани превъплъщения на толкова чисти и ужасяващи емоции, които биха ни смазали в реалния живот, биха оголили съзнанието ни и биха ни довели до лудост. Дори в съня усещането на Елиза бе като че всеки момент ще се пръсне — жестоко, непоносимо напрежение от това очакване.

Наблюдавай небето.

Ще се случи ли?

Не може. Не трябва.

Не трябва, не трябва, не трябва.

В гърлото ѝ се надигна давещо ридание. Молитва си проправи път през безнадеждното ѝ отчаяние, кълтяща като изтръгнат от цигулка звук, извличайки една-единствена дума — *моля* — толкова продължителна и чиста, че би издържала до края на времената...

... който може би нямаше да се отлага още дълго.

Защото светът вървеше към своя свършек.

Отново и отново, молейки се отчаяно, Елиза беше принудена да наблюдава какво се случва. Първият път беше още на седем, оттогава го беше сънувала безброй пъти и макар да знаеше какво следва, всеки път се потапяше в този миг на ужас, когато все още можеше да улови надеждата...

... а после тя ѝ биваше отнета.

Цъфтеж в синевата. Започваше почти незабележимо: от нещо съвсем дребно, просто леко размиване в небето като водна капка в мастило. Скоро обаче се разрастваше и беше последвано от други.

Небето кървеше и разцъфваше. Фойерверките от цвят се простираха все по-надалече, от хоризонт до хоризонт, следвани от смесване и преливане подобно на калейдоскоп. Небесата... се продънваха. Гледката беше едновременно красива и ужасяваща. *Ужасяваща и ужасяваща, и ужасяваща вовеки веков, амин.*

Ето как щеше да дойде свършекът на света. *Заради мен. Заради мен. Никога не е имало по-страшно деяние. Във всички времена и в цялата вселена. Аз не заслужавам да живея..._*

Небето щеше да се продъни и да ги пропусне да минат. *Тях. Преследващи, гъмжащи, поглъщащи.*

Зверовете идват за вас.

Зверовете.

Елиза побягваше от тях, в съня. Обръщаше се на пети и побягваше, а паниката и вината бяха ненаситни също като ужаса, който идваше подир нея. Незнайно защо, но това ставаше по нейна вина. *Тя* щеше да го извърши. *Тя* ще е тази, която ще ги допусне.

Никога. Аз няма никога...

— Какво става, по дяволите?! Тук ли спа?!

Елиза ахна и се събуди и пред нея стоеше Морган, очертан от рамката на вратата, с прясно измита коса, която падаше върху челото му — типична прическа за някоя момчешка банда. Нацупените му

устни бяха гнусливо извити. Мили боже, благодарение на съня сега Морган Тот и неговата самодоволна усмивка ѝ се видяха мила картинка. Гледаше я така, сякаш я е сварил да върши нещо крайно неприлично и похотливо, а не да дреме на дивана, напълно облечена.

Елиза седна и изправи гръб. Екранът на лаптопа ѝ беше тъмен. Колко ли време е била отвъд? Тя го затвори и отри устни с опакото на ръката си, отбелязвайки със задоволство, че по тях няма слюнка.

Никакви слюнки, никакви писъци, но усещаше някакво напрежение в гърдите си, което разпозна като зараждащ се писък. Щял е да изригне тук, наред лабораторията, ако Морган не я беше събудил навреме, благословено да е това дребно и противно човече.

— Кое време е? — попита тя и се изправи.

— Не съм ти будилник — сопна се той и я подмина, устремен към предпочитания от него лабораторен секвенсер. В лабораторията имаше два тромави ДНК секвенсера и Елиза така и не успя да открие разликата между тях, но знаеше, че Морган предпочита този отляво, затова щом ѝ се удадеше случай, пристигаше първа и го заемаше преди него. Такива дребни победи ѝ услаждаха деня. Не и ден като днешния обаче.

Като има предвид, че той започна със съня и продължи до пълно изтощение; че светът се разпадаше, а нейното семейство беше попаднало на дирите ѝ и се намираще *някъде* наблизо, *както и* че я свариха облечена с вчерашните дрехи, Елиза не очакваше този ден да ѝ се услади особено.

Обаче грешеше; услади ѝ се. Но донесе и много още други неща, които скоро рязко промениха всичко и го обърнаха наопаки, напук на нейните очаквания.

Наопаки.

Всичко започна с едно почукване на вратата два часа по-късно, което накара Елиза да вдигне поглед от заниманието си. В този момент и без това ѝ беше трудно да се концентрира, данните се рееха пред погледа ѝ, затова се зарадва на това малко разнообразие. Професор Чодри отвори вратата. Той пристигна малко след Морган и коментарът му относно последните световни събития беше немногословен. „Странни времена“, каза, повдигайки едната си вежда, след което се отпрати към своя кабинет. Определено не беше някое кречетало този Анудж Чодри. Висок индиец около петдесетте, с издаден орлов нос и

гъста коса, посребряваща по слепоочията, той притежаваше благовъзпитан английски акцент и маниери на викториански джентълмен.

— С какво да съм полезен? — обърна се той към двамата мъже на вратата.

Един поглед към тях и Елиза сякаш се пренесе в някой телевизионен сериал. Тъмни костюми, униформени подстрижки, безлични физиономии, които отрепетяването каменно изражение правеше още по-безлични. Правителствени агенти.

— Професор Анудж Чодри? — попита по-високият от двамата, показвайки набързо значката си. Проф. Чодри кимна. — Бихме искали да дойдете с нас.

— Точно сега ли? — попита професор Чодри хладнокръвно, все едно някой колега се беше отбил с предложение за чай.

— Да.

Никакво обяснение, нито една излишна дума, за да се смекчат острите ръбове на това настояване. Елиза се зачуди дали правителствените агенти минават специален курс за придобиване на умения как да бъдат потайни. За какво беше цялата тая работа? Дали пък професор Чодри не е загазила? Не. Разбира се, че не. Когато правителствени агенти пристигнат в лабораторията и кажат: „Бихме искали да дойдете с нас“, това значеше, че се нуждаят от научна експертиза.

А специалността на професор Чодри беше молекулярна филогенеза. Ето защо въпросът беше... чия ДНК искаха да се анализира?

Елиза се извърна към Морган и го видя да следи размяната на реплики с противна, ненаситна жадност. *Протоколна процедура при извънземна инвазия*, помисли си Елиза. Щом улови погледа ѝ, той се извърна със самодоволна усмивка и отбеляза: „Може пък да не съм единственият невидиотен на планетата“ с тон, който несъмнено я поставяше начело на всички останали идиоти.

Което ѝ услади деня — единствената сладост на този иначе мрачен ден, който скоро щеше да стане даже още по-мрачен, когато професор Чодри попита агентите: „Мога ли да взема и един асистент?“, а после, след като му отговориха одобрително с рязко кимване, се обърна... към нея.

Към нея. Скъпоценна, злорадстваща сладост, твърде хубава, за да е истинска.

— Стига да нямате против да ме придружите, Елиза.

Заради звука, който издаде Морган, Елиза почти повярва, че въздухът от дробовете му беше изкаран през всяко отворстие на главата, не само през носа и устата. Ушите и очите му също участваха, също като в анимационно филмче. Това беше някакъв заклеяващ унищожителен съсък, събрал в едно недоверието, огорчението, презрението.

— Но, професор Чодри... — понечи да възрази той, обаче професор Чодри го прекъсна, рязко и делово.

— Не сега, г-н Тот.

Елиза, надигайки се от стола си, се забави само толкова, колкото да прошепне с половин уста: „Да го духаш, г-н Тот“.

— Това аз трябваше на теб да го кажа — отвърна той язвително и с ярост, поглеждайки многозначително присвил очи по посока на професор Чодри. Елиза замръзна, усещайки как дланта ѝ се нажежава до бяло и изтръпва от желание да го зашлеви през лицето. Възпря я само присъствието на агентите и нейния наставник, които ги наблюдаваха; тя потисна порива си, но после дълго усещаше ръката си натежала от непроизведения шамар.

Е, поне имаше известна утеха в това, че именно тя събра оборудването по заръка на професор Чодри и после пак тя последва агентите през вратата, оставяйки Морган да беснее сам в лабораторията, сърдит като малко момче.

Чакаше ги кола. Лъскава, черна, държавна. Елиза се питаше от коя ли точно служба са агентите. Не успя да прочете какво пише на значките им. ФБР? ЦРУ? НАСА? Кой имаше правомощия върху... ангелите?

Професор Чодри първо настани Елиза, после се вмъкна до нея на задната седалка. Вратата щракна и се затвори, агентите се разположиха отпред и автомобилът се включи в трафика. Колкото повече се отдалечаваха от музея, толкова повече повяхваше триумфът на Елиза; обзе я тревога. *Полека, каза си, първо премисли всичко.*

— Хъм, извинете, къде отиваме? — попита.

— Ще ви осведомят при пристигането — гласеше отговорът от предната седалка.

Ясно.

Пристигане, но къде?

Сигурно в Рим.

Или пък не?

Елиза крадешком погледна професор Чодри, който едва видимо сви рамене и вдигна вежди.

— Това сигурно ще хвърли светлина по въпроса.

Светлина по въпроса? Дали? Мигар наистина ще получат достъп до посетителите?

За момент си представи как приближава някой от ангелите и пъха тампон за вземане на ДНК проба в устата му, при което усети начален пристъп на истерия. Кой да ти допуска, че след всичко онова, от което избяга, тъкмо *науката* ще я изправи лице в лице с ангели? Наложил се да преглътне смеха си. *Ей, мамо, я ме виж!* Боже. Това предизвикваше смях само защото беше толкова нелепо. Какво ли не направи, за да се раздели с миналото си, а докъде стигна?

Едно от най-грандиозните събития в човешката история, а тя ще вземе участие в него... пъхайки тампон в устата на някой ангел? *Отворете уста.* Истерията отново взе да я дави, но беше потисната, преглътната и прикрита с престорено покашляне. Елиза щеше да анализира ДНК на ангел. Ако те *изобщо* имат ДНК. Трябва да имат, помисли си. Нали притежават физически тела; тези тела все от нещо трябва да са направени. Но какво ли ще е то? Дали ще има нещо общо с човешката ДНК? Дори не можеше да си го представи, но беше убедена, че това е единственият начин да бъде разгадана тази мистерия. На молекулярно ниво.

Тя ще разбере какво представляват те.

Заради обърканото съзнание, изтощението и тревогите, все още налегната от съня, кацнал на рамото ѝ — като хищна птица, която чака своето време — мислите ѝ постоянно се губеха, за да изскочат отново след малко отнякъде. Също като да преследваш някого с все сили и тъкмо да го хванеш, той се обръща разярен и те сграбчва за гърлото.

Да, тя ще открие какво представляват ангелите. Това вече беше старата Елиза, която напълно владееше мислите си. Ще го направи така, както са я учили. Последователни нуклеотиди^[1]; тогава вече светът, вселената и бъдещето ще си дойдат на мястото. Филогенеза^[2]. Ред. Здрав разум.

Но после тази мисъл се обърна рязко, сграбчи я и принуди Елиза да я погледне в очите — оказа се не това, което тя си мислеше, че преследва. От тези очи надничаше лудост.

Тази мисъл не беше: *Аз ще разбера какво представляват ангелите.*

Онова, което Елиза всъщност си мислеше, бе: *Дали някога ще разбера какво представлявам аз?*

[1] Нуклеотидът е органична молекула, структурна единица на нуклеиновите киселини като РНК и ДНК. — Б.пр. ↑

[2] Филогения или филогенеза се нарича схемата на произхода и еволюцията на организмите. — Б.пр. ↑

ПРОСТО ОБИТАТЕЛИ НА ЕДИН СПОДЕЛЕН СВЯТ

Когато Кару се върна при Зузана, Мик и Исса, откри, че не са стояли със скръстени ръце, докато тя е била на военен съвет: бяха подготвили мястото, разопаковали блюдата, почистили и сортирали зъбите. Зузана беше направила и нещо повече — няколко огърлици, още ненанизани, очакваха одобрението на Кару.

— Добри са — произнесе се Кару, след като внимателно ги огледа.

— Ще свършат ли работа? — попита Зузана.

Кару се взря в тях още по-внимателно.

— Това тук Утем ли е? — попита, посочвайки първата. Поредица от зъби на кон и игуана, които се редуваха с кости от прилеп — двойни, за двата чифта криле — железни мъниста и парчета черен кехлибар за мощи изящество.

— Мислех, че той е с предимство — каза Зузана.

Кару кимна. Тиаго щеше да има нужда от Утем, за да го язди в битката.

— Имаш дарба за тая работа — каза на приятелката си. Огърлицата не беше напълно свършена, но много се доближаваше до свършенството — това си беше цяло чудо, като се има предвид липсата на опит у Зузана.

— Така си е. — Никаква излишна скромност у Зузе. — Сега остава само да ме научиш на магията, която превръща това в истинско тяло.

— Не ме изкушавай — отвърна с мрачен смях Кару.

— За какво?

— Има една легенда за човек, прокълнат вечно да превозва мъртвите с лодка през реката към отвъдното. В проклятието имало малка уловка, която той обаче не знаел. Достатъчно било да даде

греблото си на някой друг и заедно с него му прехвърлял и проклятието.

— И сега ти се каниш да ми дадеш греблото си, така ли? — попита Зузана.

— Не. Аз няма да ти дам греблото си.

— А какво ще кажеш двете заедно да гребем? — предложи Зузана.

Кару поклати глава, ядосана и удивена едновременно.

— Не, Зузе. Животът е пред теб...

— Нека предположим, че ще го *живея*, докато ти помагам.

— Да, но...

— Я да видим сега какви възможности има пред мен. От една страна бих могла да правя най-изумителното, поразително, невероятно, вълшебно нещо, за което някой някога — *изобщо* — е чувал и, след като цялата тая военна дандания приключи, да ти помогна да възкресиш всички жени и деца на своя народ, с което да върнеш към живот цяла една раса и положиш началото на нова ера в свят, за чието съществуване никой друг не подозира. Или пък... Мога да се върна у дома и да давам куклени представления за туристите.

Кару усети как усмивката подръпва устните ѝ.

— Е, след като така представяш нещата... — Тя се обърна към Мик. — Ти имаш ли какво да добавиш?

— Да — отвърна той сериозно, не присмехулно-сериозно, а *сериозно-сериозно*. — Предлагам да обсъждаме бъдещето по-късно, след „цялата тая военна дандания“, както се изрази Зузе, когато поне ще сме сигурни, че имаме бъдеще.

— Добре казано — заключи Кару и се насочи към кадилниците.

В най-добрия случай можеха да извършат дузина възкресения, като и това беше доста оптимистична прогноза. Въпросът беше: кой? *Кои са душите, извадили късмет днес?* Кару обмисли това и както ровеше из кадилниците, лека-полека взе да трупа купчина „да“, купчина „може би“ и купчина „божичко, остани си мъртъв“. В този бунт нямаше да участва нито една Лиссет повече, нито щеше да има двойници на Рейзър и неговата торба с все по-нашироко просмукващи се петна. Трябваша ѝ воители с чувство за чест, които ще прегърнат новата кауза и няма да я излагат на риск на всяка крачка. Разполагаше

с неколцина точно такива, но все още се колебаеше, защото не знаеше как ще бъдат приети.

Болейрос, Иксандер, Минас, Вия и Азай. Бившият отряд на Зири — воините, които не се подчиниха на заповедта на истинския Вълк да избиват мирни граждани на серафимите, а вместо това полетяха към Хинтермост, за да защитават собствения си народ. Тези воители бяха силни, умели и уважавани, но бяха престъпили заповедта на Вълка. Дали възкресяването им няма да изглежда подозрително — още една голяма черна точка в набъбващия списък с неща, които Тиаго Никога Не Би Направил?

Имаше такъв риск, но тези воители трябваша на Кару: значи тя ще поеме вината. Искаше още Амзалаг и Оживелите сенки, но си даваше сметка, че това ще е вече прекалено. Държеше техните кадилници настрана от останалите, нещо като талисман за по-светли дни. Щеше да им върне живота веднага, щом можеше.

Отрядът на Болейрос сложи в купчината „да“. Заедно с тях станаха общо шест души. При досега си с шестата Кару усети нещо като слънчев кинжал, проникващ през стволите на дърветата; макар да не я познаваше, тя си спомняше разказа на Зири за младото момче дашнаг, присъединило се в битката към тях и загинало редом с останалите.

Приличаше на същинско безумие да избере необучено момче сред едва дузината възкресения в навечерието на битка като тази, но Кару все пак го направи — един вид жест на неподчинение. „Изборът на възкресителя — представи си да казва на Лиссет, или, както вече мислеше за отровната жена на я, *бъдещата крава*. — Какво, проблем ли имаш с това?“

Във всеки случай дашнагът вече нямаше да е момче. Кару не разполагаше с младежки зъби, пък дори да имаше, сега не беше време за младоци. Така че той щеше да се събуди в някаква затънтена пещера в компанията на ревенанти и серафими и да установи, че е жив, напълно съзрял и надарен с криле.

Сигурно това ще бъде интересен ден за него. Част от съзнанието на Кару постоянно й натякваше, че идеята е кошмарна, но в нея имаше и здраво зрънце. Дашнагите бяха страховити химери, даже твърде страховити, но според нея това нямаше да надделее над чистотата в душата на това момче. Слънчев кинжал. Чувство за чест и нова кауза.

— Е — обърна се тя към своите помощници, — да започваме.

Часовете изтекоха като един миг. Тиаго се появи някъде по средата, за да даде своя дял за десетъка болка — беше минал през къпалнята, Кару забеляза това, и беше отмил засъхналата кръв, а раните му вече заздравяваха — но сега и двамата добавиха нови синини към ония, които вече избледняваха по ръцете и краката им. И въпреки всичко не стигнаха до дванайсет възкресявания. След шест часа труд разполагаха с девет нови тела и накрая трябваше да спрат. Най-малкото, защото нямаше място за повече. Дори тези девет запълваха помещението до последния сантиметър. Освен това Кару вече се чувстваше замаяна от изтощение. Отпусната. Безполезна. Свършена.

Явно и Зузана се усещаше по същия начин.

— Заменям кралство за кофеин^[1]! — избъбри тя и протегна молитвено ръце към тавана.

Но когато след малко се появи Исса, понесла чай, изобщо не се почувства благодарна.

— *Кафе*, имах предвид *кафе* — провикна се към тавана тя, сякаш вселената беше келнер, объркал поръчката ѝ.

Въпреки това изпиха чая, оценявайки мълчаливо свършената работа. Девет тела; единственото, което им оставаше сега, бе да им вдъхнат душа. Кару отстъпи на Зузана и Мик да го направят, защото ръцете ѝ трепереаха и всяко движение изпращаше по тялото ѝ вълна от болка и спазъм. Тя се облегна на стената до Тиаго и се загледа как Зузана минава покрай редицата новосъздадени тела, поставяйки върху челото на всяко от тях конусовидно парче тамян.

— Прати ли поканата — попита тя Вълка.

Той кимна.

— Те я обсъдиха и най-накрая приеха. Но да знаеш, че се постараха да изглежда все едно ни правят услуга. *С неохота приемаме да споделим храната ви, но не очаквайте да ни се услади.*

— *Това ли казаха?!*

— С не толкова много думи.

— Хубаво — каза Кару. — Правят го от чиста гордост. Може и да не го покажат, но определено ще им се услади.

Това беше нейната дребна идея, малката бебешка крачка: да нахрани серафимите. Някой, Елион или Бриатос, се изпусна по време

на военния съвет, че извънбрачните вече са привършили оскъдните запаси от провизии, които успели да вземат със себе си при внезапното и прибързано напускане на гарнизоните из различните части на империята. Общото угощение — близо триста гърла — щеше да довърши и провизиите на химерите, но това беше жест на солидарност в името на съюза. Заедно ядем и заедно ще гладуваме. Във всичко сме рамо до рамо.

А един ден може и да живеем заедно. Просто като обитатели на един споделен свят. Защо пък не?

Щракване на запалка — малка червена пластмасова запалка с нарисувана на нея карикатурна физиономия, напълно неподходяща за отговорното ѝ предназначение, без да се смята колко не на място изглежда в този свят — и Зузана запали един по един конусите тамян върху всички тела. Мирисът от тамяна на Бримстоун за ревенантите изпълни скалното помещение и първо Утем, а после и останалите оживяха.

В Кару се бореха смесени чувства. Изпита гордост: заради себе си и заради Зузана. Телата бяха умело изработени, силни и внушителни, а не чудовищни на вид и с неестествени размери, каквито бяха възкресените от нея в казбата. Тези много повече се доближаваха до стила на Бримстоун и тя усети вълна от носталгия и копнеж по него.

И горчивина.

Ето че отново пълни паниците. Още месо за острите зъби на войната.

Като обикновени обитатели на един споделен свят, беше си помислила само преди миг, а сега, докато ги наблюдаваше как се връщат към живот, се питаше: възможно ли е това някога да стане?

[1] Парафраза на прочутия вопъл на Ричард III от финала на едноименната пиеса на Шекспир. — Б.пр. ↑

БЛУДНИЦА НА АНГЕЛ, ЛЮБОВНИК НА ЗВЯР

Както заедно бяха превели своето войнство по внеслия се скален проход към отдалеченото селище, така сега Кару и Тиаго го върнаха обратно. Извънбрачните вече ги чакаха, изпълвайки с гласовете си главната пещера, определена за място на срещата. Разположили се бяха — доста подозрително — в най-отдалечения край, предоставяйки останалата част на химерите. Заедно, но не съвсем — сякаш през средата на пещерата беше прокарана разграничителна линия.

Донесоха храната: големи купи кускус със зеленчуци, сушени кайсии и бадеми. Малкото останало пилешко месо беше равномерно разпределено на дребни парчета отгоре и почти се губеше сред останалите съставки на ястието, но поне ароматът му го овкусяваше; имаше и хлебни питки, изпечени върху горещ камък — купища хляб, каквито Кару не беше виждала на едно място през живота си. Колкото и много да изглеждаше хлябът обаче, бързо свърши, а гозбата — още по-бързо.

— Знаеш ли какво ще ни дойде отлично сега? — прошушна Зузана, когато тропането на лъжици о съдовете почти утихна. — Шоколад. Никога не предлагай съюз без шоколад.

Кару се съмняваше, че при отредените им сурови условия на живот извънбрачните често са се радвали на десерт.

— Но тъй като шоколад няма — обади се Мик, — какво ще кажете за малко музика?

Кару се усмихна.

— Мисля, че идеята е страхотна.

Той вдигна цигулката и взе да я настройва. Кару търсеше с поглед Акива още с пристигането си в голямата пещера, макар да го правеше скришом. Него обаче го нямаше и тя не знаеше какво да си мисли. Не виждаше и Лираз; погледът ѝ обхождаше няколкостотинте

непознати лица на ангели, до едно затворени и мрачни. Кое то не беше кой знае колко изненадващо — все пак се намираха в навечерието на Апокалипсиса — но не беше и никак утешително. Кару усещаше, че разведряването е толкова ефимерно, колкото беше и при тяхното пристигане и че войните тук биха си прерязали гърлата със същата бързина, с която доскоро разчупваха хляба.

Мик започна да свири и серафимите наостриха уши. Кару ги наблюдаваше, оглеждайки едно по едно свирепите им красиви лица, опитвайки да вникне в техните души. Стори ѝ се, че музиката постепенно ги увлича. Изражението им не се промени видимо, но сякаш атмосферата в пещерата се смекчи. Все едно долови продължителна и дълбока въздишка, която сне напрежението от няколкостотин плещи.

Призори щяха да отлетят обратно към света на хората. Какво ли ще се случи там, питаше се тя. Как ли се е представил Яил, как ли е бил приет? Дали сега хората се надпреварват да го снабдяват с оръжие? И дали са започнали вече да му показват как да го използва? Или пък са го приели скептично? Сигурно ще има и такива, но кой от тях ще надделее? Кой *винаги* е бил по-гръмогласният? Праведните.

Страхопочитателните.

— Кару — прошепна Зузана, — имаме нужда от превод.

Кару се обърна към приятелката си, възобновила езиковите уроци по химерски с Вирко от казбата.

— Какво казва той? — попита Зузана. — Нищо не проумявам.

Вирко повтори непознатата дума и Кару я преведе.

— Магия.

— О! — възкликна Зузана. После продължи, въсейки вежди. — Наистина? Питай го откъде знае?

Кару послушно преведе.

— Всички го почувствахме — отвърна Вирко. — Кажй ѝ. В един и същи момент.

Кару примигна насреща му. Вместо да преведе, тя на свой ред му зададе въпрос.

— Какво точно почувствахте в един и същи момент?

Той впи очи в нейните.

— Краят — отвърна. Просто. Зловещо.

По гърба на Кару плъзна мраз. Тя прекрасно разбираше за какво говори той, но въпреки това продължи да разпитва.

— Какво искаш да кажеш с това „краят“?

— Какво казва той? — настоя Зузана, но сега цялото внимание на Кару беше съсредоточено върху Вирко. Лека-полека взе да проумява — досега сякаш смисълът ѝ бягаше, изплъзвайки се постоянно от нея, но накрая, изглежда, му беше омръзнало да се крие.

Вирко обходи с поглед воините, събрани на по-малки и по-големи групи, някои заслушани в музиката със затворени очи, други втренчени в огъня.

— Като стана това — каза той, — си рекох: ангелите са големи късметлии. И че сигурно съм си загубил ума. Мечът ми само наполовина излезе от ножницата. Просто стоях с увиснала челюст и имах чувството, че някой ми е изтръгнал сърцето. Все едно бях стигнал края на един дълъг живот, честно.

Той я остави да осмисли думите му и тя почувства как я заливат последователно студени и горещи вълни.

— С всички така стана — продължи Вирко. — Не бях само аз и това малко ме утеши. Нещо се случи с нас. Нещо ни беше направено. — Той замълча. — Не знам какво точно беше, но благодарение на него сме още живи.

Кару се облегна замаяна. Как не се досети още тогава?! Никога преди не беше чувствала такова отчаяние, дори когато стоеше потънала до колене в пепелищата на Лораменди. То дойде и си замина като нещо мимолетно. Като звукова вълна или снопове светлина. Или пък... взрив от магия.

Взрив от магия точно в мига преди катастрофата, който ги отхвърли далече от ръба на зейналата насреща бездна. И ако Белия вълк уцели момента да се изправи и да заговори, то беше в тишината на нейното оттегляне, помагайки им да си възвърнат отново реещите се наоколо техни души. Но заслугата не беше негова, не той ги възпря да се избият едни други.

Акива е бил.

Мисълта за това плъзна из Кару като жега и още преди да се запита дали е права, тя вече беше сигурна.

Когато Акива най-после се появи в пещерата, Кару го видя, въпреки че беше свела очи към земята. Сърцето ѝ подскочи. Щом

вдигна поглед да се увери, че това наистина е той обаче, Акива не гледаше към нея.

Тя първо усети възбудата около себе си, думите се чува ясно малко след това.

— Той беше — разнесе се наоколо. — Той ни спаси.

Нима и друг се беше досетил за това, за което си мислеше тя?

Извърна се да види кой го е казал и с почуда разбра, че е момчето дашнаг, което, разбира се, вече не беше момче. Името му беше Рат и нямаше как да знае за вълната от отчаяние; тогава неговата душа все още беше в кадилницата. За какво говореше той? Кару се заслуша.

— Иначе никога не бих доживял да стигна Хинтермост — разказваше Рат на Болейрос и другите, заедно, с които беше възкресен. — Вървах на юг с останалите. Ангелите палеха гората зад нас. Цяло село кеприни и едни момичета дама избягаха от роботърговците заедно с мен.

— Приклешиха ни, докато се криехме в едно дърво, и ни видяха. Две копе... — Той млъкна и се поправи: — Двама от извънбрачните. Кацнаха право пред нас. Чувахме блеенето на овните, докато ги колят, но двата ангела само ни погледнаха и... се престориха, че не са ни видели. Пуснаха ни да си вървим.

— Може пък *наистина* да не са ви видели — вметна Болейрос.

Рат му отговори уважително, но твърдо.

— Напротив, видяха ни. И един от тях беше той. — Той вирна брадичка и посочи Акива. — Очите му са оранжеви като на дашнаг. Няма как да го сбъркам.

Кару изслуша разказа му с усещането, че това винаги се е реело някъде наоколо, готово да кацне на рамото ѝ, щом престане да го пъди. Разбира се, че при Хинтермост Акива беше спасил не само Зири, но и всички останали роби и селяни, същите бежанци, които Вълка остави на явно заколение, защото предпочете да избива враговете, вместо да помогне на своите.

— Бича за зверовете, тръгнал да защитава същите тези зверове? — пророни замислено Болейрос, загледан съсредоточено, леко усмихнат към противоположния край на пещерата. — Същият, който странно събра часовете, когато краят вече се провиждаше.

Странно събра часовете. Това беше стих от песен. Всички войници я знаеха. Не беше от най-ободряващите, но пък съвсем

подходяща за този взрив от магия. *Когато краят вече се провиждаше. Краят.*

Кару вече не можеше да се сдържа. И отново погледна Акива. Той все още стоеше с гръб към нея и това ѝ стигаше да повярва, че никога повече няма да я погледне.

Ето ги сега в Киринските пещери. В навечерието на битка. Където досегашните врагове щяха да са едно — само по себе си това можеше да се смята за невиждан триумф, но нищо не беше така, както го мечтаеха. Вече не бяха рамо до рамо. Дори не можеха да се погледнат в очите.

Сърцето погаждаше номера на Кару — ту се опитваше да изскочи от гърдите, ту замираще като животинче, хванато в капан между ребрата ѝ. Акива беше обкръжен от събратята си, а ето я нея тук, сред своите, и сякаш единственото, което ги свързваше, беше общият враг и сладките, чисти струни на музиката.

Мик беше приседнал върху един камък със склонена над цигулката глава и мелодията му сега звучеше по-различно, отколкото в казбата. Там се въздигаше към небето. Тук кънтеше.

Тук тя беше попаднала в капан, също като сърцето на Кару.

Усети как Зузана скланя глава на рамото ѝ. Исса седеше от другата ѝ страна, спокойна и бдителна, а Вълка лежеше изпружен отпред, подпрян на лакът край огъня. Изглеждаше умиротворен. Все така изискан, все така прекрасен, но без да е жесток, без да е заплашителен, сякаш обичайната стойка на откраднатото му тяло постепенно се променяше отвътре. Кару вече съзираше първите знаци на неговата възвисяваща се красота, замислена за това как изкуството на Бримстоун се слива с душата на Зири. Този пред нея нямаше вече нищо общо с Тиаго. Онова чудовище беше изчезнало завинаги и ако някой имаше способността да заличи следите му, това беше само Зири.

Но не е зле той да стои нащрек и да не се отпуска толкова. Кару набързо огледа обкръжилото ги войнство химери — особено внимаваше за бдителния немигащ поглед на Лиссет. Не я зърна сред останалите. Ниск беше тук, не и неговата партньорка, а той просто зяпаше огъня.

Кару усети погледа на Вълка, но не му отвърна. Очите ѝ бяха притеглени като с магнит към друго място — към отсрещния край на пещерата и Акива. *Акива. Акива.* Само още веднъж ще си позволи да

погледне натам. Сдържаше дъха си и сякаш сърцето ѝ спря да бие, докато си даваше още малко време, преди да погледне. Приличаше на една стара игра от детството, когато, издишайки, си мислеше: ако и този път не ме погледне, значи съм го изгубила.

Тази мисъл върна ехото на предишното отчаяние. *Пламъче, угасено с писък.*

Тя вдигна очи и погледна към отсрещния край на пещерата. И към...

... Един жив огън. На това приличаха очите му, които приветстваха нейните; пламък, който опърли въздуха помежду им. Той гледаше *нея*. Макар и от такова разстояние, въпреки всичко, което ги делеше — химери, серафими, живи и мъртви — тя почувства този поглед като докосване.

Като слънчеви лъчи.

Те се гледаха. Гледаха се и всеки друг можеше да ги забележи. Всеки можеше да види. *Блудницата на ангела, любовника на звяра.*

Тогава нека *гледат*.

Това беше лудост и страст, но след всичко случило се Кару вече не можеше да си наложи да отклони поглед. Очите на Акива бяха огън и светлина и тя искаше да бъде така завинаги. Утре — Апокалипсис. Сега — слънце.

Акива пръв отклони поглед. Изправи се и заговори тихо на ангелите около себе си; дори когато тръгна да излиза от пещерата и се задържа за кратко под високия свод на скалния коридор, пак не я погледна, но въпреки това Кару го разбра. Той искаше тя да го последва.

Тя, разбира се, не можеше да тръгне след него. Щяха да я видят. Пещерите от онази страна бяха на разположение на извънбрачните и макар Лиссет да я нямаше — къде ли всъщност се губи? — имаше още много химери, които не я изпускаха от поглед.

И въпреки това трябваше да опита. Мисълта, че Акива ще я очаква напразно, ѝ беше непоносима. Това можеше да е последният им шанс.

— Отивам да поспя — каза, изправяйки се с прозявка — отначало уж беше престорена, но после стана истинска — и напусна пещерата през срещуположния изход, който водеше надолу към селището на химерите.

Обаче щом се скри от погледите на останалите, направи заклинанието и прекоси обратно пещерата, невидима, тихо прелитаща над главите на двете армии с разтуптяно сърце, търсейки Акива.

СБЪДНАТ СЪН

„Всичко *може* да е различно — каза Кару на Зири точно преди началото на военния съвет. — В това е целият смисъл.“

Мигар точно в *това* беше целият смисъл? Един свят, в който Кару ще може да е със своя любовник? Забелязвайки погледа, който си размениха двамата с Акива в пещерата, Зири вече се питаше дали заради това беше пожертвал своя собствен живот.

„За всички нас“, беше казала тя.

И за него ли? Какво би могло да се промени за него? Все някой ден ще се освободи от това тяло, независимо дали ще бъде възкресен, или ще изчезне завинаги. Рано или късно, това чака всекиго.

Видя как Акива си тръгва и не се учуди, когато малко след това и Кару стана да си ходи. Макар и поотделно и през срещуположни изходи, той не се съмняваше, че двамата скоро ще се намерят. Пак се върна в спомените си към бала на Войнолюбеца преди толкова много години и към онова, което видя тогава. Макар да беше още момче, всичко му стана ясно като бял ден: как виещото се тяло на танцуващата Мадригал *отбягваше* тялото на Вълка, но беше привлечено от странника. И макар че сложната верига от връзки и закономерности в света на възрастните тогава още беше загадка за него, той долови същината — неговия първи, подобен на ароматен полъх, екзотичен, опияняващ... уплах.

Интригите на възрастните вече не бяха загадка за него. Затова пък все още бяха опияняващи и плашещи и докато наблюдаваше как Кару и Акива се изнизват един подир друг, Зири отново се почувства като малко момче. Самотно. Забравено.

Сигурно винаги щеше да се чувства така, когато е до нея, независимо на каква възраст са и какви тела обитават.

На входа — там, откъдето си тръгна Кару — се появи някаква фигура; за миг си помисли, че тя се връща, но не излезе прав. Това беше Лиссет.

До този момент Зири не беше забелязал липсата на жената ная и първото му полуосъзнато чувство беше на разочарование — от самия себе си. Истинският Вълк щеше отдавна да е усетил, ако някой от неговите войници отсъства. Това чувство обаче бързо се разсея, когато забеляза изражението на Лиссет. Нейното лице в най-добрия случай имаше неприятен вид — широко, с груби черти и ограничен запас отблъскващи изражения, които варираха от лукавство до злоба, но сега тя му се видя... като покосена.

Ноздрите ѝ бяха побелели и потръпваха, а устните представляваха безкръвна гънка. Очите не гледаха с обичайното коварство, бяха станали някак уязвими, а в стойката на раменете и вирнатата тъпа брадичка имаше някакво каменно достойнство. Тя му кимна рязко и той стана, обзет от любопитство, тръгна към нея.

Ниск, другият ная, забеляза всичко и дойде при тях на входа.

— Какво има? — попита Зири.

Думите ѝ прозвучаха някак... измъчено. Звучеше... обидена.

— Сър, сторила ли съм нещо, с което да ви разгневя?

Да, щеше му се да ѝ отговори. *Каквото се сетиш*. Но макар да вярваше, че тъкмо тя е клетвопрестъпникът, насочил хамсите си срещу извънбрачните, тя го отрече, а и той не разполагаше с доказателства.

— Поне доколкото ми е известно — не — отвърна. — За какво става дума?

— Тази задача трябваше да бъде възложена на мен. Отдавна я чакам, пък и имам много по-голям тактически опит. По силна съм, а иска ли се хитрост, нямам равна. Но изобщо да не ми кажете какво сте намислили...

— Какво съм...? Войнико, за какво говориш?

Лиссет примигна, премести поглед от него към Ниск и обратно.

— За атаката срещу серафимите, сър. Вече е в ход.

Дали пребледня? Забелязаха ли, че губи цвят? Това беше погрешна реакция. Сега трябваше да е обзет от хладна ярост, да е оголил зъби, щом разбра, че войниците действат на своя глава точно в този момент.

— Не съм планирал такова нещо — каза и видя как лицето ѝ се промени. Покрусата се изпари. Щом разбра, че той не я е пренебрегнал, тя отново възвърна предишната си злост.

— Води ме там — заповяда той.

— Тъй вярно, сър — отвърна тя отсечено, обърна се и със змийска грациозност ги поведе. Зири я следваше, а Ниск вървеше подир него.

Кой може да бъде, питаше се Зири. Лиссет с нейната отровна язвителност щеше да е сред първите заподозрени за метеж. Тя ли беше? Или е капан?

Може и така да е. Въпреки това нямаше друг избор, освен да я следва. Чак сега му хрумна, че трябваше да извика Тен, и му се стори странно, че вълчицата не го последва, без да чака неговата заповед.

Спуснаха се по един от многото коридори в пещерата, които се виеха към дълбините, подминаха всички познати пътеки, слизайки все по-надолу и по-надолу. Щом завиеха с факлите иззад някой ъгъл, големи безцветни насекоми се пръскаха на рояци пред тях, необяснимо как успявайки да се натъпчат в пукнатините по скалите. Скалните коридори бяха просмукани с тежкия влажен дъх на минерали, който притъпяваше сетивата също като музиката на вятъра; колкото повече напредваха обаче, в него взеха да се просмукват нови ухания, чиито следи ги мамеха в мрака. Животински мирис, мускусен и плътен. Химери, цяла група. И дъх на овъглено месо, смесен с острата миризма на опърлена козина, която накара стомахът на Зири да се сгърчи от лошо предчувствие. Всяка химера, участвала в битка срещу серафимите, познаваше острия мирис на горящ труп.

В това тяло нюхът на Зири беше станал много по силен, но той все още се учеше да разчита информацията, която му се предоставяше, и да прави разлика между многото видове смрад по света. Както и между неговите благоухания. Съдейки от опита си през тези няколко дни, лошите миризми преобладаваха, но пък хубавите бяха още по-хубави, отколкото предполагаше.

Ето че и сега усещаше една от тях, която се преплиташе като златна нишка в бродерията на гоблен, тънка като косъм, но отчетлива като звънче. *Подправка,* помисли си той. Такава, която хем изгаря езика, хем оставя във вкуса някакво чувство за непорочност.

Който и да беше това — серафим без съмнение — неговото присъствие не можеше да бъде заличено от завладяващата миризма на мускус на химерите. Зири усети някакво напрежение в основата на черепа. Заплаха. Това беше заплаха.

Какво — или кого — щеше да намери там?

* * *

Кару се придвижваше невидима из коридорите в дома на своите предци. Вече беше преминала от територията на химерите в тези на серафимите. Нямаше представа къде да търси Акива, но предполагаше, че той ще ѝ помогне да го намери. Ако наистина правилно беше разтълкувала жеста му, че иска да го открие.

По тялото ѝ премина трепет. Дано да се окаже права.

Колкото повече приближаваше преддверието на пещерите, толкова по-студени ставаха коридорите и скоро забеляза как дъхът ѝ се превръща в пара. Още един серафим, покрай когото трябваше да се промъкне — Елион, си беше позволил да даде воля на изтощението и отчаянието си, защото мислеше, че никой не го вижда — затова съдържаше дъха си, докато той не остана далече назад, иначе облачетата пара щяха да я издадат.

Други серафими нямаше; всички останаха зад гърба ѝ. Напред беше само Акива.

Открехната врата и ето го и него. Чакаше.

За миг Кару се вцепени. Сега се намираше толкова близо до него — за първи път двамата бяха насаме, откакто... откако всъщност? От деня, в който *той* дойде невидим при *нея* край реката в Мароко и ѝ предаде кандилницата, където се съхраняваше душата на Исса. Тогава тя му наговори ужасни неща — като за начало, че никога повече няма да му вярва, което си беше чиста лъжа — но още не си беше върнала думите назад.

Все още невидима, тя мина през вратата и го видя да вдига глава, усетил присъствието ѝ. Косъмчетата на врата ѝ настръхнаха, когато търсещият му поглед мина през нея, макар да не можеше да я види. Той беше толкова красив и толкова напрегнат. Усети топлината, която се излъчваше от него.

Усети копнежа, който се излъчваше от него.

— Кару? — прошепна той много тихо.

Тя затвори вратата след себе си и развали заклинанието.

* * *

Почувства същинско облекчение, че пак може да отрици дълго сдържаната ярост. Макар и на колене, прималяла от постоянното облъчване на близко разположените хамси, Лираз все още не беше изгубила способността да разсъждава: безстрастно и без да тържествува осъзна, че светът отново си е дошъл на мястото. Ето защо зверовете я бяха изолирали, докато лагеруваха под открито небе, въпреки че остана с тях по своя воля. Защото са печелели време.

Те бяха четирима. Трима стояха с насочени хамси, омаломощавайки я с магията си. Четвъртият беше вдигнал голяма двуостра брадва.

Без да се броят, разбира се, трите трупа, проснати между тях — толкова пресни, че сърцата им още не бяха го разбрали и кръвта бликаше от артериалните рани като вода от фонтан.

— Това не трябваше да го правиш — каза водачът на малката група убийци и прекрачи през труповете на загиналите си другари с решителна вълча усмивка.

Тен.

Лираз не разбираше защо трябва да се изненадва, че нейният нападател е вълчицата лейтенант на Тиаго, но наистина беше стъписана. Мигар повярва, че Белия вълк е станал почтен? Ама че глупачка. Зачуди се къде ли може да е той сега и защо отсъства от веселбата.

— Ако щеш вярвай — провлачи Тен, — но нямаме намерение да те убиваме.

— Предпочитам да не го вземам за чиста монета. — Те я бяха причакали в тъмното и Лираз не се съмняваше, че животът ѝ виси на косъм.

— Твое право, но наистина е така. Просто искаме да поиграем твоята игра.

Отначало Лираз не схвана за какво говори тя. Трудно ѝ беше да съобразява при тези последователни залпове магия, но най-накрая проумя. Нейната игра на кой-кой-е. *Кой от нас кого от вас е убил в предишните му тела.* Стомахът ѝ се сви още по-силно, и то не само заради хамсите. Ама, разбира се, помисли си. Не знаеше ли, че точно така ще стане? Толкова по-зле за нея, че измисли игра, в която нямаше нищо забавно.

— Само не ми казвай, че веднъж вече съм те убивала — каза. — Или не е било само веднъж?

— И веднъж ми стигаше — отвърна Тен.

— И сега какво — очакваш извинение?

Тен се разсмя. Зъбите ѝ лъснаха.

— Налага се. Определено трябва да го направиш. Но тъй като не мога да си представя как се извиняваш, просто ще ти отнема трофеите. Нищо чудно да живееш още дълго и щастливо без тях. Е, може и да не стане, но това вече си е твоя работа.

Говореше за ръцете ѝ. Канеха се да я лишат от ръцете ѝ. Е, ще им се наложи доста да се постараят.

— Ами давай тогава — каза насмешливо през зъби Лираз.

— За никъде не бързаме — гласеше отговорът на Тен.

Те определено не бързаха. Но изложена на магията на техните хамси, Лираз губеше сили с всяка следваща секунда — точно в това беше проблемът. Проклети дяволски очи. В това се състоеше подлият им план: първо да я омаломощят, а после да я съсекат.

Отначало не го бяха планирали така, но след като трима техни бяха покосени само за минута, наложи се да размислят.

Три трупа. Нелепа кръвопролитна загуба. Само при вида им на Лираз ѝ се прищя да закрепси. *Защо ме принудихте да направя това?*

Тен я доближи. От двете ѝ страни вървяха двама драконди — гущероподобни с богато надиплена люспеста плът около врата като някаква гротескна яка на кралски придворни. Приближаваха с протегнати ръце и дланите им изстрелваха залпове страдание в основата на черепа на Лираз; трябваше да напегне всички сили, за да не позволи треморът да я обхване цялата. Даваше си сметка, че няма да удържи още дълго. Скоро магията ще я принуди да се тресе като паралитик.

Безсилието я вбесяваше, унижаваше и ужасяваше. *Сега*, каза си. *Ако* изобщо има шанс да се отърве, трябваше да действа сега. Магията на трите чифта хамси пулсираше в нея със силата на ковашки чукове.

През болката проблесна една-единствена ясна мисъл: *моите ръце също са оръжия.*

Тя се изсмя.

Тен блокира удара, сграбчвайки я за китката; магията *пропищя* в Лираз, разнасяйки от мястото на досега: немощ в мускулите, костите,

плътта, ума. Неумолима. Предизвиквайки пристъпи на тремор. Нажежена до бяло. Слабост, преминаваща през нея като вятър. Звездни богове. Лираз усещаше как жива я яде отвътре, как скоро ще я превърне в пепел или направо нищо няма да остави от нея.

Тен продължаваше да я стиска за едната китка, но свободната ѝ ръка направи каквото трябва. Опря длан о гърдите на Тен, изкрещя в отговор — нечленоразделен рев право в лицето на химерата... и огънят лумна. Задимя.

Овъгли.

Рядката козина по гърдите на вълчицата пламна. Миризмата дойде незабавно — беше гъста и върна Лираз обратно при погребалните клади в Лораменди. Едва не загуби концентрация, но някак успя да се овладее, за да задържи ръката си, която прогори козината и стигна плътта.

Устата на Тен се раззина и тя нададе вой, който не отстъпваше на рева на Лираз. Сега се гледаха очи в очи, опрели длан о плът, крещейки от ярост и болка в лицето на другата, докато нечий ръце не сграбчиха Лираз и не я откъснаха; запратиха я с такава сила срещу каменната стена, че ѝ причерня, накрая се озова просната по гръб, едва поемайки си въздух.

Повече нямаше никакъв шанс.

Ту се съвземаше, ту пак потъваше в мрак, усещайки първо хватката на ръцете, още преди да зърне лицата над себе си — двамата драконди. Устите им бяха раззинати и съскаха, тъмночервени и вонящи; отново я вдигнаха на крака, а тънката тъкан на ръкавите ѝ не беше никаква преграда срещу досега на дланите им о нейната плът.

Нейната татуирана плът, нейният таен ужасяващ рабош.

Отново се озова очи в очи с Тен. Вълчицата вече не се хилеше озъбено насреща; сега кипеше от омраза — дивата ѝ муцуна беше сбърчена и оголваше зъбите в зловна гримаса, непостижима за нито едно човешко същество или серафим.

— Играта още не е свършила — каза тя. — Досега само аз печеля, но не ти ли дам шанс, няма да е никаква игра, нали? Аз те помня, ангеле, *ти* обаче помниш ли ме?

Лираз не я помнеше. Всичките убийства, белязани по ръцете ѝ с нажежен нож и сажди от лагерния огън, в най-добрия случай бяха само размазани петна в нейните спомени, а сега случаят не беше от най-

добрите. Колко ли вълчеподобни химери беше изклала през живота си? Само звездните богове знаеха това.

— Не съм казвала, че ме бива в тая игра — задави се тя.

— Ще ти подсказва — каза Тен.

Произнесе една-единствена дума, по-скоро я изръмжа с омраза. Това беше името на място.

— *Савват*.

Думата отвори рана в паметта на Лираз и от нея рiekна кръв. Савват. Това беше преди много време, но тя още го помнеше — както селцето, така и точно какво се случи край него. Просто го беше скрила от себе си, също като откъснатата страница. Само дето ако *наистина* беше откъснатата страница, досега да я е изгорила.

Спомените обаче не можеш да изгориш.

Спомняше си какво беше причинила толкова отдавна на един умиращ враг и как братята ѝ я гледаха след това. Много дълго време след това.

— Ти ли си това? — чу се да пита прегракнало. Нямаше намерение да говори. Слабостта, причинена от магията, я караше да говори. Защитните ѝ сили съвсем бяха отслабнали. И... това беше Савват. Дори по-голяма част от стотиците скверни убийства на химери, извършени от Лираз, да бяха оставили само неясно петно в паметта ѝ, това не беше от тях и една проста дума — Савват — отново изкара всичко на бял свят.

Нещо обаче не пасваше.

— Това *не беше* ти — каза Лираз, тръскайки глава, за да проясни ума си. — Онзи воин беше...

С вид на лисица, канеше се да каже, но Тен я прекъсна.

— Онзи воин бях аз. Знаеш ли, тогава умрях за първи път. Ти оскверни рожденото ми тяло, а това тук, естествено, е само съсъд. *Ние* печелим твоята игра, ангеле. Как би могла да разбереш кои сме само по външния ни вид? Нямах шанс.

— Права си — съгласи се Лираз и спомените ѝ се завъртяха като в калейдоскоп от матово стъкло — пенещи се, разбунени.

— Предлагам ти нова игра — присмехулно продължи Тен. — Ако спечелиш, ще останеш с ръце. Само трябва да ми кажеш за кого е всяка от татуираните по ръцете ти черти.

В този момент Лираз си представи как казва на Хазаел, че е намерила решение на пъзела от натрапчиво повтарящия се сън. *Как може да отсечеш и двете си ръце?*

Лесно. Дай брадва на някоя химера.

Защото нямаше как да спечели тази игра.

Тен погледна огромния звяр с брадвата и му даде знак да приближи, после нареди на дракондите: „Запретнете й ръкавите!“.

Те се подчиниха и Лираз усети как стомахът ѝ се свива пред техните погледи — Тен буквално *се сгърчи* при вида на всичките ѝ рабоши — после обаче дракондите я сграбчиха за ръцете и всичко потъна в мрак, сякаш я затрупа лавина от пепел. Четири хамси долепени о незащитената ѝ плът. Това беше по-скоро милост. Лираз надникна в нищото, в каквото скоро щеше да се превърне. Надвеси се към него. Нито един серафим не би могъл да понесе това изпитание. Сигурно щеше да пропусне дори собствената си смърт, но това в края на краищата не беше чак толкова лошо...

После ѝ се проясни.

Значи никаква милост. Тен явно беше заповядала на дракондите да я поддържат в съзнание, защото лавината отмина и Лираз се озова почти опряла нос о прогорената кожа с формата на собствената ѝ длан върху гърдите на вълчицата. Надигналият се на мястото черен мехур се беше пробил и сълзеше, а обелената овъглена кожа разкриваше червено сурово месо отдолу. Отвратително.

— Хайде, давай — заповяда Тен, кипяща от злост. — Ще те улесня. Започни отзад напред. Сигурно си спомняш поне последните.

Шепотът на Лираз прозвуча сърцераздирателно.

— Не искам да играя твоята игра — каза. Нещо вътре в нея се беше пречупило. Сърцето ѝ беше отпуснато като безпомощно детско юмруче. Искаше да бъде спасена. Искаше да е в безопасност.

— Не ме е грижа ти какво искаш. Освен това залогът се промени. Ако спечелиш, ще накарам Парк да направи чист разрез. Загубиш ли...

— Тя оголи и щракна дългите си жълти зъби в недвусмислена гримаса, която не оставяйте никакво съмнение за какво говори. — Не толкова чист — довърши. — За по-голяма веселба. — Сграбчи ръцете на Лираз и я принуди да ги изпъне. — Нека започнем с *мен*. Коя от тези резки съм аз, сладко ангелче? Коя е моята?

— Нито една — задъха се Лираз.

— Лъжкия!

Това обаче беше самата истина. Ако убийствата от Савват бяха татуирани върху кожата ѝ, щяха да са някъде по пръстите — толкова отдавна се случи. Но тогава Хазаел умишлено задържа комплекта с пособия за татуиране и я изгледа — поглед твърде продължителен и безжизнен за Хаз, сякаш със стореното в този ден тя беше променила не само себе си, но и него — после го прибра обратно във войнишката си торба и ѝ обърна гръб.

Лираз беше чула да казват, че има едно-единствено чувство, способно да възкреси в спомените ти определен момент от миналото с яркостта и силата на оригинала — това чувство било неподвластно на времето и можело да те пренесе години назад, независимо колко са те, връщайки ти чистото и не повехнало преживяване, сякаш отново изживяваш мига. Това чувство не било любовта — не че Лираз имаше някакъв опит с нея — нито омразата, гневът, щастието, нито дори скръбта. Спомените за всички тези чувства били само ехо на истинското преживяване.

А срамът. Срамът не избледнявал с годините и Лираз едва сега осъзна, че в него се коренят всички нейни останали чувства — нейната горчива, съсирената „нормалност“ — и че душата ѝ е като отровена почва, в която не може да поникне нищо добро.

Не мога да си представя как се извиняваш, беше казала преди малко Тен и имаше право, но Лираз мислеше, че вече е способна да го направи. Ще се извини за Савват. Стига да успее да извади глас от себе си. Стига той да не излиза от нея ту висок, ту нисък и да не прилича ту на смях, ту на — ако не ставаше дума за Лираз, за която това бе немислимо — ридание.

Всъщност беше и двете. Щеше да загуби ръцете си, независимо дали разрезът е чист, или не, и ето че я връхлетя смехът: той беше ужасяващ, той беше садистичен, но също така беше и — буквално — сбъднат сън.

ПО-БЛИЗО И ПО-ОСЕЗАЕМО

Отначало не се виждаше никой.

После се появи усещането за нея, което Акива не можеше да определи точно. Просто знаеше, че вече не е сам.

После вратата скръцна и се затвори и въздухът я роди от себе си. Кратко просветване и Кару вече стоеше пред него като сбъднато желание.

Недей да се надяваш, напомни си той. Не знаеш за какво е дошла. Но само от нейната близост отново почувства кожата си жива, а ръцете му, тези негови ръце, имаха свои собствени спомени — коприна и ритъм и трепет — както и своя собствена воля. Той сплете пръсти зад гърба си, за да ги удържи да не посегнат към нея — за такова нещо, разбира се, и дума не можеше да става. Само защото отвърна на погледа му в пещерата — *начинът*, по който го погледна, възразяваше той сам на себе си, беше все едно вече няма сили да се въздържа — не значи, че търси от него нещо повече от временно примирие.

— Здравей — каза тя. Сведе поглед към пода, а по страните ѝ плъзна руменина и битката на Акива с надеждата беше окончателно изгубена.

Тя поруменя. А щом като поруменява...

Звездни богове, толкова е красива.

— Здравей — отвърна той, издълбоко и дрезгаво, и неговата надежда надмина сама себе си. *Кажу го пак*, помоли я той наум. Повтори ли го, значи може би помни храма на Елай, когато свалиха карнавалните си маски и за първи път след битката при Булфинч видяха лицето на другия.

Здравей, си бяха казали и тогава като прошепнато заклинание. *Здравей*, като дадено обещание. *Здравей*, дъх в дъх.

Последен дъх преди първата им целувка.

— Хъм — промърмори тя сега, стрелкайки очи да срещне погледа му, после пак ги отклони и се изчерви още по-гъсто. —

Здрасти.

Почти налучка, помисли си Акива и усети да го обзема някакъв плах душевен подем, докато я наблюдаваше как прави крачка след крачка из помещението, което си беше избрал. Сега бяха сами, най-после. Можеха да говорят, без да са под непрекъснатия надзор на другарите си. Самото ѝ присъствие тук вече значеше нещо. А след светкавицата на оня поглед, който си размениха в пещерата, той не можеше да не се надява, че означава... всичко.

Като си позволи тази надежда, той все едно увисна над някаква бездна, а краят на въжетото, което го крепеше, беше в нейните ръце. Тя можеше да го унищожи, стига да поиска.

Кару се огледа, макар да нямаше кой знае какво за гледане. Стаята беше малка и съвсем гола, с изключение на дългата каменна маса в средата и няколко скални издатини с поставени върху тях много стари свещи. Масата трябва да е по-особена, предположи Акива, защото беше оформена много по-прецизно от останалите скални повърхности. Гладко полирана и с острите ръбове — рядкост в този свят на заоблени форми.

— Помня тази стая — проговори Кару с далечен глас. — Тук подготвяха мъртвите за погребение.

В това имаше нещо смътно обезпокоително. Акива беше лежал унесен тук с часове, пренесен навътре в селенията на своята болка. Лежал е като труп на мястото, където преди него бяха лежали толкова много трупове.

— Не знаех — отвърна, надявайки се, че присъствието му не осквернява това място.

Тя прокара пръсти по каменния плот. Стоеше с гръб към него и той наблюдаваше как раменете ѝ се повдигат и спускат, докато диша. Косата ѝ се спускаше по гърба на плитка, синя като сърцето на пламък. Не беше гладко сресана. Късите косъмчета по тила стърчаха свободно на снопчета, същински пух. По-дългите сини свободни кичури бяха захванати зад ушите, само един от тях се къдреше на бузата.

Акива усети във върховете на пръстите си порив да го прибере зад ухото. Да го приглади назад и да задържи ръката си така, за да усети топлината на врата ѝ.

— Ние се подкокоросвахме един друг кой ще дойде да легне тук — каза Кару. — Като деца имам предвид. — Тя бавно направи кръг

около масата и застана с лице към него от срещуположната страна, така че каменният плот да служи като бариера помежду им. После вдигна поглед към тавана. Той беше висок, конусовиден и с отвор по средата като комин. — Това е за душите — обясни му тя. — За да излязат на свобода в небето, а да не останат затворени в планината. Разправяха, че ако заспиш на това място, душата ти ще помисли, че си умрял и ще те напусне. — Акива първо усети усмивката по гласа и чак тогава видя беглото мъждукане по лицето ѝ, летливо и гальовно. — Затова веднъж се престорих тук на заспала, после взех да се държа така, все едно съм загубила душата си и накарах всички деца да я търсят заедно с мен. Цял ден, по всички баири наоколо. — Тя едва сега позволи на усмивката да се покаже лека-полека, неотразима. — Улових един въздушен елементал^[1] и се престорих, че *това* е душата ми. Бедното създание. Ама че варварче съм била.

Лицето ѝ, това нейно лице. Акива си даде сметка, че за него то все още е неизследвана територия, а усмихнатото я правеше да изглежда почти като непознатата.

Ако познаваше Мадригал от нощите на един цял месец, то Кару познаваше от... две нощи? Или всъщност една, по-голямата част от която беше проспал, плюс още два дни, съставени от откъслечни парчета. През всичките им срещи оттогава насетне виждаше в нея единствено ярост, опустошение, страх.

Това тук беше нещо съвсем различно. Усмихнеше ли се, тя засияваше като лунен камък.

Мисълта, че всъщност изобщо не я познава, го порази като ударна вълна. Не беше само лицето. Той продължаваше да мисли за нея като за Мадригал, но в друго тяло, а тя беше много повече от това. Откакто я познаваше, тя беше изживяла още един, съвсем друг живот — при това в напълно различен свят. Доколко я беше променило това? Той нямаше как да знае.

Но би могъл да разбере.

Болката от силния копнеж се отвори като дупка наред гърдите му. В нито един от световите нямаше нещо, което да желае по-силно — всичко да започне пак от самото начало и той отново да се влюби в Кару.

— Хубав ден беше — продължи тя, все още зареяна в отдавнашните си спомени.

— Какво беше да загубиш душата си? — попита Акива. Намерението му беше с този въпрос да я разведри, но щом се чу да го задава, си помисли: *кой може да знае това по-добре от мен?*

Ти предаде всичко, в което вярваше. Превърна скръбта си в отмъщение. Убиваше и ще продължаваш да убиваш, докато не остане жива душа.

Явно изражението му издаде какво мисли, защото усмивката на Кару се скри. Тя мълча дълго, гледайки го право в очите. Акива имаше още много какво да научи и за очите ѝ. Очите на Мадригал бяха ласкаво кафяви. Лято и пръст. На Кару бяха черни. Тъмни като нощно небе и звездно ярки, а когато го гледаше като сега, пронизително, сякаш бяха само зеници. Мощни. Лишаващи от твърдост и сила.

— Мога да ти кажа какво е да си *върнеш* душата — каза тя и той разбра, че вече не говори за старата детска игра. — Спасяваш живота на другите — продължи тя. — И пак си позволяваш да мечтаеш. — Гласът ѝ стихна до шепот. — Прощаваш.

Тишина. Сдържан дъх. Биещи сърца. Мигар... мигар тя говореше за него? Акива почувства как светът се опитва да го тласне напред; за да да приближи до нея — по-близо и по-осезаемо — сякаш това е единственото възможно състояние на покой и всички останали действия и движения са били предназначени да го постигнат.

Тя сведе поглед, станала отново боязлива.

— Но ти го знаеш по-добре от мен. Аз съм още в началото.

— Ти? Та ти никога не си губила душата си.

— Изгубих нещо. Докато ти си спасявал химери, аз създавах чудовища по нареждане на Тиаго. Не си давах сметка какво върша. То беше същото — като онова, което ненавиждах *ти* да правиш — но тогава не го разбирах...

— Това е скръб — каза Акива. — Ярост. Те ни карат да вършим неща, които ненавиждаме. — *А аз бях нещо, което ти ненавиждаше*, помисли си той. *Все още ли е така?* — Това е първопричината за всичко, което си причиняват нашите два народа още от самото начало. И точно това прави мира да изглежда невъзможен. Как може да виниш някого, който жадува да убие убицеца на любимите си същества? Как може да виниш някого за стореното в пристъп на мъка? — В момента, в който го произнесе, Акива си даде сметка, че казаното звучи като оправдание за неговото собствено спускане по спиралата на

озлоблението и мъката и за ужасяващите последици, които то донесе на нейния народ. Обзе го срам. — Не исках да кажа... Не говорех за себе си. Знам, Кару, че за стореното никога няма да мога да се изкупя.

— Наистина ли го мислиш? — попита тя. Погледът ѝ беше остър, сякаш се опитваше да прозре истината в неговия срам.

Наистина ли го мислеше? Или, принуден от непосилното чувство за вина, беше готов да признае, че се надява някой ден *някак* да може да я изкупи? Как един ден ще може с ръка на сърцето да каже, че стореното от него добро е повече от злото и че животът му на този свят е допринесъл нещо повече за неговото добруване, отколкото ако изобщо не се беше раждал. Това ли беше изкуплението — накланянето на везните в залеза на живота?

Ако е така, тогава може и да е постижимо. Постижимо беше дори за Акива, ако живее още дълги години и непрекъснато се опитва да спаси повече животи от тези, които беше погубил.

Но изправен пред острия въпрос на Кару, той си даде сметка, че всъщност не го вярва.

— Да — отвърна той. — Наистина. Не може да изкупиш отнемането на нечий живот като спасиш друг. Това какво ще промени за мъртвите?

— Мъртвите — повтори тя. — А между нас има много мъртъвци, но ако се съди по нашите постъпки, някой би рекъл, че тези трупове са окачени като топузи на глезените ни, а не са освободени души, пуснати на воля сред природните стихии. — Тя вдигна очи към комина над тях, сякаш си представяше душите, минали през него навремето. — Те са си отишли и повече не могат да бъдат уязвени, ние обаче влачим навсякъде спомена за тях и си причиняваме зло в тяхно име, като че те това са искали — да ги отмъстим. Не мога да говоря от името на всички мъртви, но знам едно — не това исках от теб, когато умрях. Сигурна съм, че и Бримстоун не е искал това за мен, нито за Ерец. — Погледът ѝ беше все така остър, пронизителен, ноктюрно черен. Звучеше като ответно обвинение — естествено, тя е искала той да продължи и занапред тяхната обща мечта, а не да търси начин да унищожи народа ѝ, ето защо, когато каза „Акива, така и не ти благодарих, че ми донесе душата на Исса. Аз... съжалявам за онова, което ти наговорих тогава...“, това го ужаси. Стъписа го самата мисъл *тя* да се извинява на *него*.

— Не. — Той преглътна мъчително. — Не си казала нищо, което да не съм заслужил. Или пък по-лошо.

Това в очите ѝ жалост ли беше? Или пък раздразнение?

— Все така ли отказваш да простиш? — попита тя.

Той поклати глава.

— Не правя нищо заради самия себе си, Кару, нито пък с надежда за мен — нито за прошка, нито за друго.

Но изправен пред този черноок изпитателен поглед, беше принуден да се запита: *така ли е наистина?*

И беше, и не беше. Колкото и да се стараеше да не се поддава на надеждата, тя все изскачаше отнякъде, отказваше да изчезне. Надеждата беше също толкова неподвластна на неговата воля, колкото и гайдуницата на вятъра. Но дали тя беше причина за всичко, което върши? Разчиташе ли на отплата? Не. Дори да знаеше със сигурност, че Кару никога няма да му прости и никога повече няма да го обикне, пак щеше да прави всичко по силите си — а явно и отвъд силите си, ако е завладян от светлината на *сиритхар* — за да съгради отново този свят заради нея.

Дори ако трябва да се оттегли и да гледа отстрани как тя върви през този свят рамо до рамо с Белия вълк?

Дори тогава.

Но... той не *знаеше* с абсолютна сигурност, че няма никаква надежда. Не още.

* * *

Аз ти прощavam. Аз те обичам. Аз те искам заедно с всичко останало. Мечтата, мирът, ти.

Това желяеше да му каже Кару и това желяеше да чуе в отговор. Не искаше да научи, че Акива е загубил всяка надежда да си я върне и вече не общата им мечта го води напред — а тази мечта не се изчерпваше единствено с мира; тя включваше и тях двамата в него, заедно. Мигар беше използвал мечтата им само за съчки, с които да разпали огън? Ами *тя*? Дали пламъците вече бяха погълнали и мечтата?

— Вярвам ти — каза тя. Без никаква надежда за себе си. Това беше величаво, това беше мрачно и не от такова поощрение се нуждаеха неизречените ѝ думи. Сега тежаха вътре в нея и не искаха да се откъснат. И как може да повериш на въздуха нещо като „Аз те обичам“? За него трябваша очакващи ръце, които да го приласкаят. Защото неопитното и неизречено „Аз те обичам“ на Кару имаше нужда от тях. След като месеци наред е било смазвано от нейната ярост и лишавано от естествената си форма, тя не можеше сега да го изтърси просто ей така, нито да вземе лицето на Акива в шепите си и да го целуне.

Целувка. Сега *това* ѝ се виждаше безкрайно далечно.

Очите ѝ отново подхванаха своя плах танц, стрелкайки се от време на време към него. Бегъл поглед към лицето му, после отново свеждане към каменната маса или към собствените ѝ ръце с неговия образ, отпечатан в съзнанието ѝ. Златистата кожа на Акива, пълните му устни, неговото напрегнато, обсебено изражение и... *безприютните* му очи. В пещерата погледът на тези очи се беше пресегнал за нея като слънчев лъч. Сега те отбягваха нейните, сдържани и предпазливи. Кару искаше отново да почувства слънцето. Но когато най-накрая вдигна поглед от неспокойните си ръце, забеляза, че Акива стои вторачен в каменната маса.

Ако някой видеше отстрани как двамата са се втренчили в масата между тях, сигурно би решил, че тя е някакво чудо на занаятчийското изкуство.

Всъщност тя не беше дошла да каже само „Аз те обичам“. Затова си пое дълбоко въздух и продължи нататък.

* * *

— Трябва да ти кажа нещо.

Акива отново вдигна очи. Изведнъж нещо в тона на Кару го накара да застане нащрек. Колебанието ѝ, внезапно секналият глас. И вече не се налагаше да се пази от надеждата. Тя сама го изостави.

Какво ли се кани да му каже?

Може би, че вече е с Вълка? Или че съюзът е бил грешка? Химерите си тръгват? Той никога повече няма да я види?

Искаше му се да изтърси *Аз също имам нещо да ти казвам* и да ѝ попречи да говори. Искаше да ѝ разкаже за постигнатата от него нова магия, макар и още неовладяна, да я помоли да му помогне за нея. На това се надяваше, ако тя все пак дойде при него. Искаше да ѝ разкрие, че имат шанс — техните две армии, не те двамата.

Всичко се промени. Всичко може да бъде променено от тези, които имат непоколебима воля.

Дори световете. Може би.

— Става дума за Тиаго — каза тя и той почувства студения полъх на необратимото. Разбира се, че става дума за Вълка. Разбра го още като ги видя как се смеят сведени един към друг, но част от съзнанието му упорито отричаше очевидното — това беше немислимо — а после, когато тя го погледна от срещуположния край на пещерата, *него*, се надяваше...

— Той не е този, за когото го мислиш — продължи Кару и Акива вече знаеше какво ще последва.

И се приготви да го чуе.

— Аз го убих — прошепна тя.

Я чакай.

— Какво?!

— Аз убих Тиаго. Това не е той. Искам да кажа, че това не е неговата душа. — Тя вдиша дълбоко и трескаво продължи. — Неговата душа си отиде. *Той* си отиде. Ненавистно ми е да мислиш, че аз... и той... Никога не бих му простила, или пък... — Един бърз като живак поглед и тя сякаш прочете мислите му. — Нито бих се *смяла* с него. Мирът би бил невъзможен, ако той беше още жив. Както и този съюз. — Тя категорично поклати глава. — *Никога*. Той щеше да ви убие двамата с Лираз още в казбата.

— Почакай — каза Акива, силейки се да проумее. — Почакай. — Какво всъщност му казваше тя? В думите ѝ нямаше никакъв смисъл. Вълка беше мъртъв? Вълка беше мъртъв, а онзи, който сега се разхожда наоколо и се прави на него... не е той?! Акива впи очи в Кару. От тази мисъл свят му се зави. Дори не знаеше какво да пита.

— Исках да ти го кажа и по-рано — продължи тя, — но трябваше да внимавам. Всичко още се крепи на косъм. Никой друг не знае. Само Исса и Тен... но и Тен всъщност не е Тен... Ако обаче другите химери

някак научат, всичко ще бъде загубено просто ей така. — И тя щракна с пръсти.

Акива все още се силеше да схване чутото.

— Те не биха последвали никой друг, поне в този момент — каза тя. — Това е повече от ясно. Затова имаме нужда от него. Тази армия се нуждае от него, както и нашият народ, но... ни трябва един *по-добър* Тиаго.

По-добър.

Акива си спомни своето впечатление от Вълка, с когото договаряха съюза. Интелигентен, волеви и здравомислещ точно това си помисли тогава, без дори да подозира защо е така.

Най-после всички парченца от пъзела си дойдоха на мястото и той проумя. Кару някак беше успяла да вдъхне друга душа в тялото на Вълка.

— Кой? — попита той. — Кой е това?

По лицето ѝ премина скръбна сянка.

— Зири — отвърна, но той не реагира на името. — Киринът, чийто живот си спасил — обясни.

Младият кириин, последният от племето. Значи все пак не е мъртъв, не съвсем.

— Но... как така? — попита Акива, неспособен да си представи поредицата от събития, довели дотук.

Кару замълча за миг, отнесена сякаш много надалече.

— Тиаго ме нападна — заговори след малко, посягайки към бузата си, която беше отекла и охлузена, когато Акива долетя при нея в Мароко; когато двамата с Лираз донесоха мъртвото тяло на Хазаел. Сега беше почти заздравяла. Кару сякаш имаше още много какво да разкаже, но не го направи. Стисна устни и овладя треперенето им, а Акива си припомни яростта, която го обзе, когато я видя пребита. Неговите юмруци помнеха, сърцето и вътрешностите му помнеха бездънния, изпълнен с нежност поглед, който премина между нея и Вълка оная нощ в казбата и сега всичко си дойде на мястото.

Но това изобщо не му донесе утеха.

— Той ме нападна и аз го убих — продължи тя. — После не знаех какво да правя. Ако ни откриеха, другите със сигурност щяха да ме принудят да го възкреса, а аз не бих го понесла. И дотогава едва

издържах, а какво ли щеше да е после! Представа нямам какво щях да правя... — Гласът ѝ секна.

После очите ѝ отново се проясниха, спирайки скръбния си поглед върху *него*. Колкото и да беше невероятно, тя се усмихна. Това не беше сияйното зарево на някогашната ѝ усмивка, а някакъв съвсем друг вид, бегла, внезапна и изненадана.

— Много мислих върху това — каза тя — и все не можех да проумея. Чак до този момент — как всичко сочи към теб.

— Към *мен*? — сепнато повтори той.

— Ти ми донесе и двамата — и Исса, и Зири — отвърна тя. — Ако не беше ти, сега нямаше да имам нито един съмишленик и никакъв шанс.

Ето пак, непосилното бреме на думите ѝ — на нейната благодарност — извади наяве най-дълбокия срам на Акива.

— Ако не бях аз, Кару, сега ти щеше да имаш много повече съмишленици. — *Много повече*. Колко на брой мъртъвци се съдържаха в тези думи? Цял Лораменди. Хиляди върху хиляди.

— Стига вече, Акива — извика тя, обзета от безсилие. — Заставам зад всяка своя дума, която казах за опрощението. Единствено така можем да продължим напред. Докато Вълка все още беше себе си, се опитах да го убедя, че да сее смърт не е единственият му избор. Той не ме чу. Не можеше да ме чуе. Вече беше стигнал твърде далече. Но щом започвах да споря с него, се улавях, че говоря с *твоите* думи, и знаех, че и колкото да си далече, рано или късно, ще се върнеш. И... на *мен* самата това ми помогна да се завърна.

Неговите думи? Сега обаче той стоеше безсловесен. Чутото беше толкова далече от онова, което очакваше да му каже тя, че още не можеше да си събере ума.

— Навремето каза, че от нас зависи дали и занапред ще има химери — напомни му тя. — И това не са били празни думи. Ти спаси живота на Зири. Ако не го беше направил, сега нямаше да сме тук. Ти щеше да си мъртъв, а аз... аз щях да съм Вълчата... — Тя не довърши. И ето че отново сянка на ужас помрачи погледа ѝ, оставяйки Акива да тъне в догадки над тези прости думи — *Тиаго ме нападна* — какво ли означават.

Надигналата се ярост заплашваше да го заслепи. Наложил се със сила да я потисне и да си напомни, че причината за нея вече е

премахната. Тиаго нямаше как да бъде наказан. Но тази мисъл нажежаваше още повече неговия бяс.

— Не бях до теб да те защита — каза той. — Не трябваше нито за миг да те оставям там с него...

— Аз сама се защитих — прекъсна го Кару. — Едва след това ми трябваше помощ и тогава Зири се появи, а ето че сега сме тук, всички. Точно това се опитвам да ти кажа.

Ужасът беше отминал; това сияние в погледа ѝ бяха сълзи, а извивката на устните ѝ — благодарност, и Акива се възненавидя, когато осъзна, че се пита за кого бяха това сияние и тази благодарност.

Отново пред очите му се появи онзи изпълнен с нежност поглед, който си размениха двамата с мнимия Вълк в казбата и пак си спомни как едва вчера се заливаха от смях, приведени един към друг.

Звездни богове! Досега вече да е мъртъв, ако Вълка наистина беше Вълка, но въпреки това го раздираше въпросът дали този „интелигентен, волеви и здравомислещ“ Тиаго, този храбър кирин, най-близкият съмишленик на Кару, не представлява по-голяма заплаха за неговите собствени надежди, отколкото маниакът убиец и инквизитор, какъвто беше преди. Две армии щяха всеки момент да полетят към неизвестността, а той се тревожеше кого ли *обича* Кару!

— Но това не е всичко — обади се тя. — Ти ми върна Исса и дори не си представяш какво ми донесе заедно с нея, но... Акива, това промени всичко. — Очите ѝ сияеха, а черният им гланц беше като огледало за огъня на неговите криле. — Става дума за Лораменди. Това не е... точно спасение, но поне е началото. Или може да стане, когато стигнем дотам.

А после му разказа за катедралата.

Потресът от тази новина... остави Акива без думи и заличи всичките му досегашни жалки тревоги.

Бримстоун е имал катедрала под града — Акива не я беше открил, докато обикаляше замаян из руините, защото е била заровена, а входът към нея — срутен и заличен. А в нея, о, богове, имаше души. Безброй души. Деца, жени. Душите на хиляди химери, за които все още имаше надежда и възкресение.

В Мароко Акива беше казал на Кару, че би направил всичко — би умрял със смъртта на всяка убита химера, стига това да ги върне

обратно. Тогава го изрече с мрачната увереност, че думите му са кухи и няма с какво да ги подкрепи. Но... ето че имаше.

— Нека ти помогна — откликна той веднага. — Кару... моля те. Толкова много души — не би могла да се справиш сама. — Сега тя би ли отрекла, че това е поне малко изкупление за стореното? Толкова беше близо до него, колкото дори не се е надявал. Ами ако това изкупление е чиста проява на егоизъм, защото върви заедно с онова, което най-много иска от живота? Срамът на Акива вече няма да го разкъсва отвътре. Винаги го е искал и най-добре просто да го каже на глас, а тревогите и страховете му да вървят по дяволите. Когато и да обича тя — него, Вълка или пък нито един от двамата — той ще я разбере. — Това е единственото, което искам — да съм до теб и да ти помагам. Ако ще отнеме цяла вечност, толкова по-добре — така цяла вечност ще бъде заедно с теб.

Каменната маса продължаваше да стои като бариера помежду им, но нямаше бариера, която да спре нейната усмивка. Тя беше съвсем различна и Акива си помисли, че би могъл да прекара хиляда години заедно с Кару — дано — само за да открива непрекъснато нещо ново в нейната усмивка. Тази трудно можеше да издържи — сладка като музика и тежка като сълзи. Цялото ѝ напрежение, всичките ѝ притеснения, колебанието се сляха в светлина.

В тази усмивка беше цялото ѝ сърце и то беше за него.

— Добре — отвърна. Гласът ѝ беше изтънял, но в тази дума имаше толкова сияние и тежест, че сякаш бе нещо, което може да вземе в ръце и да подържи.

Добре. Добре, защото ще ѝ помага? Или добре, защото ще е за цяла вечност?

Добре.

Ако това можеше да сложи край на всичко. Или пък да стане началото. Ако можеха още сега да отлетят заедно към Лораменди. Нека вечността започне сега. Но това, разбира се, беше невъзможно. Кару отново заговори и гласът ѝ все още беше изтънял, все така сияен и тежък, но ако нейното *добре* беше ведро и наситено със слънце, гладко като речно камъче, то следващите ѝ думи имаха бодли.

— Стига да живеем толкова дълго — каза.

[1] Духовете на стихиите, известни като елементи, са същества, развиващи се в четирите царства, или стихии - земя, въздух, огън и вода. - Б.пр. ↑

ОБРАТНОТО НА ОЦЕЛЯВАНЕ

Зири стоеше на прага. Достатъчен беше един поглед, за да схване положението.

Трима от неговите войници лежаха мъртви в краката му. Оора, Сихид, Вее. Напусто пропиляна плът, напусто пропиляна болка и още кръв, в която трябва да газим. От останалите живи Рарк беше най-едрият, огромната му брадва проблясваше в сумрака, но очите на Зири се впиха първо в Лираз. Огънят ѝ едва мъждукаше — догаряше предсмъртно — и въпреки това беше най-сияйното в помещението. Гърчеща се в конвулсии, бяла като платно, с празен поглед и сякаш изкорубена отвътре, но... се смееше? Или плачеше? Ужасяващ звук. Химери я бяха сграбчили и я държаха изправена — ръцете им едновременно я крепяха и я убиваха.

Възможно ли е един серафим да умре от съприкосновението с хамсите? Само един поглед към Лираз и Зири си отговори — да. Но явно не така се канеха да я умъртвят. Държаха ръцете и изпънати напред и Зири от пръв поглед реши, че е разбрал.

Рарк. Брадвата. Канеха се да ѝ отсекаат ръцете.

Само дето брадвата лежеше върху якото рамо на Рарк, неизползвана, и... когато всичко се навърза, истината изплува от мрака. Звук, образ, миризма. Ръмжане. Нишка слюнка, проточена от пожълтели зъби, и зловонно тържествуване. Тен.

Гледката изкара въздуха на Зири като неочакван удар в стомаха. Това беше Тен. О, Нитид, о, Елай, само това не. От всички войници под негова команда... точно неговата посестрима в измамата, неговата съзаклятница. Същата, която знаеше тайната му.

Тя беше готова за скок. Макар тялото ѝ да бе по-скоро човешко, отколкото животинско, в момента гърбът съвсем по вълчи се издигаше над снишената глава, козината по плещите ѝ беше настръхнала от ярост, а нейното ръмжене — клокочеше диво и гърлено — можеше да се *пипне* така, както се чуваше. В стаята вонеше на кръв, на изкормени

вътрешности и на пърлено; беше горещо, тясно и безизходно. Трупове, мъст и капан, от който няма излизане. И Зири разбра какво Тен — *Хаксая* — е замислила.

— Спри. — Гласът беше на Белия вълк, гладък и студен като стомана, но в него се долавяше ужас, който си беше само на Зири. Тази сцена не би ужасила Вълка, който беше разкъсвал ангели със собствените си зъби. Чак когато непосредствената заплаха отмина и Тен се извърна с лице към него, Зири се зачуди защо гледката *него самия* разтърси толкова дълбоко. Лично той никого не беше разкъсвал със собствените си зъби, но воюваше рамо до рамо с химери, които го правеха непрекъснато — с клюнове и нокти, рога и бивни, копиевидни опашки и всякакво друго оръжие, с което разполагаха. Това за тях беше въпрос на оцеляване срещу превъзхождащата мощ на серафимите.

Това тук обаче *не беше* въпрос на оцеляване. А точно обратното.

Това тук поставяше на карта всичко: както съюза, така и тяхната измама. Защото това беше Тен.

И точно защото това беше Тен, Зири стоеше окаменял и смълчан, а Рарк и дракондите един по един се обръщаха с лице към него. Ниск и Лиссет отстъпиха зад гърба му. Точно защото това беше Тен, той не знаеше какво да каже. Усещаше как *Хаксая* го приковава с поглед, надзъртайки през жълтеникавите очи на вълчицата. Не долавяше в нея страх, само лукавство и насмешливо пренебрежение.

Предизвиквам те, сякаш му казваше. Накажи ме и аз на свой ред ще те накажа. Самозванец.

Сърцето му блъскаше. Напразно се опитваше да го усмири. Всички ная, също като змиите, можеха да долавят промяната в телесната температура: Ниск и Лиссет щяха да усетят неговия смут, а Тиаго просто не знаеше що е смут. Зири се насили да запази обичайното изражение на Вълка — студено, с преценяващ поглед през полуспуснати клепачи.

— Какво означава това, лейтенант? — попита той, тихо и с убийствено спокойствие.

Главата на Рарк трепна леко от изненада, а дракондите, Уиул и Агвилал, обърнаха премрежените си с ципи очи към Тен. Явно тя им беше казала, че всичко е по заповед на генерала, в което нямаха никаква причина да се усъмнят. Нали беше дясната му ръка, най-цененият от него лейтенант.

Но не и занаяпред.

— Отмъщение — отвърна Тен, пропускайки *сър*. Това беше явно неподчинение и — той го разбра веднага — предупреждение. — Този ангел е престъпник. Виж й ръцете.

Той ги погледна и от гледката му се повдигна — както от броя на рабошите, така и от нейната болка. Не познаваше Лираз, разбира се. Красотата ѝ беше безспорна, но какво от това — повечето серафими бяха красиви. Но иначе цялата беше изтъкана от ненавист и лесно кипваше; в пълната си сила нейната ярост не отстъпваше пред тази на Тен. Той обаче я беше видял съкрушена и скърбяща, докато прегръщаше тялото на мъртвия си брат. Тогава от яростта ѝ нямаше следа, без нея тя беше само едно дълбоко наранено момиче. А имаше и друго.

За огромна негова изненада в казбата тя разпитваше за *него* — за самия него, за Зири — и то така, сякаш явно... е забелязала отсъствието му. Изненада се, че тя изобщо знае за неговото съществуване, а когато ѝ съобщи за смъртта на воина кирин, зърна — сигурен беше — някаква отсянка на тъга в погледа ѝ, която се мярна и изчезна като беглец, който бързо пак е бил заловен.

Но не заради това, естествено, забрани на войниците си да я убият или осакатят в тази затънтена пещера — имаше много по-значими и не толкова лични причини. Усети как в него се надига ярост — ледена, точно както си беше представял яростта на Вълка — съвсем навременно прикритие за неговия смут, изместен от по-важната крайна цел. Пулсът му се уравни и заби в ритъма на отмерените и тежки удари на ковашки чук.

— Пуснете я — нареди, стрелкайки Лираз с равнодушен поглед. Очите ѝ бяха подбелени под трепкащите клепачи — сигурен знак, че едва се крепи на ръба на съзнанието. Или на живота. — Или ще пукне още преди да сте успели да ми дадете обяснение.

Уиюл и Агвилал веднага я пуснаха и тя се килна към стената, но не успя да падне, защото Тен все още стискаше китките ѝ. Открито неподчинение, и то пред очите на всички. Явно беше, че го предизвиква.

— *Ние* да даваме обяснение?! — натърти тя с престорена наивност, поръбена с язвителност. — Ами вие... *сър*? — Това *сър* беше

дори по-лошо от пропуснатото, неприкрито оскърбление, което Вълка не би простил. — *Вие* ще си направите ли труд да обясните?

Чу как някой рязко си пое дъх зад гърба му — Ниск или Лиссет — стъписан от нейното неподчинение. Рарк го наблюдаваше с отпуснати в захлас бивници и на Зири не му трябваше дълго да умува каква би била реакцията на Вълка. Той беше наясно — сякаш това досега беше дремело в кръвта му — как би постъпил Вълка. Една грешна крачка и е свършено с теб. Кръвта те покрива. Кръвта, с която си отива и животът. Но какво друго му оставаше?

Съзнанието му се избистри и той осъзна кристално ясно — неестествената сила на взетото назаем тяло, злия умисъл и коварството в очите на Тен и какво ги чака, всички тях, ако тя го предаде.

Как може да е толкова глупава?!

Приличаше на изплющяване с камшик, на късче от мигновение — толкова му трябваше да я стигне. И да ѝ сграбчи главата — едната ръка на тила, другата върху муцуната.

И да ѝ прекърши врата.

Нямаше време дори да се учуди. С един-единствен звук — не точно *прищракване*, а някакво стържене, поредица *припуквания* от припламващи фойерверки — очите ѝ опустяха. Край на злонамереността, край на коварството, край на заплахата; макар да му се стори цяла вечност, докато тялото ѝ да омекне в ръцете му, сигурно не беше минала повече от секунда. Тя се стовари на пода и, падайки, най-последно пусна китките на Лираз, която също се свлече право с брадичката напред, сякаш отдавна беше изгубила ориентация кое е долу и кое — горе. Зири успя да потули трепването си при нейното болезнено съприкосновение с пода и се насили да я зареже така — едва мъждукащите ѝ криле и леките конвулсии на тялото бяха единствените признаци на живот.

Изправи се пред войниците и продължи, сякаш разговорът им изобщо не е бил прекъсван.

— Не, няма да си правя труд да се обяснявам.

Погледът му сякаш ги предизвикваше още някой да опита.

Пръв заговори Рарк.

— Сър, ние... Тен каза, че е по ваша заповед. Иначе никога не бихме...

— Вярвам ти, войнико — прекъсна го той. Рарк изглеждаше така, сякаш товар му е паднал от гърба.

Но беше рано да си отдъхнат.

— Вярвам, че е точно така. Всъщност вие наистина сте помислили, че мога да съм *толкова глупав*. — Последните думи Зири прецеди през стиснати зъби. — Само броени часове преди да влезем в отчаяна неравна битка вие сте повярвали, че съм способен да лиша армията си от нейната сила, точно когато ни е най-необходима. — Махна с ръка към труповете край вратата, които прескочи на влизане. — И че ще затрия с лека ръка тела, за които други са заплатили със собствената си болка. Ще изложа на риск всичко, което съм започнал — и за какво? Заради един ангел. Мислите ме за толкова тъп, че да проваля всичко, вместо да изчакам... само няколко часа... преди да се заема с други *хиляди* ангели, които наистина са непосредствена и съвсем реална заплаха за нас. Дали това ще ме накара да се почувствам по-добре, а?

Никой не му отговори и той бавно поклати глава с отвращение.

— Заповедта, на която сте се подчинили, противоречи на всички заповеди, които досега лично съм ви дал, и ако можехте да виждате малко по-далече от носа си, щяхте и сами да го схванете. Но не — подчинили сте се, защото самите вие сте го искали. Може би *всички* ние го желаем, но някои от нас са господари на желанията си, а други — техни роби. Аз ви мислех за по-умни.

И за да не си помисли Лиссет, че тя няма вина за случилото се, обърна се към нея.

— Не е от голямо значение, че Тен не те е включила в кроежите си, защото ти не остави никакво съмнение в мен с каква охота би се присъединила. Макар че няма да споделиш участта на своите другари, ние и двамата знаем, че се отърва по една случайност, а не защото си по-мъдра.

При споменаването на думата „участ“ Рарк, Уиюл и Агвилал се вкамениха, а Зири умишлено проточи мъчителната пауза, преди да ги отърве от мъките.

— Вие предадохте моето доверие — продължи той, — затова ви разжалвам. Отивате на бой утре и ако имате късмет да оцелеете, започвате да плащате своя десятък болка за възкресяването на

падналите си другари; ще го правите дотогава, докато не преценя, че престъплението ви е изкупено. Ясно?

— Тъй вярно, сър — извикаха всички, включително Ниск и Лиссет, и петте гласа се сляха в един.

— Тогава се махайте от очите ми и отнесете тия тримата — Оора, Сихид, Вее. — Приберете душите и се разпоредете с телата, после ме чакайте в стаята за възкресяване. И не казвайте на никого какво е станало. Ясен ли съм?

Отново му отвърна едно хорово *тъй вярно, сър*.

Зири си придаде равнодушен вид, като се постара въглчетата на извитите му устни да подсказват за неговата погнуса.

— Аз ще имам грижата за тези двете. — Тен и Лираз, едната още жива, другата мъртва. Произнесе го с мрачен тон и ги остави да си мислят каквото щат. После грубо сграбчи Тен за косматия врат, а Лираз за ръката — макар че внимаваше навития ръкав да е преграда между кожата ѝ и неговата хамса — сякаш бяха трупове, които трябва да мъкне из скалните пасажи. Двете му ръце бяха заети и нямаше как да носи факла, но тя едва ли щеше да потрябва, докато крилете на Лираз все още светеха мъждиво.

Умреше ли тя, щеше да се озове в пълен мрак.

Но това сега беше последната му грижа.

— Действайте! — озъби се той и войниците трескаво се засуетиха около труповете, подхванаха ги и ги повлякоха, оставяйки кървави дири подире си; чак когато изчезнаха, Зири охлаби хватката си около Лираз, после я повдигна леко — и предпазливо — само с една ръка. Струваше му се някак нередно и прекалено интимно да притисне тялото ѝ към своето — *не е моето*, напомни си с потръпване той — затова гледаше да поддържа някакво разстояние помежду им. Това правеше движенията му тромави и непохватни, докато вървеше към вратата, най-вече защото се стараеше да не я наранява допълнително с хамсите си.

Когато прехвърли усилията си върху Тен, за да вземе завоя, главата на Лираз клюмна и тежко опря неговата, нейното чело о неговата челюст; Зири за първи път почувства трескавата жар по кожата на серафима, после дръпна тялото ѝ от своето, вдишвайки аромата, който беше следвал още отдалече. Жилката на екзотична подправка беше съвсем ясна и като огнен език проправи път на

някакво друго благоухание, много по-недоловимо и неочаквано: най-тайният парфюм, напълно естествен аромат — не се съмняваше в това — и толкова фин, че обонянието му на кирин никога не би го доловило дори от толкова близко разстояние. Той едва се усещаше, но в загатнатото му присъствие се чувстваше мимолетната деликатност на нощен цъфтеж — не твърде сладък, съвсем с мярка, сякаш е капка роса върху пъпка на реквиемно дърво при разпукването на зората.

Зири гледаше право напред и нито сведе глава, нито се извърна да го вдиша, но въпреки това, докато крачеше в мрака, влачейки трупа подире си, и придържаше жената ангел — тя сигурно щеше да го изкорми още щом се съвземе, ако изобщо успееше да се съвземе, защото си е позволил да я докосне — този таен парфюм непрекъснато му напомняше за ноктите по лапите му, за острите кучешки зъби в устата му и за всичко онова, заради което не беше самият себе си. Сега обитаваше тялото на едно изчадие и дори вдишването на аромата на тази жена му се струваше насилие над нея, какво оставаше да я докосва с ръцете си.

Въпреки това продължаваше да я носи, продължаваше да я вдишва — *не би могъл* да не го прави — благодарейки на Нитид, богинята на живота, и на Лиссет, чиито намерения далеч не бяха толкова чисти, задето го бяха отвели при нея навреме. Само му се искаше да я беше намерил много по-рано, за да ѝ спести вредата от хамсите, която никой не знаеше колко унищожителна може да бъде. Дали Лираз ще се съвземе толкова бързо, че да отлети с останалите след няколко часа? Едва ли. Само да можеше някак да ѝ помогне...

Почти в мига, в който тази мисъл се оформи в съзнанието му, той се озова пред поредното разклонение на скалните коридори и си даде сметка къде всъщност се намира — това сякаш довършваше самата му мисъл. Ако можеше с нещо да ѝ помогне, той щеше да го направи.

Начин имаше. И той щеше да го направи.

Обърна се и пое по втория коридор, изоставяйки трупа на вълчицата при входа за термалните извори, преди да понесе Лираз към водата. Към изцеряващата вода — дали не помагаше само на охлузвания и натъртвания? Зири не знаеше това. Наложил се да подхване жената ангел с две ръце, за да я потопи във вира; щом я пушна във водата, около него настана мрак и той беше обзет от паника, че крилете ѝ са угаснали.

Но не беше това. Изпод водата заструи леко сияние; огънят ѝ беше още жив, тлееше като въглен. Той освободи тялото ѝ, сега едва го докосваше — само едната му ръка придържаше тила, за да остане лицето над повърхността — застинал в очакване, докато наблюдаваше устните и клепачите за признаци на живот. После... така недоловимо, че отначало дори не го забеляза, сиянието изпод водата взе да се усилва и когато Лираз най-сетне шавна, Зири вече различаваше не само варовиково зеленикавите отблясъци на водата и розовеещите китки от водорасли, но и руменеца по бузите на жената ангел, тъмното злато на миглите ѝ, когато трепнаха и тя бавно отвори очи. А после ги впери в него.

Спомняше си как го сряза в казбата. „Не ни запознаха“, беше казал тогава, на което тя отвърна с остър укор: „Знаеш коя съм и аз знам кой си — това стига“.

Тя обаче *не знаеше*. А на него му се искаше да ѝ каже.

— Не ни запознаха — повтори го той, когато тя осъзна, че е потопена в някакви тихи тъмни води. — Не и както се полага.

ТОРТАТА — ПО-КЪСНО

— Стига да живеем толкова дълго.

Не това искаше да каже Кару. Нищо подобно. Всъщност тя нищо не искаше да казва. Акива я гледаше откъм срещуположната страна на каменната маса с все още пълни с вечност очи и сега единственото, което искаше, бе да се покатери на каменната маса и двамата да се срещнат по средата. Всъщност кога е получавала каквото желае? Акива искаше да бъде с нея за цяла вечност? Това беше... почувства го едновременно като слънчеви зайчета и изтрещяване на гръмотевица в себе си, но то беше и като парче торта, отложено за по-късно. Като подигравка.

Довърши си вечерята и ще получиш торта.

Ако не умреш.

— Ще живеем толкова дълго — отвърна той, пламенно и уверено. — Ще преживеем и това. Ще победим и това.

— Ще ми се и аз да бях толкова сигурна — каза тя, но в главата ѝ се въртеше: *армии, ангели, портали, оръжия, война.*

— Бъди сигурна, Кару. Няма да позволя нищо да ти се случи. След всичко станало... *сега...* вече няма да те изпускам от поглед. — След кратко мълчание, сладко и срамежливо поруменял, сякаш все още не беше сигурен дали правилно е разчел мислите ѝ, или пък че това *сега* е точно онова, към което се е стремил, Акива добави: — Докато ме искаш при себе си.

— Искам себе си при теб — отвърна тя начаса. Усети двусмислието в думите си — *себе си при теб* — но не се поправи. Защото точно това мислеше. — Но не мога да бъда при теб. Не още. Защото вече е решено — отделни батальони, не помниш ли?

— Помня. Но аз също имам нещо да ти казвам. Или най-добре да ти го покажа. Мисля, че може да помогне. — Той седна върху масата, провеси крака, примъкна се към средата и я повика при себе си.

Тя го направи и усети как температурата около нея се покачва от близостта му. Повече никакви бариери помежду им. Тя подвиг крака под себе си — камъкът беше студен — и се запита за какво ли е всичко това. Едва ли е ехо на нейните желания. Той дори не посегна да я докосне, само я гледаше настоятелно и някак колебливо.

— Как мислиш, Кару, дали химерите ще се съгласят да обединим батальоните си? — попита той.

Какво?!

— Ако Тиаго им заповяда, ще го направят. Но какво значение има? Нали братята и сестрите ти ще са против. Съвсем ясно го показаха.

— Знам — отвърна той. — Заради хамсите. Защото вие притежавате оръжие, срещу което ние нямаме защита.

Тя кимна. Затова сега дланите ѝ бяха плътно опрени о каменния плот на масата; беше ѝ станало като втора природа да крие очите на хамсите в присъствието на серафима, за да го предпази от неволно нараняване; въпреки това все още имаше риск.

— Нашите ръце си остават врагове, дори ние да сключим примирие — каза тя с ведър глас, но сърцето ѝ беше натежало. Не искаше нито една част от нея да бъде враг на Акива.

— Ами ако това отпадне? — настоя той. — Мисля, че ще успея да убедя извънбрачните да се обединим. Единственото разумно решение, Кару. Ако сме един на един, Доминионът не е пречка за нас, но сега те са повече и дори да не разполагат с някое неподозирано предимство, силите ни са неравни. Химерите в батальона ни не само ще увеличат нашата сила, но и ще отслабят тяхната. В това има и психологическо предимство. Щом видят, че сме заедно, това ще ги обърка. — Той замълча. — Ето го най-силния коз на нашите две армии.

Всъщност какво целеше той?

— Може би трябваше да го кажеш на Елион и Орит — обади се тя.

— Ще им го кажа. Ако ти си съгласна и... ако проработи.

— Ако проработи ли?

Като продължаваше да я гледа все така настоятелно и колебливо, той посегна бавно и, докосвайки бегло бузата ѝ с върха на пръста си, прибра немирния кичур коса зад ухото. Този лек допир предизвика искри и припламване, но те бяха потушени от един по-дълбок и

помощен огън, когато притисна длан о бузата ѝ. Погледът му беше жив, пълен с надежда и търсещ, а докосването му приличаше на светъл шепот и... имаше вкус на торта, която Кару не можеше да опита. Това беше нещо по-жестоко от подигравка. То беше същинско мъчение. Искаше ѝ се да извърне лице и да притисне устни о дланта на Акива, после о китката му и да проследи пътя на неговия пулс чак до самия източник.

Чак до сърцето. Чак до гърдите в цялата им монолитност. Той да обвие ръце около нея, ето какво желаше, а още... движение, което е отглас на друго движение; кожа о кожа, влага о жар, дихание о стенание. О, *боже*. От докосването му съвсем оглупя. То я запрата надалече от реалния живот с неговото тътнещо *армии, ангели, портали, оръжия, война* и я отнесе право в рая, който си бяха представяли преди толкова много време — рая, който приличаше на кутия за скъпоценности, която чакаше те да я открият и да я напълнят със своето щастие.

Илюзии. Дори да стигнеха някак до „за цяла вечност“, пак нямаше да се озоват в рая, а в един опустошен от войни свят, където тепърва трябваше да се учат на толкова много неща и да се отучват от не по-малко. С толкова работа за вършене и толкова десетък болка за плащане и... и... *И торта*, хрумна на Кару една предизвикателна мисъл. Може би имаше живот и отвъд ръба. Заедно с Акива, всеки ден, в работа и болка — да, но и в любов.

Торта като начин на живот.

И тя извърна глава, и притисна устни към дланта на Акива, и усети как през него мина тръпка, и разбра, че ги дели много по-малко от една ръка разстояние. Колко лесно би било да премахне и тази дистанция и да се забрави в един малък кратковременен рай...

— Помниш ли? — попита той прегракнало. — Това е началото. — Неговото докосване се спусна надолу по бузата ѝ, после по шията и беше огън, и беше магия, които разпалиха всеки атом в тялото ѝ. Пръстите му се забавиха върху ключицата и дланта му спря да си откъдне, лека като наметка от колиброкпеперуди върху сърцето ѝ.

— Разбира се, че помня — отвърна тя, прегракнала като него.

— Тогава дай ръка. — Той посегна да я хване, когато тя му я протегна. Придърпа я към себе си, а очите на Кару се спряха върху V-образната линия на шията му, върху триъгълника на гърдите му и в

мислите си вече промъкваше ръка под дрехата, за да я долепи колкото може по-близо до неговото сърце...

Стоп.

В унеса си почувства заплахата и се овладя, свивайки ръката си в юмрук.

— Не искам да ти причиня болка.

— Довери ми се — каза той. Неговото колебание се беше разсеяло още щом устните и докоснаха дланта му и сега погледът му беше само настоятелен и *притеглящ* — сякаш на това разстояние техните магнити вече бяха толкова силно притеглени един към друг, че само решителна съпротива би могла да ги раздели. Но съпротивата на Кару не беше решителна. Тя искаше да докосне Акива също както искаше да диша. Затова се остави той да насочва ръката ѝ и когато кокалчетата на пръстите ѝ докоснаха яката му, тя на свой ред възкреси спомена — *ние сме началото* — разтвори пръсти и ги пъкна под ризата на гърдите му. Гърдите на Акива. Кожата на Акива. Тя беше като жива под пръстите ѝ и нейните устни закопнях да ги последват. Това желание ѝ замъгли разсъдъка и трябваше да измине един дълъг делирен миг — ръката ѝ с широко разтворена длан, опряна о кожата му — докато разбере.

Докосването ѝ не го беше наранило.

— Акива... как? — попита тя стъписана.

Ръката му покри нейната и още по-силно я притисна към тялото, а тя усети как нейната хамса пари, както ставаше винаги в присъствието на серафим, почувства някакво боцкане, но Акива нито трепна, нито се дръпна, нито се сгърчи. Усмиваше се. Едната ръка разстояние между тях се скъси — от дължината на неговата ръка до нейната — и той го съкрати още повече като се притисна към нея, наклони глава и изви врат, прошепвайки: „Магия“, а после ѝ показа какво е направил.

На врата му се беше появил знак, какъвто — Кару добре знаеше това — преди не съществуваше. Намираще се ниско, полускрит от яката, но тя все пак го различи — око. *Затворено око*. Неговата собствена магия, с която обезвреждаше тази на Бримстоун. Това око беше индигово, също като хамса; то обаче не беше татуировка, а белег.

— Кога направи това? — попита тя.

— Тази вечер.

Тя прокара върха на пръста си по фините изпъкнали линии на наранената му плът.

— Вече е заздравял.

Той кимна, дръпна се и отново вдигна глава. Кару лека-полека вече беше започнала да се досеща докъде се простират способностите на Акива, но случилото се я изуми. Едва за няколко часа той се беше белязал и после беше успял да се излекува — само по себе си това беше забележително. Но в сравнение с достигнатото от него магическо ниво не представляваше нищо. Защото Акива беше успял да обезсили най-мощното оръжие на химерите след възкресяването им, ако това изобщо можеше да се смята за оръжие. Сигурно в този момент трябваше да е ужасена, но точно сега Кару не чувстваше ужас.

— Вече мога да те докосвам — дивеше се тя и не можеше — не *опита* — да устои на порива за още доказателства, плъзгайки длан по жарката гладкост на неговите гърди, докато не почувства сърцебиенето му в шепата си.

— Колкото искаш — каза той и тя усети неговия трепет, но това не беше болка.

Неговата кожа и онова „за цяла вечност“ образуваха мощна сплав; истинската причина Акива да направи тази магия беше забравена, както и всичко останало извън техните две пулсиращи сърца...

... докато реалността не се появи на вратата.

* * *

Едва ли някой би могъл да си представи по-невъобразима гледка: един до друг, подгизнали до кости, извървели мълчаливо и целеустремено скалните коридори, преминавайки от поселището на химерите в територията на серафимите право през главната пещера, където бяха събрани почти всички... Тиаго и Лираз влачеха трупа на Тен след себе си.

Гласовете секнаха. Мик беше оставил цигулката малко преди това и сега лежеше с отпусната в скута на Зузана глава, но нейното ахване го накара да подскочи.

Исса се полюшваше високо върху навитата си опашка и сега повече от всякога приличаше на змийска богиня от древен храм, а химерите наоколо бяха станали или полуизправени, застанали нащрек и готови за битка, щом ги призват. Но никой не ги призова. Тиаго и Лираз прекосиха пещерата с вперен напред поглед и мрачно изражение, за да изчезнат отново през срещуположния изход, минавайки покрай охраната на серафими без никакво обяснение.

Когато завари вратата на Акива все така затворена, Лираз грубо се изсмя и не почука, а направо я блъсна и заби гневен поглед в онова, което я очакваше вътре. Акива и Кару със замъглени от страст очи, седнали един срещу друг върху каменната маса, се докосваха, положили длан върху сърцето на другия.

Някой би казал, че Елай — богинята закрилница на убийците и на тайните любовници — тази нощ се е развихрила и се прокрадва невидима из скалните пасажи, за да върши коварства и да предотвратява неизбежното в последния възможен момент. Само няколко мига трябваше да натезжат върху едното или другото блюдо на везната и Лираз вече щеше да е мъртва, а Кару и Акива щяха да бъдат заварени в много по-компрометираща поза, не само със замъглените от страст погледи и с длан върху сърцето на другия. Още миг и те вече щяха да се целуват.

Елай обаче беше капризна покровителка и един път — много зрелищно — ги беше предала. Но Кару вече не вярваше в богове, затова когато вратата зейна, тя приписа вината за това единствено на Лираз и на Вълка.

— Е — каза Лираз със сух глас, най-сухото нещо в нея в този момент, — поне сте още облечени.

* * *

И нека благодарим на боговете за това, помисли си Кару, измъквайки ръка изпод ризата на Акива. Изведнъж усети хлад в стаята. Колко бързо тялото ѝ беше привикнало към топлината на Акива, в сравнение, с която всичко друго изглеждаше студено. Трябваше да примигне няколко пъти, докато погледът ѝ се избистри и обърне

внимание на подробностите: прилепналите о кожата мокри дрехи, звънтенето на капките по пода, какво останало за дъха на сяра.

Зири беше водил Лираз да се къпят в термалните извори? Ето това вече беше... странно. При това облечени? Добре де, щеше да е още по-чудно, ако тя си беше свалила дрехите, но и това само по себе си изглеждаше *прекалено* странно; после обаче Вълка издърпа нещо през прага и тогава всичко си дойде на мястото.

Труп.

— Клетвопрестъпник — каза Вълка.

Тен. *Хаксая.*

Какво?!

Кару се отгласна от плота на каменната маса и скочи на пода до мъртвото тяло. Веднага забеляза прогорената върху гърдите на вълчицата следа от длан и вдигна очи към Лираз, която и отвърна с още-по-безжизнен-от-обичайното поглед.

Акива също приближи трупа, а само след секунди проhodят отвън се изпълни със серафими и нарушили условната граница химери, които искаха да разберат какво става. Почти забавно беше как един акт на насилие успя да предизвика естественото смесване на двете армии. Почти забавно, но не съвсем.

Това беше поредният барутен погреб, готов да избухне само от неразумно доближена клечка кибрит. В следващите няколко секунди се изсипа същинска лавина от въпроси и отговори. Вълка им разказа какво се е случило, разобличавайки предателството. Тен го беше извършила. Тен беше мъртва. Колкото до Хаксая, Кару се опитваше да проумее какво може да е нейното участие. Тя добре я познаваше. Още като Мадригал беше воювала заедно с нея, затова й имаше доверие. Вярно, Хаксая беше дива, но не и непредсказуема. Нито пък *глушава*. Като я направи съзаклятник в своята измама, Кару й беше поверила живота на всички тях.

— Защо би постъпила така? — попита тя гласно, но не очакваше отговор. По-скоро задаваше въпроса си на вятъра, но Лираз беше тази, която откликна.

— Това беше нещо лично — отговори ангелът. После се обърна към Акива и нещо трепна в безжизнения й поглед. Промяната в нея, помисли си Кару, напомняше промяната в чертите на Вълка, след като Зири прие тялото му, макар причината, естествено, да не беше същата.

Сякаш сега някой друг гледаше през очите на Лираз. Каменното изражение се стопи и това нежно, почти момичешко лице, което се показва отдолу, беше *самата тя*.

— Савват — каза Лираз и Акива кимна с тежка въздишка — беше разбрал.

Кару беше чувала това име. По-точно: *битката при Савват*. Това беше селце по западното крайбрежие на Брега на зверовете, или поне преди е било. Преди нейното време.

После Лираз се обърна към Тиаго със сведен поглед.

— Какво ще правиш с душата ѝ си е твоя работа — каза, — но трябва да знаеш, че аз не я виня. Заслужавах си отмъщението.

Тиаго ѝ отговори нещо, но Кару вече мислеше за друго. Нещо в ума ѝ прищрака. Тя продължи да мести поглед от трупа на Тен към Лираз и обратно; от овъгления отпечатък от длан върху гърдите на вълчицата към рабошите на ангела, сега невидими заради дългите ръкави, спуснати чак до върховете на пръстите.

Нашите ръце си остават врагове, дори ние да сключим примирие, припомни си Кару.

Тогава ангелите се прибрали по живо, по здраво у дома и нито един не загинал. Край.

Сърцето ѝ взе да думка. В главата ѝ започна да се оформя някаква мисъл. Тя не бързаше да ѝ даде глас, а остави нейните нишки да се разплетат докрай, следвайки ги една по една в търсене на недостатъци, изпреварвайки бъдещите възражения, които — сигурна беше — щяха да се появят. *Възможно ли е да е толкова просто?* Гласовете около нея утихнаха до невнятен шум и взеха тихо да ромолят под покривалото на собствените ѝ мисли. *Възможно е и би трябвало да бъде просто.* Планът в главата ѝ обаче беше много повече от сложен. Представляваше същинска бъркотия. Тя огледа струпаните наоколо лица: Акива, Лираз и Вълка тук, заедно с нея; Елион и Исса на прага, а зад тях сливащи се силуети, различни само по огнените криле и настръхналата на плещите козина, черните доспехи и червения хитин^[1], гладката и груба плът, всички рамо до рамо.

Всичките готови да полетят в битка, носейки върху крилете си Апокалипсиса, който човечеството виждаше в своите сънища и кошмари.

Или пък не.

Нито Акива, нито Вълка първи забелязаха настъпилата в Кару промяна — изправените рамене, радостното оживление. Лираз най-напред я видя.

— Теб пък какво те осени? — запита тя с ядно любопитство.

Ето я пак старата Лираз. „Сигурна съм, че ще ни уведомиш, ако измислиш нещо“, беше казала в края на военния съвет, презрително и с пренебрежение. А сега Кару я гледаше, силна в своята увереност. Отчаянието се беше превърнало в убеждение и то беше здраво като стомана.

— Хрумна ми нещо по-добро — каза Кару. — Свикайте отново съвета. Още сега.

[1] Хитинът е животинският аналог на целулозата, градивен елемент на черупките на охлювите и мидите, твърдите части на твърдокрилите. — Б.пр. ↑

33

КАТО ИЗВЪНЗЕМНА ИНВАЗИЯ

Имало едно време
едно момиче, отишло да разгледа менажерия с
чудовища,
където всички експонати били мъртви.

ПРИШЕСТВИЕТО + 36 часа

„Това трябва да се третира като извънземна инвазия.“

Думите на Морган продължаваха да преследват Елиза и в самолета. От другата страна на прозореца цареше потайна доба — пелена от облаци, която тук-там се повдигаше, за да разкрие... тъмнина. Дали летяха над Атлантика? Ама че безумие — да не може да разбере дори това! Колко ли често се случва на хората да не знаят в коя част на света се намират?!

Близа потръпна и дръпна челото си от студеното стъкло на илюминатора. Навън нямаше нищо за гледане, освен дрипави облаци и нощно небе. Ако това беше книга или филм, помисли си, тя непременно щеше да може да чете по звездите и щеше да се ориентира. Измислените персонажи винаги притежават всички необходими редки умения, за да се справят във всяка ситуация. *Благодаря на бог, че това лято събра на едно място контрабандната лодка на чичо и моряка красавец, който ме научи да се ориентирам по звездите. Ха!*

Елиза не притежаваше никакви редки умения. Е, ако изключим дарбата да пици като във филм на ужасите. Но сега ставаше въпрос за

полезни умения. О, всъщност доста добре се справяше със скалпела. Когато навремето като студентка практикуваше в университетската лаборатория по анатомия, един неин колега се пошегува, че сигурно знае всички подходящи места, където може да наръга човек, и май беше прав, макар че това умение така и не ѝ влезе в работа.

Излиза значи, че нейните специални умения включват изключително прецизно наръгване с остър предмет, докато в същото време пици като във филм на ужасите. Ами това си е направо супергерой!

О, боже. Сигурно е от умората. Направи сметка, че от трийсет и шест часа не е мигвала — ако не се брой кратката дрямка в лабораторията — а това не беше лесна работа. Тихото похъркване на професор Чодри от другата страна на пътеката беше същинско изтезание. Какво ли е човек да може да заспи, без да се страхува?

Коя ли щеше да е без този кошмар? Коя ли е тя всъщност? Дали е онази „Елиза Джоунс“, която сама създаде от нищото, или вечно ще си остане другото аз, оформено от околните и смачкано пак от тях?

Хората с предопределение не трябва да си правят планове.

Ето такива мисли ѝ се въртяха в главата, когато усети първото накланяне на самолета, готвещ се за спускане. Отново опря лице о студеното стъкло и забеляза, че мракът навън не е толкова непрогледен. Руменината на зората вече избиваше по очертанията на света и... Елиза свъси вежди. Прилепи се още по-плътно към илюминатора, извивайки врат, за да може да види по-добре. Никога не беше посещавала Италия, но със сигурност можеше да прецени, че това тук не е тя.

В Италия няма... пустиня, нали така?

Хвърли бегъл поглед към агентите, седнали през няколко реда седалки назад, но не успя да отгатне нищо по лицата им.

Раздрусан от турбуленцията, професор Чодри най-накрая се събуди и се обърна към Елиза.

— Пристигнахме ли? — попита, разкършвайки рамене.

— Все някъде пристигнахме — отвърна Елиза и той се надвеси да надникне през илюминатора откъм своята страна.

Дълго взирание, повдигане на вежди и пак се отпусна на седалката си.

— Хъм! — измърмори само; това в груб превод от езика на професор Чодри звучеше приблизително така: *Наистина много странно.*

Елиза имаше чувството, че гърдният ѝ кош се стяга около сърцето. *Къде са ни отвели?*

Докато колелата на самолета докоснат пустата отсечка от пистата в пустинята, слънцето вече беше осветило планинска верига и разбулило земя с пепелен цвят. Единствената постройка, която служеше за терминал, беше ниска, квадратна и, изглежда, беше придобила цвета на същата тази пепел.

„Средният изток?“, зачуди се Елиза. Или пък Татуин^[1]? Надписът, изрисуван на ръка, беше нечетлив и с екзотично закръглени букви. Най-вероятно арабски. Това изключваше Татуин.

Едно — очевидно официално — лице във военна униформа стоеше край пистата. Единият от агентите се представи и му подаде някакви документи. В сянката на землистата постройка други двама мъже се бяха подпрели на голям джип. Единият беше агент в реквизитния тъмен костюм; другият беше тъмнокож, облечен в роба и с навито около главата дълго парче плат в искрящо синьо.

— Туарег — отбеляза професор Чодри. — Сините хора на Сахара.

Сахара? Елиза се огледа с нови очи. Африка.

Агентите не обелиха и дума, просто ги поведоха към автомобила.

Пътуването беше дълго и необичайно: свършено безлични участъци от магистралата, накъсани от руините на удивителни градове и само някой простор с пране или струйка дим подсказваха, че те са все още обитаеми. Подминаха дечурлига, яхнали камили, орляк жени с покрити глави и парцаливи дълги рокли, обагрени в десетки избелели от слънцето цветове. На една също толкова безлична отсечка от пътя джипът се отклони и заподскача нагоре по неравния склон на някакъв хълм, оставяйки тук-там дълга прашна следа по сипея. Кокалчетата на Елиза побеляха от стискането на дръжката над вратата, а всичките догадки около ангелите останаха далече назад, в самолета.

Това тук беше нещо съвсем друго — тя внезапно го *проумя* с онова проникновено и дълбоко ненаучно познание, което си мислеше, че е оставила далеч назад в миналото. Обзе я мрачно предчувствие, изскочило от гардероба на паметта, от детството, когато с детинска

наивност вярваше в онова, в което я бяха научили да вярва: че злото е реално и дебне; че дяволът се крие в сенките на тисовия плет, очаквайки момента, в който да поиска душата ти.

Никакъв дявол няма, каза си тя ядосано. Но каквото и да си беше вътълпявала през годините, откакто напусна дома си, в светлината на последните събития вече беше трудно да му повярва.

Зверовете идват за вас.

— Вижте! — посочи ѝ професор Чодри.

Горе на хълма, ясно очертана на фона на далечните планини, се виждаше крепост от червеникав кирпич. Колкото повече приближаваха — камънакът силно хрущеше под гумите — толкова по-отчетливо се открояваха автомобилите, скупчени под стените ѝ: джипове и тежки военнотранспортни камиони. И хеликоптер по-встрани, с угасен двигател. Патрулираха войници в камуфлажни униформи с пепелявия цвят на пустинята, имаше и... Тя затаи дъх и се обърна към професор Чодри. Той също ги беше видял.

Спускаха се направо от крепостта: фигури в бели защитни комбинезони.

Протоколна процедура при извънземна инвазия, помисли си Елиза. Дявол да го вземе!

Един от агентите се обади по телефона и когато техният джип спря край останалите автомобили, там вече чакаше да ги посрещне мъж с големи черни мустаци. Носеше цивилно облекло, говореше с акцент и имаше вид на човек с власт.

— Добре дошли в Кралство Мароко, професоре. Аз съм професор Юсеф Амхали.

Двамата се ръкуваха. Елиза беше удостоена само с кимване.

— Професор Амхали... — започна професор Чодри.

— Моля, наричайте ме Юсеф.

— Юсеф. Можете ли да ни кажете защо сме тук?

— Със сигурност, професоре. Вие сте тук, защото аз ви повиках. Тук имаме... ситуация, която надхвърля моята компетентност.

— А каква е вашата специалност? — попита професор Чодри.

— Аз съм съдебен антрополог — отвърна той.

— И що за ситуация е това? — намеси се Елиза, твърде прибързано, прекалено високо.

Професор Амхали — Юсеф — повдигна вежди и млъкна, оглеждайки я от глава до пети. Дали не трябваше да си остане мълчаливият асистент, покорната женска? Сигурно беше доловил страха в гласа ѝ, или тя просто зададе тъп въпрос от гледна точка на неговата компетентност. Елиза беше съвсем наясно каква точно е работата на съдебните антрополози и какво може да е довело всички тях на това място.

Когато той вирна глава, съвсем леко, и подуши въздуха, бърчейки нос от отвращение, Елиза също го усети: наситена воня. На разложение.

— Ситуация, мис, която в горещ ден мирише още по-зле — отвърна той.

Трупове.

— Ситуация — продължи професор Юсеф Амхали, — която може да ни докара до война.

Елиза схвана, или поне така си мислеше. Ставаше дума за масов гроб. Но тя все така не проумяваше защо *те* са тук. Професор Чодри зададе гласно нейния въпрос.

— В такъв случай точно вие сте специалистът — заключи той. — Защо съм ви нужен аз?

— Няма специалисти за това тук — отвърна професор Амхали. После замълча. Усмивката му беше едновременно измъчена и оживена, но зад нея Елиза долови страх, който раздуха и нейните страхове. *Какво става тук?*

— Моля! — Той им даде път да вървят пред него. — Ще е по-лесно вие сами да ги видите. Ямата е насам.

[1] Татуин е планета от въображаемата вселена във филма „Междузвездни войни“. - Б.пр. ↑

НЕЩО ИЗВЕСТНО И ПОГРЕБАНО

Докато в продължение на повече от двацет минути се занимаваха с бумащина и подписваха поредица от клетвени декларации за строга поверителност, тревогата на Елиза нарастваше с всяка следваща страница. Още четвърт час, прекаран в защитен комбинезон — това допълнително разпали тревогите ѝ — и ето че най-накрая се включиха в парада на насекомоподобните бели фигури по пътеката.

Професор Амхали поспря на билото на склона. Гласът му излизаше изтънял, филтриран през апарата за дишане.

— Преди да ви отведа по-нататък — каза, — длъжен съм да напомня, че онова, което ще видите, е класифицирана информация и е крайно опасно. Секретността е от първостепенно значение. Светът не е готов да види това, а ние определено не сме готови да му го покажем. Разбирате ли?

Елиза кимна. В костюма беше лишена от периферно зрение и трябваше да се обърне, за да се увери, че и професор Чодри кимва. Още няколко бели фигури идваха на група след тях и тя изведнъж си даде сметка, че нямат никакви отличителни белези. Само за миг да отклони поглед и вече няма да знае кой точно е професор Чодри. Имаше чувството, че е попаднала в някакво чистилище. Всичко изглеждаше крайно сюрреалистично и стана още по-невероятно, когато пред погледа им се появи забранената зона. На хълма под казбата с въже беше отцепен периметър, в който бяха вдигнати няколко отровнажълти шатри от защитен материал. Жужаха огромни кубовидни генератори, а кабелите, плъзнали като змии, ги свързваха с палатките като пъпна връв. Наоколо се суетяха хора от персонала, които отдалече приличаха на ларви в покриващи ги от глава до пети бели полиетиленови комбинезони.

Малко по-нататък патрулираха войници. В небето кръжаха още хеликоптери.

Слънцето прежуряше немилостиво и Елиза имаше чувството, че въздухът влиза в маската като през тънка сламка. Тромаво и сковано заради неудобния костюм, тя взе да се спуска надолу по хълма. Страхът, също като нейната сянка, се просна отпред в краката ѝ и започна да расте.

Какво е това в ямата? Какво има в шатрите?

Професор Амхали ги отведе до най-близката палатка и отново спря.

— „Зверовете идват за вас“ — цитира той. — Това каза ангелът.

В продължение на няколко секунди на Елиза ѝ се струваше, че цялата е едно разтуптяно сърце, затворено в полиетилен. *Зверове. О, боже, тук?!*

— Оказва се обаче, че те са вече сред нас.

Сред нас, сред нас.

И със замаха на шоумен той отметна входното покривало на шатрата, за да открие...

... зверовете.

Думата *зверове*, постепенно осъзна Елиза, в случая обхващаше изключително широк спектър от същества. Животни, чудовища, дяволи, даже неназовани изчадия от кошмарите — толкова страховити, че с вида си можеха да спрат сърцето на някое малко момиче. И това не беше всичко. Съвсем не.

Това обаче не бяха нейните чудовища и тъй като сърцето ѝ продължи да поддържа нещо подобно на нормален ритъм, тя лека-полека се съвзе. Естествено, че не бяха нейните чудовища. Какво си беше помислила? Или пък *не беше* си помислила. Нейните чудовища съществуваха в безкрайните селения на сънищата, където действаха съвсем различни закони.

Ти на това ли му викаш зверове, Юсеф, можеше да попита тя и да се разсмее, останала без дъх от облекчение. Значи нищо не знаеш за зверовете!

Тя обаче не се разсмя.

— Сфинксове — прошепна.

— Моля? — недочу професор Амхали.

— Приличат на сфинксове — поясни тя, повишавайки глас, но без да откъсва очи от тях. Страхът ѝ се беше разсеял. Нещо сякаш го отнесе и сега изпитваше само захлас. — От митологията.

Жени-котки. Две на брой, съвършено еднакви. Пантери с човешки глави. Елиза пристъпи навътре и веднага с благодарност усети как жегата намаля. Шатрата се охлаждаше от шумен климатик, а сфинксовете лежаха върху метални маси, положени върху бидони със сух лед. Косматите им котешки тела бяха кадифеночерни, а крилете — криле — имаха тъмен цвят и бяха покрити с пера.

Гърлата зееха прерязани, а гърдите бяха потъмнели от засъхналата кръв.

Професор Чодри мина покрай Елиза и свали шлема на защитния си комбинезон.

— Професоре — веднага се обади професор Амхали, — налага се да възразя.

Но професор Чодри явно не го чу и пристъпи към по-близкия от сфинксовете. Главата му над комбинезона изглеждаше малка и сякаш лишена от тяло, а изражението се колебаеше на ръба на скептицизма.

Елиза също свали шлема и вонята тутакси я блъсна в носа — много по-директна и осезаема от зловонието, което се носеше по склона, затова пък сега виждаше създанията много по-ясно. Застана редом с професор Чодри край тялото. Придружителят им видимо се безпокоеше и сърдито мърмореше нещо за риск и правила, но не беше никак трудно да го пренебрегнат, като се има предвид какво лежеше пред тях.

— Кажете ми всичко, което знаете — каза професор Чодри, самата деловитост. Професор Амхали го направи, но то не беше много. Телата, над две дузини, били намерени в открита яма. С това се изчерпваше всичко.

— Разчитах да излезе някаква измама и набързо да приключа с този случай — продължи мароканският учен, — но се оказа, че е невъзможно. Сега надеждата ми е, признавам, *вие* да успеете.

В отговор, на което професор Чодри само вдигна вежди.

— Всички ли изглеждат така? — попита Елиза.

— Ни най-малко — отвърна професор Амхали и вдървено кимна към едно бяло платнище, заметнато върху някаква купчина, много по-голяма от сфинксовете.

Какво ли има отдолу, зачуди се Елиза. Професор Чодри обаче само кимна и отново насочи вниманието си към сфинксовете. Тя се присъедини към него, прокара облечения си в ръкавица пръст по

котешкия преден крак, после се надвеси над тъмното крило. Повдигна едно от перата с върха на пръстите си и известно време го изучава съсредоточено.

— Бухал — заключи изненадано накрая. — Забелязвате ли фимбриите? — Тя посочи върха на перото. — Тези рюшове са уникални за оперението на бухала. Благодарение на тях лети съвсем безшумно. Тези приличат на пера от бухал.

— Съмнявам се, че това са бухали — отбеляза професор Амхали.

Сигурен ли сте, отвърна му саркастично наум Елиза, *защото аз пък съм чувала, че бухалите в Африка имали женски глави*. Чувстваше се... въодушевена. Ужасът беше слязъл с нея по хълма. При споменаването на думата *зверове* се беше увил около нея и я беше стегнал в пръстените си — сънят, кошмарът, преследването, унищожението — но сега всичко отмина, последвано от облекчение, изтощение, благоговение. Благоговението беше най-отгоре — най-горната топка сладолед във фунийката. *Сладолед срещу кошмари*, помисли си лекомислено.

Мяс-мяс.

— Прав сте. Това не са бухали — съгласи се професор Чодри и вероятно само някой добре запознат с нюансите в гласа му, като Елиза например, би могъл да долови сухия сарказъм. — Или поне не изцяло.

Последва бегъл оглед на телата с единствената цел да се установи дали това не е някаква измама.

— Следете за белези от хирургически шевове — инструктира Елиза професор Чодри и тя направи точно както ѝ беше наредено, изследвайки внимателно местата, където се свързваха несъвместимите части в телата на създанията: основно вратовете и ставите на крилете при плешките. Но никак не искаше да оправдае надеждите на професор Амхали; не искаше да открие следи от хирургическа намеса. Но дори да ги имаше... тогава откъде — или от кого — бяха дошли главите? Така всичко започваше да прилича по-скоро на филм на ужасите, отколкото на грандиозно научно откритие. Във всички случаи това беше излишно усилие. Тя вече знаеше, че създанията пред нея са истински. Както знаеше, че и ангелите са истински.

Тези неща просто ги знаеше.

Не, ти нищо не знаеш, укори се тя. Тия работи така не стават. Първо си задаваш въпроси, после събираш данни и ги проучваш, накрая

формулираш хипотеза и я проверяваш. И чак тогава може би донякъде знаеш.

Но тя все пак знаеше и да се опитва да го отрича бе все едно да крещи срещу ураган.

Аз знам и други неща.

При тази мисъл едно от тия други неща... се прояви. Все едно някоя гледачка беше хвърлила карти таро в нейното съзнание и ѝ беше показала това познание, тази истина, лежала обърната с лицето надолу... през целия ѝ досегашен живот. *И по-дълго. Много по-дълго.* Сега обаче излезе наяве и се оказа нещо много по-мащабно, за да го проумее така изведнъж. Много по-мащабно. Елиза си пое дълбоко дъх, а това не беше най-добрата идея, когато си близо до труп, ето защо се наложи да отскочи назад и с няколко бързи плитки вдишвания да прочисти миазмата на смърт и разложение от белите си дробове.

— Добре ли сте? — поинтересува се професор Чодри.

— Отлично — отвърна тя, стараейки се да прикрие безпокойството си. Хич не ѝ се щеше да я помисли за гнуслива и неспособна да се справи със задачата, но най-вече, ама *наистина* най-вече не искаше професорът да съжали, че вместо нея не е взел със себе си Морган Тот, затова веднага пак се захвана за работа, усърдно загърбвайки... картите таро... които сега лежаха обърнати с лице надолу в съзнанието ѝ.

Съществува и друга вселена.

Ето това знаеше. В училище Елиза кръшкеше от физика главно заради биологията и затова имаше съвсем бегла представа за теорията на струните, но беше наясно, че има нещо, което тепърва трябва да бъде обяснено, и то касае паралелните светове, научно казано. Тя не знаеше какво е точно това нещо, пък и то не беше толкова съществено. Съществуваше и друга вселена. И не ѝ трябваше да го доказва.

По дяволите. Сега доказателството беше точно пред нея, лежеше мъртво в краката ѝ. Доказателството се беше появило и в Рим, живо. И...

Мисълта я осени внезапно и тя почувства някакво радостно оживление. „Това трябва да се третира като извънземна инвазия“, беше казал Морган и беше напълно прав, той дребен никаквец. Това си *беше* нашествие на извънземни. Просто нашествениците приличаха на ангели и зверове и не идваха от „открития космос“, а от една

паралелна вселена. С все по-нарастващо радостно оживление тя си представи как излага тази теория пред двамата професори — *Ей, знаете ли какво си мисля аз?* — и чак тогава осъзна, че това нейно радостно оживление съвсем не е радостно оживление, а паника.

Не заради зверовете или зловонието, нито заради жегата и дори не заради изтощението, даже не заради идеята за друга вселена. А заради познанието. Усещаше го вътре в себе си — неговата истинност и дълбочина, погребани дълбоко в нея, също като зверовете в ямата. Само дето зверовете бяха мъртви и вече никого не можеха да наранят. А познанието беше способно да я разкъса отвътре.

Или поне нейния здрав разум.

Случвало се беше вече, в нейното семейство. „Ти имаш дарба“, беше казала майка ѝ, още когато тя беше съвсем малка и лежеше в болничното легло, цялата набучена с тръбички и обградена с писукащи апарати. Тогава сърцето ѝ за първи път полудя, превърна се в един голям влакнест мускул и за малко не я уби. Майка ѝ дори тогава не я взе в прегръдките си. Просто стоеше на колене край леглото с молитвено склучени ръце и горящ поглед — със завист. Оттогава все така — завист. „Ти ще провидиш и заради нас. Ще ни водиш, всичките.“

Но Елиза никого никъде не поведе. Този „дар“ се оказа проклятие. Още тогава го знаеше. Историята на семейството ѝ беше белязана от лудостта и тя нямаше никакво намерение да се нареди в дългата поредица от „пророци“, затворени по приюти за душевноболни, които проповядваха за Апокалипсиса и ближеха петната по стените. Ето защо се стараеше да заглушава тази своя „дарба“, за да се превърне в онази, която тя иска да бъде, докато най-накрая успя. Малката бегълка стигна чак до степен аспирант в Националната научна фондация^[1] и скоро щеше да стане доктор. Успехът ѝ беше главозамайващо стремителен — във всяко отношение, с изключение на едно нещо. Сънят. Той се явяваше, когато си поиска, твърде голям, за да бъде погребан, и много по-могъщ от нея. По-могъщ от каквото и да било.

Сега обаче в нея се надигаше нещо друго, други истини, които не бяха нейни, и това я ужасяваше. На няколко пъти ѝ се зави свят. Почти губеше съзнание и вече започваше да подозира, че безсънието, чрез което бягаше от кошмара, е отключило в нея нещо друго. Започна да

вдишва и издишва дълбоко, опитвайки да си внуши, че е способна да контролира съзнанието си така, както контролираше мускулите.

— Елиза, сигурна ли сте, че сте добре? Ако ви трябва чист въздух, моля...

— Не. Не. Добре съм. — Тя се насили да се усмихне и отново се приведе над сфинкса.

Накрая установиха, че не могат да оправдаят надеждите на професор Амхали. Според общото им заключение нямаше и следа от хирургически шевове, нито откриха пришит на тила на съществата етикет с надпис „Дело на Франкенщайн“. Имаше обаче нещо друго.

Елиза взе една от дланите на мъртвия сфинкс в защитената си от ръкавицата ръка и дълго я държа, загледана в белега, преди да проговори.

— Видяхте ли това?

По мълчанието на професор Амхали се досети, че вече го е видял и може би е чакал те сами да го открият. Професор Чодри примигна няколко пъти, правейки същия логически паралел, какъвто Елиза вече беше направила.

— Момичето от моста — каза той.

Момичето от моста: синекосата красавица, която се сражаваше с ангелите в Прага с протегнати напред ръце и татуирани върху дланите индигови очи.

Те стигнаха чак до корицата на списание Тайм и оттогава станаха синоним на демон.

На децата им харесваше да си рисуват с химикалка очи по дланите и да се правят на нечестиви.

Това беше новата версия на 666.

— Вече имате ли идея в какво може да се превърне това? — запита с особено напрежение в гласа професор Амхали. — Представяте ли си как светът би го изтълкувал? Ангелите отлетяха право в Рим; това е много добър знак за християнството, нали? Ангелите са в Рим, вещаят идването на зверовете и предупреждават за началото на война, докато тук, в една мюсюлманска страна, изравяме... *демони*. Как мислите, каква ще е реакцията?

Елиза схвана накъде бие и усети страха му. На света му стигаше дори някаква дребна провокация, какво останало за „демони“ от плът и кръв, за да психияса окончателно. Но тези създания запалиха у нея

такъв интерес, че дори пряко сили не можеше да си пожелае да се окажат плод на някаква измама.

Така или иначе, този случай беше грижа на правителства и дипломати, на полиция и на военни, не на учените. Работата на учените се свеждаше до телата, лежащи пред тях — чисто физически проблем, нищо повече. Чакаше ги нелека задача: събиране и съхраняване на тъканни проби, придружено от изтощителни измервания и фотографиране, както и изготвяне на справка за всяко от телата. Най-напред обаче трябваше да установят какъв е мащабът на предстоящата работа.

— Всички тела ли имат такива знаци? — обърна се професор Чодри към професор Амхали.

— Всички, с изключение на едно — отвърна професор Амхали и Елиза се зачуди кое точно, но следващото създание, което видяха — огромната камара под бялото платнище — също беше белязано, както и телата в съседната и по-следващата шатра, така че Елиза скоро забрави за това. Достатъчно ѝ костваше усилието да вижда — и да подушва — едновременно. Вече ѝ се повдигаше, чувстваше се смазана, а паниката я дебнеше по петите — заради осъзнаването на нещата, които знаеше и беше погребала дълбоко в себе си — като на всичкото отгоре беше обзета и от някаква странна тъга. Както ходеше от шатра в шатра и оглеждаше внушителния брой чуждоземни създания, изведнъж се почувства като на панаирджийско изложение, където всички експонати са мъртви.

Всички тела представляваха някаква безумна амалгама от разпознаваеми животински части и бяха в доста напреднал стадий на разлагане. Колкото по-дълбоко ги бяха открили в ямата, толкова по-дълго бяха престояли в нея, което навеждаше на мисълта, че са избивани едно по едно през определен период от време, а не всички наведнъж. Каквото и да се беше случило тук, не е било масово клане.

Накрая стигнаха и последната шатра, отделена по-встрани от останалите и най-далече от ямата.

— Това беше погребано отделно — каза професор Амхали, повдигайки пред тях платнището на входа, за да влязат. — В плитък гроб.

Елиза пристъпи вътре и при вида на този последен „експонат“ от мъртвата менажерия тъгата засия в нея по-ярко от всякога. Това беше

тялото с небелязани длани. Той беше погребан с някаква по-особена грижа — не просто запратен във вонящата яма, а положен отделно и покрит с пръст и чакъл. Сивкавата прах се беше набила в тялото и му придаваше вид на скулптура.

Може би точно това я накара още в първия миг да си помисли, че той е красив. Защото не изглеждаше реален. Приличаше по-скоро на произведение на изкуството. Тя дори беше на път да се разплаче заради него, в което нямаше никакъв смисъл. Ако всички останали по един или друг начин бяха „чудовищни“, то този тук беше най-близо до „демонското“ и „дяволското“: преобладаващо хуманоиден тип, но с дълги черни рога, разцепени копита и криле на прилеп, разгънати върху земята от двете му страни, най-малко десетина крачки по дължина, та чак краищата им се бяха подвили о стените на шатрата.

Но той не вся у нея ужас с демоничния си вид. Така както и ангелите не я поразиха със своята „ангелообразност“.

Какво ли е станало тук, мълчаливо се питаше тя. Не беше нейна работа да търси отговор на този въпрос, но това беше по силно от нея. Въпросите кръжаха в главата ѝ като ято подплашени птици. Кой е избил тези създания и защо? И що щат те в мароканската пустош? И... какви са техните имена?

Нещо ѝ подсказваше, че подобна реакция — да се питаш за имената — не е никак уместна при вида на мъртвите чудовища, но последното тяло с неговите фини черти предизвика у нея желание да научи името му. Върхът на единия му рог беше откъртен, дребен детайл, затова тя първо се зачуди как ли е станало, а после не беше никак трудно да стигне и до останалите въпроси. Какъв ли е бил животът му, защо ли е мъртъв сега?

Мъжете си говореха и тя чу професор Амхали да казва на професор Чодри, че тези създания явно са живели известно време в казбата и са я напуснали едва преди ден.

— Някакви номади са станали свидетели на заминаването им — обясни професор Амхали.

— Почакайте — намеси се Елиза. — Значи са ги видели и живи? Колко са били?

— Не знаем. Свидетелите бяха изпаднали в истерия. Разправят, че били десетки.

Десетки. На Елиза й се прииска да ги беше видяла. Искаше й се да ги види живи, дишащи.

— И къде са отишли? Успяхте ли да ги откриете?

В гласа на професор Амхали се прокрадна ирония.

— Натам са отишли — каза и посочи... *нагоре*. — И не, още не сме ги открили.

Според очевидците „демоните“ отлетели по посока на Атласките планини, макар за това да не бяха открити никакви доказателства. Ако не бяха намерени разлагащите се трупове на чудовищата, които потвърждаваха тази история, тя щеше да бъде отхвърлена като пълен абсурд. Сега обаче хеликоптерите претърсваха планините, а агенти с джипове и камили издирваха берберски племена и скотовъдци, които може да са видели нещо.

Елиза излезе от шатрата заедно с двамата учени. *Няма да ги открият*, помисли си тя, зареяла поглед към планините, чиито снежни върхове изглеждаха нереални в тази жега. *Съществува друга вселена — ето къде са отишли*.

[1] Една от основните федерални агенции за подпомагане на изследванията в областта на физическите науки в САЩ. - Б.пр. ↑

ТРИЖДИ ПАДНАЛИЯТ

— *Слизай.*

Щом вратата се затвори зад него, Яил, императорът на серафимите, се наведе и свирепо разтърси рамене, за да се отърве от невидимото създание, което го беше яхнало.

Но щом Разгут беше решил да остане, където е, нищо не можеше да го помести. Хватката му беше здрава, както и волята, а след дългия живот, прекаран в невъобразими мъки, неговият праг на болка беше много висок. „Накарай ме тогава“, можеше да се озъби той и да избухне в типичния си безумен смях, докато императорът прави жалки усилия да го свали.

Обикновено смяташе, че си струва болката, стига да успее да вгорчи живота на другите, но се оказа, че низостта на Яил му убива удоволствието да го мъчи и Разгут с удоволствие се подчини. Смъкна се от гърба му, падна върху мраморния под с глухо тупване, болезнено изпъшка и стана видим в мига на удара. После се надигна, а атрофиралите му нозе неестествено се подгънаха настрани.

— На твоите услуги — произнесе с някакво гротескно достойнство.

— Нали не си въобразяваш, че трябва да ти благодаря? — Яил си свали шлема и го запрати по своя охранник. Можеше да открие обезобразеното си лице само като е в уединение: ужасяващият белег разсичаше лицето му от косата до брадичката, напълно заличавайки носа и превръщайки устата в някаква фъфлеща и мляскаща цепнатина. — И за какво?! — продължи, пръскайки слюнка.

Гримаса разкриви не по-малко ужасяващото лице на Разгут — подпухнал пурпурен мехур с опъната като на пришка кожа. Той заядливо отвърна нещо на латински, което императорът, естествено, не можеше да разбере: „Задето не ти прекърших врата, когато имах случай. Толкова лесно щеше да стане“.

— Стига си дрънкал на човешки езици — властно и нетърпеливо го прекъсна Яил. — Какво каза?

Намираха се в пищна зала на папския дворец, долепен до базиликата „Св. Петър“, току-що приключили срещата със световните лидери, на която Яил предяви исканията си, като под „предяви“ се разбираше, че беше повтарял всяка сричка, която Разгут нашепваше в ухото му.

— Заради думите — отвърна Разгут, този път с меден глас и на езика на серафимите. — Без моите думи, господарю, вие щяхте да сте само едно красиво лице. — Той се изкикоти и Яил го изрита.

Не беше кой знае какъв ритник. В него нямаше никаква показност, само брутална ефикасност. Светкавичен и твърд ритник, при който подсиленият със стомана нос на сандала му се вряза в ребрата на Разгут, потъвайки дълбоко в безформената подута плът. Разгут изкрещя. Болката беше остра и заслепяваща, прецизно насочена. Той се сгърчи около нея.

Смях.

В съзнанието на Разгут имаше пукнатина. Навремето той притежаваше изтънчен ум и тази пукнатина приличаше по-скоро на дребен недостатък върху полираната повърхност на диамант, невидима спойка в кристална сфера. После се разклони. Пропълзя навсякъде. И взе да поразява всяко нормално чувство, превръщайки го в негов собствен мутант: разпознаваем, но напълно изкривен. Сега, когато отново погледна Яил, омразата в очите му беше примесена с веселие.

Само очите го издаваха какъв е всъщност. В присъствието на подобните нему беше невъзможно да се каже, че са от един и същи вид. Серафимите бяха самото възплъщение на хармонията и грацията, на силата и великолепието — даже Яил, поне докато средната част на лицето му беше прикрита. Докато Разгут представляваше попарено, пълзящо създание с разложена плът, по-скоро зъл дух, отколкото ангел. Навремето той беше красив, о, да, но сега само очите му напомняха за това. Тяхната бадемова форма оставаше все така съвършена и непокътната върху подпухналото мораво лице.

Другият знак за истинското му потекло беше много по-страховит: останки прекършена кост, които стърчаха от плешките му. Крилете му били изтръгнати. Даже не отсечени, а изтръгнати. Болката беше с хилядагодишна давност, но той никога нямаше да я забрави.

— Чак когато оръжието се озове в ръцете на моите воители — отвърна Яил, надвесвайки се над него, — а човечеството коленичи пред мен, чак тогава може би ще оцена думите ти.

Разгут обаче си знаеше. Наясно беше, че е обречен да се превърне в кърваво петно в секундата, в която Яил се докопа до оръжието, а това го поставяше в доста любопитно положение, тъй като той беше натоварен да му го достави.

И понеже щеше да се превърне в кърваво петно, независимо дали се увенчае с успех, или се провали, пред него стоеше въпросът: дали предпочита да бъде треперещо, раболепно кърваво петно, или упорито и вбесяващо кърваво петно, което да провали амбициите на императора?

Формулирано така, решението изглеждаше много просто. Колко лесно би било да унижи и унищожи Яил. Разгут се забавляваше с мисълта какви нелепици би могъл да подшушне в ухото на Яил на важната и съдбоносна среща, от която идваха. Този глупак беше толкова убеден в унизителната сервилност на Разгут, че би повторил всяка негова дума. Изкушението беше твърде силно и Разгут на няколко пъти се изкиска, представяйки си какво би могло да стане.

Няма никакъв бог, глупаци такива, можеше да го накара да каже. Съществуват само чудовища, а аз съм най-зловещото от тях.

Страшно забавно беше да държиш всички карти. Разгут обаче си даваше ясна сметка, че дори ако Яил беше пристигнал тук без него и се беше обърнал към земните жители на своя роден език, техните домакини щяха да впрегнат цялата си човешка изобретателност, за да изнамерят декодираща програма за превод и вероятно само след седмица щяха да го разбират без проблем, даже да му отговарят чрез някакъв компютърно генериран глас.

Както може и да се очаква, той не обясни всичко това на Яил. Предпочиташе да съдейства за всяка сричка, да има контрол върху всяко изречение. Към руския посланик например: *Някой има ли дъвка? Дъхът ми е ужасен.*

Или пък към американския държавен секретар: *Нека запечатаме с целувка нашата крепка дружба.*

Ето това щеше да е страшна веселба.

Но той някак успя да се удържи, защото решението — да унищожи Яил или да му помогне — щеше да има необратими и

мащабни последици, стигащи далеч отвъд представите на самия император.

О, доста далеч отвъд.

— Ще си получиш оръжията — каза Разгут. — Но трябва да действате предпазливо, господарю. Това е свободен свят и не може да го командваш с армията си. Трябва да направим така, че доброволно да ни дадат каквото искаме.

— Да дадат на *мен* каквото *аз* искам — поправи го Яил.

— Разбира се, че на теб — тук такси се съгласи Разгут. — Всичко е за теб, господарю. Твоите оръжия, твоята война и недосегаемите стелиани, които пълзят пред теб.

Стелианите. Те щяха да са първата мишена на Яил и това го караше отсега да предвкуша удоволствието. Разгут не знаеше какво е разпалило особената омраза на императора към тях, но причината нямаше значение, а единствено резултатът.

— Каква наслада ще е този ден. — Той се усмихваше престорено, умилкваше се. Прикри присмеха си и вътрешно възликува, защото, о, той знаеше разни неща, да, и да, хубаво беше да си този, който знае нещата. Единственият, който знае.

Разгут беше разкрил тайните си веднъж, един-единствен път, на онзи, чиято жажда за познание го беше превърнала в товарно магаре на осакатения ангел. Изил. Изненада се колко му липсва дъртият просяк. Навремето той беше добър и със светъл ум, но Разгут го съсипа. А какво друго беше очаквал този човек: нещо срещу нищо?! От учен той се превърна в безумец, от професор — в осквернител на гробове, такава му била съдбата, но все пак получи каквото искаше, нали? Познание, по-голямо дори от това, което би могъл да му предаде самият Бримстоун, защото даже дъртият дявол не знаеше *това*. Разгут помнеше нещо, забравено от всички останали.

Потопът.

Потресаващ и потресаващ и потресаващ за вечни времена.

Неслучайно беше забравен. Паметта беше пренаредена. Опразнена. Някой се беше добрал до спомените и ги беше пратил на боклука. Но не и тези на Разгут.

Изил, дъртият глупак, се опита да разкаже това на огненоокия ангел, който се спусна при тях в Мароко. Акива му беше името и той носеше стелианска кръв, но не владееше стелианското познание, това

беше ясно от пръв поглед, а и отказваше да слуша. „Мога да ти разкажа много нещо — крещеше Изил. — Тайни! За твоя вид. Разгут знае истории...“

Но Акива го отрязва, отказвайки да изслуша Падналия. Сякаш изобщо можеше да разбере какво означава това! *Паднал*. Изрече го като проклятие, но даже представа си нямаше. „Като плесента превзема книгите, така митовете плъзват из историята — беше казал Изил. — Може би е редно да попиташ някого, който е бил тук преди много векове. Може би е редно да попиташ Разгут.“

Но той не го направи. Никой така и не попита Разгут. *Какво се случи с теб? Защо ти причиниха това?*

Кой си ти всъщност?

О, о и о. А трябваше да попитат.

Сега Разгут се обръщаше към Яил.

— Ще ги омаем човеците, не се бой. Те открай време са си такива, все се дърлят ли, дърлят. То е като въздуха и водата за тях. Пък и не тия самомнителни държавни глави са ни важни. Това е само за показ. Докато те кимат един на друг с посърнали лица, хората действат в твоя полза. Запомни ми думите. Някои вече трупат оръжейни арсенали, готови да ти ги предадат. Ще трябва само да решиш, господарю, от кого желаеш да ги получиш.

— И къде са всичките тези предложения? — разхвърча се слюнка. — *Къде?*

— Търпение, търпение...

— Нали разправяше, че ще ме почитат като бог?

— Така е, ама ти си грозен бог — изфуча Разгут, неспособен да постигне търпението, което проповядваше. — Изнервяш ги. Пръскаш слюнка, когато говориш, криеш се зад маската си и ги гледаш така, сякаш си готов да ги умъртвиш, докато спят в леглата. Замислял ли си се да покажеш малко чар? Това значително ще улесни моята работа.

И Яил пак го ритна. Този път болката беше много по-ослепяваща и Разгут изкашля кръв върху съвършения мраморен под. После топна пръст в нея и изписа сквернословие.

Яил поклати глава с отвращение и закрачи към масата, където бяха подредени освежителни напитки. Той си наля чаша вино и взе да крачи напред-назад.

— Тая работа много се проточи — каза с глас, плющящ от злоба.
— Не съм дошъл тук за церемонии и песнопения. Искам оръжие.

Разгут се престори, че въздиша съкрушено, и взе да се примъква бавно и тежко към вратата.

— Добре тогава. Ще отида при тях да им говоря от свое име. Така ще стане доста по-бързо. Произношението ти на латински наистина е ужасно.

Яил даде знак на охраняващите вратата доминионци, а Разгут се превиваше от смях, докато те го мъкнеха обратно и го стовариха тежко в краката на Яил. Направо се давеше от кикот заради шегата си.

— Само си представи физиономиите им! — кискаше се през сълзи той, отривайки влагата от едното си съвършено и тъмно око. — Представи си само точно в този момент да влезе папата и да завари нашата задруга в цялото ѝ великолепие! *Това ли са ангелите?!* — би извикал, хващайки се за сърцето. — *Ами какви са зверовете тогава?!*
— Разгут се преви о две и се разлюля от смях.

Яил обаче явно не споделяше неговата веселост.

— Ние не сме задруга — каза той с много студен и тих глас. — И едно да ти е ясно. Застанеш ли на пътя ми...

Разгут не дочака да довърши, прекъсна го.

— Какво? Още какво можеш да ми сториш, скъпи мой императоре? — Той заби очи в Яил, без да мигне. Непоклатим, спокоен. — Само ме погледни и ще разбереш. Аз съм Разгут, Трижди падналият, най-окаяният сред ангелите. Няма какво повече да ми отнемеш, което да не ми е било отнето вече; няма какво повече да ми причиниш, което да не ми е било причинено вече.

— Още не си убит — отвърна неотстъпчиво Яил.

При тези думи Разгут се усмихна. Зъбите му бяха съвършени на фона на ужасяващото лице, а пукнатината на неговото съзнание зейна с цялото си безумие в погледа му. С присмехулно лукавство той плесна с ръце и взе да се моли.

— Само това не, господарю мой. О, бичувай ме, изтезавай ме, но каквото и да правиш, моля те на колене, умолявам те, не ми давай покой!

Разполовеното лице на Яил се сгърчи от ярост и той толкова силно стисна челюсти, че белегът му побеля, а останалата част от лицето стана пурпурночервена. Значи беше схванал. Това си мислеше

Разгут, все още заливайки се от смях, докато Яил забиваше с ритници в тялото му стоманените носове на сандалите си, причинявайки му болка след болка, цяла поредица от болки, същинска династия от болка. Това беше моментът, в който Яил най-сетне проумя, че не той владее положението. Не можеше да убие Разгут; имаше нужда от него. От една страна му трябваше, за да превежда от и на човешките езици — да — но и заради друго: да му разтълкува *хората*, та да може да вникне в тяхната история, политика и психология и след това да си състави стратегия и реторика, с които да ги омае.

О, да, сега можеше да го рита колкото си ще и Разгут тихо ще скимти от болка цяла нощ опитвайки се да я приспи като пеленаче, а на сутринта ще преброи синините, ще мобилизира проклетията си и ще се яви усмихнат, все така единствен помнещ всичко, което останалите са забравили; неща, които никога не би трябвало да се забравят, и най-важната причина — о, звездни богове, най-прекрасната и ужасяваща причина — поради която Яил би трябвало да остави на мира стелианите.

— Аз съм Разгут, Трижди падналият, най-окаяният сред ангелите — взе да припява той на смесица от човешки езици, от латински през арабски до иврит и обратно, редувайки ги със стенания при всеки пореден ритник. — И знам какво е страх! О, да, знам също така какво са зверовете. Ти си мислиш, че ги познаваш, но не е така, а тепърва ще ги познаеш, о, ще ги познаеш, о, ще ги познаеш. Ще ти дам твоите оръжия и ще ги доставя бързо и ще се смея, когато ме убиваш, така, както се смея сега, когато ме риташ, и ти ще чуеш ехото на моя смях в края на всичко това и ще разбереш, че съм могъл да те спра. Могъл съм да ти кажа.

Не прави това, о, не, само това не, можеше да му каже. Или всички ще умрат.

— И може би щях да го направя — добави на езика на серафимите, — ако беше по-милостлив с това бедно осакатено създание.

ЕДИНСТВЕНИЯТ НЕВИДИОТЕН НА ПЛАНЕТАТА

— Привет, кралю Морган — поздрави Гейбриъл, надничайки в лабораторията. — Как се чувства единственият невидиотен на планетата в този чуден ден?

— Майната ти — отвърна Морган, без да откъсва поглед от компютъра.

— Чудесно — откликна Гейбриъл. — Моето утро също е прекрасно. — Той пристъпи няколко крачки навътре и се огледа. — Виждал ли си Елиза? Не се е прибирала.

Морган се изсекна. Поне това беше най-сходното фонетично определение на звука, който излезе от носа му: *секнене*.

— Ъхъ, видях я. Гледката на спящата с раззината уста Елиза направо ми съсипа деня.

— О! — възкликна Гейбриъл, самото доброжелателство и добро настроение. — Не, едва ли това го е съсипало. Той сигурно е бил обречен още от мига на събуждането, когато си разбрал, че приятелите и всеобщото възхищение са само сън и отново си пак същият.

Морган най-после се извърна да го удостои с кисело внимание и гневен поглед.

— За какво си дошъл, Единджър?

— Мисля, че ти казах. Търся Елиза.

— Която очевидно не е тук — сопна се Морган и пак се обърна. За малко да натърти с цялата си злонамереност, че най-вероятно вече не е и в страната, отбелязвайки очарователно, че явно на нейното отсъствие се дължи необичайната свежест на въздуха, когато Гейбриъл отново заговори.

— Телефонът ѝ е у мен — каза. — Забрави го вкъщи и получи поне милион съобщения. Честно казано, не предполагах, че някой

може да *оцелее* толкова дълго без телефона си. Сигурен ли си, че е добре?

И тогава изражението на Морган Тот се промени. Той все още седеше с гръб, така че Гейбриъл можеше да зърне само отражението му в екрана на компютъра, ако си беше направил този труд, но той никога не обръщаше особено внимание на Морган Тот.

— Замина нанякъде с професор Чодри — отвърна Морган с обичайния си кисел тон, но в изражението му сега се прокрадна лукавство и студена зложелателна алчност. — Скоро ще се върнат, така че може да оставиш телефона.

Гейбриъл се поколеба. Подхвърли телефона в дланта си и огледа помещението. Жилетката на Елиза беше праметната на стола пред единия от секвенсерите.

— Хубаво — каза най-накрая и направи няколко крачки, за да остави телефона край стола с жилетката. — Ще й кажеш ли да ми прати есемес, когато си го вземе?

— Непременно — отвърна Морган и Гейбриъл за секунда се поколеба край вратата, изненадан, че дребният никаквец изведнъж е станал толкова сговорчив.

Точно тогава обаче Морган продължи.

— И гледай да не дишаш, докато не получиш съобщението й.

Гейбриъл само подбели очи и си тръгна.

Морган Тот прояви необичайно самообладание. Изчака пет минути, цели пет минути — триста незабележими отскачания на голямата стрелка на часовника — преди да заключи вратата и да сграбчи телефона.

ПОТЪНАЛИ В БЛАЖЕНСТВО

— Сигурна ли си, че ще можеш да го направиш? — обърна се към сестра си Акива с набраздено от грижа чело. Намираха се в пещерата при входа, където само ден по-рано двете армии за малко щяха да се изтребят взаимно. Сега гледката пред тях беше... доста различна.

— Кое — да прекарам няколко дни в компанията на твоята любовница ли? — отвърна Лираз и вдигна поглед от колана с ножницата и меча, който закопчаваше в момента. — Няма да е никак лесно. Ако се опита да ме натъкми с човешки дрехи, не отговарям за действията си.

В ответната усмивка на Акива нямаше веселие. Точно сега не желаше нищо по-силно от това да прекара няколко дни с Кару, дори да са като тези, каквито ги чакаха тях двете — да убедят техния садистичен чичо, готов да разпали нова война, да се върне против волята си обратно у дома.

— Ще те държа отговорна не само за твоите действия — каза на Лираз с намерение това да прозвучи шеговито.

Не му се получи. В погледа ѝ просветна гняв.

— Какво, страх ли те е да ми повериш скъпоценната си дама? Защо тогава не пратиш цял батальон да я придружава?

Или пък само аз да ида с нея, щеше му се да каже. Обеща на Кару да не я изпуска повече от очи, но се оказа, че се налага да го направи още веднъж, за последно. Всички приеха нейния план, защото беше едновременно дързък и хитър; колкото до неговото участие — то беше важно и съдбоносно, но му налагаше да остане в Ерец, докато Лираз придружава Кару при завръщането ѝ в света на хората.

— Знаеш, че ти имам доверие — каза на сестра си, което беше почти истина. Защото не вярваше, че ще се стигне дотам тя да пази и защитава Кару. Когато я попита дали ще може да го направи, имаше

предвид съвсем друго нещо. — Въпросът е дали ще се овладееш да не убиеш Яил.

— Нали вече казах — ще успея.

— Не беше много убедително — отвърна Акива.

На свикания наново военен съвет Лираз посрещна идеята на Кару, като едва не се задави от смях, но после огледа втрещено всички около масата, един по един, осъзнавайки с все по-нарастващ потрес, че те явно обмислят предложението.

Смятаха да не убиват Яил.

Не още.

А когато след много спорове всичко вече беше решено, Лираз потъна в подозрително мълчание, което Акива изтълкува като знак, че каквото и да каже пред тях сега, изправи ли се срещу зловещия им чичо, ще постъпи така, както на нея ѝ изнася.

— Казах, че ще го направя — повтори категорично тя, а погледът ѝ сякаш го предизвикваше да продължи да настоява.

Нека сме наясно, Лиз, беше готов да ѝ каже Акива. Нали нямаш намерение да провалиш всичко?

Но после се отказа.

— Ще отмъстим за Хазаел — каза вместо това. И не беше просто утеха или полуистина. Желаше го не по-малко от нея.

В отговор тя избухна в саркастичен смях.

— Е, поне тези от нас, които не са потънали в блаженство, може и да го направим.

Акива усети жилото. *Потънали в блаженство.* В нейните уста това прозвуча като нещо лекомислено и нередно. Нехайство някакво. *Наистина* ли беше предателство спрямо паметта на Хазаел, ако е влюбен? Но като отговор на нейните думи, в главата му се въртеше само казаното от Кару за мрака, който сееха в името на техните мъртъвци и въпросът дали мъртвите биха желали да е така. Не му трябваше дълго да се пита. Знаеше, че Хазаел няма да го укори за неговото щастие. Лираз обаче определено го винеше.

Не отвърна на язвителната ѝ забележка. Какво изобщо би могъл да каже? Достатъчно бе тя да се огледа, за да си даде сметка, че тяхната любов не е никак лекомислена. Ето ги сега в пещерите, сред тази трудно постигната общност между серафими и химери — това

беше същинско чудо, и то беше *тяхното* чудо, неговото и на Кару. Не би го изрекъл на глас, но в сърцето си знаеше, че е точно така.

Лираз, естествено, също имаше дял в това, както и Тиаго. Подобна гледка беше нещо неவிждано: двамата застанали рамо до рамо, давайки пример на своите армии. Вече бяха договорили обединението на батальоните и лично бяха уредили всичко. Акива беляза всичките свои двеста деветдесет и шест братя и сестри с магическия знак, обезсилващ хамсите, и сега, точно в този момент, пред очите му двете армии пробваха силата на своите дамги една на друга.

Неколцина и от двете армии все още стояха встрани, но повечето, както изглежда, бяха въввлечени в нещо като предпазлива... е, по-скоро взаимно опознавателна игра, доста по-незлюблива от онази, в която беше участвала малко преди това Лираз.

Акива наблюдаваше как брат му Ксатанаил приканва чакалоглавата Саб да му покаже дланите си. Тя обаче се колебаеше и стрелкаше с поглед Вълка. Той кимна окуражително и тя го направи. Протегна ръце с насочени право в Ксатанаил мастилени очи, но нищо не се случи.

Стояха върху черното петно от засъхналата кръв на Утем, на същото място, където предишния ден всичко заплашваше да се срине, и пак нищо не се случи. Ксатанаил отначало беше като на тръни, после обаче се отпусна и със смях тупна Саб толкова здраво по рамото, че заприлича на агресивен жест, но смехът му надделя и Саб не го прие като обида.

Малко по-нататък Акива видя как Исса откликва на поканата на Елион и протяга изящната си ръка, за да докосне неговата, набраздена от белези и мастилени рабоши.

В тази гледка имаше толкова мощ, че на Акива му се прищя да може да дестилира нейната сила и да я превърне в еликсир за цял Ерец. *Първо, само някои, после — повече*, занарежда мислено като молитва той.

И докато си го мислеше, затърси с поглед синьото сияние, за което сетивата му бяха винаги настроени; скоро зърна Кару и нейният поглед срещна неговия. Проблясък, лумване. Един поглед му стигаше да се почувства опиянен от светлина. Но тя беше близо до него. *Звездни богове, защо не е по-близо?* На Акива му беше дошло до гуша

от целия този въздух, който ги делеше. А скоро между тях щеше да има цели левги и небеса...

— Извинявай — тихо пророни Лираз. — Това не беше честно.

Обля го топлина и някаква горда, покровителствена нежност към крехката му сестричка, за която да се извини, не беше никак лека работа.

— Не, не беше — отвърна, опитвайки гласът му да прозвучи нехайно. — И като стана дума кое е честно и кое — не, можехте да почакате няколко секунди, преди да нахлуете така. Обзалагам се, че бяхме само на крачка от целувката.

Лираз изсумтя, защото я хвана неподготвена и напрежението между тях мигом изчезна.

— Съжалявам, ако това, че едва *не умрях*, е било причина едва да не се *целунете*.

— Прощавам ти — каза Акива. Трудно му беше да се шегува с ужаса, който избегнаха на косъм, но имаше чувството, че Хазаел точно това щеше да направи, а то бе главното — какво би направил Хазаел в такъв момент — и изглеждаше винаги правилно. — Прощавам ти *този път* — натърти. — Следващият път обаче те моля да съобразиш по-внимателно времето за своето едва-не-умиране. А най-добре повече да не се стига до едва-не-умиране. — *Нека вместо това е едва-ли-не целувка*, помисли си, *или пък истинска целувка*, но не го каза гласно, донякъде, защото му беше невъзможно да си го представи, донякъде, защото знаеше, че това ще я разгневи. Въпреки това ѝ го желаше от все сърце — някой ден и Лираз да се окаже потънала в блаженство.

— Ще отида да се измия преди тръгване — каза ѝ и се оттласна от стената на пещерата, на която се облягаше дотогава. След няколко часа непрекъснато магьосване тялото му беше натежало като напълнено с олово. Разкърши рамене, изпъна врат.

— Трябва да отидеш при термалните извори — посъветва го Лираз. — Те са... честно казано, чудотворни.

Той спря напред крачка и се втренчи в нея с присвити очи.

— Честно казано, чудотворни? — повтори. Едва ли беше чувал досега Лираз да използва думата *чудотворно* и... това, което плъзна по бузите ѝ, руменина ли беше?

Интересно.

— За лечебната вода говоря, естествено — каза, но нейният пряк и нетрепващ поглед беше твърде пряк и твърде нетрепващ — явно прикриваше някакво друго чувство с това престорено самообладание, обаче го правеше твърде очебийно. И на всичкото отгоре се беше изчервила.

Много интересно.

— Е, сега нямам време за това — каза Акива. Вода имаше и в една ниша надолу по скалния пасаж. — Ей сега се връщам — увери я на тръгване. Щеше му се да иде при термалните извори — щеше му се да отиде там *заедно с Кару*, — но засега щеше да добави това към списъка с желаниа за времето, когато животът му ще си е само негов.

Да се изкъпе с Кару.

При мисълта го обля гореща вълна, която — странно — не срещна отпор от чувството за вина и жертвоготовност. Толкова беше свикнал с тяхното бreme, че сега липсата им му се стори неестествена. Все едно да завиеш зад ъгъл, покрай който си минавал хиляди пъти, и вместо обичайната стена зад него да се ширне небесният простор.

Свобода.

Макар и непълна, сега Акива поне имаше свободата да мечтае, а това само по себе си беше нещо велико.

Кару му прощаваше.

Тя го обичаше.

А ето че отново се разделяха и той не я беше целунал — нито едно от двете не беше редно. Но дори да не трябваше да прикриват чувствата си пред двете армии и да можеха да откраднат поне миг насаме, Акива пак нямаше да го направи — все още спазваше войнишкото суеверие за сбогуванията. Не трябваше да се сбогуват. Сбогуванията носеха лош късмет, а целувката на прощаване беше просто вид сбогуване. Целувката за едно ново начало не трябваше да се превръща в целувка за сбогом. Ще трябва да почакаат по-добри времена.

След завоя в скалния пасаж се откри ниша, където от улей в грапавата стена бликаше студена вода, течеше в продължение на няколко метра на височината на пояса и отново изчезваше в скалата. Също като много от чудесата в тези пещери, тя също изглеждаше природна даденост, но най-вероятно беше дело на предишните

обитатели. Акива се освободи първо от доспехите и меча и ги провеси на една скална издатина, после си свали ризата.

Загреба с шепи студената вода и я поднесе към лицето си. Шепа подир шепа за лицето, врата, гърдите и раменете. Накрая потопа цялата си глава, после се изправи и усети как влагата постепенно се изпарява върху горещата му кожа, стичайки се на ручейчета между ставите на крилете.

Прие плана на Кару, защото си го биваше. Освен че беше умен, рискът при него беше много по-малък в сравнение с предишната им стратегия; проработеше ли, заплахата за света на хората щеше да е много по-малка и можеха да предотвратят снабдяването на Яил с, както Кару ги нарече, „оръжия за масово унищожение“.

На първия военен съвет Лираз с голяма доза сарказъм предложи просто да помолят Яил да се върне, но тъкмо в това се състоеше същината на новия план: моля, ако обича Яил да изтегли армията си и да се прибере у дома, без да предизвиква война, каквато беше всъщност целта му, благодаря и лека нощ.

Естествено, *примамката* беше най-трудната част от плана. Тя беше проста и гениална — съвсем не „моля“ — и Акива не се съмняваше, че Кару и Лираз ще се справят. Те бяха смели воители, но в същото време и двете същества, които обичаше най-много на света — *светове* — затова искаше да ги отведе невредими към онова бъдеще, което си представяше: там ничий живот няма да е изложен на риск, а най-трудното решение за деня ще е какво да закусват или на кое точно място да се любят.

Лираз имаше право, помисли си Акива. Той *наистина* беше потънал в блаженство. Не очакваше скоро да му се отвори случай да остане насаме с Кару, затова щом усети раздвижване зад себе си — прозвуча като тихо поемане на дъх — се обърна с разтуптяно сърце, очаквайки да види нея.

Но не видя никого.

Усмихна се. Усещаше нечие присъствие също толкова ясно, колкото чу и вдишването. Явно пак е направила заклинанието да стане невидима, а това означаваше, че идването ѝ е останало незабелязано за другите. Независимо какво си повтаряше само преди минути — как целувката за едно ново начало не бива да се превръща в целувка за сбогом — решителността му не устоя пред надеждата. Имаше нужда

от нея. Всичко изглеждаше някак недовършено, въпреки съгласието помежду им и ръката върху сърцето на другия. Не мислеше, че някога ще може пак да изпита щастие, нито че ще диша с пълни гърди, докато... Ето и сега, колкото и да е невероятно, чувството за вина го нямаше и не попречи на надеждата, пред тях имаше само безкрайни възможности... Докато не я целуне. Суеверията да вървят по дяволите.

— Кару? — произнесе усмихнат той. — Ти ли си? — Зачака да се появи от въздуха, готов веднага да я вземе в прегръдките си. Вече можеше да го направи. Поне докато не е дошъл още някой.

Тя обаче не се появи.

И тогава, внезапно, това невидимо присъствие — несъмнено го имаше обаче — стана непознато, дори враждебно и в него се долови още нещо. Усещането го завладя — проникна в него — и Акива достигна някакво напълно ново ниво на осъзнаване на... своя собствен живот като отделна личност. Самотно сияйно напрежение в обкръжението на много други, осезаемо и... уязвимо. Полази го мраз.

— Кару? Ти ли си това? — попита той отново, макар вече да знаеше, че не е тя.

Тогава отдалече чу стъпки в скалния пасаж и в следващия момент Кару се появи. Не прикрита от заклинанието, а напълно видима — направо сияеща — и когато се закова нерешително на място, изчервявайки се задето го е сварила полугол, той по усмивката ѝ разбра, че всъщност и тя е дошла водена от същата надежда, която разцъфна в него само преди миг.

— Привет — пророни тя с тих глас и широко разтворени очи. Нейната надежда се устреми към неговата, но Акива почувства, че и нещо друго се стреми към нея, както и към живота му. То беше заплашително и опасно. То беше невидимо.

И се намираше в нишата заедно с тях.

ОТЛИЧЕН ИНЦИДЕНТ СЪС ЗВЕЗДЕН ПРАХ

В Мароко Елиза се събуди рязко. Не пицеше, нито нещо я караше да запици. Всъщност изобщо не изпитваше страх и това беше доста приятна изненада. Накрая напълно съзнателно се беше предала на съня — лишаването от сън на практика може да те убие — с надеждата, че: а) по някакво чудо кошмарът тоя път ще я остави на мира, или б) стените тук ще се окажат достатъчно дебели, за да заглушат писъците ѝ.

Изглежда ѝ се беше случило а), което си беше истинско облекчение, защото б) очевидно би претърпяло неуспех. Долавяше лая на кучетата отвън, от което следва, че колкото и да са дебели стените, нищо не можеха да заглушат.

Какво я беше събудило тогава, щом не е кошмарът? Сигурно кучетата? Не. Имаше нещо...

Не *онзи* сън, а *някакъв* сън, нещо, което танцуваше около будното ѝ съзнание също като сенки, преди да ги помете лъчът на джобно фенерче. Лежеше, без да помръдва и за миг си помисли, че ще успее да го улови, ако се напъне. Съзнанието ѝ все още пристъпваше на пръсти по границата на будността в онова състояние на полубудност, което преди нишки между съня и реалността — за миг се почувства като малко момиче, излязло на чардака да посрещне смело непрогледния мрак с мъждукащ светлик.

Кое то си беше наистина, ама наистина тъпа работа, затова седна в леглото и разтърси глава. Отърси се от всичко. *Къш, сънища. Не ви ща тук.* Има едни шишове, които се слагат по външните первази на прозорците, за да не могат гълъбите да кацат по тях; точно от такива шишове имаше нужда, за да прогони сънищата от съзнанието си. Шишове за предпазване на психиката. Чудничко.

Но тъй като нямаше шишове за предпазване на психиката, явно не трябваше да заспива отново. Пък и без това се съмняваше, че би успяла. Тия четири часа покой трябва да са достатъчни, за да отложат

поне за известно време смъртта от недоспиване. Тя провеси крака от леглото и стана. Лаптопът беше край нея. Преди да заспи беше свалила първата група снимки и ги криптира, за да ги препрати в тайното си имейл хранилище, после ги изтри от паметта на фотоапарата.

Предишния следобед двамата с професор Чодри бяха започнали да събират тъканни проби от телата и щяха да се върнат на сутринта, за да продължат работата си. Очакваше всичко това да им отнеме два дни. Заради странното устройство на телата се налагаше да вземат проба от всяка отделна част. Тъкан, козина, перушина, люспи, нокти. Останалата работа щяха да свършат в лабораторията, където това краткотрайно пребиваване в пустинята ще им се струва като сън. Така мимолетен, толкова необикновен.

Какво ли ще им разкрият тези находки? Дори не беше способна да си изгради някаква предварителна хипотеза. Дали телата са изградени от различна ДНК? От една страна пантера, от друга — бухал, а по средата човек? Или пък тяхната ДНК ще се окаже съвместима, обозначавайки единствено индивидуалните особености, така както генетичният код на всяко едно човешко същество определя неговата уникалност, като да речем очна ябълка или нокът, както и всяка друга част от тялото?

А може би... ще открият нещо невиждано досега, нещо чуждоземно, различно от всичко познато на този свят? През тялото ѝ премина тръпка. Това беше нещо толкова голямо, че дори не знаеше къде точно в главата си да го складира. Ако ѝ беше позволено да говори за него, ако сега можеше да звънне на Тадж или на Катрин — стига тя да се намира близо до телефон в момента — какво ли щеше да им каже?

Стана от леглото и отиде при прозореца да надзърне навън. Той обаче беше обърнат към затворен вътрешен двор и нямаше нищо забележително за гледане, затова намъкна джинсите и обувките и се прокрадна навън в коридора.

Предпазливостта ѝ се оказа излишна. Ако се намираще в огромен и безличен мегахотел, би се почувствала напълно анонимна и щеше да тръгне безгрижно, накъдето ѝ видят очите. Това обаче не беше огромен и безличен мегахотел. Това беше казба. Не *онази* казба, а казба-превърнатата-в-хотел, недалеч от мястото на събитието. Така де, всъщност на два часа път с кола, но сред този пейзаж това изглеждаше

нищо работа. Продължиш ли нататък по магистралата, стигаш пустинята Сахара, чиято площ беше равна на *целите Съединени американски щати*. Ето защо два часа път с кола спокойно можеха да се смятат за „недалече“.

Казбата се казваше Тамнугалт и макар на портата да я посрещнаха намусени дечурлига, които сечаха въздуха със заострени пръчки, на нея всъщност й хареса. Това беше един от многото кирпичени градове, разположен в сърцето на палмов оазис; по-голямата му част представляваше необитаеми руини и само центърът беше реставриран, но в него нямаше нищо величаво. Пак имаше вид на изваян от кал — макар изваяна с *въображение* кал, — но стаите бяха доста удобни, с много високи тавани, с масивни греди и застлани с вълнени черги подове, а терасата на покрива гледаше над разлюлените върхове на палмите. Предишната вечер, докато двамата с професор Чодри вечеряха на нея, Елиза видя толкова звезди, колкото не беше виждала през целия си живот.

Виждала съм повече звезди, от което и да е друго живо същество.

Елиза спря, затвори очи и ги притисна с върховете на пръстите, сякаш искаше по този начин да усмири надигналия се в нея смут. Сякаш се опитваше да призове в съзнанието си метални шипове и да прогони с тях влудяващите гълъби на съня.

Аз убих много повече звезди, отколкото някой изобщо ще види.

Тръсна глава. Познатата паяжина от ужас и вина взе да оплита съзнанието й. Извика представата за бледи и отчаяни коренища на цветя, които се подават през дупката на дъното на саксията. Извика представата за неща, които не можеха да бъдат удържани затворени, но нея не я беше грижа за това. *Забрави, каза си. Ти нищо не си убила. Знаеш го.*

Там е работата, че точно това не знаеше. Внезапно „узна“ разни други неща и почувства някаква непоклатима и напълно ненаучна увереност относно големите въпроси за космоса, като съществуването на паралелна вселена например; увереността в нейната собствена невинност обаче не беше сред тях — най-малкото не беше толкова дълбока и с такъв резонанс. Гласът на разума изведнъж й се видя слаб и неубедителен, а това не беше добър знак.

Тежко, стъпка по стъпка, Елиза се изкачи по стълбите към покривната тераса, повтаряйки си на всяка крачка, че това е просто стрес, не лудост. *Още не съм откачила, това няма как да стане. Прекалено упорито се борих.* Щом се показа навън в нощния въздух, почувства изненадващ хлад и още по-ясно чу кучетата, които джавкаха някъде долу из пущинака.

Завари професор Чодри да седи на същото място, където го беше оставила преди няколко часа. Той леко ѝ кимна.

— Тук ли бяхте през цялото време? — попита, заобикаляйки масата.

Той се разсмя.

— Не. Опитах да поспя. Не се получи. Главата ми. Постоянно мисля за тази загадка.

— Аз също.

Той кимна.

— Седнете. Моля — каза и тя прие. Поседяха мълчаливо известно време, обгърнати от нощта, после професор Чодри пак заговори. — Откъде ли са дошли? — каза. Това беше реторичен въпрос, помисли си Елиза, но последва доста дълга пауза, така че можеше да рискува да отговори, ако събере кураж.

Морган Тот би рискувал, помисли си, затова каза просто: „От друга вселена“. *Повярвайте ми. Това е нещо, което знам; винаги е било в мен като насметен под килима боклук.*

Веждите на професор Чодри хвъркнаха към челото.

— Просто така? Пък аз си мислех, Елиза, че вие може би вярвате в Бог.

— Ами вие? — Това я изненада. Знаеше, че много от учените вярват в Бог, но никога не беше усещала някаква религиозна нагласа у него. Освен това специалността му — базирана върху ДНК реконструкция на еволюционната история — изглеждаше в пълно противоречие с, хъм, креационизма^[1]. — Не го ли намирате за трудно съвместимо?

Той сви рамене.

— Жена ми обича да казва, че умът е място с много стаи за много гости. Вероятно икономът се е погрижил да настани научната делегация в отделно крило, по-далече от пратениците на Вярата, нищо че двете групи продължават да спорят по коридорите.

От неговата уста това звучеше доста остроумно. Елиза беше стъписана.

— Ами — осмели се да попита тя, — ако точно сега се сблъскат, кой ще има превес?

— Питате според мен откъде са се взели посетителите, така ли?

Тя кимна.

— Длъжен съм на първо място да отбележа, че не е изключено да са плод на някоя лаборатория. Основавайки се на днешните изследвания, можем да елиминираме вероятността за някоя хирургическа лудория, но нищо чудно да са *отгледани*.

— Говорите за нещо като бърлога на свръхзлодей в кратера на вулкан?

Той се разсмя.

— Точно така. И ако бяха само тези тела — „зверовете“, така да се каже — тогава в тази теория би имало зрънце здрав смисъл. Но заедно с ангелите всичко става доста заплетено — тяхното устройство е по-сложно.

Точно така. Огънят, летенето.

— Разбрахте ли — попита Елиза, — че в базата данни за разпознаване на лица няма и помен за нито един от тях?

Той кимна.

— Разбрах. Ако приемем, доста прибързано, че те наистина може да са... отнякъде другаде, тогава какви са възможните варианти?

— Друга вселена, или... Ад и Рай — допусна Елиза.

— Да. Но ето какво си мислех тук, на това място, докато се захласвах по звездите... „Съзерцавах“ е твърде неизразително за звезди като тези, не намирате ли?

Много остроумно, помисли си Елиза, кимайки утвърдително.

— Сигурно защото гостите в двореца са се смесили... — Той потупа главата си, за да стане ясно за какъв точно „дворец“ става дума. — Но ми хрумна ето що: какво означава това? Възможно ли е да има два начина да се назове едно и също нещо? В случая да предположим, че „Рай“ и „Ад“ са просто други вселени.

— *Просто* други вселени — повтори с усмивка Елиза. — Тогава значи Големият взрив^[2] е бил *просто* фойерверк.

Професор Чодри се изкиска.

— Дали идеята за друга вселена е по-голяма, или по-малка от идеята за Бог? Има ли това значение? Ако съществува сфера, обитавана от „ангели“, само въпрос на семантика ли е дали ще я наричаме Рай?

— Не — отвърна Елиза, бързо и категорично, което малко изненада и нея самата. — Не е само въпрос на семантика. Това е въпрос на подбуди.

— Моля? — професор Чодри я изгледа озадачено. В тона на Елиза беше звъннала стомана.

— Какво искат те? — продължи тя. — Според мен това е поголемият въпрос. Пристигнаха са отнякъде. — *Съществува друга вселена.* — И ако това „отнякъде“ няма нищо общо с Бог — *а то няма* — тогава действат от свое име. А това вече е страшно.

Професор Чодри нищо не отговори, вместо това впери поглед в звездите. Мълча толкова дълго, че накрая Елиза взе да се пита дали не е секнала някак неочакваната му бързост, но той най-накрая проговори.

— Искате ли да ви кажа нещо странно? Чудя се как ли ще го приемете.

Хоризонтът започваше да просветлява. Скоро и слънцето щеше да изгрее. Когато пред човек се е ширнал такъв хоризонт и се вижда такова слънце, той наистина започва да си дава сметка, че е прикован от гравитацията към една гигантска, носеща се из пространството скала; от такова място беше въпрос само на една крачка да си представи безкрайността, която го заобикаля: вселената, която беше твърде голяма, за да я обхване съзнанието, и при това все пак беше само една вселена.

Твърде голяма за човешкия разум може би.

— Вие, разбира се, знаете за Пилтдаунския човек^[3] — обади се професор Чодри.

— Естествено. — Това беше може би най-голямата мистификация в историята — предполагаем череп на прачовек, изровен в Англия преди стотина години.

— За него — продължи професор Чодри — чак през 1953 г. е доказано, че е фалшификат — годината е от съществено значение. Тогава от срам набързо го вадят от Британския музей, където в продължение на четиридесет години е служил като „доказателство“ на

една от най-упорито разпространяваните теории за произхода и еволюцията на човека. Само няколко години по-късно обаче, през 1956 г., е направено друго откритие — в Патагонските Анди. Германски любител палеонтолог открива находище от... — Тук той направи пауза за по-голям ефект. — Скелети на чудовища.

И... точно в този момент пред очите на Елиза всичко се завъртя, нещо в нея се прекърши. Кошмарът отново я издебна из засада и всички шипове в съзнанието ѝ се оказаха неспособни да го прогонят. Професор Чодри я предупреди, че се кани да сподели нещо странно с нея и макар за миг да успя да отвлече вниманието ѝ, тя все пак остана нащрек и схвана кое е важното: именно скелетите на чудовищата бяха същественото, а не се явяваха само за фон. Но точно на това място съзнанието ѝ внезапно я отвлече.

Към Патагонските Анди.

В мига, в който той произнесе думата, тя ги видя: дълга планинска верига с остри върхове, също като зъби, наточени о кост. Езера, абсурдни със своята бистра синева. Лед и ледникови глетчери и смрачени от мъглата лесове. Дива природа, способна да убива; която *наистина* убиваше, но не е успяла да унищожи нея, защото не е била лесна за убиване и вече е била преживяла много по-страшни неща...

Тя някак се преобърна отвътре навън, като дреха, облечена с хастара нагоре, но продължаваше да седи срещу професор Чодри и все още чуваше какво ѝ разказва той — за скелетите на чудовища и как след горчивия опит от Пилтдаун са ги приели за обикновена шега, но макар да са били по-скоро шега, отколкото поддаващ се на обяснение факт... но думите му приличаха на бушуваща в коритото река, а това корито представляваше хиляди гладки речни камъчета, *хиляда* хиляди, които проблясваха под повърхността, под *нейната* повърхност и това беше тя, но и нещо повече от нея. Тя беше нещо повече от самата себе си и не знаеше какво означава това, но го усещаше.

Тя беше нещо повече от самата себе си и виждаше мястото, за което говореше професор Чодри — не скелетите на чудовища, заровени там, а земята и най-вече небето. Стоеше с отметната глава, гледаше нагоре и виждаше небето над себе си сега и небето над себе си тогава — кога тогава? Кога? — и я налегна някаква траурна печал, че то я отхвърля.

Небето я отхвърляше, тогава, сега и завинаги.

Почувства сълзите по бузите си в мига, когато професор Чодри ги забеляза. Той продължаваше да говори.

— Сега тези останки се съхраняват в Музея по палеонтология в Бъркли — казваше в този момент той. — По-скоро като куриоз, отколкото като научно откритие, но имам усещането, че това ще се промени... Елиза, добре ли сте?

Опита да преглътне сълзите, но те продължаваха да се стичат и не успя да отговори.

В един шеметен миг, захласната в звездите — не просто съзерцаваща, а захласната по звездите — тя почувства простора на вселената около себе си, така безкраен и изпълнен с тайни, и усети нещо повече и по-велико отвъд това... и *отвъд* отвъдното, а после отвъд дори него и някак непознатите дълбини вътре в нея съответстваха на непознатия безкрай извън и... нямаше *друга* вселена.

А бяха много.

Много отвъд многото, непознаваеми.

Аз съм ги виждала, помисли си Елиза. *Знаеше* Елиза. Сега сълзите шуртяха по лицето ѝ и тя най-сетне проумя природата на този кошмар и той бе по-страшен, много по-страшен от всичко онова, от което се беше страхувала. Това не беше пророчество. Още от самото начало са го тълкували погрешно. Не свършека на света виждаше тя.

Поне не свършека на *този* свят.

Сънят не показваше бъдещето, а миналото. Това беше спомен и въпросът как е възможно Елиза да пази подобен спомен беше изместен от онова, което означаваше той. Кошмарът не можеше да бъде предотвратен. Защото вече се беше случил.

Аз съм виждала другите вселени. Аз съм била там.

И съм ги унищожила.

[1] Креационизмът е възглед, според който човечеството, животът, Земята и вселената са създадени от свръхестествено божество или няколко божества. — Б.пр. ↑

[2] Теорията за Големия взрив е космологична научна теория, описваща ранното развитие на вселената. — Б.пр. ↑

[3] „Откриването“ на Пилтдаунския човек е една от най-големите научни измами: той е представен като свързващо звено между човека и

маймуната, но всъщност черепът му е комбинация от челюст на орангутан и части от съвременен човешки череп. — Б.пр. [↑](#)

ПОТОМЪК

Сиритхар я привлече към него като музика из разклонените във всички посоки скални пасажи към дълбините на планинската крепост на мъртвото племе и така Скараб, царицата на стелианите, откри мага, когото беше дошла да убие.

Преследваше го чак от другия край на света и ето го сега, съвсем сам и на уединено място. Обърнат с гръб към нея, гол до кръста, той загребваше с шепи вода от улея в пещерната стена и я плискаше върху лицето, врата и гърдите. Водата беше студена, а плътта му — жарка и парата се стелеше над него като мъгла. Накрая потопа глава в ручей и взе да търка с пръсти косата си. Пръстите му бяха татуирани, а косата — гъста, черна и много къса. Когато се изправи, водата се застича по врата му и Скараб забеляза белега.

Приличаше на затворено око и макар да усети силата му, формата ѝ беше непозната. Определено я нямаше в *Лексикона*. Затова предположи, че също като световно повсеместният вятър и отчаянието това си е негово лично творение, макар и не създадено с откраднатата *сиритхар*, защото иначе щеше да почувства труса на неговото сътворение. Въпреки това *сиритхар* му принадлежеше, наситена с електричество. Като озонов въздух пред буря, но още по-плътна. Главозамайваща.

Пред нея стоеше непознат маг, който теглеше струните на света и щеше да го унищожи, ако не успееша да го спрат. Очакваше да почувства неговата поквара, както и че душата ѝ ще жадува неговото убийство — така светкавицата жадува извисилия се стълб — но нищо не беше такова, каквото го очакваше. Нито смесената група серафими и химери, нито той самият.

Вие ли ще го направите, господарке, или пък аз да го сторя?

Гласът на Карнасиал прозвуча в главата ѝ, интимен като шепот. Стоеше на няколко крачки отзад, невидим заради заклинанието също като нея, но съзнанието му докосна нейното като дъх, раздвижил

въздуха пред ухото. Гъделичкане, топлина, даже следа от уханието му. Толкова реално.

И толкова самоуверено.

Изпрати своя отговор и усети как той трепна и отстъпи.

А ти как мислиш, отвърна. Това бяха единствените й думи, но в тях имаше нещо много повече.

Телестезията беше изкуство, много по-сродно на съновидението, отколкото на говора. Изпращачът изплиташе сензорни нишки, със или без думи, за да състави послание, което достигаше до съзнанието на получателя на всички нива: звук и образ, вкус, докосване, мирис и памет. Дори — ако двамата бяха много опитни — емоция. Изпратено от истински майстор, телесте беше усещане, много по-богато от реалността: сън наяве, препратен чрез мисълта. Скараб не беше еднакво добра в телестезията на различни разстояния, но можеше да усуче няколко нишки в посланието си, както направи сега. Извити котешки нокти и жарене на коприва — Айдолен я научи на това — внушиха на Карнасиал: *назад*.

Мигар си беше въобразил, че след като му дари тялото си през своя първи сезон на сънищата, вече има правото да докосва съзнанието й непоканен?!

Мъже!

Един сезон на сънищата беше само това — един сезон на сънищата и нищо повече. Ако пак избере него следващата година, това може би вече щеше да означава нещо, но тя се съмняваше, че ще го направи. Не защото той не й достави удоволствие, а по една проста причина: как би разбрала колко го бива, ако не го сравни с други?

Прости, царице.

Това мислено послание дойде от почтително разстояние — почти същото, на което се намираще той физически; лишено от аромат и възбуда, както си беше редно. Въпреки това усети мимолетното му покаяние, едва раздиплено. Карнасиал също като нея не владееше телесте до съвършенство — щеше да мине доста време, преди някой от двамата да може да се похвали, че е овладял майсторството; и двамата бяха прекалено млади — но имаше заложби. Скараб неслучайно го беше избрала за своя почетна стража — не заради пръстите му на свирач на лютия, които се учеха да свирят на тялото й с такава жар през пролетта, нито заради дълбокия му камбанен смях, нито заради

неговата ненаситност, която разбираше нейната и ѝ откликваше във всичко, за разлика от мислените послания.

Карнасиал беше умел маг, както и всички останали от нейната стража, но нито един от тях — нито един — не излъчваше такава сурова мощ като серафима, който сега стоеше пред нея. Погледът ѝ се плъзна по голия му гръб и тя изпита внезапна почуда. Това беше гръб на воин, мускулест и издълбан от белези, а на една издатина в скалата вдясно от него беше повесена двойка кръстосани мечове. Той наистина беше воин! Знаеше го още от Астре, където народът говореше за него с разяждащ страх, но не можеше да повярва, докато не се убеди лично. Нещо не беше както трябва. Маговете не използват стомана; нямат нужда от нея. Когато някой маг убива, кръв не се лее. Когато тя убие него, за което и беше дошла, той просто щеше... да престане да живее.

Животът е единствената нишка, която държи душата привързана към тялото, и разбереш ли веднъж как да я намериш, оттам нататък е вече лесно да я скъсаш като стрък цвете.

Е, направи го тогава, каза си и посегна към неговата нишка, усещайки зад себе си присъствието на Карнасиал, който чакаше. „Вие ли ще го направите, или аз да го сторя?“, беше попитал и това я подразни. Той се съмняваше, че ще успее, защото никога не го е правила досега. По време на обучението беше докосвала различни нишки на живота и ги беше оставяла да пеят между пръстите ѝ — пръстите на нейната *анима*, нейното нетленно аз. Все едно да опреш острие в гърлото на спаринг-партньора по време на тренировка. *Аз печеля, ти умираш, дано имаш късмет следващия път.* Но никога досега не беше прекъсвала нишката и когато го направи, щеше да усети разликата между това да опреш острие о гърлото на противника и да му *отвориш* гърлото.

Много съществена разлика.

И тя можеше да го направи. За да се докаже пред Карнасиал, беше намислила да извърши *ез ваш*, чисто изпълнен смъртоносен удар. Само миг и всичко ще приключи. Нито щеше да усети нишката на непознатия, нито да се бави, за да разчете нещо в нея; просто щеше да я разреже със своята *анима* и той ще е мъртъв без дори да е видяла лицето му или да се е докоснала до живота му.

Тогава се сети за *йорая* и сякаш някакъв порив на дързост и безразсъдство мина през нея.

Това беше само легенда. Най-вероятно. През Първата епоха от историята на нейния народ, която била много, много по-дълга от сегашната Втора епоха и приключила така жестоко, стелианите били съвсем различни от това, което бяха сега. Заобиколени от могъщи противници, те живеели в непрекъсната война и затова почти цялата им магическа сила била съсредоточена във военните изкуства. Носеха се предания за мистичната *йорая*, арфа, чиито струни били жизнените нишки на убитите врагове. Това било оръжието на *анима* и не съществувало в материалния свят; не можело да бъде открито като някаква реликва или да се предава по наследство. Всеки маг сътворявал своя собствена *йорая* и тя умирала заедно с него. Разправяха, че това било извор на най-могъщата, но и най-тъмната сила, постижима единствено чрез убийства в неவிждан мащаб, а свиренето на нея можело да доведе създателя ѝ по-скоро до безумство, отколкото да го направи по-всесилен.

Като малко момиче Скараб обичаше да шокира бавачките — девиси, фантазирайки за своя собствена *йорая*. „Ти ще си първата ми струна“, зло каза веднъж на една *ая*, която беше дръзнала да я изкъпе против волята ѝ.

Същите думи и сега нахлуха в главата ѝ. *Ти ще си първата ми струна*, обърна се мислено към набраздения с белези мускулест гръб на непознатия маг отпред. После насочи своята *анима*, за да извърши екзекуцията, и тогава я окъпа ужас, защото наистина го помисли, макар и само за миг.

„Внимавайте, защото вашите желания определят живота ви и властват над него, принцесо — ѝ беше казала след къпането нейната *ая* в онзи ден. — Дори *йорая* наистина да съществува, само някой с много врагове може да се надява да я постигне един ден, а ние вече не сме воини. Сега имаме много по-важна работа за вършене от това да се бием.“

Да, работа. Работата, която определяше живота им — и го ограбваше. „Не че някой ни е благодарен за това“, беше отвърнала Скараб. По онова време тя беше още малко дете и много повече я влечаха историите за битки и войни, отколкото тежкият дълг на стелианите. „Защото никой не знае какво вършим. А и ние не го

правим заради благодарностите, нито пък за другите в Ерец, макар че и те имат облага. Правим го заради собственото си оцеляване и защото никой друг не е способен на това.“

В онзи далечен ден тя се изплези на своята *ая*, но когато порасна, прие думите ѝ присърце. Дори съвсем наскоро устоя на изкусителното предложение да разпали нова вражда, дошло от глупавия император Йорам. Можеше да го превърне в една от струните на арфата си, но вместо това му изпрати само кошница плодове, а ето че сега той, така или иначе, беше мъртъв, и то покосен от ръката на този маг, ако можеше да се вярва на слуховете. Така всичко си дойде на мястото.

Скараб не искаше врагове. Не искаше *йорая*, нито война. Или поне се опитваше да убеди сама себе си в това, макар някакъв вътрешен глас — пазен в дълбока тайна — да я мамеше към обратното.

Това я изпълваше с ужас, но и с трепет също, а тъмните ѝ страсти бяха най-ужасяващи от всичко.

Скараб не изпълни *ез ваш*. Осъзна, че се опитва да се докаже пред Карнасиал и се разбунтува срещу тази мисъл — редно беше *той* да се доказва пред *нея* — освен това искаше да застане лице в лице с този маг, да докосне живота му и преди да го убие да научи какъв е бил той. Не беше проста работа да призовеш *сиритхар*. Това не беше добро деяние, но със сигурност беше нещо *велико* и тя щеше да разбере как го е постигнал, след като в цялата така наречена Империя на серафимите магическото познание беше отдавна загубено.

Ето защо, вместо да разсече нишката на живота му, Скараб посегна към нея със своята *анима* и я докосна.

И ахна.

Макар да беше съвсем недоловимо ахване, то го накара да се обърне.

... *Скараб*. Мисленото послание на Карнасиал беше подплатено с настойчивост. *Направи го*.

Но тя не го направи, защото вече знаеше. Тя беше докоснала живота му и знаеше какъв е още преди да е зърнала лицето му, а после го видя, Карнасиал — също и макар той да не ахна, Скараб почувства вълните на неговия потрес, които се сляха с нейните.

Магът, наричан още Бич за зверовете, който призова *сиритхар* и заради това не му беше съдено да живее повече; който беше копеле и войник, както и отцеубиец, се оказа, колкото и да е невероятно,

стелианин. Очите му бяха огън — опипваха празния въздух на мястото, където стоеше невидима Скараб — и това ѝ беше достатъчно да се увери, но тя вече знаеше нещо повече за него и го препрати, непохватно, към Карнасиал под формата на най-простото възможно послание, без следа от емоции, само думи.

Препрати го и на останалите, пръснати из пещерите и скалните пасажи, които в това време се опитваха да проумеят какво се случва на това място. Прати го на Спектрал и Рийв, вярно, но се възпря малко преди да се издаде, така необмислено и толкова не на място, пред Найтингейл, за която това би означавало... нещо много повече.

Скараб чакаше, дишайки тежко, докато магът претърсваше с очи въздуха на мястото, където стоеше тя. И макар да беше сигурна, че не може да я види, по настоящия му поглед почувства колко е уверен в присъствието ѝ — тази негова реакция беше още една изненада в поредицата от изненади.

Изправен пред това невидимо присъствие, в което вече беше сигурен, той не показва никакви признаци на тревога. Чертите му не се изопнаха, напротив — изражението му омекна... а после, стъписвайки окончателно Скараб, той се усмихна. Тази усмивка излъчваше толкова чиста радост и наслада, толкова секващо дъха безочливо щастие и светлина, че Скараб — царица млада и красива, на която се бяха усмихвали много мъже — поруменя, когато я почувства върху себе си.

Само дето тя, разбира се, не беше предназначена за нея.

Той заговори и гласът му беше плътен и благ, дрезгав от любов. „Кару? Тук ли си?“

Скараб се изчерви още по-гъсто и се благодари, че е невидима и че отблъсна Карнасиал от съзнанието си само миг преди това, за да не усети той горещата вълна, с която усмивката на непознатия я заля.

Красотата му — тя те караше да се вкамениш и да затаиш благоговението си като сдържан дъх. Неговата мощ беше част от тази красота — суровият, див мускус на *сиритхар*, забранен и разрушителен; самото му вдишване беше истинска привилегия — но най-поразително беше щастиято му, така прекомерно и екзалтирано, че можеше да го долови както с очите, така и със сърцето си.

Звездни богове. Тя никога не беше изпитвала щастие като това, което виждаше в момента, и беше сигурна, че не ѝ е съдено да вдъхнови някога друг за подобно щастие. През пролетта в първата си

нощ с Карнасиал, когато ритуалите и танците бяха утихнали и двамата най-накрая останаха насаме, тя почувства неговата жажда и наслада още преди да я е докоснал. Тогава ѝ се стори нещо истинско, но ето че сега вече не беше така.

Този поглед насреща беше нещо много повече; усещането, че цялата е проникната от него, се превърна в болка и Скараб се запита за кого ли е предназначен.

Изпратеното послание рикошира обратно в нея, върнато от Рийв и Спектрал, както и от Карнасиал — не и от Найтингейл, на която още не беше казала — и за момент надделя над всичко останало. Рийв и Спектрал бяха по-зрели и много по-опитни магове, владеещи телесте почти до съвършенство, за разлика от тях двамата с Карнасиал, затова посланието на единия — двете пристигнаха едновременно, вплетени едно в друго, така че Скараб не можеше да прецени кое на кого е — излъчваше такова смайване и потрес, че тя примигна и отстъпи крачка назад.

Той отново заговори, но този път несигурност набразди челото му и усмивката му угасна: „Кару? Ти ли си това?“

Някой идва.

Това дойде откъм Карнасиал и почти веднага Скараб долови нечии стъпки по коридора, затова бързо отскочи встрани, което я запрати право към него в ъгъла на скалната ниша. Усети го как се сковава при този допир и тутакси се дръпва назад — бои се да не ме разгневи с това нежелано докосване, предположи Скараб — и веднага съжали, че е лишена от неговата опора пред лицето на тази стъписваща непознатост.

После се появи някаква фигура.

Оказа се девойка приблизително на годините на Скараб. Не беше нито серафим, нито някоя химера, с които се бяха смесили серафимите.

Тя беше... чуждоземна. Скараб никога не беше виждала човешко създание и макар да знаеше какво представляват, появата на едно от тях я накара да зяпне от любопитство. Момичето нямаше нито криле, нито черти на звяр, но вместо да изглежда онеправдано заради това, опростените му форми въздействаха по-скоро като оголена до самата си същност елегантност. То беше крехко и стройно и се движеше с грациозността на здрачна сърна, появяваща се от среднощните сенки

на лятото, а красотата му имаше толкова странен привкус, че Скараб не можеше да определи дали ѝ доставя наслада, или по-скоро я стъписва. Кожата на непознатото създание беше като сметана, то имаше черните очи на птица, а косата синьо блещукаше. Синьо. Лицето ѝ, подобно лицето на нейния възлюбен, беше поруменяло от радост и носеше отпечатъка на същата сладка и трепетна свенливост като неговото, сякаш това помежду им едва сега се раждаше.

— Привет — каза тя и думата беше летлива и мека като досег на пеперудено крило.

Той обаче не ѝ отвърна подобаващо.

— Ти ли беше тук преди малко? — попита, оглеждайки около нея. — Невидима?

Сега на Скараб всичко ѝ стана ясно. Усетил нечие присъствие, магът беше решил, че е дошло това момиче, невидимо — значи човешкото създание също владееше магията.

— Не — гласеше отговорът. Видът ѝ стана неуверен. — Защо?

Следващото му движение дойде съвсем внезапно. Той я сграбчи за ръката, дръпна я към себе си и я прикри с тялото си, вперил поглед в празното пространство отпред, което, разбира се, изобщо не беше празно.

— Има ли някой тук? — попита, този път на езика на серафимите, а когато погледът му премина през Скараб, тя видя в очите му онова, което беше очаквала да види преди малко: подозрителност, примесена с тлееща жестокост. Както и решимост да закриля на всяка цена — синята чуждоземна хубавица, която прикриваше с тялото си.

С тялото си, отбеляза с любопитство Скараб, а не посредством съзнанието. Той не опита да се предпази срещу *анима*, а просто стоеше там, мощен и бесен, сякаш това би променило нещо. Сякаш неговата жизнена нишка и тази на неговата възлюбена не бяха нетрайни като проблясваща в ефира паяжина, уязвима при най-лек допир също като плетката на паяк.

Ще го убием ли, долетя мисълта на Карнасиал, неукрасена с интонация или сензорни нишки, които биха издали мнението му по въпроса.

Разбира се, че не — отвърна Скараб и усети как в нея се надига необясним гняв, сякаш Карнасиал беше сторил нещо нередно. —

Освен ако не си готов лично да обясниш на Найтингейл, че сме открили потомък от коляното на Фиеста и сме прекъснали нишката му.

А самата тя едва не го беше направила. Потръпна. Само за да докаже, че може да убива, едва не уби него.

Потомък от коляното на Фиеста. Тези думи беше изпратила към Карнасиал и Рийв и Спектрал, но не и на Найтингейл, не и на нея — Найтингейл, първомаг още при бабата на Скараб, предишната царица, която на два пъти преживя *веяна* от скръб и все пак оцеля. Никой друг от Втората епоха не беше оцелявал на два пъти след *веяна*, а Найтингейл я изпита най-напред заради Фиеста.

Нейната дъщеря.

Скараб може и да беше царица, но бе едва осемнадесетгодишна, още неопитна, не достигнала истинската си мощ. Пристигна тук, преследвайки някакъв непокорен маг с надеждата да извърши първото си убийство, но откри нещо много по-голямо от доскорошната си цел и сега й беше нужно да се посъветва със съвета на маговете, най-вече с Найтингейл, преди да реши каквото да прави.

Тогава да си вървим — внуши й мислено Карнасиал, пренебрегвайки последното й язвително послание. — *Преди той да избие нас.*

Това беше казано съвсем на място. Наистина нямаха представа докъде се простира неговата мощ. Затова, вдишвайки за последен път наелектризиращия мускус от силата на този непознат, Скараб се оттегли.

ДОПУСКАНЕ НА НАЙ-ЛОШОТО

Захласнат, стелианите наблюдаваха случващото се в пещерите през следващия час и така научиха много неща, но още повече останаха забулени в тайна.

Магът беше познат като Акива, но Найтингейл презираше това име и отказваше да го нарича с него, защото това бе име от Империята, при това давано на копелетата на императора. Казваше му просто „детето на Фиеста“ и съблюдаваше посланията ѝ да са аскетични, неукрасени, от каквито и да чувства. Тя беше един от първите телестети на Далечните острови, истински художник, и обикновено нейните послания представляваха лекокрила комбинация от красота, смисъл, дребни подробности и хумор. Сега отсъствието на цялото това богатство подсказваше на Скараб, че Найтингейл е обзета от емоции, които предпочита да запази само за себе си; не можеше да я вини и тъй като нямаше как да я *види* — петимата, естествено, бяха скрити от заклинанието за невидимост — не знаеше дали по-възрастната жена вече е успяла да преодолее внезапната и стъписваща поява на неподозирания си внук.

Нито пък с какво неговото съществуване можеше да осветли съдбата на Фиеста, обгърната дълги години от мистерия.

Като царица Скараб беше в правото си да докосва съзнанието на своите поданици, но тя не би се натрапила на Найтингейл в такъв момент. Затова само ѝ изпрати простичко послание, наситено с топлина — представата за ръка, хванала друга — и насочи вниманието си към онова, което ставаше около нея.

Подготовка за война? Това ли беше наистина? Или бунт?

Толкова необикновено се чувстваше да се рее сред тези воители, които доскоро бяха за нея единствено герои от преданията, с които отрасна. Всъщност предупреждение, точно това бяха тези техни сродници, дошли от другия край на света. Оставени в изолация заради вековната война и загубили всичките си магически способности, те

можеха да послужат единствено за предупреждение и поука. *Ние не сме като тях*, беше основната поука в образованието на Скараб, а техните светлокожи братовчеди служеха за пример — от разстояние — за всичко онова, което трябва да се избягва. Стелианите открай време стояха настрана, отбягвайки всякакви контакти с Империята, отказвайки да бъдат въввлечени в нейния хаос, оставяйки онези другите да горят поради пагубната си глупост в своите войни на другия край на света.

Ами ако заради това химерите от Хинтермост до Аделфийските планини бяха преследвани с огън и меч? Ами ако заради тях целият континент се беше превърнал в масов гроб? Ами ако синовете и дъщерите на половината свят — включително и серафими — не познаваха друг живот, освен войната и бяха лишени от всяка надежда за нещо по-добро?

Това няма нищо общо с нас.

Стелианите се бяха нагърбили с тежкия си дълг и той беше точно толкова, колкото можеха да понесат. Единствено чутовният разпад, причинен от *сиритхар*, който всмукваше небето на света, беше способен да привлече Скараб толкова далече от нейните острови, защото това вече *имаше* общо с тях по възможно най-смъртоносния начин.

Трябваше да открият мага, да го убият, да възстановят баланса и да се приберат у дома. Ето в това се състоеше тяхната мисия.

Ами сега? Не можеха да го убият, затова не го изпускаха от поглед, а той се оказа част от нещо наистина много необичайно, ето защо решиха да останат и да наблюдават какво се случва.

Когато двете бунтовнически армии, чието обединение не беше никак лесно, свикаха своите батальони и напуснаха пещерите, петимата невидими стелиани ги последваха. Полетяха на юг през планините, после промениха курса в западна посока и останаха три часа в небето, преди да се снижат над нещо като кратер откъм заветната страна на един разгънат като перка връх.

Там ги чакаха три химери — съгледвачи, досети се скоро Скараб, безшумно заобикаляйки сборището, за да застане в сянката на един вълчеподобен генерал, наричан Тиаго.

— Къде са другите? — попита той съгледвачите, които мрачно заклатиха глави.

— Не се явиха — отвърна един от тях.

До генерала — и това беше любопитно — стоеше не лейтенант от неговата раса, а жена воин серафим със сурова външност и необикновена красота и тъкмо към нея той се обърна най-напред.

— Ще трябва да очакваме най-лошото, докато не разберем друго.

Кое е най-лошото, запита се почти лениво Скараб, защото всичко това беше прекалено отвлечено за нея. Тя беше ловец и беше проследила полета на буревестниците от самия бряг; тя беше маг и царица и Пазител на Потопа и като дете може да беше мечтала да коси жизнените нишки на враговете, за да си направи *йорая*, но никога не беше участвала в истинска война. Навремето и нейният народ е бил войнствен, но това е било в съвсем друга епоха и когато в своето уединение на Далечните острови Скараб загърби съдбата на милиони заради презрението си към глупостта на войнолюбците, тя го направи без дори да е виждала смърт по време на битка.

Това обаче скоро щеше да се промени.

* * *

— Но защо *Лираз* идва с нас? Защо не *Акива*? — попита *Зузана*.
Пак.

— Знаеш защо — отвърна *Кару*. Пак.

— Вярно, ама не ми пука за нито една от тия причини. За мен е важно, само че трябва да я търпя известно време. И защото ме зяпа така, като че се кани да ми изсмуче душата през ушите.

— *Лираз* не може да ти изсмуче душата, глупаче — каза *Кару*, за да разсее страховете на приятелката си. — *Мозъкът* — да, но не и душата.

— Е, добре тогава.

Кару се поколеба дали да не ѝ каже как предишната нощ *Лираз* ги топлеше двамата с *Мик*, докато спяха, но се сети, че ако това стигне до ушите на *Лираз*, тогава тя *наистина* щеше да изсмуче нечий мозък.

— Не мислиш ли, че и аз бих предпочела да съм с *Акива*? — каза вместо това и този път в гласа ѝ май се усети малко и от нейното разочарование.

— Е, приятно ми е да чуя, че най-после си призна — отбеляза Зузана. — Но това не стана без помощта на малкия Макиавели.

— Моля?! Според мен аз съм проклетият Макиавели — възкликна Кару, сякаш допускането на нещо друго беше обида, която не би могла да понесе. — Тук става дума за вдигането на цяло въстание!

— Права си — склони Зузана. — Ти си интригантка и коварна кучка. Направо стоя в захлас пред теб.

— Всъщност седиш.

— Седя в захлас.

Ето че отново се бяха озовали при кратера, където прекараха първата си студена нощ. Пристигнаха неотдавна и скоро пак щяха да са на път към Брега на зверовете и портала. Е, поне някои от тях щяха да тръгнат натам, но Акива нямаше да е сред тях. Кару се опитваше да се владее, но никак не ѝ беше лесно. Когато планът се оформяше в главата ѝ — още в стаята на Акива, докато мъртвото тяло на Тен лежеше проснато на пода — и умът ѝ трескаво обмисляше подробностите, тя през цялото време виждаше Акива до себе си, не Лираз.

Но щом представи идеята си пред военния съвет, лека-полека стана ясно, че нейният план е само част от една много по-мощна стратегия и ако се придържат към нея Акива, в ролята си на Бич за зверовете, щеше да е много по-необходим тук.

Мамка му.

Стана точно така: вместо Акива я придружаваше Лираз и това беше правилното решение. Иначе химерите щяха да се усъмнят как така Тиаго е пуснал Кару заедно с Акива през портала, а се налагаше да поддържат заблудата. Имаше още *твърде много* неща за поддържане, мътните го взели.

Единствената утеха бе, че мине ли веднъж през портала, армията от химери вече няма да дебне всяко нейно движение.

Но след като няма да е с Акива, отпаднаше и причината да се притеснява, че някой дебне всяко нейно движение.

— Всеки от нас има своя роля — каза тя на Зузана и Мик, но сякаш го напомняше и на самата себе си. — Да се доберем до Яил е само началото. Бързо, чисто и по възможност без апокалипсис. Дано

стане. Върнем ли се обаче в Ерец, чака ни нова битка. А както знаете, не всички шансове са на наша страна.

Меко казано.

— Мислиш ли, че те ще се справят? — попита Мик. Гледаше към воините, които в този момент се приземяваха в кратера, химери и серафими заедно. В небето представляваха завладяваща гледка, прилепови и огнени криле, размахани в хармоничния и плавен ритъм на полета.

— *Ние* — поправи го Кару. — Да, смятам, че ще се справим. — *Трябва да се справим.* — Ще го направим.

Ще победим Яил. Но дори да стане, това всъщност щеше да е едва началото. През колко още проклети начала трябваше да преминат, докато най-последен стигнат мечтата си?

До другия живот. В хармония между расите.

Мир.

„Дъщеря на моето сърце — беше се обърнала към нея на прощаване Исса. С малки изключения, като Тиаго например, химерите без криле оставаха в пещерите и на раздяла Исса издекламира последното послание на Бримстоун към Кару. — Два пъти моя дъщеря, радост моя. Твоята мечта е и моя мечта, а твоето име съдържа истината. Ти си надеждата за всички нас.“

Твоята мечта е и моя мечта.

Да, така беше. Само че Кару се съмняваше дали в представата на Бримстоун за „хармония между расите“ има толкова целувки, колкото в нейната.

Престани да се разсейваш с мисълта за целувки. Съществуването на цели светове е заложено на карта. Тортата е за по-късно; ударението е на по-късно.

А трябваше да се случи, когато последва Акива до скалната ниша — мили богове и звезден прах, видът на голите му гърди събуди толкова... жарки... спомени — но така и нищо не стана, защото той изведнъж се напрегна и взе да настоява, че заедно с тях има още някой или нещо, невидимо, което тръгна да преследва напосоки с меч в ръка.

Кару не се усъмни в думите му, но тя самата нищо не почувства, нито пък можеше да си представи какво ги заплашва. Въздушните елементи? Призраците на мъртвите кирини? Богинята Елай в лошо настроение? Каквото и да беше, техният кратък миг насаме скоро

приключи и дори не можаха да се сбогуват както трябва. Мислеше си, че раздялата ще да е по-лека, ако го бяха направили. После обаче си спомни техните предутринни сбогувания в реквиемната горичка преди години и колко тежко ѝ беше всеки път да отлита надалече от него, затова трябваше да си признае, че прощалната целувка изобщо не би направила раздялата по-поносима.

Ето защо насочи ума си към предстоящата задача и се опита да не се озърта за Акива, който трябваше да е отгатык ятото воини, които в момента се приземяваха.

Та ето какъв беше планът:

Вместо да минат през портала и да атакуват Яил на непознатата територия, Тиаго и Елион ще отведат главните сили на тяхната обединена армия на север към втория портал и ще чакат там, за да посрещнат Яил, когато Кару и Лираз го пратят обратно вкъщи.

Тук вече започваше интересното. Още не знаеха къде Яил е разположил войската си и не можеха да предвидят какво ги чака при втория портал над върховете на планинската верига Вескал, северно от Астре. Щяха да реагират според ситуацията, но очакваха, разбира се, многобройна войска. В съотношение десет към едно, ако имаха късмет, или още по-лошо, ако късметът им изневереше.

Затова Кару им даде тайно оръжие. Даже чифт оръжия.

Сега и те бяха тук, седяха в усамотение, по-встрани и най-високо от всички останали войници, на самия ръб на кратера, вперили поглед надолу. Докато Кару ги наблюдаваше, Тангрис повдигна една от изящните си предни лапи на пантера и я облиза; движението беше съвсем котешко, въпреки че лицето — и езикът — принадлежаха на жена. Сфинксовете отново бяха оживели.

Кару даде на бунтовниците Оживелите сенки. Но изпитваше смесени чувства заради това. Предостави ѝ се сгоден случай да възкреси сфинксовете, Тангрис и Башаис — както и Амзалаг, тъй като душата му беше в същата кадилница, а тя беше готова да се опълчи на всеки, който се опита да ѝ възрази — и това беше хубаво. Обаче все така изпитваше ужас от специалното предназначение на сфинксовете — да се придвижват незабелязано, в пълна тишина и да прерязват гърлата на враговете, докато спят.

Каквото и да беше това, дарба или магия, то надминаваше обикновената потайност. Сякаш сфинксовете излъчваха нещо

сънотворно, за да са сигурни, че набелязаната жертва няма да се противи, каквото и да вършат с нея. Обречените дори не се събуждаха, за да умрат с достойнство.

Сигурно беше наивно да смята, че кървавата баня може да се избегне, но Кару *беше* наивна и не искаше да носи отговорност за нови кръвопролития.

— Доминионът е безнадежден случай — беше й казал Елион. — За тях да ги изколят, докато спят, ще е по-голяма милост, отколкото заслужават.

Каквото и да ни се случи, никой не си вади поука от него, помисли си тя. Никога.

— Същото можеше да се каже доскоро и за извънбрачните. Крайно време е да станем по-добри. Не можем да избием всички до крак.

— Тогава ще ги пощадим — обади се Лираз и отначало Кару прие това за проява на обичайния й леден сарказъм, но за огромна изненада се оказа, че греши. — Три пръста — продължи Лираз, загледана в ръцете си, докато ги обръщаше ту с дланите нагоре, ту обратно. — Вземете средните три пръста на мечоносец или стрелец с лък и той става негоден за битка. Поне докато не се научи да ползва другата ръка, но това ще е проблем за други времена. — Тя погледна Кару право в очите и вдигна вежди, сякаш питаше: *е, ще свърши ли работа?*

Щеше... да свърши работа. Стиснаха си ръцете, а по време на полета Кару имаше време да осмисли що за странна милост е предложението на Лираз — особено щом става дума за Доминиона. И то малко след странната й реакция по повод нападението на Тен. „Заслужавах си отмъщението“, беше казала тогава без капка гняв. Кару не искаше и да знае с *какво точно* си го е заслужила; стигаше й да се чуди и мае над този внезапен край от поредицата отмъщения. Колко често се беше случвало в тази дългогодишна война на омраза някой да каже: „Достатъчно. Заслужих си го. Нека сложим край“. Но Лираз направи точно това. „Какво ще правиш с душата й си е твоя работа“, беше добавила, позволявайки на Кару да освободи душата на Хаксая от тялото на вълчицата, където по начало не й беше мястото.

Още не знаеше какво ще *прави* с нея, но все пак я беше съхранила. А ето че сега Лираз не само предлагаше животът на

воините от Доминиона да бъде пощаден, но и ръцете им в по-голямата си част да останат непокътнати. Така те едва ли скоро щяха да опъват тетивата на лъка или да въртят меч, но поне щяха да са много по-добре, отколкото ако ръката им е отсечена до китката. Това беше нещо повече от милост. Това беше *добрин*. Колкото и странно да изглежда.

Така че беше решено. Оживелите сенки щяха да обезвредят, ако могат, охраната при портала на Яил или поне колкото се може повече от стражите край него.

Колкото до Акива, той щеше да полети на запад до нос Армазин, където се намиреше най-големият военен гарнизон в бившите Свободни земи. Неговата роля — и това можеше да се окаже решаващо — бе да вдигне бунт във Втори легион и да опита да настрои поне част от войската на Империята срещу Яил. Докато Доминионът представляваше военният елит, аристократите в армията, и щеше да се бие, за да запази отредени му по рождение привилегии, то войниците от Втори легион бяха в по-голямата си част обикновени волнонаемници и можеше да се очаква, че не чакат с нетърпение новата война, особено ако е срещу стелианите, които бяха не зверове, а техни родственици, макар и далечни. Според Елион славата на Акива като Бич за зверовете можеше да наклони везните в тяхна полза пред обикновените войници, особено след като той се беше показал толкова убедителен пред своите братя и сестри от извънбрачните.

Кару също трябваше да мобилизира всичките си сили, за да „убеди“ Яил да се оттегли, но тогава щеше да се намеси Лираз, която също като Акива владееше методите на този тип „убеждаване“; накрая всичко беше решено.

— Отивам да разбера какво са научили съгледвачите — каза тя на Мик и Зузана, стовари тежко багажа си на земята и разкърши рамене. Най-много я притесняваше, че ги чакат само трима съгледвачи: Лиливет, Хелгет и Вазра. Зири беше разпратил четири двойки и от всяка от тях трябваше да се върне по един войник, който да докладва какво е положението по брега.

Значи трябваше да са общо четирима.

Изглежда, просто закъснява, каза си Кару, но после дочу как Вълка казва на Лираз: „Трябва да приемем най-лошото“.

Значи и на нея не ѝ оставаше друго.

* * *

Както... и се оказа.

41

НЕИЗВЕСТНИ

Толкова неизвестни имаше. Още с кацането си в Аделфийските планини бунтовниците се почувстваха като слепци. Тук горе се срещаха само ледени висулки и въздушни елементали, но отвъд планинските върхове се простираше цял един свят, в който имаше вражески войски и оковани във вериги роби, плитски гробове и разнасяна от ветровете пепел на опожарени градове — за тях всичко това приличаше на пиеса, която се играе при спуснати завеси.

Не знаеха и дали Яил не е пратил потеря подире им.

А той го беше направил.

Не знаеха дали не е открил и завардил портала над Атласките планини, откакто минаха през него.

Още не го беше направил, но дори в този момент неговите съгледвачи кръстосаха Брега на зверовете и ги издирваха.

Даже не знаеха дали вече не се е върнал в Ерец, без значение като победител или не; нямаше и как да научат, че Баст и Сарзагон — двойката съгледвачи, която не проводи пратеник — са заловени преди ден и половина, само часове след тръгването си от кратера.

Заловени и изтезавани.

Бунтовниците не знаеха и даже не допускаха, че на другия край на света вече повече от едно денонощие небето е тъмно като по здрач — необичаен и зловещ мрак, който нямаше нищо общо със слънцето. То продължаваше да грее, но лъчите му едва пробиваха плътната индигова завеса като огнени очи, надничащи през цепките на наметало от сенки. Неговата светлина все още огряваше морето и изпъстряше зелените острови. Цветовете там бяха все така тропическо ярки — всичко си беше постарому, но не и небето. То беше болно и причерняло и буревестниците продължаваха да кръжат из него, кръсците им ставаха все по-дрезгави и ужасяващи, а затворниците в своята неприличаща на затвор килия го наблюдаваха през прозореца и потръпваха от ужас, на който не можеха да дадат име, а и нямаше как

да попитат своите похитители, защото те не се вестяха. Нито Айдолен с танцуващите очи, нито някой друг. Не им носеха нито храна, нито нещо за пиене. Останала им беше единствено кошницата с кървави плодове, но никой не беше чак толкова прегладнял, че да размисли и да посегне към нея. Явно бяха забравили Мелиел, втори носител на това име, както и за нейния отряд от извънбрачни братя и сестри и докато гледаха през препречения с решетка прозорец, те можеха само да гадаят дали това не е знак за свършека на света им.

По небесните знаци Скараб и четиримата магове *си даваха сметка* накъде отиват нещата в техния роден свят. Посланията ги настигаха дори на това място и те чувстваха приближаващото бедствие по обезсилването на собствената си *анима*, сякаш душите им се топяха в сянката на това унищожение.

Но дори да чувстваха близкия край — толкова приближил — те не направиха нищо да предупредят онези, сред чието множество присъстваха невидими. Може би причина за това беше равнодушието, отглеждано в продължение на векове в тяхната доброволна изолация. Още с раждането започваха да им внушават, че тези тук са народ от глупци, които заслужават да живеят в безкрайна война. Нещо повече, на Далечните острови приемаха, че тези войни са за тяхно добро, колкото мрачно и жестоко да беше това: докато Империята е заета да избива и умира *там*, тя едва ли ще намери време да досажда на стелианите със своите глупави вражди.

И ако имаше някакво високомерие в убеждението на стелианите, че *те* не трябва да бъдат обезпокоявани, то това беше напълно заслужено високомерие.

Те не трябваше да бъдат обезпокоявани.

Стелианите на всяка цена трябваше да бъдат оставени на мира. Скараб знаеше, дори от другия край на света, онова, което Мелиел и останалите в килията сред неестествен мрак не знаеха: че Айдолен с танцуващите очи е една от многото, които се борят с поболялото се небе, опитвайки да запазят шевовете на техния разпадащ се свят непокътнати. И също, че тя сега няма време за затворниците, нито за каквото и да било друго.

Възможно бе, разбира се, петимата огненооки натрапници да не са усетили невидимата заплаха, която дебнеше съвсем отблизо — макар да изглеждаше невероятно как сплотеният дъх, едновременното

вдишване и издишване на хиляди вражески гърди може да остане незабелязано за магове с такава изострена чувствителност. Каквото и да беше обяснението, те не предупредиха бунтовниците.

А просто наблюдаваха.

Посланията на Скараб към останалите съдържаха съвсем проста мисъл, без каквито и да е сетивни нишки или усилие да се изразят чувства. *Това няма нищо общо с нас*, гласеше нейното мислено послание.

До този момент това беше самата истина. Но тя нямаше как да знае колко неистинно е точно в този момент, нито срещу какво е изправена тази чудата и съшита от не пасващи си парчета армия-мелези, нито какви ще са последиците, ако сега се провали.

Имаше прекалено много неизвестни.

ПРИШЕСТВИЕТО + 48 часа

НАЙ-ЛОШОТО

Най-напред усещането идва откъм гръбнака. Кару го долавя и поглежда към Акива през множеството воители. В същия момент и той поглежда към нея. Бръчки започват да се плетат по челото му.

Нещо...

А след това, просто ей така, небето ги предава. Става ниско и сияйно — ярка, огряна отвътре мъгла, също като при преминаването им през портала.

Армия.

Многобройна.

Ангелите са огън, ангелите са легион, крило до крило, небето също се превръща в огън. Сияен и жив. Колкото и ярка да е дневната светлина, те я затъмняват — толкова многобройни — и ето че сгъстяващ се мрак пада върху войската долу.

Сенки, подгонени от огъня.

Много бързи. Всичките много, много бързи.

Започва се.

Кратерът е нацърбена паница, а Доминионът е огнен похлупак; те са много и много, крило до крило, с извадени мечове и когато се устремяват надолу само докато мигнеш с очи, вече няма спасение, нито изход.

Нито пък някой долу се съмнява в това. Всичко станало в Киринските пещери се повтаря и сега, неотменимо и със скоростта на камшичен удар. Мечове: вълн от ножниците; длани: насочени напред. Ефектът от хамсите е мигновен. Също като трева, покосена от вятъра, редиците на атакуващите се огъват и в този спечелен миг на затишие бунтовниците се втурват да пресрещнат нападателите, ревейки с цяло гърло. Не чакат да бъдат приклепени между огъня и камъка, а се хвърлят напред — устремно — и срещат във въздуха войските на императора с гръмовността на юмрук, който се стоварва върху друг юмрук.

Вярно, по-малък юмрук върху по-голям, но малкият владее магията.

При първия досег със сянката, Акива призовава *сиритхар*...

... и е запратен на колене като ударен от гръм — гръм, използван като оръжие, гръм в неговата глава — а той целият ехти от удара, килва се настрани и някой го подхваща. Това е дашнагът, който вече не е момче. Рат. Дланите му са огромни върху раменете на Акива. Същото рамо, някога осакатено от химера, сега пак от химера е подкрепяно и няма никаква *сиритхар*, само звън на остриета, а после момчето Рат се хвърля в боя и Акива се вдига на крака и вади меча и не може да съзре Кару...

... и Кару също не може да го види, но не спира да се оглежда. Ето ги Зузана и Мик и някакъв ангел връхлита над тях и тя няма да може да стигне навреме. Отваря уста да изпищи, когато вижда Вирко. Той напада.

Разкъсва.

Ангелът става на парчета и Кару стиска остриетата полумесеци в ръце и това е танц, който ѝ прорязва път надълбоко във вражеските редици, за да се притече на помощ на приятелите си.

Акива опитва да постигне *сиритхар* отново и отново гръмотевица разцепва главата му, поваляйки го на колене.

В един мимолетен миг той сякаш усеща някаква прохладна ръка, която докосва челото му, донася му облекчение и после изчезва. Всичко около него е блясък и сблъсък, и вихър, и пронизване, и зъби, и рев, и шемет. Магията му е отнета. Сега единственото, което може да направи, е да стане и да се сражава.

Зузана си е затворила очите. Инстинктивна реакция при гледката на разчленено тяло. Човек може цял живот да не разбере как би реагирал при вида на изтръгнати пред очите му крайници, но Зузана вече знае, както ѝ е известен и вихреният ужас на „цялата тая военна дандания“, затова в миг решава, че да *не* вижда какво става е по-зле от това да гледа и пак отваря очи. Мик е плътно до нея и е красив и Вирко се е наежил пред нея като вкопан в земята и е ужасяващ, но и също красив. Шиповете около врата му са се разтворили като ветрило. Тя няма представа как е станало това. Обикновено са полегнали почти гладко като бодлите на морско свинче, само дето са по-големи и по-остри, с назъбени краища, сега обаче са разперени ветрилообразно,

наежени и той изглежда двойно по-едър. Това е нещо като лъвска грива, направена от кинжали.

А после се появява Кару с окървавени сърповидни остриета и Вирко си прибира шиповете — двамата сплитат тела, Зузана вижда това, и грацията им... хармонията в техните движения почти я завладява със своето съвършенство и именно това ще се вреже най-силно в паметта ѝ, не гледката на изтръгнатите крайници, над която съзнанието ѝ вече е спуснало завеса, а хармонията — шиповете на Вирко вече не са покрити със смрадливото одеяло и няма хамут, за който да се хване, когато Мик я повдига нагоре, но Зузана не се плаши, не и от това. Насред целия този кошмар тя е доволна, че има приятел с лъвска грива, направена от кинжали. Мик язди отзад, а мускулите на Вирко са като буци под тях. Той се издига величаво и тежко и те се откъсват от земята, а после... изчезват.

Зири вижда как тялото на Вирко присветва — и изчезва — а Кару се обръща с търсец поглед. Не търси него; Зири го знае, но сега не го боли толкова като преди. Някакъв страховит порив, който може да е само от размаха на невидимите криле на Вирко, развява косата ѝ като боен пряпорец, плющящо копринено синьо, и насред ехтящия водовъртеж на битката тя е сякаш обвита с някакъв необикновен юрган от покой.

Защото я закрилят, Зири го вижда, както химери, така и извънбрачни. Защото тя е възкресителят и защото сега има друга, по-важна задача. Тази мисъл му дава начален тласък. Каквото и да се случи тук, планът на Кару трябва да успее. Яил трябва да бъде спрян.

Зири се оглежда за Лираз и тя е тук, също и Акива. Сражават се, опрели гръб о гръб, сеят смърт. Акива върти чифт мечове, Лираз — меч и брадва, а усмивката ѝ е като трето оръжие, почти. Същата усмивка като по време на военния съвет, където с присмех изчисляваше шансовете им. „Трима доминионци срещу един извънбрачен?“, каза тогава алчно. Зири сега го вижда пред себе си: един срещу трима, че и повече. И още, и още, но и нещо друго има. Тук са Ниск и Лиссет. Невероятно, бият се заедно с Акива и Лираз. Всеки от двамата е с оголено острие, но и с протегнатата напред хамса и заради постоянно връхлитащите ги пристъпи на слабост доминионците не могат да надделеят над двойката извънбрачни.

Зири усеща как в него се заражда надежда. Същата надежда, която така добре познава и презира: грозната черна надежда, че, убивайки, може да остане по-дълго жив.

Убий или умри, няма друг избор.

Тела вече задръстват кратера и нови падат отгоре върху тях. Зири за миг си представя как клисурата ще се напълни с трупове, сякаш планината поднася в шепите си мъртвите на Нитид, богинята на сълзите и живота, и на звездните богове също, и на пустотата.

Телата са на химери и извънбрачни, а после...

... за втори път пада мрак.

Над главите им пада второ небе от огън, крило до крило до крило и даже грозната черна надежда не може да устои на тази гледка. Втора вълна доминионци, съкрушителна като първата и днес Нитид е богиня единствено на сълзите.

— Кару! — провиква се той и вече не се изненадва, че от неговите устни излиза теноровият глас на Вълка — глас, способен да пресече грохота на битката и да окопоти изтощените войници да продължат и да продължават, като че животът е награда, която трябва да се спечели с кръвопролитие. Убивай и убивай и убивай, за да живееш. Колцина и още колко време? В края на краищата всичко е въпрос на математика и макар истинският Тиаго да умееше да печели невъзможни битки, нито една от тях не е била *толкова* невъзможна.

Освен това той не е Тиаго.

Креци заповеди; химери и извънбрачни като един се втурват напред. Когато стига Кару, около тях четиримата с Акива и Лираз вече се е образувал щит от воини.

— Вие двете трябва да вървите — казва Вълка. Гласът му се извисява над хаоса и очите му гледат настоятелно, но не студено, нито има лудост в тях. Този Бял вълк днес няма да разкъса със зъбите си нито едно гърло. — Измъкнете се на всяка цена. Използвайте заклинанието за невидимост. Работа ви чака.

Кару първо се противи.

— Не можем да ви оставим точно сега...

— Трябва. Заради Ерец.

Заради Ерец. Което ще рече: не става въпрос за нас.

Защото ние ще умрем.

— Тръгвам, само ако се погрижиш за сигурността — задавено казва Кару. — Все някой. Който и да е.

Ще рече някой да изчака на сигурно място края на клането, а после да се върне и да събере душите. Но това е безсмислено. Щом като серафимите вече знаят за възкресяването, ще имат грижата да го предотвратят. Ще изгорят телата и ще охраняват пепелта, докато душите се разсеят безвъзвратно. Въпреки това Зири кимва в знак на съгласие.

Време е да се разделят. Нежеланието, което ги обгръща, е сложна паяжина — плетеница от любви и копнежи... дори най-ранните и нежни филизи, за какъвто и да е шанс са така невъзможни, че изглеждат направо смехотворни. Зири поглежда бегло Лираз, тя отвръща също така бегло на погледа му и после двамата бързо отвръщат очи: Зири към Кару, Лираз към Акива. Само секунда — но и цяла вечност — си позволяват за сбогуване. Пожелават си невъзможни неща и оставят всичките техни *какво-би-било* да полетят към земята заедно с мъртвите тела.

Според легендите химерите се родили от сълзите, а серафимите — от капките пролята кръв, но в този момент те всички са деца на разкаянието.

В мига, в който Кару и Акива започват да се търсят с очи за прощален поглед — лицата и на двамата са каменни пред безпределната загуба: *моля, не точно сега, о, моля* — Вълка заговаря.

— Акива — казва, — отведи ги. Придружи ги до портала. Погрижи се.

Акива примигва бързо. Не иска да спори, но се налага. Той трябва да е *тук*, да се сражава...

— Нищо чудно порталът да е охраняван — продължава Вълка, приемайки мълчаливото му възражение. — Може да имат нужда от помощ. — Битката около тях достига трескав пик. — Вървете!

Акива кимва и те тръгват.

Лираз е тази, от която Зири не откъсва поглед, докато съвсем не изчезват. Това не става постепенно — просто в един момент ги има, а в следващия изведнъж *ги няма* и на крайния и мъчителен предел между *има ги* — *няма ги* Лираз вече не е с онази смъртоносно съсичаща усмивка, у нея няма и следа от презрение, студенина или

отмъстителност. Чертите ѝ са смекчени от скръб и от нейната красота чак дъхът спира.

А после изчезва. В кръга от войници Вълка остава сам. *Късметлията Зири*, мисли си той, изпразнен, изтърбушен. *Но не днес, нито утре.*

После вдига очи. Многобройните армии са прогонили мъглата и той съзира редици от воини.

И още воини, и воини, и воини.

Избухва в смях. Напряга откраднатото си тяло, оголва зъби и се хвърля напред.

Катери се по тях. Толкова са нагъсто; това го улеснява. Трябва само да се хвърли и да сграбчи във въздуха един от тях и да го убие. И да се метне към следващия, докато тялото на първия още пада. После към следващия и към следващия, докато земята не остане далече под него, а те пляскат и сплитат криле, опитвайки да му избягат. Зад тях обаче напират други и той в нито един миг не остава без плячка. Не му липсва кръв за проливане, а смехът му звучи така, сякаш се дави с нея.

Той е Белия вълк.

Лираз се носи бързо към портала. Тътенът на битката ечи подир нея, докато постепенно не стихва до свистенето на въздуха, въздух, който подлютява очите ѝ. Няма друга причина да ѝ смъдят очите, само това: въздухът и скоростта.

„Не ни запознаха. Не и както се полага.“ Това каза той при вирчетата с термална вода, преди да ѝ издаде своята тайна, остра като кинжал. *Можеш да ме убиеш с това. Но ти се доверявам, защото няма да го направиш.*

Доверие. Дали му се доверяваше, защото ѝ спаси живота, или защото ѝ довери тайната си, или пък заради двете? Видя го как се бие — комбинация от ефективност и размах; беше брутален и грациозен, но това нямаше нищо общо с грацията му при Хинтермост, когато още беше в собственото си тяло и танцуваше шеметния танц на кирините със сърповидните остриета. Ножовете приличаха на част от самия него. Но тези мечове сега — не. Нито пък това тяло. Откакто разкри пред нея кой е в действителност, външността на Белия вълк вече ѝ прилича на чужда дреха, която той всеки момент ще разкопчае и сваля, появявайки се отдолу строен и висок, тъмнокож и рогат. В съзнанието

й неговото рождено тяло е само силует. Зърна го отдалече и дори не знае как изглежда истинското му лице.

А как й се ще да го беше видяла.

В следващия миг това желание й се струва глупаво и маловажно. Какво значение има как е изглеждал преди? В този момент той може би умира някъде там — отново и този път завинаги. И какво означава „истинско“, щом става дума за лице? Единствено душите са истински и когато ги разпилееш по въздуха, те се разтварят в него, като тази на Хаз и още безчет, а загубата... *Загубата*. Лираз притиска длан към стомаха си. Огньовете остават далече назад и светът помръква.

Как е възможно чак след толкова години да осъзнае колко безценен е животът?!

Продължават да летят и текат протяжни минути на висока скорост, докато напуснат пределите на планината и се отправят към тъмните води на залива. Оттук той прилича на море, защото булото на мъглата покрива хоризонта и сушата и ги превръща в едно. Кару найсетне зърва Мик и Зузана върху гърба на Вирко далеч напред. Човеците се опитват да поддържат заклинанието за невидимост, но то им се изплъзва и се накъсва. Тогава патрулът на доминионците ги засича. Започват да ги обкръжават.

Вирко прави вираж и се гмурва надолу във въздуха. Успява. Полита през цепнатината и изчезва в набразденото от вълни небе, а след него Кару, Акива и Лираз достигат плющящите краища на небесния процеп, но вместо да се стрелне веднага през него, Кару се извързва към Акива. И двамата освобождават заклинанието за невидимост и когато тя го поглежда, наново я плисва вълната на невъзможното сбогуване — много по-страшна от преди, толкова по-страшна пред лицето на опасността. Как е възможно да го изостави така?!

— Върви! — крясва Лираз. — Върви сега!

Кару сграбчва ръката на Акива. Обезнадеждена, се опитва да спечели още миг с него. Поне поглед, ако не думи, каквото останало за друго. Нещо, което да запомни. Дланта му е толкова топла, а очите му така ярки — но погледът им е като обсебен. Той изглежда огорчен, с разбито сърце, бесен и готов да прокълне всички звездни богове. Стиска ръката й в отговор. „Ще се справим“, казва, но в гласа му звучи

отчаяние. Ще му се да го вярва, но не може, не и напълно, а щом той не може, тогава и за Кару е невъзможно.

О, боже, о, божичко. Иска ѝ се да го завлече през портала със себе си и никога повече да не го изпуска.

Лираз продължава да ѝ крещи и този звук изпълва главата на Кару, изпълва я с паника — и *гняв* — а Акива докосва лакътя ѝ, побутва я напред и това е всичко. Тя усеща как разкъсаните краища на небето плющят срещу лицето ѝ и вече не е в Ерец, а виковете на Лираз — „Върви! Върви!“ — кълтят в главата ѝ, усилвайки паниката. Плисва я ярост, готова е да намрази Лираз, макар и само за миг, ей сега ще ѝ кресне да млъкне, затова се извързва към портала да я изчака...

... докато през това време от другата страна Акива му обръща гръб. Чувства се изпразнен отвътре. Току-що е видял как Кару изчезва и сега търси очите на сестра си за последно, преди и тя да я последва. *Закрилай я*, ще му се да ѝ каже, но не го прави. *Пази се и ти. Моля те, Лир.* Погледите им се срещат за миг.

— Урната е пълна, братко — казва тя.

Урната? Акива примигва; после се досеща. Хазаел му го беше казал навремето. Акива е седмият носител на това име; шест други Акива са загинали преди него и това значи, че урната с погребална пепел е вече пълна. „Ти трябва да живееш“, беше казал Хазаел, наивно и просто.

Хазаел, който загина, докато Акива продължава да живее.

Мислите на Акива се разпиляват. Доминионът ще ги налети след секунди. Вече вижда как силуетите им връхлитат иззад Лираз. Виковете на сестра му — „Върви! Върви! Върви!“ — яростно барабанят в него, но сред тях се прокрадва и здрава мисъл: никога не я е виждал по-жива от сега. В изражението ѝ има някаква целеустременост и мощ. Тя е съсредоточена; тя е *озарена*.

И тогава краката ѝ се забиват в гърдите му.

Сърцерапяваща, отнемаща дъха мощ съпроводена от пращане на ребра. Целият му въздух, заедно с всички мисли изхвъркват в миг и той се понася като отвързана лодка по вълните. Нито може да диша, нито да вижда.

А когато идва на себе си, вече е от другата страна на портала.

Порталът избухва в пламъци, а Лираз остава от другата му страна. Запечатала го е с огън. На Акива му се струва, че долавя

дрънчене на стомана — меч о меч — в последното мигновение, преди връзката между двата свята да бъде заличена.

Цепнатината в небето е обгорена като рана. Лираз все още е в Ерец, а Акива е тук на нейното място. С Кару.

ОГЪН В НЕБЕТО

И тишина.

Всъщност не беше съвсем тихо. Имаше огън и вятър, пращане и шепот и собственото им тежко дишане. Но заради преживения потрес това им се виждаше като тишина и те всички стиснаха очи пред ослепителния пламък. Той избухна жарък и внезапен и бързо умря, без пушек или мирис. Всичко приключи и каквото и да бе онова, което изгоря — каквото и да делеше двата свята — то не остави никакви следи след себе си, нито пепел, нито дим. Порталът просто изчезна.

Кару се загледа за някакъв знак на мястото, където той беше доскоро. Белег, гънка, призрачен образ на цепнатина, но нищо не откри.

Тогава се извърна към Акива.

Акива. Той беше тук. Той беше тук, а не Лираз. Какво се беше случило? Той все още не я виждаше; очите му бяха разширени от ужас, докато се взираше в новопоявилата се липса на небето. „Лираз!“, провикна се дрезгаво, но пътят беше затворен. И не просто затворен. Нямаше го вече. Сега небето беше само небе, тънък слой атмосфера над африканските планини и аномалията, която правеше Ерец да изглежда като... като съседна държава от другата страна на въртяща се врата... изчезна, а Ерец сега им се виждаше много, много далече, непостижимо и невъобразимо далече, подобно на някое измислено място и кръвта, която се лееше там...

О, богове. Тази кръв съвсем не беше въображаема. Нито кръвта, нито смъртта. А тук беше така тихо, нищо друго, само вятърът, докато техните приятели и другари и... *семејствата* им, всеки оцелял воин от извънбрачните, кръвните братя и сестри на Акива — те се биеха в едно друго небе и срещу това нищо не можеше да се направи.

Те ги оставиха там.

Когато Акива най-последно се извърна към нея, изглеждаше покосен. Блед и невярващ.

— Какво... какво стана? — попита го Кару, устремявайки се към него през въздуха.

— Лираз — отвърна, но сякаш и той все още се опитваше да проумее. — Тя ме изблъска тук. Тя реши... — Той преглътна. — Реши, че аз трябва да живея. Аз да съм този, който да оживее.

И той отново заби поглед в небето, сякаш можеше да види през него другия свят — сякаш Лираз просто стои от другата страна на някаква завеса було. С изчезването на портала обаче небето изведнъж беше станало бездънно, каквото е било винаги преди това. Къде *беше* сега Ерец и що за магия го беше направила така леснодостъпен? Кой беше сътворил порталите, кога и по какъв начин? В съзнанието на Кару изникна представата за познатия ѝ космос с планетите, които кръжат около някоя звезда — мироздание, което беше незначително в сравнение с един друг безкрай, непостижим за ума — и тя не откриваше мястото на Ерец в тази представа. Това беше все едно да изсипеш парченцата от два пъзела в обща купчина и да се опиташ да подредиш с тях една картина.

— Лираз може да се справи с този патрул — каза тя на Акива. — Или най-малкото да стане невидима и да им се измъкне.

— И къде ще отиде? На заколение с другите ли?

Заколение.

Вътре, откъм самата сърцевина на тялото ѝ, се надигна някакво усещане, нещо като писък. Сърцето и стомахът ѝ пищяха; този писък я разцепи отвътре. Тя се замисли за Лораменди и поклати глава. Не би могла да преживее отново всичко — да отлети обратно за Ерец, за да открие, че там я чакат само мъртъвци. Не можеше дори да си го помисли.

— Може да победят — каза тя. Щеше ѝ се Акива да кимне, да се съгласи с нея. — Обединените батальони. Химерите ще отслабят атакуващите, а ти каза... — Тя преглътна мъчително. — Ти каза, че Доминионът не е достоен противник за извънбрачните.

Той, разбира се, не беше казал нищо подобно. Думите му бяха, че ако съотношението им е *едно към едно*, тогава Доминионът не може да ги затрудни. А в тази битка не бяха едно към едно, поне на пръв поглед.

Акива не я поправи. Нито кимна, нито я увери, че всичко ще бъде наред.

— Опитвах се да постигна *сиритхар* — каза вместо това. — Източникът... на силата. И не успях. Първо Хазаел загина, защото и тогава не се получи, а сега всички ще...

Кару поклати глава.

— Няма.

— Аз предизвиках всичко това. Аз ги убедих. Сега аз ли ще съм този, който ще оживее?

Кару продължаваше да клати глава. Юмруците ѝ бяха здраво стиснати. Преви се на две във въздуха и ги притисна о стомаха: онази кухня, която се намиреше в основата на обърнатото V на гръдния ѝ кош. Точно на това място усети някаква празнина, някакво разяждащо чувство — нещо като глад. И *наистина* беше глад. Открай време беше недохранена и слаба, а точно в този момент под юмруците усещаше тялото си някак нетленно, сякаш се е разтворило във въздуха. Но тази празнина и това разяждащо чувство не беше само глад. Имаше скръб, страх и безпомощност. Отдавна беше престанала да вярва, че двамата с Акива са оръдия на друга, по-висша воля, или пък че тяхната мечта е обречена — на провал, или на успех; но ето сега откри, че в нея все още дреме ярост срещу вселената. Задето не я е грижа, задето не им помага. Задето, както изглежда, работи срещу тях.

Нищо чудно наистина да има по-висша воля. И да съществува някакъв предначертан план, съдба някаква.

Нищо чудно тази по-висша сила да ги мрази.

Сега обаче около тях беше само тишина, а всички останали се намираха толкова далече.

Замисли се за момчето дашнаг от Хинтермост, за Оживелите сенки и Амзалаг, които съвсем наскоро беше върнала към живот — Амзалаг, който таеше надежда да открие душите на децата си в руините на Лораменди — и за всички останали, но най-вече мислеше за Зири, принуден да носи бремето си, оставен сам да се справя с измамата, след като Исса, Тен и нея вече ги няма. Обречен да умре като Вълка.

Да изчезне завинаги.

Той беше пожертвал всичко, или съвсем скоро щеше да го стори, докато тя е тук, в безопасност... с Акива. Тези чувства се изляха като отровна запарка в нейния празен, празен стомах, защото някъде дълбоко навътре, неизказана, затрупана от целия тоя ужас и смут,

имаше някаква частица... мили боже, това определено не беше *радост*. По-скоро облекчение, че е жива. Това няма как да е нещо нередно — облекчението да си още жив, но тя тъкмо така се чувстваше. Толкова, толкова страхлива.

Крилете на Акива леко помахваха, за да го задържат във въздуха. Кару взе да кръжи наоколо. Малко по-встрани Вирко летеше напред-назад с Мик и Зузана на гърба... *О!* Кару отново погледна натам. Вирко. Не беше планирано той да остава тук; нямаше как да мине за човек, по никакъв начин. Трябваше просто да спусне Мик и Зузе на земята и да се върне обратно през портала. Кару обаче за момента остави тая мисъл настрана. Акива я гледаше и тя беше сигурна, че и той като нея изпитва същата отровна смесица от облекчение и ужас. И може би нещо още по-лошо — заради саможертвата на Лираз.

— Тя реши така — обади се Акива. — реши, че *аз* трябва да остана жив.

Кару пак тръсна глава, сякаш така можеше да се отърве от всички черни мисли.

— Ако това беше *ти* — каза тя, гледайки го право в очите, — ако сега *ти* беше от другата страна, както едва не стана, щях да вярвам, че ще се справиш. Нямаше да имам друг избор, освен да го повярвам, както вярвам и сега. Няма какво друго да направим.

— Все още можем да се върнем — каза той. — Още сега може да полетим право към другия портал.

Кару нямаше готов отговор. Не желаше да казва „не“. Сърцето ѝ подскочи само при мисълта за това, макар разумът да подсказваше, че е недопустимо.

— Колко време би ни отнело това? — попита след кратка пауза. От това място до Узбекистан, а после, вече отгатык, от Вескалската планинска верига обратно до Аделфите.

Акива първо стисна зъби, после охлаби скованата си челюст.

— Половин ден — каза с непроницаем глас. — Най-малко.

Никой не го изрече гласно, но и двамата знаеха: докато успеят да се върнат, битката отдавна ще е приключила, по един или друг начин, а задачата им тук щеше да е провалена. Не можеха да допуснат този провал.

Кару мразеше да говори с гласа на разума пред лицето на скръбта, но все пак се обади предпазливо.

— Ако сега Лираз беше тук заедно с мен, а ти беше останал отгатак, как би искал да постъпим?

Акива се замисли над думите ѝ. Огънят на очите му помръкна, загулен от сенките, и тя не можеше да прочете в тях какво си мисли. Щеше ѝ се да посегне към ръката му, както направи от другата страна на портала, но това ѝ се виждаше някак нередно — все едно използва чаровете си, за да го накара да се откаже от нещо жизненоважно. А не го искаше; не можеше да вземе решение вместо него, ето защо просто чакаше.

— Щях да очаквам от вас да свършите това, за което сте дошли — тежко продума той.

Ето че всичко се реши. Това дори не беше истински избор. Нямаше как да стигнат навреме при останалите, за да променят нещо, но дори да успееш, на какво можеха да се надяват? И въпреки това усещането беше като за направен избор — сякаш им обръщаха гръб; в Кару като кърваво петно разцъфна вина, която тепърва щеше да я преследва.

Сторих ли достатъчно? Направих ли всичко по силите си?

Не.

Даже в този миг, когато катастрофата все още предстоеше, а битката в отвъдния свят беше в разгара си, тя вече усещаше как занапред вината ще помрачава всяко щастие, което двамата с Акива се опитат да намерят или създадат. Все едно да танцуват на бойното поле, да валсват наред труповете, да градят живота си върху чужди кости.

Внимавай, не стъпвай там, раз-два-три, гледай да не се препънеш в мъртвото тяло на сестра си.

— Кхъм, хора... — Това беше гласът на Мик. Кару се извърна към приятелите си, преглъщайки сълзите. — Не съм много сигурен какъв точно е планът... — продължи той колебливо. Изглеждаше блед и разтърсен от дън душа, също като Зузана, вкопчила се здраво във Вирко и притисната в прегръдката на Мик. — Обаче трябва да се разкараме от тук. Защото тия хеликоптери...

Все едно ток раздруска Кару. *Хеликоптери?* Чак сега ги видя и чу онова, на което би трябвало да обърне внимание много по-рано. *Хъмхъмхъмхъм...*

— Идват насам — каза Мик. — Много бързо.

И те наистина се появиха — няколко, приближавайки от четирите посоки на света. *Какво става, по дяволите?! Та това беше ничия земя! Каква работа имат хеликоптери тук? И точно тогава я връхлетя много лошо предчувствие.*

— Казбата — каза и в нея се надигна нов ужас. — Мамка му. Ямата.

Елиза беше... не съвсем на себе си този ден. Но поне умееше да се преструва добре, мислеше си, отпивайки от чая. За което трябваше да благодари на семейството си. *Задължена съм ви, помисли си тя с особена жлъч, предназначена специално за тях, за моите абсолютно независими от емоциите лицеви мускули. Това ми идва направо дюшеш, докато се преструвам, че не полудявам.* След като години наред беше прикривала нещастията, срама, объркването, унижението и страха, сега вече можеше да крачи през живота с каменно лице, с непробиваема фасада, която едва ли нещо беше в състояние да разчупи.

С изключение на моментите, в които кошмарът я превземаше, разбира се. Тогава изражението ѝ определено се съживяваше. Майко мила! А снощи на терасата на покрива... или беше тази сутрин? Май и двете, предположи тя. Толкова се бяха заседели, че накрая дочакаха зората. Тя така и не спря да плаче. Тоя път дори не успя да заспи, но въпреки това той я откри. „Той.“ Кошмарът. *Споменът.*

Някаква буря вилнееше в нея. Напълно неподвластна на волята ѝ, тази буря беше скръб, бездънна загуба и натрупано разкаяние, което познаваше толкова добре.

С угасването на звездите и разпукването на деня бурята в Елиза премина. Сега тя представляваше само опустошен пейзаж, който ураганът остави след себе си. Утихнали води и руини. И някакво... прозрение, или поне частица от прозрение, крайче. Точно така се чувстваше: наносите бяха отнесени от пороя; съзнанието ѝ беше залято от водите на разлива, чисто и аскетично, а в краката ѝ, едва забележимо сред пясъците, се подаваше крайче. Можеше да е ъгълче от ковчеже с пиратско съкровище, или пък от кутията на Пандора^[1]; или пък просто стряха от... покрив. На потънал храм. Или от някой погребан град.

От цял един свят.

Сега ѝ оставаше само да издуха пепелта от него и щеше да узнае, или поне щеше да започне да проумява какво още е лежало погребано в нея. Усещаше го вътре в себе си. Напъпило, безкрайно, ужасяващо и удивително: дар, проклятие. Нейното наследство. Надали се беше вградила в усилието да го погребее; понякога имаше чувството, че всичката сила, дадена ѝ да се радва, да обича, да свети, е погълната от това усилие. Само трябваше да дава и да дава.

Ами... ако просто престане да се съпротивлява и му се предаде?

Ау, *точно в това е проблемът*. Защото Елиза не беше първата, преследвана от този сън. И с такава „дарба“. Тя беше просто най-новият „пророк“. И поредният в опашката към приюта за душевноболни.

Шуте, полудявам!

Този ден се чувстваше точно като Шекспирова героиня. От трагедиите, разбира се, не от комедиите. Не ѝ беше убягнало, че когато крал Лир произнася тези думи, той вече е обзет от лудостта. Нищо чудно и при нея да е така.

Сигурно вече губеше разсъдък.

Или пък...

... едва сега разсъдъкът ѝ се проясняваше.

Поне до момента напълно се владееше, във всяко едно отношение. Пиеше студен ментов чай в казбата — не казбата хотел, а в казбата с масовия гроб на чудовищата — почивайки си за кратко по време на работата при ямата. Този ден проф. Чодри не беше особено разговорлив и Елиза се изчерви при спомена как непохватно я беше потупал по ръката миналата нощ и как тя тотално се срина в очите му със своя психически срив.

Мамка му. Хората, на чието мнение особено държеше, не бяха чак толкова много и той беше един от тях. А ето какво стана. Мислите ѝ постоянно се връщаха към събитията от тази нощ — още едно кръгче на въртележката на позора — когато забеляза внезапно раздвижване сред скупчилите се работници.

Пред тежките древни порти на крепостта беше разположен импровизиран щанд: от един пикап раздаваха чай и подноси с храна, бяха изкарали и няколко пластмасови стола. Иначе цялата казба беше отцепена; екип от съдебна медицина я изследваше сантиметър по

сантиметър. Буквално. Откриха дълги лазурно сини косми в една от стаите — явно същата, където намериха и разпиляна по пода странна колекция от зъби, което доведе до предположението, че Момичето на моста и Фантомът на зъбите (силуетът, уловен от охранителните камери в Чикагския музей „Фийлд“) може да са едно и също лице.

Работата съвсем се заплете.

А ето ти сега и ново двацет. Елиза не разбра как точно започна всичко, но забеляза, че вълнението се предава на работниците от група на група: те започваха да жестикулират оживено и да дърдорят високо и бързо на арабски. Някои сочеха към планините. Нависоко, към небето над върховете — в същата посока, накъдето показва и професор Амхали, уточнявайки кисело: „Те отидоха нататък“.

Те. Живите „зверове“. Елиза мъчително си пое въздух. Дали не са ги открили?

Бегло зърна проблясването на самолет в далечината; после вдясно двама, чието занимание не можеше ясно да определи, се откъснаха от общата тълпа — имаше струпани много мъже, но повечето от тях, изглежда, нищо не вършеха — и се втурнаха към хеликоптера, кацнал върху ограничен равен участък. Тя продължи да наблюдава, забравила за чашата чай в ръката си, как перките взеха да се въртят, набирайки скорост, докато към нея се носеше на талози вдигнат прахоляк, как хеликоптерът се откъсва от земята и отлита. Звукът беше оглушителен — *хъмпхъмпхъмп* — и сърцето й думкаше, докато оглеждаше лицата на хората около себе си. Заради езиковата бариера се чувстваше като същински инвалид и чуждо тяло. Но все някой от тези трябваше да говори английски и сега се налагаше да извърши малък подвиг. Поемайки си дълбоко въздух, Елиза запрати картонената чашка от чай в кошчето и приближи една от малкото жени работнички на обекта. Достатъчни бяха само няколко въпроса, за да разбере какъв е източникът на този смут.

Огън в небесата, беше й казано.

Огън? „Още ангели ли?“, попита тя.

„*Иншааллах*“, отвърна жената, взряна в далечината. „Ако Бог е рекъл.“

Елиза си припомни какво беше казал професор Амхали предишния ден. „Това е много удобно за християните, нали?“ „Ангелите“ в Рим, а „демоните“ — тук. Колко добре изпитано, колко

приемливо от гледната точка на Запада и колко погрешно в същото време. Мюсюлманите също вярваха в ангели и Елиза се досети, че те не биха имали нищо против да получат няколко и за себе си. Колкото до нея, предчувствието ѝ подсказваше, че ще им е много по-добре без тях; наложи се да си зададе въпроса — особено в светлината на онова, в което започваше да вярва — защо пришествието на ангелите я плаши повече от това на зверовете.

[1] Според най-популярната версия от древногръцката митология в кутията били затворени болестите и неволите, а когато любопитната Пандора я отворила, те се разбягали по земята; Пандора побързала да я затвори уплашена и вътре останала надеждата. — Б.пр. ↑

ИЗВЪНРЕДНИ НОВИНИ

Предимството на серафимите беше, че сами се погрижиха за блясъка на своето пришествие. Водеха си музика, имаха специални костюми за случая и за още по-голям ефект предварително бяха проучили маршрута. Но дори да го нямаше всичко това, пак си оставаха красиви и грациозни. Утвърждаваната с векове митология на техните посрещани им беше постлала пътя. Почти нямаше начин нещо да се обърка.

„Зверовете“ се появиха на сцената не така бляскаво. Одеждите им бяха измачкани и вкоравени от засъхналата кръв; музиката за тях беше подбрана от продуцентите на сензационните новини по телевизията и на всичкото отгоре някак им липсваха красота и грациозност.

Просто защото бяха мъртви.

Два дни след стъписващото обръщение на водача на ангелите, че „зверовете идват за вас“ — два дни на размирици, масови самоубийства и масови покръствания в претъпкани църкви; два дни на навъсени чела, хъкане и мъкане от страна на световните лидери по въпроса какво обсъждат на закритите заседания — и ето че новинарските емисии, надпреварвайки се едни други, пак взривиха колективното съзнание на човечеството със сила, равна на силата на самото пришествие, ако не и по-голяма.

„Извънредни новини.“

Треската в медиите вече достигаше своя пик — навсякъде цареше някаква журналистика с метаболизма на колибри: *бързо, бързо, бързо* и ненаситно. Различните видове страх бяха щедро подправяни с нездраво ликуване; времена като тези бяха същинска сбъдната мечта за телевизионерите. *Треперете от страх. Не. Още по-силно се страхувайте! Това не е учебна тревога.*

На фона на всичко това последната емисия извънредни новини се отличаваше по своята сериозност и премерено достолепие.

Случаят беше поднесен от най-скъпоплатения телевизионен водещ в света, превърнал се в нещо като висококалорично угощение, поднасяно всяка вечер директно в холовете на американските семейства, година след година; младежкото му лице оставаше недокоснато от възрастта, с изключение на лекото издължаване, дължащо се на бавно покачващото се към темето чело. Притежаваше достолепие — вродено, не само привидно заради благородно прошарената коса (друг е въпросът дали прошарването беше естествено, или постигнато с чужда намеса). И ако не беше волята му да използва влиянието си в служба на журналистическата етика, положението щеше да стане значително по-зле.

„Драги мои американски съграждани, обитатели на Земята... — О, какъв шанс именно той да произнесе това *обитатели на Земята!* По-второстепенните телевизионни водещи направо се разтрепериха от завист. — Нашият телевизионен канал току-що се сдоби с доказателства, които, изглежда, потвърждават казаното от посетителите. Вие разбирате за кое твърдение говоря. Извършената независима експертиза потвърди, че следващите фотоси са неподправени, макар, както ще видите, те да предизвикват множество въпроси, на които все още нямаме отговори. Трябва да ви предупредя, че следващите кадри не са подходящи за деца. — Пауза. Милиони се привеждат към екраните, затаили дъх. — Възможно е да са неподходящи и за *всички останали*, но това е светът, в който живеем, и ние не можем да си затваряме очите.“

Никой дори не помисли да го прави и малцина бяха ония, които отпратиха децата в другата стая. После, без повече предисловия, той показа снимките на фона на пълна тишина.

В холовете на американците из цялата страна, по баровете и офисите, в приютите и пожарните, в подземните лаборатории на Националния природонаучен музей, както и на всички други места при появата на първата снимка веждите се свъсиха.

Това беше момент на затишие — свъсени вежди, първоначално недоверие — но той не продължи дълго. През последните четиридесет и осем часа първоначалното недоверие отстъпи пред лековерието. Много хора едва сега разбраха какво е да *вярваш*. Ето защо съвсем скоро, подобно на огромна вълна, реакцията на зрителите премина от

Какво е това, по дяволите?! към О, божичко!, а паниката по света достигна нови върхове.

Демон.

Това беше Зири, макар — естествено — никой да не знаеше името му, нито, като Елиза, искаше да го научи.

Малката обява, която Зузана и Мик биха съчинили за кирина по време на полета, би гласяла приблизително така: „Влюбен храбрец, понастоящем обитаващ секси тяло на откачен маниак с цел спасението на света, би пожертвал всичко в името на любовта, но се надява да не се стигне дотам. Заслужавам си щастливия край“.

Във вълшебните приказки, Зузана беше убедена в това, той със сигурност щеше да си получи щастливия край. Там чистите по сърце винаги печелеха. Между Зузана и Мик имаше споразумение като във вълшебните приказки: след като извърши три героични подвига, той ще поиска ръката ѝ. Тя го каза уж на шега, но Мик го прие съвсем насериозно и до момента беше извършил само първия подвиг — макар Зузана тайничко да броеше за подвиг и това, че оправи климатика в хотелската стая, където бяха отседнали за последно.

Саможертвата на Зири да се раздели с рожденото си тяло категорично можеше да се смята за подвиг. Само дето животът не беше вълшебна приказка, нещо повече — понякога направо се увеличаше и стигаше твърде далеч, само и само да докаже колко *не-вълшебен* може да бъде.

Като в този момент например.

Някъде далече отвъд в този момент се случваше нещо друго. Това беше паралел, който никой в двата свята нямаше как да направи. Онова, което ставаше в Ерец, си оставаше в Ерец, но иначе същото се случваше и на Земята. Никой не би могъл да провери времевите паралели на това съвпадение. Но то... почти навеждаше на мисълта за наличието на синхрон между двата свята.

В мига, в който образът на изоставеното кириноско тяло на Зири се появи на телевизионните екрани в света на хората — *точно* в този момент — в Ерец острието на един от доминионците... прониза сърцето му.

Ако *наистина* съществуваха и други светове, освен тези двата, може би те също бяха свързани по някакъв начин и вероятно ехото от случилото се сега отекваше в тях като сянка на сянката на сянката на

сянката. Или беше просто съвпадение. Брутално. Свръхестествено. Докато образът на мъртвото тяло на Зири прогаряше като дамга съзнанието на човечеството — *демон!* — той отново загина.

Този път болката беше несравнимо по-голяма и сега нямаше кой да го държи в прегръдките си, нямаше и звезди, в които да се взира, докато животът бавно изтича от него. Този път беше съвсем сам и много скоро след това умря и нямаше никой с кадилница наблизо. Обеща на Кару, че ще се погрижи за събирането на душите, но не го направи. Време не остана.

А сега времето му съвсем беше свършило.

Когато край ямата Кару докосна незащитената душа на Зири, когато духът му досегна нейните сетива, тя почувства в него рядко срещана чистота — високопланинските вихри над Аделфите; дом — и беше съвсем закономерно точно тук да захвърли омразното тяло на Белия вълк и да отлети свободен от трясъка на блъскащи се мечове и кръсците, които доскоро го заобикаляха. Сега нямаше никакъв звук. Само светлина.

И душата на Зири си беше у дома.

„Дами и господа — обяви водещият от студиото в Ню Йорк. Гласът му беше тържествен и много сериозен, без следа от каквото и да било нездраво ликуване. — Това тяло е било изровено едва вчера от масов гроб в покрайнините на пустинята Сахара. То е едно от многото и между тях няма две, които да си приличат, освен по това, че са мъртви. Не е ясно кой ги е избил, макар първоначалните изследвания да сочат приблизително времето на смъртта — отпреди три дни.“

После още трупове и още снимки — всичките дело на Елиза — подбрани сякаш с единствената цел да доведат ужаса до немислим предел: най-страховитите бяха на прерязани гърла; близки планове на чудовищни челюсти; кадри, показващи разложение; лица със съсирена по тях кръв, хлътнали в очните кухни ябълки. Подпухнали езици.

Всъщност Морган Тот беше подбрал най-ужасяващите и мрачни кадри на Елиза, за да ги прати в телевизията — директно от нейния имейл адрес, разбира се. На много от нейните снимки в смъртта на зверовете имаше достойнство, поезия, трогателност; достолепие. Тях обаче той пропусна да изпрати.

Сега, облегнат на рамката на вратата в едно от подземните нива на музея, следеше реакцията на своите колеги със самодоволна усмивчица. *Аз съм в основата на всичко това*, мислеше си, готов да се пръсне от задоволство. А най-хубавото, естествено, тепърва предстоеше. Тъй като не разчиташе идиотите от телевизията да съберат две и две, за да открият самоличността на източника, услужливо беше прибавил и съобщение. Това беше черешката на тортата, мислеше си: да направи публично достойние най-съкровениите мъки на Елиза.

Уважаеми дами и господа, беше написал от нейно име.

О, *Елиза*. В момента изпитваше дори някаква особена нежност към нея. Жалост. Наистина, чак когато разбра коя е всъщност, всичко си дойде на място. Естествено, единственият род жалост, на която Морган Тот беше способен, бе жалостта на котка към мишката в нейните нокти. *Ах, ти, бедно малко създание, нямаш никакъв шанс*. Понякога котките се отегчават и позволяват на жертвата си да избяга, но го правят от досада, не от милост. Морган обаче скоро нямаше да се отегчи.

Уважаеми дами и господа, написа той. *Сигурно си спомняте за мен. Седем години бях в неизвестност и макар на пръв поглед пътят, по който поех, да изглежда неочакван, уверявам ви, че всичко беше част от един по-висш план. Божествен план.*

Само преди два дни му беше казала с трудно поносима снизходителност: „Няма много каузи, заради които хората биха убивали или измирили с радост, а това е най-великата от тях“.

Не, Елиза, мислеше си Морган в този момент. Ето това е нещо велико. Наслади му се.

Служейки на волята Му, беше написал той до телевизионния канал, *аз с радост бих убила или умряла и със същата радост въставам срещу усилията на нашето правителство и останалите да скрият от хората истината за тази безбожна нечестивост.*

Нечестивост беше хубава дума. Морган се притесняваше да не е представил Елиза като прекалено умна, но се утешаваше с мисълта, че това няма как да се избегне.

Не бих могъл да се покажа глупак, дори да искам.

Колегите му така се бяха залепили за телевизионните екрани, че нищо не можеше да види, но и така му беше добре. По този начин

разполагаше с достатъчно време да ги проучи по-отблизо — *благодаря ти, благодаря, Гейбриъл Единджър, и на теб благодаря, наивна Елиза, задето не си сложила парола на телефона си* — и вече не се съмняваше, че от утре именно *той* ще продължи работата по това паметно проучване заедно с професор Чодри. В мига, в който името на Елиза цъфне, нейното време щеше да приключи.

Хайде, давайте вече по същество, най-накрая взе да губи търпение той. *Стига с тия разложени чудовища*. Даваше си сметка, че всичко останало са незначителни подробности, че именно „демоните“ са от значение и светът едва ли го е грижа кой точно е снесъл снимките на телевизията. Но Морган искаше всяко парченце от пъзела да си дойде на мястото, така че когато най-накрая чу прочутият водещ да казва с озадачен глас: „Колкото до *източника* на тези стъписващи кадри, то *той* дава отговор и на една друга мистерия, за която мнозина от нас вече бяха загубили надежда, че ще се разреши някога. Минали са седем години, но вие със сигурност помните този случай. Ще си спомните тази млада жена“.

Чак сега Морган Тот си проправи път с лакти сред тълпата научни работници. Това вече не искаше да изпусне. Снимката, която в момента заемаше телевизионния екран, навремето също беше попаднала за известно време в лъчите на прожекторите. Преди седем години този случай беше широко обсъждан, но остана неразрешен и накрая се изгуби в купчината студени досиета; сега Морган би могъл да се срита сам по задника, задето не събра две и две още като се запозна с Елиза Джоунс. Но и как би могъл да разпознае в нея момичето от тази снимка? Качеството на кадъра беше под всякаква критика. Тя гледаше надолу и изображението беше размазано, защото снимката беше направена в движение; освен това по онова време той, така или иначе, беше отписал момичето като мъртво. Всички мислеха така.

Заглавието обобщаваше всичко:

ИЗЧЕЗНАЛО ДЕТЕ ПРОРОК, ПРЕДПОЛАГА СЕ Е
УБИТО ОТ СЕКТА.

Елиза Джоунс, пророчица. Първата мисъл на Морган Тот — е, поне първата адекватна мисъл, проправила си път, след като шокът от наученото беше последван от поредица пристъпи на смях — бе да поръча нейни визитки и да ги разпръсне по местата, където би могла лесно да ги открие. *Елиза Джоунс, пророчица*. Естествено, не би пропуснал най-пикантната част. Божичко! Точно това превърна случая в истинска забележителност в царството на лудите. Не, наистина. Заради тази подробност случаят приличаше на същински замък на върха на хълма, който гледа отвисоко царството на лудите. Все едно казваше: „Моята лудост направо ще издуха твоята“. Даже със затворени очи. И с една ръка вързана на гърба.

Или с едно крило.

Божке. Морган направо падна от стола от смях. Болката в лакътя още му го напомняше. Запознайте се с очарователната семейна секта на Елиза Джоунс! Това не бяха обичайния тип „избрани“, не, в никакъв случай! Каква беше драматичната разлика ли?

Защото претендираха, че родът им води началото си от ангел.

ПОТОМЦИ НА АНГЕЛ.

Това беше най-хубавото нещо, което Морган Тот някога беше чувал.

Елиза Джоунс, пророчица
1/512-та Ангел (ако щете, вярвайте)

Ето това щеше да бъде напечатано на визитките. После обаче видя какво е изпратила от Мароко на собствения си имейл адрес и му хрумна по-добра идея. В момента развитието ѝ беше в ход.

„Преди седем години ние от сърце и душа се молехме за нея — казваше в този момент най-високоплатеният телевизионен водещ на света. — По онова време тя беше известна като Елизаел и според убеждението на нейната... църква... беше прероденият ангел със същото име, който паднал на Земята преди хиляда години. Страхотна история, която при това още не е приключила. При един неочакван поврат на събитията, дами и господа, се оказа, че младата дама не само е жива и се подвизава под измислено име, но и е научен работник в столицата, който работи върху своята докторантура...“

Морган не чу останалото, защото някой ахна: „Но това е Елиза!“, след което настана същинско безумие.

Точно така и трябваше да стане. *Безумието е всичко, което искате, скъпи мои идиоти. Я аз да стоя по-далече от вашето безумие*, мислеше си Морган Тот, докато крачеше обратно към лабораторията. *Колко хубаво е да си цар.*

КОТКАТА ИЗСКАЧА ОТ ТОРБАТА

Следващата вълна от паника, която помете казбата, беше различна още от самото начало. Сега вече нямаше нито *иншааллах*, нито вперени в небето погледи. Този път взеха превес недоверието и ненавистта и те... явно бяха насочени към... Елиза.

Елиза имаше проблеми с параноята цял живот. Е, през по-голямата част от живота ѝ това дори не беше параноя, а предчувствие за неизбежното гонение: тесногръдо, заплашително и неотвратимо. Хората *и сега* се бяха вторачили в нея, *и сега* я съдеха. В родното ѝ градче сред Националния парк Апалачикола, Флорида, всички знаеха коя всъщност е тя. Така де, откакто избяга. Оттогава непрекъснато усещаше мравки по тила си; изпитваше непрестанен ужас, че ще я открият или разпознаят и това я караше все да поглежда през рамо.

С времето обаче всичко постепенно изчезна — е, не съвсем, защото ако имаш параноя, тя винаги е готова да подаде глава. Даже да не си направил нещо нередно (което в нейния случай подлежеше на съмнение), пак изпитваш вина само защото криеш някаква тайна и всеки изпитателен поглед ти го припомня.

Те знаят. Знаят коя съм. Наистина ли знаят?

Те обаче не знаеха. Никога не са знаели. Не и до този момент, за което Елиза трябваше да благодари на едно от фанатичните убеждения на нейната църква. Тя отхвърляше „истуканите“^[1] — не само на Бог и неговата „наследница“, а и на всички пророци — затова след първото видение на Елиза вече не ѝ беше направена нито една снимка. Не че преди това имаше много. Семейството ѝ не беше от тия, които съхраняват-спомени-за-идните-поколения. По-скоро бяха от типа готови-за-Армагедон-с-пушки-в-бункер. Снимката, показана по новините, беше на турист, преминаващ през Сопчопи — това всъщност беше името на градчето, край което се намираще тяхната църква — който, подсторен от местните, беше снимал „откачалниците от ангелската секта“, дошли да пазаруват.

За „откачалниците от ангелската секта“ местните говореха от десетилетия, но историята придоби национален мащаб едва след бягството на Елиза. Майка ѝ — „първосвещеникът“ — подаде сигнал за нейното изчезване чак след седмица, когато отчаянието ѝ я накара да се обърне с молба към местните власти да открият изгубената пророчица; тя иначе презираше местните власти като идолопоклонници и езичници. Естествено, цялата тая работа изглеждаше много съмнителна, а обществото не беше разположено да дава кредити на съмнителни секти. Заглавието определено беше успяло да обере хорските представи като трънена метла:

ИЗЧЕЗНАЛО ДЕТЕ ПРОРОК, ПРЕДПОЛАГА СЕ Е УБИТО ОТ СЕКТА.

Това напълно ги устройваше.

Елиза можеше да разсее тези представи във всеки един момент. Стига да се появи — по това време се намираще в Северна Каролина — и да каже: „Ето ме, жива съм“. Но не го направи. Изобщо не я беше жал за тях. За никого от тях. Нито тогава, нито сега, нито когато и да било. И тъй като тяло така и не откриха — макар да го бяха издирвали усърдно, месеци наред — законът най-накрая трябваше да ги остави на мира. Поради липса на доказателства, както гласеше официалното становище, макар то да не убеди нито общественото мнение, нито разследващите. Това е нечисто дело, твърдяха всички, и е достатъчно да погледнеш майката в очите, за да разбереш най-лошото. Един от следователите стигна чак дотам, та да заяви, и то пред камера, че в професионалната си практика е разпитвал Изкормвача от Гейнсвил и Марион Скилинг — на таблоидите не убягна, че името ѝ означава и „убийствата на Марион“^[2] — и те породили същото усещане в душата му: все едно те хвърлят с главата надолу в тъмен кладенец.

„Трудно ми е да заспя, когато знам, че тази жена е още на свобода.“

Изявление, което Елиза споделяше от все сърце.

Заклучението беше, че момичето Елиза сигурно е погребано някъде из обширните гори на Апалачикола. По този въпрос нямаше дори капка съмнение.

Поне до този ден.

— Елиза, елате с мен, моля.

Професор Чодри. Изглеждаше непреклонен. Зад него професор Амхали изглеждаше... повече от непреклонен. Направо беше бесен. „Диша като бик от анимационен филм“, помисли си Елиза — съзнанието ѝ търсеше убежище в подобни нелепици, макар да си даваше сметка какво става всъщност, още повече, след като цели седем години се беше страхувала точно от това.

Божичко, божичко.

О, звездни богове.

Още една карта таро се обърна с лицето нагоре в съзнанието ѝ и ето какво ѝ поднесе. *Звездни богове.* Нещо дразнеше паметта ѝ, но точно в този момент нямаше време да се съсредоточи върху него.

— Какво има? — попита, но професор Чодри вече ѝ беше обърнал гръб и се отдалечаваше, убеден, че тя ще го последва. Намираха се напред нищото, в някаква жежка, убийствена земя, в отцепена от военните зона. Какво друго ѝ оставаше?

* * *

Котката беше изскочила от торбата. Трупите бяха извадени от ямата. Кару дори не се беше замисляла над тази възможност. Приемаше го за насилие, сякаш някой е нахлул в дома ѝ.

В нечий дом, помисли си. Чувстваше се дълбоко нещастна. Това беше страница от живота ѝ, която смяташе за затворена и която не искаше да отгръща отново, но ето че не можеше да се откъсне от това място, кръжеше над него и се взираше в силуетите, които сновяха под нея. Мина пред слънцето и зърна собствената си сянка — едва забележима от това разстояние — да се рее и пърха като тъмна пеперуда сред народа долу. Можеше да направи себе си невидима, но не и сянката и ето че някой — млада чернокожа жена — я зърна и вдигна поглед. Кару се дръпна, отнасяйки и своята сянка-пеперуда със себе си.

Добре от това разстояние надуваше зловонието от трупите на химерите. Лошо. Целият ѝ план да избегне колизията, до която биха

довели „демоните“ от ямата в комбинация с „ангелите“, направо гореше. По-точно — ама че глупост — *не гореше*.

— Трябваше да ги изгоря — каза на Акива, чието присъствие усещаше единствено по жегата и завихрения от махането на крилете въздух. — Какво съм си въобразявала?!

— Нищо не пречи и сега да ги изгоря — предложи той.

— Не — отвърна тя след кратко мълчание. — Така ще стане още по-зле. — Представи си ако всички трупове внезапно се самозапалят. Тогава нямаше да има значение дали серафим е предизвикал огъня, всичко пак щеше да прилича на адско творение. — Вече няма как да се поправи. Просто трябва да се преборим с това.

Той не отговори веднага, мълчанието му натежа. Същинска милост беше, че в този момент не се виждаха един друг — Кару се боеше от болката, която би зърнала в очите на Акива, докато двамата преследват своята цел, на която разумът им, но не и сърцата бяха подчинени. Щяха да се завърнат в Ерец, когато изпълнят задачата си тук, не по-рано. А какво ли щяха да заварят тогава?

Налегна я странно чувство, че вече е наполовина мъртва — случи се, след като си даде сметка на какво могат да се надяват, а то не беше никак много, даже да успеят да върнат Яил, без оръжие, обратно в Ерец. Тогава какво ще стане с тях самите? Сега им беше отнета дори привилегията да плащат десятък болка и синините; животът изтичаше между пръстите, отиваха си и откраднатите моменти с вкус на „торта“, които подслаждаха горчилката на живота. Торта за по-късно, тортата като начин на живот. Всичко това си беше заминало, заличено от продънващите се небеса и сенките, прогонени от огъня; този враг — Кару го знаеше открай време — беше твърде могъщ, за да се борят срещу него.

Тогава как е могла да се надява?

Акива. Той я беше убедил. Достатъчно беше само да го погледне, за да повярва и в невъзможното. Колко хубаво, че точно сега не можеше да го види. Щом неговата вяра беше способна така да я възпламени, как ли би й се отразило неговото отчаяние, или пък нейното — на него? Замисли се за отчаянието, което беше пронизало всички тях в пещерите, и се запита: дали това не е било собственото отчаяние на Акива? Мигар в него се беше натрупал толкова мрак?

— Как? — попита гласно тя. — Как ще открием Яил?

Как? Това беше по-леката задача. Благословена да е Земята заради нейните телекомуникации. Всичко, от което имаха нужда, беше въпрос на достъп до интернет и електрически контакт, за да заредят мобилните си телефони и тя да се обади тук-там. Мик и Зузана сигурно също ще искат да позвънят на близките си, за да ги уверят, че с тях всичко е наред. Двамата вече бяха се приземили на гърба на Вирко няколко километра по-нататък, скрити в сенките на една скала. Но дори на сянка беше страшна жега. По-точно смъртоносна жега, затова имаха нужда от вода. И от храна. И легла.

Нещо прободете Кару в сърцето. Като се замислеше, даже тези жалки битови подробности сега ѝ се струаха непостижим лукс. Само дето имаше разлика между това да обгрижиш своите любими същества и това да задоволяваш собствените си нужди и точно по тази причина тя беше решена да потърси храна и подслон. Зузана не беше проронила и дума, откакто преминаха през портала. Първият ѝ пряк сблъсък с „цялата тая военна дандания“ я беше разтърсил из основи, пък и останалите не се чувстваха много по-добре.

— Има едно място, където може да отидем — каза Кару на Акива. — Хайде да вървим да вземем и тях.

[1] Изображение на божество. — Б.пр. ↑

[2] На английски Marion's killing. — Б.пр. ↑

ПАЙ И ГЛУХАРЧЕТА

— Как може... как е възможно да си помислите, че съм го направила?!

Елиза беше втрещена. Положението беше много по-лошо, отколкото си го представяше. Отначало се боеше, че професор Чодри е открил коя всъщност е тя и точно така се оказа, но съвсем не беше всичко, а това... това...

Едва ли е само работа на тая невестулка Тот. Не. *Нвестулка* не беше достатъчно да опише покварата на Морган Тот в този момент.

Хиена може би е по-подходящо: лешоядна, ухилена, с щръкнали зъби пред касапницата, причинена от нея самата.

Представа нямаше как е успял да открие всичко за нея — хората с тайни, помисли си и потръпна, *не би трябвало да си създават врагове* — но знаеше, че единствен той може да е получил достъп до криптираните снимки. Даваше ли си изобщо сметка какво прави, показвайки този масов гроб на целия свят?! Правилният въпрос по-скоро беше: грижа ли го е изобщо? Но той беше умен и някак е успял да остане в сянка след всичко, което причини. Просто си го представяше как отмята бретона от прекалено високото си чело, докато пали фитила на катастрофата.

Професор Чодри си свали очилата и разтърка основата на носа си. Тактика за печелене на време, Елиза знаеше това. Намираха се в най-близката шатра в подножието на хълма, обгърнати от гнило зловоние, въпреки охлаждания от климатика въздух. Професор Амхали й пусна запис на предаването на лаптопа си и тя все още опитваше да проумее какво се е случило. Усети, че й се повдига. Снимките. *Нейните* снимки, показани по този начин, без подходящ контекст. Изглеждаха ужасяващи. Каква ли ще е реакцията на света? Много добре помнеше хаоса в Нешънъл Мол преди две вечери. Колко ли по-зле е сега?

Когато професор Чодри свали ръка от лицето си, погледът му беше директен, макар и леко разфокусиран без очилата.

— Нима твърдите, че *не сте* го направили?

— Разбира се, че не съм го направила. *Никога* не бих...

— Отричат ли, че това са ваши снимки — намеси се професор Амхали.

Тя се извърна рязко и го изгледа.

— Аз ги направих, но това не значи, че...

— И са изпратени от вашия имейл?

— Значи някой го е хакнал — отвърна тя и по гласа ѝ пролича, че губи търпение. За нея това беше повече от очевидно, но мароканският професор беше заслепен от собствената си ярост — а и от чувството за вина, защото тъкмо той ги доведе тук да спасят страната му от позора. — Това съобщение не е пратено от мен — продължи Елиза решително. После отново се обърна към професор Чодри. — Звучи ли ви изобщо като мои думи? *Безбожна нечестивост?!* Това не е... аз не... — Тя се оплете. Втренчи се в мъртвите сфинксове зад гърба на професора. Те нито за миг не ѝ се видяха безбожни, също както и ангелите — божествени. Не в това беше въпросът сега. — Снощи ви казах, че не вярвам в Бог.

Забеляза промяната в погледа му, мярналото се в очите му подозрение и осъзна със закъснение, че да му напомня за миналата нощ може би не е най-добрата стратегия. Сега я гледаше така, сякаш я вижда за първи път. Завладя я чувство на безсилие. Ако беше само това — да я нарочат, че е подхвърлила снимките на медиите — той може би щеше да повярва в нейната невинност и да я подкрепи. Стига да не беше изпаднала в явна депресивна криза на терасата на покрива и да не беше изляла толкова сълзи, че да наводни дори пустинята. Ако не я бяха разкрили като смятаното за умряло дете пророк. *Ако, ако, ако.*

— Вярно ли е това, което казват? — попита професор Чодри. — Наистина ли сте... тя?

Искаше ѝ се да тръсне глава. Тя не беше момичето от снимката с размазани черти и сведен поглед. Тя не беше Елизаел. Когато избяга и изгори мостовете към предишния си живот, можеше напълно да промени името си, но някак „Елиза“ ѝ звучеше правдиво. Това беше името на нейната тайна детска съпротива, вътрешното ѝ „нормално“ аз, което я крепеше, докато се преструваше пред всички останали или

бягаше от тях, потъвайки дълбоко в себе си. Елизаел можеше да се моли на колене, докато коленете ѝ не се разранят до кръв; или пък да пее псалми, докато гласът ѝ не заприлича на котешко мяукане. Можеха да принудят Елизаел да направи много — много и още повече — против волята си. Но Елиза?

О, тя беше някъде далече и си играеше. Делнична като пай и волна като глухарче на вятъра. Ама че мечта.

Ето защо запази името и според силите си го изпълни с най-доброто съдържание: пай и глухарчета. Делнична и волна, макар, в интерес на истината, това винаги да ѝ приличаше на преструвка. Защото, откакто навърши седемнайсет, вече Елизаел беше нейното скрито аз, заключено дълбоко вътре, а Елиза живееше открит живот — също като принца и просяка, които си сменили местата: единият се въздигнал, а другият станал онеправдан човек. Накрая обаче — чак сега си го спомни — принцът и просякът, естествено, отново заели своите места. С нея обаче това нямаше да се случи. Никога повече нямаше да бъде Елизаел. Но явно не за това говореше професор Чодри, ето защо, макар и неохотно, тя кимна.

— Аз бях тя — поправи го. — Но се магнах. Избягах. Мразех всичко. Мразех *тях*. — Пое си дълбоко въздух. *Омраза* не беше точната дума. *Не съществуваше* точна дума; нямаше достатъчно силна дума да опише предателството и когато, вече като зрял човек, Елиза поглеждаше назад към детството си, си даваше сметка колко е била тормозена и използвана.

Още от седемгодишна. Обратно вкъщи след болницата, вече с пейсмейкър и обзета от нов ужас, пред който бледнееше дори страхът от майка ѝ. Още от първия миг, в който нейната „дарба“ излезе наяве, тя се превърна в средоточие на цялата енергия и надежди на сектата.

Непрекъснат допир. Толкова много ръце. И никакъв суверенитет над нейното собствено аз, в нито един момент. Те ѝ изповядваха греховете си, молеха за прошка, разказваха ѝ неща, които нито едно седемгодишно дете не би трябвало да чува, какво остава да наказва. Събираха сълзите ѝ в мускалчета, отрязаните ѝ нокти смесваха с брашното и приготвяха от него нафора. Ами първата ѝ менструална кръв? Насили се да отклони мислите си от това. Срамът все още беше изпепеляващ, макар да се беше случило преди половин живот. А после идваше и спането.

Двадесет и четиригодишната Елиза не беше прекарала нито една любовна нощ. Не можеше да спи в една стая с друг човек. В продължение на десет години я принуждаваха да нощува върху олтар в средата на храма, а всички от паството спяха скупчени около нея на пода. Мили боже. Хриповете и хлипането, хъркането, кашлянето. Шепненето. Даже понякога в най-тъмната доба: ритмично пъшкане на двама души, чието значение беше проумяла много по-късно.

Едва ли някога щеше да се отърве от спомена за общото неприветливо дишане на десетки хора, наобиколили я в нощта.

Чакаха сънят да я навести отново. Надяваха се на това. Молеха се. Лешояди, алчни за късче от нейния ужас. След като не можеха да бъдат споходени от съня, искаха да са поне наблизко. Сякаш писъците ѝ им вещаеха спасение, даже нещо по-добро; сякаш можеше, само ако можеше да изригне от нея — сънят, чудовищата, *ужас и ужас, и ужас завинаги, амин* — за да излее своето възмездие върху клетите грешници по света, както и да прослави избраните: тях самите.

Сякаш Елиза можеше да бъде самият Апокалипсис.

Гейбриъл Единджър беше получавал сладолед срещу кошмари, а тя беше получила *това*.

— И досега е така. Все още ги мразя — каза, може би твърде пламенно.

Професор Чодри пак си беше сложил очилата и зад тях очите му гледаха бдително. Когато заговори, в гласа му се усещаше неестествена вежливост, която пазеше за разговорите си с хора с болен ум.

— Трябваше да ми го кажете — каза, поглеждайки към професор Амхали. После се прокашля да прочисти гърлото си, очевидно притеснен. — Това може да се приеме като... конфликт на интереси, Елиза.

— Какво?! Тук няма никакъв конфликт. Аз съм научен работник.

— *Също* и ангел — вметна със саркастична усмивка мароканският професор.

Че кой се усмихва саркастично в днешно време, зачуди се Елиза посърнало. Досега мислеше, че е присъщо само на литературните персонажи.

— Ние не сме... Искам да кажа *те* не са такива. Никога не са претендирали, че са ангели — каза, без да е сигурна защо се обяснява

от тяхно име.

— Ама, разбира се. — Професор Амхали беше самото възплъщение на убийствения сарказъм. — Само *наследници*. А, и тяхна инкарнация, нека не го забравяме. — Той я прикова с поглед. — Ами апокалиптичните видения, скъпа? Още ли ви спхождат? — питаше така, сякаш това е нещо много по-страшно от абсурд, сякаш самото му споменаване осквернява всяка благоприлична религия и трябва да бъде наказвано.

Тя почувства как се смалява, топи се пред лицето на това двойно обвинение и презрение. Как изчезва. В този момент не беше Елиза. Тук и в очите на тези двама мъже. Тя беше Елизаел. *Аз не съм тя. Аз съм си аз*. Колко отчаяно искаше да го повярва.

— Оставих всичко това в миналото — каза. — Оставих го. — Последното прозвуча категорично, защото ѝ се виждаше толкова просто и естествено. *Оставих го. Това не ви ли говори нещо?*

— Трябва да е било много трудно за вас — обади се професор Чодри.

Не беше далече от истината. При други обстоятелства този разговор можеше да тръгне в съвсем различна посока: можеше да доведе до искрено и напълно основателно съчувствие на професора пред лицето на преживените от нея изпитания. Мамка му, точно така, на нея ѝ беше адски трудно. Останала беше без нищо, без пукната пара и без приятели, без каквито и да е контакти. Разполагаше единствено с ума и волята си: първото, печално занемарено — не беше получила никакво образование; а второто, толкова често наказвано, че беше съвсем закърняло. Но не достатъчно закърняло. *Можеш да ми целунеш волята*, искаше ѝ се да каже на майка си. *Никога няма да успееш да ме пречупиш*.

Но при *тези* обстоятелства и заради тона, с който професорът го произнесе — тази неестествена вежливост, това покровителствено снизхождение — явно не беше най-подходящото, което можеше да каже.

— Трудно? — повтори тя. — Тогава Големият взрив е бил просто фойерверк.

Каза му това предишната нощ на шегата. Тогава се беше усмихнала иронично, а той се изкиска. Сега вложи същия смисъл в думите си... е,

поне почти същият... но професор Чодри само вдигна помирително ръце.

— Няма защо да се разстройвате — каза.

Няма защо да се разстройва ли?! *Няма защо.* Какво изобщо означаваше това?! Че няма *причина*? Защото според Елиза имаше куп причини. Освен че я бяха накиснали, сега беше изпаднала и в немилост. Отнеха ѝ толкова дълго и внимателно градената анонимност; оттук нататък професионалната ѝ благонадеждност щеше да бъде свързвана с историята, която така усилено се опитваше да потули, какво остава за несправедливите обвинения и щетите, които те можеха да ѝ нанесат; за юридическите последици от това, че е нарушила споразумението за поверителност и... по дяволите, за краха на света. Но най-непосредствената причина за тревога беше именно тук, в тази санитарна шатра, в компанията на двама самонадеяни мъже, склонни да я третират като изрязана от картон фигура на отдавна изчезнала жертва.

Инстинктивно хвърли поглед към екрана на лаптопа, който ѝ показваше нейната гибел. Застопореният кадър на старата снимка със същия стар надпис.

ИЗЧЕЗНАЛО ДЕТЕ ПРОРОК, ПРЕДПОЛАГА СЕ Е УБИТО ОТ СЕКТА.

— Не съм разстроена — каза тя, поемайки си отмерено въздух на няколко пъти.

— Не ви виня за това, което сте, Елиза — каза Анудж Чодри. — Невъзможно е да променим своя произход.

— Много мило от ваша страна.

— Но може би е дошло време да потърсите помощ. Преживели сте толкова много.

В този момент всичко се срива. Той все още стоеше с вдигнати ръце в смисъл на нека-не-прибързваме, а Елиза просто го гледеше втренчено. Защо беше всичко това? Той се държеше с нея сякаш е някаква истеричка и това за миг я накара да се усъмни в себе си. Дали не беше повишила несъзнателно глас? Дали не говори с облепени очи и потръпващи ноздри като някоя лунатичка? Не. Просто стоеше с

отпуснати покрай тялото ръце и би се заклела във всичко свято — ако изобщо *имаше* нещо свято — че няма вид на луда.

Не знаеше как да постъпи. Почувства странна безпомощност пред лицето на тяхната излишно раздута тревога.

— Единственото, за което имам нужда от помощ е — каза, — да докажа, че не съм го направила.

— Елиза. Елиза. Сега това няма значение. Нека първо ви заведем у дома, а за другото ще му мислим после.

Усети как пулсът ѝ думка в ушите. От гняв, от безизходица, но и заради нещо друго. Волна като глухарче, напомни си тя. Делнична като пай. Е, може би не чак толкова делнична. Може би не завинаги, но ще бъде волна. Погледна своя наставник, този достолепен мъж с рядък ум и висок интелект, който в нейните очи беше образец за възхода на човешкото просвещение, и почувства как неговото лицемерие натежава срещу нейната истина — нейното собствено новопридобито познание — и тази битка беше неравна.

— Не — каза и чу гласа си, прекършен и изневеряващ заради срама, потънал в общото ѝ безсилие. — Нека помислим за това сега.

— Не мисля...

— О, напротив, вие много мислите. Но грешите. — Бегло махване с ръка към екрана на лаптопа и всичко онова, което той обобщаваше с този стоп кадър. — Морган Тот стои зад всичко това. Само се вгледайте. Истината за него е непозната и далечна, никога не съм очаквала да я стигне. Може и да е умен, но е повърхностен. *Вие* обаче... — Той понечи да каже нещо, но Елиза го прекъсна. — От вас очаквах много повече. По коридорите на вашия „дворец на ума“ се разхождат *богове*. — Тя се постара да подчертае дебело кавичките, в които поставя думите си. — И те се опитват да не се натъкнат на... как го казахте — научната делегация? За да поддържат спокойствието на това място. Само дотам се простира вашата разкрепостеност, нали така? А ето че сега видяхте ангели и успяхте да *пипнете* химера. — *Химера*. Думата изникна в съзнанието ѝ също така неочаквано, както стана преди със *звездни богове*: като обърната с лицето нагоре карта таро. — Вече знаете, че съществуват. И си давате сметка — със сигурност го разбирате — че откъдето и да са дошли, *те са идвали тук и преди*. Всички наши митове и легенди имат реални, материални корени. Сфинксовете. Демоните. Ангелите.

Той бърчеше чело, заслушан в думите ѝ.

— Но мисълта, че аз може да съм потомък на някой от тях?! Ето *това* вече е лудост. Нека отпратим Елиза у дома, нека там ѝ окажат някаква помощ и, в името на всички небеса, нека нейният ад стои колкото се може по-далече от моя дворец на ума! — Тя се засмя, безрадостно. — Вие тук не се кланяте на такива като мен, нали? Че кой някога е чувал за черен ангел?! На всичкото отгоре жена! Това сигурно е голям проблем за *вас*, професоре.

Той поклати глава. Изглеждаше уязвен.

— Елиза. Не е това.

— Ще ви кажа тогава какво е „това“ — продължи тя, но после млъкна, питайки се дали наистина иска да го направи. Да го каже. Тук. На тези лицемерни, изпълнени със съмнения мъже. Взе да мести поглед от единия към другия, от болезнено смаяния професор Чодри и неговото... объркване заради *нея* — заради нейните халюцинации, заради нейната печална проява — към тресящия се от презрение професор Амхали. Това определено не беше най-съпричастната публика за едно откровение, но в края на краищата сега вече нямаше никакво значение. Новопридобитата увереност на Елиза стигаше отвъд всякаква потайност и срам.

— Семейството ми — продължи тя — се състои от окаяни, зловни, безмилостни хора и аз никога не бих им простила за онова, което ми сториха, но... те са прави. — Тя вдигна вежди и се извърна към професор Амхали. — И да, аз все още съм спохождана от видения, колкото и да го ненавиждам. Не искам да повярвам в нито едно от тях. Не искам да съм част от тях. Опитах се да избягам от тях, но сега не е важно какво съм искала, защото аз *съм*. Странно, нали? Моята съдба — това е моята ДНК. — Обратно към професор Чодри. — Това би въвлякло научната делегация и представителите на вярата в нескончаеми спорове по коридорите на вашия ум. Аз *съм* потомък на ангел. Това е моята проклета съдба.

КНИГАТА НА ЕЛИЗАЕЛ

Повече нищо не се каза след това. След като я преведоха като арестант през лагера, а очите на всички бяха приковани в нея, зложелателни и осъдителни. След като я натикаха в колата, хлопнаха вратата след нея и наредиха да бъде върната в Тамнугалт, за да чака там ескорт за дома. Предстояха им два часа път през сухия и посърнал пейзаж в покрайнините на Сахара и долината на Драа, която ги заобикаляше през цялото време. Нямаше никакво друго занимание, освен да се отдаде на унищожителна екзалтация и гняв.

Нищо друго, освен това и... всичко известно и погребано.

И още много объркващи неща. Онова крайче, което се подаваше изпод пясъците — дали ковчеже, или пък цял един свят. От нея се искаше само да издуха праха. Елиза избухна в смях. Там, на задната седалка на колата, смехът взе да извира от нея като някакъв нов език. По-късно, когато правителствените агенти дойдеха да я приберат, шофьорът щеше да докладва за този смях като прелюдия към всичко случило се след това.

След като тя *престана* да се смее.

* * *

В „добрите стари времена“, когато нямаше никакви други грижи, освен да създава армия от чудовища в огромния пясъчен замък сред пустошта, Кару периодично яхваше стария ръждясал камион и поемаше през напуканата земя по безкрайните прави пътища към Агдес, най-близкия град, където, покрила главата си с хиджаб, купуваше провизии, без да привлича излишно внимание. Огромни торби с кускус, купища щайги със зеленчуци, сухари и бисквити, хилави пилета и цяло имане от сушени фурми и кайсии.

Сега наблюдаваше Агдес отгоре, от небето. Съвсем обикновено градче. Премина над него, усещайки нетърпението на онези, които я следваха, и продължи напред. Целта им се намираще малко по-нататък и беше къде-къде по-забележителна. Най-напред зърна палмовата горичка, оазиса, зелен и неочакван като разлята върху кафявата почва боя. А там, на сред него: оронени кирпичени стени, същите като оронените кирпичени стени, които току-що бяха оставили след себе си. Поредната казба. Тамнугалт. Там имаше хотел, Кару помнеше това — удобна спирка по пътя, която да осигури временен покой на тяхната малобройна и необичайна група, при това не чак толкова уединена, че да не намерят всичко онова, което им е необходимо.

— Тук може да си отдъхнем — каза. — Трябва да имат интернет и електричество. Бани, легла, вода. Храна.

Нейната едва забележима сянка-пеперуда постепенно взе да наедрява, пресрещайки ги, докато кацаха, скрити в сянката на палмите. Развалиха заклинанието за невидимост и Кару най-напред огледа приятелите си. Зузана и Мик изглеждаха изтощени и обезводнени, облени в пот и явно изгорели на слънцето — *отбележи: може да изгориш на слънце, дори когато си невидим* — но най-страшно беше напрежението, изопнало лицата им и техните тревожно празни погледи, което ги правеше да изглеждат някак далечни, отсъстващи. Поразени от преживяната битка.

Какво им беше причинила, като ги въвлече в тази война?!

После премести поглед към Вирко, защото я беше страх да надзърне в очите на Акива. Същият Вирко, един от лейтенантите на Вълка и един от тези, които я оставиха сама с него край ямата. Вярно, единственият, който се обърна да погледне назад, но, така или иначе, я беше изоставил. Но също така беше спасил живота на Зузана и Мик. Той беше решителен и кален в трудностите при полет и битка — не го ловеше нито слънце, нито умора, но и неговите черти бяха изпънати от напрежение, шокът не беше подминал и него. Както и срамът, Кару ясно виждаше това. Още от ямата не го беше напускал.

Тя го измери с поглед, който се надяваше да е ясен и недвусмислен, после кимна. Опрощение? Благодарност? Протегнатата приятелска ръка? Самата тя не беше съвсем наясно. Той кимна в отговор, макар и с известна тържественост, което приличаше по-скоро

на церемониален поклон, и тогава Кару най-сетне се извърна към Акива.

Не го беше поглеждала в очите още откакто бяха при портала. Мяркаше го само от време на време, в кратките мигове, когато не беше невидим, но във всеки един момент усещаше присъствието му, без да е нужно да го *гледа*. Боеше се да го погледне открито и... имаше право.

Болката му беше очевидна — така пронизваща, че накара и нейната болка да изплува на повърхността; толкова чиста, че стигаше да заплати десетъка, но не това беше най-лошото. Ако беше само болката, Кару сигурно щеше да намери път към него, да посегне към ръката му, както го беше направила от другата страна на портала; или да стигне дори сърцето му, както стана в пещерите. *Ние сме началото.*

Но... началото на какво? Това се питаше безутешно Кару, защото в очите на Акива несъмнено имаше още ярост и някаква неумолима решителност. Това не беше омраза, нито отмъстителност. Това беше нещо ужасяващо, което я смрази. Когато погледът ѝ за първи път попадна на него на Джема Ел-Фна в Маракеш, той беше студен като камък. Нечовешки жесток, без капчица милост. Онова, което съзря в него тогава, беше мъст, превърнала се в навик; ярост, охладена от годините вцепенение.

По-късно, в Прага, тя видя как милосърдието отново се завръща в него като пролетно пълноводие, което освобождава скованото от лед сърце. По онова време все още не можеше напълно да го оцени, защото не знаеше какво всъщност означава, нито *от какво* се пробужда той; сега обаче беше друго. Тогава той беше възкръснал от собственото си пепелище — същият Акива, когото познаваше отпреди толкова много време, изпълнен с живот и надежда — или поне беше в началото на възкресението си. Вярно, още не го беше видяла да се усмихва като някога — усмивка толкова красива, че сякаш отразяваше слънчевата светлина, която я караше да се чувства опиянена от любов, с внезапно опразнена глава и здраво, свършено и признателно свързана със света — със земята и небето и радостта и него. Всичко друго бледнееше пред това чувство. Расата не означаваше нищо, а измяната беше просто дума.

Тъкмо беше започнала да вярва, че е възможно тази усмивка да се върне отново; тъкмо се усети лека и безгрижна, обгърната от

възцарилата се правда, но сега, наблюдавайки Акива, всичко това отново ѝ се видя страшно далечно, както и той самият.

И тя добре го разбираше, защото само допреди година извънбрачните бяха няколко хиляди, докато последните безумия на войната не ги стопиха до тия, които познаваше от Киринските пещери. Акива беше преживял всичко това и беше оцелял, а после беше преживял и смъртта на Хазаел и ето го сега тук, невредим, докато всичко останало е може би — най-вероятно — загубено.

Сега Кару усещаше как чувството за мъст отново клокочи в него, макар все още да не се беше превърнало в камък; а не трябваше да е така, не биваше да се връщат отново в тази начална точка, но явно това беше... неизбежно. Малко преди да я екзекутират, Бримстоун ѝ беше казал: „Да запазиш достойнство пред лицето на злото е истински подвиг“, но може би, мислеше си Кару със свито сърце, това е твърде непосилна задача. Може би е невъзможно всеки да покаже такава твърдост.

Все още имаше чувството, че е полумъртва. Чувстваше се премазана, изгърбушена. За пореден път.

Обърна се към приятелите си и се насили да говори почти спокойно.

— Май ще е най-добре вие двамата да наемете стая. Нека не виждат никой друг от нас.

Очакваше — надяваше се — Зузана да направи някоя саркастична забележка, или да предложи да яздят Вирко чак до самите порти на казбата, но тя дори не проговори. Просто кимна.

— Даваш ли си сметка — обади се Мик, опитвайки отчаяно да върне на Зузана поне част от нейната Зузанщина, — че трите ни желания са на път да се сбъднат? Не съм много сигурен дали имат шоколадова торта, обаче...

— Аз, така или иначе, си промених желанията — прекъсна го Зузана и взе да ги изрежда, свивайки пръсти. — Първо: приятелите ни да са невредими. Второ: Яил да се тръшне мъртъв и, трето...

Каквото и да беше третото, не успя да довърши. Кару никога не беше виждала приятелката си толкова безпомощна и уязвима. Затова я прекъсна.

— Ако не включва храна, значи е лъжа — нежно напомни тя на Зузана. — Поне така са ми казвали.

— Добре тогава. — Зузана си пое дълбоко дъх, опитвайки да се съсредоточи. — Значи мога да си поръчам известно количество световен мир за вечеря. — Цялата се беше превърнала в едни огромни тъмни очи с трескав поглед. Нещо в нея се беше прекършило. Кару го забеляза и потъна в скръб. Войната винаги го причинява, няма как да се избегне. Реалността е непрекъснато в обсада. Картинката на живота, грижливо поставена в рамка, е разбита и един нов образ изскача пред теб. Той е грозен и дори не ти се ще да го погледнеш, какво остава да си го окачиш на стената, но нямаш друг избор, защото вече си го опознал. След като вече наистина си го опознал.

Какво ли ще стане със Зузана оттук нататък, след като вече познава този образ?

— Световен мир за вечеря — подкачи я Мик, почесвайки наболата си брада. — Към това предлагат ли пържени картопки?

— Най-добре да го *направят* — отвърна Зузана, — иначе ще им го върна *обратно*.

* * *

Името на ангела беше Елизаел.

Църквата, основана от нейните потомци — те, разбира се, предпочитаха да я наричат *църква*, не *секта* — се наричаше „Обетът на Елизаел“ и всяко новородено момиче от рода беше кръщавано Елизаел. Ако до влизането в пубертета не проявеше „дарбата“, прекръщаваха я с друго име. Елиза беше първата през последните седемдесет и пет години, която притежаваше „дарбата“ и често си мислеше, че най-лошо от всичко — черешката върху тортата на нейното ужасно наследство — бе завистта на останалите.

Нищо не кара очите да святкат така, както завистта. Малцина съзнаваха това така издъно като нея. Сигурно за другите беше противоестествена мисълта как някой може да отрасне със съзнанието, че всеки от членовете на широко разклонената му рода вероятно е готов да го убие и изяде, стига с това да придобие неговата „дарба“. Също като слугата на граф Дракула Ренфилд.

„Обетът“ беше матриархат, а майката на Елиза беше действащият първо свещеник. На покръстените от друга вяра казваха „братовчеди“,

а тези от семейството — те бяха на особена почит, дори да не притежават „дарбата“ — наричаха „елохими“. В древните текстове това беше наименование за потомците на по-широко известните „нефилими“, първите плодове от съвкуплението между ангели и човеци.

Забележително е, че във всички свещени книги на нефилимите, библейски и апокрифни, ангелите са от мъжки пол. В Книгата на Енох — приемана за каноничен текст единствено от етиопските евреи — се разказва за предводителя на падналите ангели, Азazel, който нарежда на своите сто деветдесет и девет братя да се захванат, казано накратко, за работа.

„Народете ни деца“, заповядал той и те се подчинили, но нито дума не се споменаваше как са се чувствали човешките жени.

Както и можеше да се очаква, във всички писания от онази епоха се казваше, че майките получили своя дял от епруветката и потомството, пръкнало се от утробите им — причинявайки им, предполага се, огромно неудобство — се състояло от „ненаситни“ исполини, каквото и да означава това, а по-късно Бог заповядал на архангел Гавраил да ги изтреби.

Може и да го е направил. Може наистина да са съществували, всичките: Гавраил и Господ, Азazel и неговият отряд и техните огромни ненаситни бебета. Кой знае? Елохимите отхвърляха Книгата на Енох като пълен абсурд, което според Елиза беше нещо като присмял се хърбел на щърбел, но не беше ли така с всички религии по света? Те застават с ръце на кръста едни срещу други и обявяват: „Моята недоказуема вяра е по-добра от твоята недоказуема вяра“.

В общи линии.

„Обетът“ си имаше своя книга: Книгата на Елизаел, естествено, според която не е имало двеста паднали ангели. Те били само *четирима*, двама, от които — женски и само единият от тях беше от значение. Четиримата станали жертва на поквара сред най-висшите ангелски рангове, били осакатени и несправедливо прогонени от небесните селения преди хиляда години. Какво е станало с другите трима паднали и дали те на свой ред са посели семето си, не се знаеше, но Елизаел, след като се събрала с мъж от човешко потекло, била плодovита и се размножавала.

(В скоби трябва да се отбележи колко много говори за изолираното детство и тесногърдо обучение на Елиза — или по-скоро липсата на такова — фактът, че тя едва като девойка разбра как се нарича държавният орган на САЩ — „конгрес“. В нейния свят тази дума означаваше акт, който води до размножаване. Съвкупление. Плод на черяслата. Да правиш *онова нещо*. Ето защо думата *конгрес* продължаваше да ѝ звучи секси щом я чуе, което — след като живееше във Вашингтон — се случваше доста често.)

В Книгата на Елизаел, за разлика от патриархалната Книга на Енох, или пък написаното в Битие по този въпрос, ангелът не беше *даващият* семе, а получаващият. Ангелът беше майка, *утроба* и, благодарение на природата или възпитанието си, нейните потомци не бяха чудовища.

Поне не физически.

Книгата на Елизаел не беше записана на хартия чак до късния осемнадесети век — сторил го освободеният роб Семинол Гейнс, който се задомил в матриархалния клан и станал неговият най-харизматичен евангелист, умножавайки паството на църквата, което в най-добрите си времена наброявало близо осемстотин вярващи, повечето от които също освободени роби. Що се отнася до самия ангел Елизаел, Семинол я описваше „абаносово тъмна, а бялото на очите ѝ искри като звезден огън“, макар че, след като е живял осемстотин години след нея, той едва ли можеше да се смята за достоверен източник. С изключение на тая явна ерес — черен ангел майка; не, даже още по-хубаво: *паднал* черен ангел майка — книгата всъщност беше доста канонична, до такава степен основаваща се на Светото писание, че можеше да бъде оприличена на епична линия в магнитната поезия^[1], библейско издание.

Така де, ако в края на осемнайсети век изобщо е имало магнитна поезия. Или врати на хладилници.

Така или иначе, онова, което Елиза искаше да разбере за своя произход, не се съдържаше в Книгата на Елизаел. Поне не в това издание. Истинската книга на Елизаел се намираще вътре в нея.

Елиза я... съдържаше. Не в кръвта си, макар че само онези от кръвното потекло я имаха. Всъщност тя беше кодирана в нишката на нейния живот, в тази нишка, която държеше душата привързана към тялото и която не можеше да бъде открита в нито една анатомична

диаграма, начертана някога на този свят. Тя още не знаеше това, дори когато се хвърли право с главата надолу в него на задната седалка на колата по дългия и прав път.

Право към епицентъра на безумието, обсебвало всеки „пророк“ преди нея.

[1] Сбита сюрреалистична поезия, получена от подреждането на магнитчета за хладилник с изписани върху тях думи. — Б.пр. ↑

ГЛАДНИ

В Тамнугалт нямаше нито пържени картофки, нито шоколад — в очите на Зузана това беше въпиешо нарушение на законите на гостоприемството; предлагаша шоколада само в течно състояние, но точно сега горещият шоколад изобщо не й вършеше работа. И макар да се беше върнала към старото си аз в достатъчна степен, за да закопнее за всички тези неща, Зузана още не беше *съвсем* старото си аз, за да започне да се оплаква заради липсата им.

И никога няма да бъда пак предишната, мислеше си мрачно тя, седнала на сянка на терасата върху покрива на новата казба. Е, не че беше чак толкова нова. Само в нейните очи. Струваше й се странно да вижда около себе си някакви хората да се шляят с готините си кожени чехли, сякаш са си като у дома, на място, което толкова й напомняше „замъка на чудовищата“. Само дето тук бяха добавени и няколко джунджурии за уют: берберски барабани, няколко големи тъкани възглавници, пръснати върху прашните черги, и свещници, по които с години се беше насляявал разтопен восък. А, също електричество и течаща вода. Един вид — блага на цивилизацията.

Въпреки това за Зузана вече никаква течаща вода не можеше да се сравнява по величие с термалните извори в Киринските пещери. След като Кару ги остави там насаме, двамата с Мик се отдадоха на мечти как ще докарат земните жители в тези пещери — не богати авантюристи, а хора, които имат нужда и заслужават — да „се потопят в изцеряващите води“. Щяха да пристигат носени от буревестници и да спят в застланите с чисто нови кожи фамилни обиталища. Щеше да има и банкет на свещи под сталактитите в голямата пещера в музикален съпровод на вятърната гайдуница. Само като си представи човек, че може да поднесе подобно преживяване на някого! А Зузана дори не харесваше хората! Явно въпреки желанието си беше прихванала нещо от благородната природа на Мик.

В този момент терасата на покрива беше изцяло на тяхно разположение. Останалите стояха долу в стаята — скрити, заспали или заети с проучване. Мик и Зузана се заеха да набавят храна и ето ги сега с разтворено пред тях меню върху мушамената покривка на масата.

Изобщо не споменаваха за битката. И какво ли имаше да си кажат? *Ей, ама Вирко наистина ли разкъса оня ангел на парчета? Сякаш беше добре опечено пиле, на което месото само пада от кокалите!* Зузана не искаше да говори за това, нито за всичко, на което станаха свидетели по време на бягството си, нито пък имаше намерение да сравнява впечатленията си от видяното с Мик. Ако и той беше видял същите неща, тогава ужасът щеше да стане още по-реален. Като например как върху Утем, чиято огърлица на ревенант беше нанизала със собствените си ръце, се нахвърлят десетина доминионци. Или Руа, дашнагът, който пренесе Исса през портала. И още колко други?

— Знаеш ли какво? — обади се Зузана. Мик вдигна глава с питащ поглед. — Ще се оплача. Защо му е на човек да живее, ако не може да се оплаче от липсата на шоколад? Що за живот е това?!

— Направо безцветен — отвърна Мик. — Но защо да ти липсва шоколад? Малко ли ти е всичко това? — Той посочи менюто.

— По-добре не се занасяй с мен!

— Никога не бих си позволил да си правя шеги с теб, щом се отнася за шоколад — каза той с ръка на сърцето. — Само че виж — пропуснала си една страница.

Така си беше. Написано черно на бяло в менюто на Мик, при това на пет езика също като останалите блюда, сякаш думата *шоколад* не е една и съща по цял свят:

gâteau au chocolat; torta di cioccolato; pastel de chocolate; schokoladenkuchen; шоколадова торта.

Но когато сервитьорът пристигна да вземе поръчката и тя обяви: „Най-напред искаме шоколадова торта и ще я изядем още тук, докато приготвят останалото, затова донесете първо нея, става ли?“, той обясни — това, което най-много потресе Зузана, беше, че дори изказа някакво съвсем ненужно съжаление — как тортата свършила.

... бял шум^[1]...

Точно в този момент Зузана усети каква огромна промяна е настъпила в нея, защото свършилата шоколадова торта не ѝ се видя чак

болка за умирање. Нейните приоритети вече имаха съвсем друга подредба и „болка за умирање“ беше натирена да *върви по дяволите* на самата опашка.

— Гадно — каза тя. — Но все някак ще го преживея.

Веждите на Мик хвъркнаха нагоре.

Направиха поръчката и казаха храната да им бъде сервирана направо в стаята, а сервитьорът на три пъти уточнява количеството на кебапите и тажините^[2], питките и омлетите, плодовете и киселото мляко.

— Но това ще стигне... най-малко за двайсет души! — натърти той на няколко пъти.

Зузана го измери с равнодушен поглед.

— *Много* съм гладна.

* * *

Елиза вече не се смееше. Тя... приказваше. Или поне сипеше нещо, което приличаше на говор.

Шофьорът се обаждаше по телефона, опитвайки се да я надвика, като в същото време караше с бясна скорост по дългата и права магистрала.

— Нецо ѝ става! — крещеше той. — Представа нямам! Не я ли чувате?!

Изви ръка назад, за да поднесе телефона по-близо до бълнуващата ѝ уста, но тутакси изгуби контрол върху колата, изскочи върху банкета, после се върна обратно на платното със свирене на гуми.

Момичето отзад седеше като глътнало бастун с вперен напред оцъклен поглед и нареждаше нещо, без дори да си поеме дъх. Шофьорът не можа да разпознае езика. Не беше нито арабски, нито френски, нито английски, а той би различил още немски, испански и италиански, ако ги чуе. Това обаче беше нещо съвсем различно, неизразимо извънземно. Приличаше на глас на флейта, съставен от шипящи звуци, сякаш родени от вятъра, а тази млада жена, явно здравата разлюляна от някакъв... припадък... изригваше този говор

като обсебена и ръцете ѝ гребяха въздуха, сякаш плуваше под вода в някакъв кошмар наяве.

— Чухте ли това? — извика шофьорът. — Какво да правя с нея?

Местеше неистово поглед ту към пътя, тук към отражението ѝ в огледалото за обратно виждане и трябваше да го направи... три, четири, пет пъти, бързо и трескаво, докато най-сетне проточи недоверчиво врат назад, за да се убеди, че наистина вижда онова, което му показва огледалото.

Ръцете на Елиза гребяха леко напред-назад, сякаш се рееше във въздуха като във вода.

И наистина точно това правеше.

Той скочи върху спирачките.

Елиза се блъсна в гърба на седалката отпред и се свлече на пода. Гласът ѝ секна, а колата поднесе и се задруса по банкета с резки подскоци, които подмятаха отпуснатото ѝ тяло и го блъскаха в седалките в продължение на един проточил се дълго яростен миг, докато шофьорът се опитваше да върне колата на пътя. Най-накрая успя, спря със свирене на гуми и изскочи във вдигналия се облак прах, за да отвори задната врата.

Тя лежеше в безсъзнание. Мъжът я сграбчи за крака и я разтърси, паникьосан.

— Мис! Мис! — Той беше просто шофьор. И не знаеше какво да прави с тая луда жена — това далеч надхвърляше професионалните му умения, а на всичкото отгоре май я уби...

Тя се раздвижи.

— *Алхамдулиллах!* — отдъхна си той. *Хвала на Бога.*

Но радостта му трая кратко. Щом се надигна — от носа ѝ шуртеше кръв, ярка и лъскава, стичаше се надолу по устата и брадичката ѝ — Елиза отново изпадна в извънземния си транс, а звукът от нейния брътвеж, разказваше шофьорът по-късно, направо му късаше сърцето.

* * *

— Рим — каза Кару, щом Зузана и Мик се върнаха в стаята. — Ангелите са във Ватикана.

— Е, това е логично — отвърна Зузана, преглъщайки първата си спонтанна реакция, която беше свързана с щастливото изобилие на шоколад в Италия. — Успели ли са вече да се докопат до някакво оръжие?

— Не — отвърна Кару, но изглеждаше разтревожена. Хъм. Тревогата беше само едно от нещата, изписани по лицето ѝ. В това число влизаха още: смазана, изтощена, паднала духом и... самотна. Отново беше заела поза „потънали гемии“ с увиснали рамене и склонена глава, а от вниманието на Зузана не убягна и това, че стои с гръб към Акива.

— Посланиците, държавните секретари и всички останали говорят до скъсване — поясни Кару. — Едни са за това да се даде оръжие на ангелите, други са против. По всичко личи, че Яил не е направил грандиозно впечатление. Въпреки това отделни частни групировки се редят на опашка да обещават своята подкрепа и арсенал. Опитват се да получат достъп до Ватикана, за да представят офертите си лично, но засега такъв им е отказан — поне официално. Един господ знае дали някой вече не е успял да подкупи вътрешен човек във Ватикана, за да размени две думи лично с Яил. Една от групировките е оная ангелска секта във Флорида, която очевидно разполага с купища оръжие, готово да влезе в употреба. — Тя помълча, обмисляйки следващите си думи. — Което изобщо не звучи страшно.

— Как откри всичко това? — учуди се Мик.

— Чрез моята мнима баба — отвърна Кару, поглеждайки към телефона си, сега включен да се зарежда в контакта. — Има страшно много връзки.

Зузана знаеше за мнимата баба на Кару, една белгийска гранд дама, която от дълги години се радваше на доверието на Бримстоун и беше единствената сред неговите сътрудници, с която Кару имаше щогоде по-лични отношения. Тя беше изумително богата и макар че никога не я беше срещала, Зузана не таеше особено топли чувства към нея. Случвало се беше да види картичките за Коледа, които тя изпращаше на Кару: в тях имаше толкова интимност, колкото и ако бяха пратени от някоя банка; това само по себе си не беше кой знае колко лошо, но Зузана знаеше, че приятелката ѝ копнее за нещо повече, ето защо беше готова да стисне за гушата всеки, който посмее да я разочарова.

Сега слушаше с половин ухо, докато Кару разказваше на Мик за Естер. Предпочиташе да наблюдава Акива. Той седеше в дълбоката прозоречна ниша; кепенците зад него бяха затворени и крилата му бяха станали видими, провиснали и потъмнели.

Срещна погледа му за миг и след като се съвзе от шока, който изпитваше при вида му всеки път — човек трябваше с големи усилия да убеди разума си, че това, което виждат очите, наистина съществува; честно, точно такава беше усещането при вида на Акива; съзнанието ѝ всеки път реагираше: *пфу, тук фотошопът здравата е играл*, а в същото време той стоеше пред нея от плът и кръв — я обзе всемирна тъга.

За тези двамата нищо не можеше да бъде лесно. Тяхното ухажване, ако изобщо можеше да се нарече така, приличаше на танц сред порой от куршуми. Сега, след като най-послед почти бяха изяснили нещата помежду си, скръбта спусна нова завеса между тях.

Завесата не можеше да бъде вдигната. Скръбта не го позволяваше. Затова пък човек може да мине през нея, нали така? След като им е отредено да страдат, чудеше се Зузана, не могат ли поне да страдат *заедно*?!

Когато на вратата се почука — носеха храната — тя вече беше решила как може да помогне. Поне що се отнася до физическата им близост.

— Един момент — провикна се. — Вие тримата — марш в банята! Вас ви няма, забравихте ли?

Последва кратък приглушен спор — те настояваха просто пак да станат невидими, но Зузана не искаше и да чуе.

— И къде ще стъпят келнерите, след като някаква огромна химера се е проснала върху половината под, някакъв ангел е кацнал на перваза на прозореца, а на леглото лежи момиче?! Дори да сте невидими, вие имате тела. И заемате място. Направо *цялото* място.

Така че те се подчиниха. Ако стаята беше малка, банята беше още по-тясна, затова Зузана се зае да ги натъпче вътре както намери за добре: първо бутна Кару в гърба, после изгледа заповеднически Акива и кимна, сякаш казваше *Ти си на ред*, накрая ги завря в душкабината и ги затвори вътре. Само така и Вирко можеше да се побере в банята. Всичко беше съвсем разумно и логично.

Накрая затвори вратата на банята. От тук нататък всичко зависеше от Кару и Акива. В края на краищата не можеше да свърши всичко вместо тях.

[1] Монотонен шум, който поглъща повечето паразитни звуци; използва се най-често за успокояване на новородени и при медитация. — Б.пр. ↑

[2] Тажинът е глинен гювеч с конусовиден капак, типичен за кулинарните традиции в някои северноафрикански страни; тажин се наричат и ястията, приготвени в този съд. — Б.пр. ↑

ПРЕДЛОЖЕНИЕ ЗА ПОДКРЕПА

— Търпение, търпение.

Така Разгут успокояваше Яил ден преди това. *Търпение*. Дори, докато го произнасяше, чувстваше как *нетърпението* направо клокочи в самия него. Сега, два пълни дни след тяхното пристигане, го усещаше по-скоро като остро пробождане. Пред Яил умишлено беше занижил своите очаквания, но вече тайно започваше да се притеснява.

Къде бяха предложенията за подкрепа? Мигар си беше направил криво сметката? Планът беше изцяло негов. Достатъчно е да се появиш в целия си блясък, беше казал на Яил, и те ще се надпреварват да ти дадат каквото пожелаеш. Но не президентите, премиерите, нито папата. Да, те може да ти постелят червен килим. И няма да спрат да се кланят и да пълзят в краката ти, но всички тези властимащи ще станат предпазливи, отвори ли се дума за въоръжаването на някакъв мистериозен легион. Ще започнат да обмислят всичко много внимателно. Ще има надзор и контрол.

И комисии.

О, по-добре да ме управлява някакъв полусмахнат касапин, мислеше си Разгут, готов всеки момент да се прости със здравия разум, отколкото да си имам работа с комисии!

Но докато президентите, премиерите и папата се помайваха, едни по-бързо реагиращи и по-зловещи движения по света досега би трябвало да са се задействали. Частни групировки на най-вманиачените фанатици, които си играят с адския огън и злорадо очакват настъпването на Страшния съд. Те вече би трябвало да се редят на опашка, да изпращат предложения, да плащат подкупи за привилегията да кажат лично няколко думи на ангелите, независимо какво би им коствало това. *Вземете ни! Първо нас вземете! Изпелете света, накажете грешниците, само ни вземете със себе си!*

Светът гъмжеше от такива фанатици дори в по-спокойни времена, а къде бяха те сега? Нима Разгут беше надценил флирта на човечеството със свършека на света? Нима е възможно това карнавално шествие, което им устроиха, да не е подействало както той очакваше?

Яил беше в отвратително настроение и крачеше из пицните си покои, редувайки порой от проклетия с ледено мълчание. За негова чест обаче трябваше да му се признае, че поне проклинаше тихо и под нос и не правеше нищо „не-ангелско“ от което, образно казано, да настръхне перушината на техните благочестиви домакини. Изпълняваше ролята си чинно: да заеме поза на дипломат, да участва в пиршество или просто да бъде ослепителен. Явно католическата църква беше решена да не му отстъпва по пищност и нейната колекция от църковни одежди събра ума на всички. Ако на Разгут му се наложеше да изтърпи още една религиозна церемония, увиснал на гърба на Яил, и да слуша как поредният старец с луксозна тога монотонното каканиже на латински, направо щеше да закрепци.

Щеше да закрепци и да стане видим, та обстановката малко да живне и да добие по-пикантен привкус.

Сега, стигнал предела на всяка... надежда... той наблюдаваше странното, подобно на танц страхливо помайване, изпълнявано от един от служителите в папския дворец пред вратата на техните покои.

Крачка напред, крачка назад, ръцете, пърхащи като криле на ярка. Този беше един от малцината, на които се позволяваше да влизат в техните покои, за да обслужват нуждите им; до момента не беше откъснал поглед от тяхното „свято“ присъствие. Понякога Разгут си мислеше, че дори да развали заклинанието за невидимост, пак щеше да остане „незабелязан“. Дотам стигаше дискретността на тези служители. Те се бяха превърнали едва ли не в призраци (самата мисъл за подобно пребиваване отвъд смъртта образуваше на Разгут киселини).

Или пък киселините бяха резултат от невиджданото обилие на папската трапеза.

Разгут от векове не си беше угаждал с толкова тлъста и пикантна храна и сега с любопитство установи, че въпреки дискомфорта, който му причиняваше преяждането, все още не можеше да си наложи някакво ограничение. Скоро обаче и това щеше да стане.

Или пък не.

Прислужникът смутено се прокашля. Биенето на сърцето му направо кънтеше из залата. Стражите доминионци не му обърнаха внимание и останаха неподвижни като статуи, а Яил го нямаше — беше се оттеглил в личните си покои да си почине. Разгут сериозно се размисли дали да не поеме нещата в свои ръце. Щеше да се яви като безпльтен глас — това едва ли щеше да е най-необикновеното преживяване на този човечец за деня. Не му се наложи обаче. Прислужникът събра кураж и заситни навътре, извади пътьом някакъв плик от джоба на безупречно колосаната си ливрея и го пусна на пода.

Плик.

Сега цялото внимание на Разгут се насочи към него. Знаеше какво може да е това и надеждата му се обостри.

Най-после.

Само след минута обаче — след като слугата си беше отишъл, Яил — повикан, а Разгут — станал видим и протягащ се през масата с освежителни напитки с плик в ръка — той с нищо не издаде собственото си огромно облекчение, нито любопитството. Само отдели едно тънко като пергамент парче прошуто от другарите му и шумно показва одобрението си към този деликатес.

— Е, какво пише там?

Яил беше нетърпелив. Яил беше повелителен. И въпреки това зависеше от милостта на Разгут.

— Не знам — отвърна небрежно и съвсем искрено той. Още не беше отворил плика. — Сигурно е писмо от почитател. Може да е покана за кръщение. Или предложение за женитба.

— Прочети ми го — заповяда му Яил.

Разгут замълча, сякаш обмисляше отговора си, после се изпърдя. Цялото му лице се сбръчка, костваше му доста усилие. Възнаграждението за напъна дойде не толкова от силата на звука, колкото от потресаващата миризма, но императорът не беше никак впечатлен. Белегът му побеля, както обикновено ставаше, когато е вбесен свръх мяра, и той заговори през стиснати зъби — *ползата* от това беше, че така поне не пръска слюнка.

— Прочети ми го — повтори той с убийствено спокоен глас и Разгут си даде сметка, че е на крачка от поредния побой. Ако се

подчинеше на заповедта, поне щеше да си спести мъките. — Ако ми направиш услуга — продължи Яил — и аз ще те улесня.

Но какво му беше забавното да правиш услуги? Разгут натъпка колкото може повече прошутото в устата си, докато все още имаше възможност. Като видя накъде отиват нещата, само с едно бегло кимване Яил заповяда да го набият.

И двамата знаеха, че това до нищо няма да доведе. Просто им беше станало обичай.

Така че побоят беше наложен и понесен, а после, докато от пресните рани на Разгут върху фината копринена дамаска на петстотингодишното кресло се процеждаше нещо, което не беше точно кръв, Яил пак се пробва.

— Като стигнем Далечните острови — каза — и труповете на стелианите задръстят улиците, малко преди да ги разбия напълно, ще им поискам някакъв откуп. Рано или късно, всеки кляка.

Усмивката на Разгут приличаше на дяволско творение. *Това е в сила, докато не срещнеш самите стелиани*, помисли си той, но не го каза гласно, защото не искаше да попари фантазиите на императора.

— Ако — продължи Яил, който с видимо усилие успяваше да запази привидното си благоразположение — маска, дето съвсем не му беше по мярка, — ако... *някой...* се постарее да даде всичко от себе си, за разлика от сега, може да реша него да облагодетелствам с този откуп. Бас ловя, стелианите с тяхното изкуство биха могли да... те ремонтират.

— Какво? — Разгут всмука дълбоко въздух и дланите му хвъркнаха към бузите в съвършена имитация на претендентка за титлата „Кралица на красотата“, която чува, че е избрана за победителка. — Мен?! Ама наистина?!

Яил не беше чак такъв глупак, та да не усети подигравката; нито имаше намерение да се издаде пред тая пропаднала твар, че се чувства като в задънена улица.

— Е, моя грешка. Реших, че това може да те заинтригува.

И сигурно точно така щеше да стане, ако в това предложение нямаше пробойна. Всъщност две пробойни, едната, от които — фатална: Яил лъжеше. Но дори да не беше така, стелианите никога не биха дали откуп на своя враг. Разгут ги помнеше още от минали времена и знаеше, че не са противник за подценяване. В случай че се

окажат победени — а това беше трудно за допускане, по простата причина че никога не се беше случвало — те по-скоро биха се самоубили, вместо да се предадат.

— Не това бих си пожелал — каза Разгут.

— Какво тогава?

Когато Разгут се пазареше със синекосата красавица за връщането им в Ерец, неговото желание беше съвсем простичко. Отново да лети? Да, и това го имаше. Пак да бъде цял. Точно това обаче не беше никак просто — крилете и краката му бяха безвъзвратно осакатени и той си даваше сметка, че в най-важната си част не подлежеше на поправяне. Но неговото най-съкровено желание, извиращо от недрата на душата му, беше простичко.

— Искам да се прибера у дома — отговори. В тона му сега ги нямаше насмешката, сарказмът и обичайното отблъскващо удоволствие. Дори в собствените му уши гласът му прозвуча съвсем по детски.

Яил го гледаше с безизразно лице.

— Лесна работа — каза и точно заради това, дори повече от всичко, което Яил му беше казал или причинил досега, на Разгут му се прищя да му прекърши врата. Пустотата в него беше толкова необхватна, бремето ѝ — така съкрушително, та чак понякога му спираше дъхът, като си спомнеше, че Яил изобщо няма представа на какво е подложен. Никой друг не можеше дори да си представи.

— Не е чак толкова лесна — отвърна. Имаше едно-единствено нещо, в което Разгут Трижди падналия не се съмняваше нито за миг, и то беше именно това: че никога няма да се върне пак у дома.

По-скоро да разсее мъката, не заради желанието да си спести понататъшните инквизиции, Разгут отвори писмото. *Какво ли пише тук, зачуди се. От кого ли е? Що за предложение прави?*

Мигар времето наближаваше?

Това беше горчива мисъл. Разгут знаеше, че Яил ще го убие в мига, в който вече няма нужда от него, а животът, макар и така злочест, не те пуска лесно. С влудяваща прецизност и с възможно най-бавните движения на треперливите си пръсти прогоненият ангел превърна в истинско представление разгъването на листовете.

Уверен почерк, отбеляза той, изложено ръкописно с мастило върху качествена хартия, на латински. И чак тогава прочете на Яил

първото предложение за подкрепа.

ВСЕ НЯКЪДЕ ТРЯБВА ДА ИМА ЩАСТИЕ

Стояха притиснати един в друг, а положението беше направо абсурдно. Даже прекалено абсурдно, там беше работата. Ръчката на душа се вливаше в гърба на Кару, крайчетата на крилете на Акива се оказаха заципани от вратата на душкабината, а кроежът на Зузана стана повече от ясен. Мило, но и нелепо — *супер* нелепо — и цялата тая маневра имаше за цел нещо да възпламени, то тя се отрази само върху бузите на Кару. Цялата пламна. Пространството беше съвсем тясно. Крилете на Акива го принуждаваха да се притисне към нея, но някакъв влудяващ инстинкт накара и двамата да запазят — макар и почти невидима — дистанция помежду си.

Също като двама непознати в асансьор.

А и не бяха ли всъщност непознати? Силното привличане лесно можеше да ги заблуди, че се познават. Кару, която никога преди не беше вярвала на подобни измишльотини, сега охотно би приела, че *душите* им наистина се познават — „Душата ти пее на моята“, каза ѝ той веднъж и тя можеше да се закълне, че наистина го чувства — но не и те самите. Тепърва имаше да научат толкова много един за друг; тя неистово го желаше, но как можеше да стане във времена като тези? Сега вече нямаше как да седнат на самия връх на катедралата, да ядат топъл хляб и да гледат изгряващото слънце.

Сега не беше време за любов.

— Ей, вие двамата, добре ли сте вътре? — обади се Вирко. Говореше приглушено, но съвсем не тихо и Кару си представи как келнерът от хотела ще се зачуди кой ли се крие в банята. Това би довело цялата ситуация до още по-висок стадий на абсурда. На фона на последните събития и при непосилното бреме на мисията, с която бяха натоварени, те изведнъж се оказаха натъпкани в тясна душкабина, само и само да не ги види някакъв хотелски келнер.

— Направо чудно — отвърна задавено тя, защото това беше нагла лъжа. Чувстваше се всякак, но не и чудно. Хрумна ѝ, че дори

като го произнася така безцеремонно, това вече е... наглост. Безотговорност. Хвърли бегъл поглед на Акива, опасявайки се дали не е решил, че наистина го мисли. О, *направо чудно, пък и времето е толкова хубаво. А при теб какво ново?* И отново нещо я прониза, щом видя в очите му и болка, и гняв. Принуди се да отклони очи. *Акива. Акива.* Там, в пещерите, когато погледите им най-накрая се срещнаха наред главната зала — въпреки всичките тези воители между тях, и от двете армии; въпреки бремето на коварната вражда; въпреки тайните, които и двамата таяха; въпреки разстоянието — това споглеждане беше като докосване. Но не и сега. Делеше ги едва дъх разстояние, а когато погледите им се кръстосаха, усетиха нещо като... разкаяние. — Деца на разкаянието — произнесе тя гласно. Е, не точно гласно, а по-скоро с шепот, и отново крадешком го погледна. — Помниш ли това?

* * *

— Как бих могъл да го забравя? — гласеше отговорът. Акива го произнесе със свито сърце и продран глас.

Тя му беше разказала тази история — тя, Мадригал — в нощта, когато се влюбиха. Той помнеше всяка дума и всяко докосване от тази нощ всяка усмивка и всяка въздишка. Сега погледнеше ли назад, все едно се взираше в тъмен тунел — целия му досегашен живот — към някаква ярка светлина от другата страна, където цветовете и чувствата бяха много по-ярки и наситени. Мислеше за тази нощ като за някакво място — *мястото* — където съхранява, опаковано и складирано като имущество цялото си щастие, а то никога вече нямаше да му потрябва.

— Тогава ми каза, че това е ужасна история — напомни му тя.

Това беше химерска легенда за техния произход, но иначе не беше нищо повече от мит за едно изнасилване. Химерите се родили от сълзите на насилената луна, а серафимите — от кръвта на насилника слънце.

— *Наистина* е ужасна — отвърна Акива; сега я намрази още повече от преди, като знаеше какво е преживяла Кару в ръцете на насилника Тиаго.

— Вярно — съгласи се Кару. — Също като вашите. — Според легендите на серафимите химерите бяха оживели сенки, творение на

огромни чудовища, които се носят из мрака и поглъщат световите. — Но смисълът е точен — продължи. — Сега се чувствам и двете: и дъщеря на сълзите, и родена от сянка.

— Ако ще вярваме на митовете, тогава аз трябва да съм роден от кръв.

— И от светлина — добави тя с нежен глас. Двата почти шепнеха, сякаш Вирко изобщо не можеше да ги чуе от другата страна на тънката стъклена преграда. — Вие сте по-милостиви към себе си във вашите легенди, отколкото сме ние — продължи Кару. — Ние твърдим, че сме деца на скръбта. Вие вярвате, че сте създадени по подобие на вашите богове, при това с благородна цел: да донесете светлина на световите.

— Ние обаче превърнахме това в черна работа — отвърна той.

Тя леко се усмихна, после горчиво се засмя.

— Няма да споря.

— Легендата казва също, че ще останем врагове до самия свършек на света — напомни й той. Когато й го разказа, телата им бяха сплетени, голи и омекнали след любенето — тяхната първа, най-първа любовна нощ — и свършекът на света им се виждаше само легенда, също като историята за разплаканите луни.

Но сега Акива усещаше съвсем ясно как ги връхлита. Чувството беше на безгранична безнадеждност. Кога ли, запита се, вече няма да остане нищо за спасяване.

— Затова създадохме наша собствена легенда — каза Кару.

Той го помнеше.

— Рай, който ни чака да го открием и да го изпълним с нашето щастие. Все още ли го вярваш?

Не искаше да прозвучи така: рязко и лишено от чувство, сякаш това е било просто глупава фантазия от първата любовна нощ на две вплетени едно в друго тела. Прищя му се сам себе си да накаже, защото до вчера *все още* го вярваше — затова Лираз го обвини, че е „потънал в блаженство“. Имаше право. Нали точно тогава се беше размечтал да се изкъпе с Кару. Представяше си как притиска гърба й към гърдите си, как я прегръща и се наслаждава на косата й, която се вие на повърхността на водата.

Съвсем скоро, мислеше си тогава, това ще е възможно.

А когато тази сутрин излетяха от пещерата, когато видя как леко се носят по въздуха техните обединени армии, въображението му съвсем се развихри. Представяше си място, което е само на тях двамата. Техен... дом. Акива никога не беше имал свой дом. Нито нещо, което далечно да напомня на дом. Само казарми и походни палатки, а преди това — без време свършилото детство в харема. Позволи си да си представи една съвсем простичка картина, да си въобрази, че това не е най-голямата илюзия на света. Дом. Черга, маса, където двамата с Кару ще се хранят заедно, столове. Само те двамата и потрепващите пламъчета на свещите, а той ще може да протегне ръка през масата и да хване нейната, само за да я подържи; двамата ще имат време да си приказват и постепенно да се разкриват, пласт след пласт, един пред друг. Ще има врата, зад която да се изолират от целия останал свят; места, където да държат нещата си, които ще са само техни. Акива дори не можеше да си представи какви ще са тези неща. Досега не беше притежавал нищо свое, само мечовете. Най-красноречиво за това говореше фактът, че за да си представи своя бъдещ домашен уют, той трябваше да черпи образи от руините на отдавна замрелия живот в Киринските пещери, където навремето неговият род беше унищожил нейното племе.

Посуда и канализация, гребен и котле.

И... легло. Легло със завивка, обща за двамата. Имаше някакво златно зрънце в представата за това толкова простичко нещо, че то успя да събере цялата надежда на Акива, цялата му уязвимост, накара го да види и да повярва, искрено, че би могъл да бъде... себе си след войната. Тази сутрин, докато летяха, всичко това му се струваше само на ръка разстояние.

Не дръзна да си представи къде точно ще се намира този техен дом, нито каква гледка ще се разкрива пред очите му, когато прекрачи от прага навън; сега обаче, щом се сетеше за него, *едно-единствено* нещо виждаше: каква ще бъде гледката от прага на това тихо райско кътче от неговите мечти.

Навсякъде лежаха пръснати трупове.

— Не е рай — отвърна Кару със заекване, изчерви се цялата и за миг затвори очи. Акива сведе поглед и беше заплепен от миглите ѝ, тъмни и потрепващи над синкавата плът около очите. А когато тя отново се взря в него, този поглед го разтърси с черното сияние на

ирисите без зеници; той беше бездънен и в него се събираше цялата ѝ тревога, заедно с болката, равна на неговата; но в него имаше и сила. — Знам, че нас двамата никъде не ни очаква рай — продължи тя. — Но все някъде трябва да има щастие, нали? Според мен Ерец заслужава поне малко от него, така че... — Тя се смути. Помежду им все още имаше дистанция. — Мисля, че трябва да вложим цялото наше щастие тъкмо там, не в някакъв измислен рай, който дори не ни е нужен. — Тя се поколеба, вдигна очи. Взираше ли се, взираше, струейки цялата през тия нейни удивителни очи. За него. За него. — Ами ти?

* * *

— Щастие — каза той предпазливо и с нотка на недоверие, сякаш щастиято беше мит, също като всички техни богове и чудовища.

— Не се предавай — прошепушна Кару. — Няма нищо нередно в това да се радваш, че си жив.

Настана мълчание и тя усети, че той с усилие търси думите.

— Все ми се дава втори шанс — проговори той, — който не ми се пада по право.

Тя не му отговори веднага. Знаеше каква вина тежи върху плещите му. Мащабът на саможертвата на Лираз и нея разтърси от дън душа. За пореден път си пое дълбоко дъх, после прошепна, надявайки се, че думите ѝ няма да бъдат изтълкувани погрешно.

— Шансът е бил на нейна страна и тя е решила да ти го отстъпи. — Чувстваше, че този дар е не само за Акива, но и за нея самата.

Ако Бримстоун е бил прав, тази надежда им беше последната. Сега и двамата искаха тя да стане реалност, а това по някакъв начин я превръщаше в шанс и за Ерец.

— Може би — отвърна Акива. — Казваш, че мъртвите не искат отплата и сигурно е така, понякога, но когато си единственият оцелял...

— Още не знаем дали те... — Кару замлъкна, дори не можеше да завърши изречението.

— Тогава животът ти изглежда като откраднат от някой друг.

— Дарен.

— И вече единственото, което чувстваш в сърцето си, е жаждата за отмъщение — довърши той.

— Знам го. Повярвай ми. Но ето че сега се крия в душката заедно с теб, вместо да се опитвам да те убия. Излиза, че сърцето понякога може да си промени мнението.

Далечен намек за усмивка. Но и това не беше малко. Кару ѝ отвърна — не с намек, а със съвсем истинска усмивка; припомни си всяка от неговите красиви усмивки, всички тези загубени лъчезарни усмивки, и се насили да повярва, че не са винаги изчезнали. Всеки може да се пречупи. Няма как винаги да се устоява. Не и този път обаче. Не и сега.

— Това не е краят на надеждата — каза тя. — Не знаем какво е станало с другите, но дори да знаехме, дори то да е *най-лошото... нас все още ни има, Акива*. И аз няма да се предам, докато нас ни има. — Тя беше много сериозна. Даже беше готова да вложи страст, стига това да го убеди.

И май сполучи.

Още от самото начало — още от Булфинч, сред пушека и мъглата — в погледа му винаги имаше някакво изумление, когато я гледа: очите му широко отворени, сякаш я изпиват цялата. Сякаш се страхуваше да мигне, даже да диша. Следа от това изумление се мярна и сега, а неговата стоманена твърдост и непреклонната му ярост отстъпиха. Промяната се усети само в мускулите около очите — Кару забеляза как напрежението в тях се разсейва и това ѝ донесе огромно облекчение — може би твърде голямо за дребната промяна, която го предизвика. Или пък напълно съответстващо. Защото това изобщо не беше дребна работа. Ех, ако можеше толкова лесно да се пропъди и омразата — само като разпуснеш мускули.

— Права си — каза Акива. — Извинявай.

— Не искам да ми се извиняваш. Искам да си... жив.

Жив. С биещо сърце, с препускаща кръв — да, точно толкова жив, но и повече от това. Искаше го жив с блеснали очи. С опряна върху сърцето ѝ ръка, с онова „ние сме началото“ — ето толкова жив.

— Аз съм жив — отвърна той и в гласа му *имаше* и живот, и обещание.

Кару все още се влияеше от откъслечните спомени, видени през очите на Мадригал. В онова тяло беше по-висока и гледната ѝ точка

беше различна, но точно сега сякаш нещо я върна право в реквиемната горичка, малко преди първата им целувка. Пожарът в неговия поглед и огънатото му по нейните извивки негово тялото. Това предизвикваше неудържим трепет между тях, както тогава, така и сега и времето сякаш се преобърна и върна сърцето ѝ обратно в предишното му простичко състояние.

Някои неща са винаги прости. Като магнитите например.

И изобщо не беше необходимо времето да се преобръща. Не се дължеше нито на реквиемната горичка, нито на първата целувка. Бузата на Кару беше точно на височината, на която можеше да я отпусне върху гърдите на Акива и тя го направи, най-накрая, а тялото и последва добрия пример на бузата. Онова проклето разстояние, макар и тънко колкото косъм, което ги делеше, се стопи. Сърцето на Акива биеше срещу слепоочието ѝ и ръцете му я обгърнаха; той беше жарък като лято и тя усети някакъв стон да се надига в него, който го освободи и от последните задръжки и той напълно се претопи в нея; тя на свой ред се отпусна с въздишка и нейното топене посрещна неговото. Усещането беше толкова хубаво. *Не ни дели вече никакъв въздух, помисли си Кару, и никакъв свян. Нищо не ни разделя.*

Толкова беше хубаво.

Тя го обви с ръце — да го притегли още по-близо до себе си и още по-силно. С всяко вдишване поемаше неговия жар и уханието му, спомнени и преоткрити, и тя си спомни и преоткри също колко беше мускулест и як — тази негова плътност и осезаемост ѝ поддържа като шок, защото той изглеждаше толкова... безплътен. Като някоя природна стихия. *Любовта е стихия*, припомни си Кару нещо отпреди много, много време и се почувства така, сякаш се носи по водата. Ако вярваше на очите си, Акива беше само огън и въздух. Но на допир беше толкова тук. Така реален, че да може да го задържи завинаги.

Ръката на Акива се запуска надолу по косата ѝ, а после пак и пак; усети допира на устните му о темето си и я изпълни не желание, не, а нежност и дълбока благодарност, че той е оживял, тя — също. Благодарност, задето я беше открил и че я беше открил *отново*. И... о, богове и звезден прах... *отново*. Дано за последно му се налага да я търси.

Ще ти помогна, помисли си тя с лице, притиснато към биещото му сърце. Ще бъда винаги точно тук.

Той сякаш я чу — и одобряваше — защото още по-плътно обви ръце около нея.

Когато Зузана отвори вратата на банята и извика: „Супата е сервирана!“, двамата бавно охлабиха прегръдката си и размениха погледи, в които имаше... благодарност и обещание и съобщност. Бариерите бяха сринати. Не с целувка — не с това, все още не — но поне с докосване. Принадлежаша си завинаги. Запазила жарта на Акива в тялото си, Кару излезе от душкабината. Зърна отражението им в огледалото, сякаш бяха поставени в рамка, и си помисли: *да, така и трябва да бъде.*

Отраженията им се спогледаха — нежно, радостно и чисто, макар и не още напълно освободени от скръбта и болката — а после те двамата последваха Вирко в хотелската стая, където върху пода като на султански пикник беше подредено цяло угощение.

Започнаха да се хранят. Кару и Акива гледаха да са близо един до друг, за да могат да се докосват във всеки момент и по всеки повод, което Зузана отбеляза с одобрителен поглед и обичайното си леко насмешливо повдигане на едната вежда.

Едва бяха наченали да опитват многобройните блюда, когато дочуха отвън да се крещи.

Вратата на някаква кола се затръшна и два мъжки гласа взеха да се надвикват гневно. Можеше да е какво ли не, просто някаква лична крамола, заради която петимата едва ли щяха да скочат като ужилени — пръв Акива — и едновременно да се втурнат към прозореца. Третият глас ги накара. Принадлежеше на жена, мелодичен и отчаян. Пърхаше пленен от неприязънта на другите два гласа като птиче в клетка.

И говореше на езика на серафимите.

51

БЯГСТВО

От прозореца нямаха добра гледка към суматохата долу, затова Кару и Акива отново използваха заклинанието, станаха невидими и излязоха навън. Мик и Зузана ги последваха, видими, а Вирко остана в стаята.

В предния двор се разрастваше скандал — тълпа пратили дечурлига от казбата се возеха едно друго в ръчна количка и зяпаха гостите на хотела — и нямаше съмнение какъв е източникът на конфликта. Някаква млада жена седеше полусвлечена от задната седалка на една кола и явно изобщо не осъзнаваше нито коя е, нито къде се намира.

Лицето ѝ беше безизразно и окървавено. Имаше сочни устни и тъмнокафява гладка кожа, а очите гледаха празно: красиви и твърде искрящи, прекалено широко отворени и бялото им беше прекалено бяло. Ръцете ѝ лежаха отпуснати в скута, седеше на ръба на седалката с отметната назад глава и от окървавената уста се изливаха невъобразими потоци трескава реч.

Нужно беше известно време, за да се проумее всичко това. Кръвта, жената и двата езика, еднакво шумни и заглушаващи се един друг. Мъжете се караха на арабски. Единият от тях очевидно беше докарал жената и нямаше търпение да се отърве от нея. Другият беше служител на хотела, който — съвсем разбираемо — изобщо не беше склонен да я приеме.

— Не може просто да я стоварите тук. Какво е станало с нея? Какво казва?

— Откъде да знам? Едни американци скоро ще дойдат да си я приберат. Нека те да му мислят.

— Чудесно, а дотогава? Тя има нужда от помощ. Вижте я само! Какво не е наред с нея?

— Представа нямам. — Шофьорът отговаряше грубо. Изплашен беше. — Тя не е моя грижа.

— А да не е моя?!

Двамата продължиха все в този дух, докато жената не спираше да нарежда... нещо съвсем различно.

— Завладяващо и поглъщащо, и бързо, и огромно, и преследващо — говореше, не, по-скоро *виеше* тя на езика на серафимите и гласът ѝ беше печален и благ и пропит с болка, подобен на някакво извънземно фадо^[1]. Покъртителна, смазваща жалейка по нещо изгубено, което никога няма да се върне. — Зверовете, зверовете, Потопът! Небесата разцъфват, после причерняват и нищо не може да ги спре. Разцепват се и това не е по наша вина. Ние сме отварящите вратите, светлината в мрака. Това никога не трябваше да се случва! Аз съм избраната сред дванайсетте, но останах сама. В мен има карти, но съм изгубена; в мен има небеса, но те са мъртви. Мъртви и мъртви, и мъртви завинаги, о, звездни богове!

Косъмчетата по врата на Кару настръхнаха. Акива стоеше до нея.

— Какво става с нея? — попита го тя. — Имаш ли представа за какво говори?

— Не.

— Тя серафим ли е?

Той се поколеба, преди да отговори.

— Не. Тя е човешко същество. Не притежава огъня. Но има нещо...

Кару също го чувстваше и също като него не можеше да го назове. Коя беше тази жена? И как така говореше езика на серафимите?

— Мелиз е изгубен — продължаваше да нарежда като оплаквачка тя и косъмчетата по ръцете на Кару настръхнаха. — Дори Мелиз, първият и последният, Мелиз вечният, *Мелиз е погълнат*.

— Знаеш ли какво е това? — обърна се Кару към Акива. — Мелиз?

— Не.

— *Какво става тук?!*

Кару рязко се извърна при гласа на Зузана и се втренчи в нея, в тази дребна прекрасна бясна фея, тръгнала на кръстоносен поход. Зузана се стрелна право към двамата мъже, които я зяпнаха недоумяващо, опитвайки се да свържат стоманения тон с дребното

момиче пред тях — чак докато не получиха солидна доза от нейния *нийк-нийк* поглед. Тогава тутакси престанаха да спорят.

— Тя кърви — кресна Зузана — на френски, който, предвид колониалното минало на Мароко, бе най-широко разпространеният европейски език по тия места, даже преди английския. — *Ви*е ли й причинихте това?

В гласа й проблесна ярост, подобна на нож, наполовина изтеглен от ножницата, и двамата мъже побързаха да я уверят в своята невинност.

Зузана обаче не се трогна.

— Какво ви става, защо стърчите така?! Не виждате ли — тя има нужда от помощ!

Двамата нито имаха задоволителен отговор, нито време да измислят такъв, защото Зузана — с помощта на Мик — вече беше взела младата жена под своя закрила. Подхванаха я под лактите и внимателно й помогнаха да стане, а мъжете само наблюдаваха, смълчани и отрезвели, докато Зузана и Мик я отвеждаха със себе си. Тя продължаваше да нарежда на езика на серафимите — „Аз съм паднала и съвсем сама, потроших се на една скала и вече никога няма да бъда цяла...“ — а във всяващите ужас очи нямаше и следа от разум, но краката й все пак се движеха и тя не направи никакъв опит да се съпротивлява, нито мъжете посмяха да възразят, така че Зузана и Мик просто я *отведоха*.

След два часа, когато американците в тъмни костюми дойдоха да я търсят, рецепционистът ги отведе първо в стаята на Елиза, а после — след като я откриха изпразнена както от обитателката, така и от вещите й — към стаята на малкото бясно момиче и нейното гадже, които, това казано под сурдинка, бяха изпразнили половината кухня на хотела. Почукаха на вратата, но не получиха никакъв отговор, нито доловиха някакво движение отвътре, а когато нахлуха, не бяха особено изненадани да установят, че обитателите са се изпарили.

Никой не ги беше видял да напускат хотела, даже дечурлигата от казбата, които си играеха на двора — единственото място, през което можеше да се стигне до шосето.

Като се замислиха по-късно, дадоха си сметка, че никой не ги беше видял и да *пристигат*.

След себе си не бяха оставили никакви други следи, освен опразнените до дъно съдове и — това щеше да послужи за една от конспиративните теории — няколко дълги сини косъма в душкабината, където ръката на ангела беше галила дяволската глава по време на една дълга — и така дълго чакана — прегръдка.

[1] Традиционна португалска музика, съчетаваща в себе си понятието за самота, носталгия, копнеж по непостижимото и любовна мъка. — Б.пр. ↑

БАРУТ И РАЗЛОЖЕНИЕ

Имало едно време,
едно пътуване,
което щяло да съшие всичките светове с края на
светлината.

ПРИШЕСТВИЕТО + 60 часа

За Морган Тот това си беше същинска Коледа — в смисъл на празнична-алчност-за-подаръци, разбира се, не в смисъл на раждане-на-Христа. Ама наистина.

Текстовите съобщения на телефона на Елиза с всеки час ставаха все по-откачени и по-отчаяни. Приличаше на някакъв налуден фарс, предназначен само за него и той почти си пожела да има съучастник — някого, с когото да се чудят и маят как е възможно да съществуват такива хора на света! Но не можеше да се сети за никого, който, ако разбере какви ги е свършил, не би се разтреперил от фарисейски ужас и не би се обадил в полицията.

Тъпанари.

Имаше нужда от някоя фенка, помисли си. Или пък гадже. С ококорени очи, благоговеещо. „Морган, ти си такъв злодей“, щеше да изгуква тя. Но злодей в хубавия смисъл. В най-най-хубавия смисъл.

Телефонът изжука. Това вече се беше превърнало в нещо като условен рефлекс на Павлов^[1] за Морган: телефонът на Елиза започваше да вибрира и на Морган буквално му потичаха лигите в

очакване на нова порция направо-не-е-за-вярване, някой-сигурно-ме-подръпва-за-верижката безумие. Този есемес също не го разочарова.

Къде си, Елизаел? Времето на жалки дразги вече е зад нас. Сега трябва да проумееш, че не можеш да избягаш от това, което си. Нашите роднини слязоха на Земята, а ние винаги сме знаели, че това ще се случи. Вече направихме първата крачка. Предложихме се в тяхна услуга като другари и слуги, във възторг и в робия. Денят на Страшния съд приближава. Нека другите в този попарен от слана свят послужат за храна на зверовете, докато ние коленичим в нозете на Бог. Нужна си ни.

Злато. Чисто злато. *Във възторг и в робия.* Морган се разсмя, защото това до голяма степен обобщаваше представите му за гадже.

Изкушаваше се да отговори на съобщението. Толкова дълго едва се беше въздържал, но играта напоследък нещо взе да зацикля. Той отново прочете есемеса. Как човек се набърква в подобно безумие? Те били направили първата крачка, казваше се там. Какво означава това?! И как са успели да се предложат в услуга на ангелите? От предишните съобщения Морган разбра, че подателят — досещаше се, че това може да е само майката на Елиза, същински шедьовър — се намира в Рим. Но поне доколкото той знаеше, Ватиканът държеше посетителите едва ли не като затворници, което само по себе си беше страхотна веселба. Представи си как папата стои на купола на „Св. Петър“ с гигантска мрежа за пеперуди: *Хванете ми някой ангел!*

След продължителен размисъл накрая написа в отговор.

Привет, мамче! Получих ново видение. В него ние бяхме коленичили в нозете на Бог — дотук добре. Пфу! Но... му правехме педикюр! Не съм сигурна какво означава това.

С обич, Елиза.

Знаеше, че това е вече прекалено, но не успя да се сдържи. И изпрати съобщението. В последвалото затишие взе да се притеснява, че преждевременно е видял сметката на купона, но се оказа, че не е трябвало да се тревожи. Имаше си работа с жилава и обръгнала в неволите лудост. Която лесно не губи кураж.

Твоето озлобление оскърбява Бог, Елизаел. Благословена си с велик дар. Колко от нашите праотци са погинали, без да съзрат светите образи на роднините ни, а ето че ти виждаш в това повод да се подиграваш! Дали ще предпочетеш да останеш и да бъдеш погълната наедно с грешниците, когато всички ние се въздигнем, за да заемем мястото си в...

Морган така и не успя да дочете докрай съобщението, нито да изстреля нов отговор.

— Това телефонът на Елиза ли е?

Гейбриъл. Морган светкавично се обърна. Как тоя невролог беше успял да го издебне?! Мигар е забравил да заключи вратата?

— Исусе, наистина е нейният — възкликна Гейбриъл, едновременно стъписан и отвратен.

Морган се изненада на неговото стъписване. Единджър го презираше. Тогава какво толкова има да се чуди? И сега, като го хванаха в крачка, какво му остава? Нищо, освен да излъже.

— Тя получава ново съобщение на всеки трийсет секунди. Някой очевидно отчаяно я издирва. Тъкмо се канех да обясня на този някой, че тя не е тук...

— Дай ми го.

— Няма.

Гейбриъл не повтори. Просто изрита толкова силно крака на стола, на който седеше Морган, че той изхвъркна изпод него. Морган размаха ръце и се строполи тежко. Заради удара, болката и яростта дори не усети, че е изпуснал телефона — чак докато не се изправи на крака, отмятайки бретона от очите си.

Мамка му. Единджър държеше телефона. Стъписването и отвращението му бяха нараснали още повече.

— Ти си бил, нали? — каза Гейбриъл, внезапно прозрял всичко. — От самото начало си бил ти. Исусе Христе, а аз ти дадох възможност да го направиш. Дадох ти телефона й!

Яростта на Морган се превърна в страх. Приличаше на нещо като антисептично средство върху гноясала рана: шупване, пяна, парене.

— Какви ги дрънкаш? — попита, придавайки си — съвсем убедително — невинен вид.

Единджър бавно поклати глава.

— За теб е било просто игра, а най-вероятно й съсипа живота.

— Нищо не съм направил — отвърна Морган, но се оказа неподготвен да се защитава. Не беше предвидил... не беше предвидил, че могат да го хванат.

Как е могъл да не го предвиди?!

— Е, аз не мога да обещаая, че ще съсипя *твоя* живот — каза Гейбриъл. — Честно казано, това си е сериозен ангажимент. Но ето какво ще ти обещаая: ще се погрижа всички да научат какво си направил. — Той вдигна телефона. — И ако това *наистина* ти съсипе живота, хич няма да съжалявам.

* * *

Ново писмо. Трето поред. Донесе го същият прислужник и по плика Разгут позна, че е от същия подател като на предишните две. Този път не си направи труд да играе игрички с Яил. Щом като прислужникът — Спивети му беше името — си тръгна, той го грабна и го отвори.

Положи особени грижи при съчиняването на предишните два отговора. Все едно водеше любовна кореспонденция. Така де, не че Разгут някога беше писал любовно писмо... Всъщност не, това не беше съвсем точно. Писал беше, но още в Отдавнашното, пък и създанието, което го изпрати, за да се сбoguва с едно момиче с цвят на пчелен мед, със сигурност беше коренно различно от сегашния Разгут. По онова време все още изглеждаше като серафим и умът му беше същински диамант, без никакъв недостатък, дори малка пукнатина — какъв натиск се иска само за да строшиш диамант! — незасегнат от

плесента и мръсотията, които го бяха превзели сега. Случи се преди толкова много време, но той все още помнеше как написа онова писмо. Вече не се сещаше за името на момичето, нито как изглеждаше. За него тя представляваше просто златисто петно без никакво значение, загатване за живота, който можеше да има, ако не беше избран.

Ако не се завърна — написа той тогава с изящен, но нетърпелив почерк, целият устремен напред, точно преди да поеме към столицата — *знай, че ще нося със себе си спомена за теб през всички неизвестности, в мрака на всяко едно следващо утре и отвъд сенките на всеки хоризонт.*

Или нещо подобно. Разгут си спомняше чувството, което го владееше тогава, макар да не беше запааметил точните думи, и то не беше любов, нито дори пяната от повърхността на истината. Той просто се застраховаше. Ако се окажеше, че не е избран — пък и какви бяха шансовете му сред толкова кандидати? — тогава щеше да се завърне у дома, щеше да се престори, че вече се е отказал, а момичето с цвят на пчелен мед щеше да го утеши със своята копринена гальовност и — кой знае — може би щяха да се оженят, да си народят деца и да заживеят безлично щастлив живот в сянката на неговия провал.

Но той беше избран.

О, славен ден. Разгут бе един от дванайсетте в Отдавнашното и цялата слава беше тяхна. Денят на Назоваването: такъв триумф. Толкова светлина имаше в града, че засенчваше нощното небе и те не можеха да съзрат звездните богове, но звездните богове виждаха тях и това беше най-важното — че боговете ги виждат и знаят: те бяха избраните.

Отварящите вратите, светлината в мрака.

Разгут никога повече не се завърна у дома и не видя отново момичето, но ето вижте — той не я беше излъгал, нали така? Помнеше я и досега, отвъд сенките на хоризонта, в мрака на следващото утре, което едва ли би могъл да си представи.

— Какво пише тя?

Тя.

Гласът на Яил проникна в бяновете на Разгут. Това писмо не беше от коприненото момиче, а от жена, която никога не беше виждал — макар името ѝ да не му бе непознато — и в нея нямаше капка

благост, нито капчица, но така беше най-добре. Вкусовете на Разгут сега бяха много по-зрели. Благостта беше блудкава и скучна. Нека си остане за пеперудите и колибритата. Сега той имаше много по-изострени апетити, също като бръмбар гробар.

Апетит за нещо като барут и разложение.

— Пушки, експлозиви, амуниции — преведе на Яил Разгут. — Казва, че може да ти достави всичко, от което имаш нужда, и всичко, което пожелаеш, стига да приемеш условията ѝ.

— Условия? — изсъска през слюнка Яил. — Че коя е тя, та да ми поставя условия?!

Така беше още от първото писмо. Яил нямаше слабост към силни жени и гледаше на тях единствено като на нещо, което трябва да бъде пречупено и да си остане натрошено. А самата мисъл за жена, която предявява претенции! Жена, която не беше способен да усмири! Това направо го вбесяваше.

— Тя е твоят най-добър избор, ето коя е тя — отвърна Разгут. Това беше един от многото възможни отговори и единственият, от който Яил се нуждаеше. *Тя е хищник. Тя е зловонна плът. Тя е черен прах, очакващ искрата, която да го възпламени.* — Никой друг не успя дори чрез подкупи да си проправи път до теб, така че ето между какво избираш днес: или продължавай да ухажваш тия навъсени държавни глави и да ги гледаш как ситнят през минираното поле на общественото мнение, страхувайки се от собствените си народи повече, отколкото от теб, или дай това просто обещание на тая разумна жена и приключи веднъж завинаги. Твоите оръжия те очакват, императоре. Какво е едно мъничко условие в сравнение с тях?

[1] При прословутия опит на руския учен Павлов отначало при всяко хранене на лабораторното куче то чувало звънец; след време само при звука на звънца отделяло слюнка, дори без да има храна пред него. — Б.пр. ↑

МАЙСТОРСКИ КЛАС ЗА ПОВДИГАНЕ НА ВЕЖДА

Когато Мик и Зузана влязоха в лобито на грандхотел „Сейнт Риджис“, Рим, разговорите утихнаха, пиколото повторно се обърна да ги погледне, а една елегантна матрона със сребърен кок и хирургически оформени скули неволно посегна към перлите си, оглеждайки се за хотелската охрана.

Стопаджиите само с по една раница на гърба не отсядаха в „Сейнт Риджис“.

Никога.

А точно *тия* стопаджии имаха вид... не, това с думи не можеше да се опише. Някой надарен с особена прозорливост би казал, че изглеждат така, сякаш са обитавали пещери, след което са преживели битка и вероятно са пристигнали тук, яздейки *чудовище*.

Всъщност бяха долетели с частен самолет от Маракеш, но всеки би бил извинен, даже да не стигне чак толкова далече в догадките си; напускайки презглава Тамнугалт, двамата нямаха възможност да се възползват нито от банята, нито пък си носеха чисти дрехи и май не бяха изглеждали толкова непривлекателно през целия си досегашен живот.

Редовните посетители и персоналът предположиха, че идват единствено с молба да ползват тоалетните — това се случваше от време на време, той като низшите класи зле познаваха *правилата* — след което щяха да ги изцапат, опитвайки да се изкъпят, доколкото им е възможно, в умивалниците. Нали обикновено това правеха хора като тях?

Портиерът, който ги пропусна, заби поглед в пода, осъзнавайки, че е извършил непроситим грях, като е позволил на някакви простосмъртни да нахлуят на тази свещена територия. Без съмнение в едни други времена той щеше да бъде осъден на смърт за подобно

прегрешение. Но какво можеше да стори? Те твърдяха, че са гости на хотела.

Зад рецепцията рецепционистите се спогледаха като същински гладиатори. Ти ли искаш да се заемеш, или аз да ги поема?

Победителят се изстъпи напред.

— Мога ли да ви помогна?

Произнесените думи може и да звучаха така: *мога ли да ви помогна*, но тонът говореше друго: *мой непосилен дълг е да си общувам с вас и аз ще ви накарам да съжбявате за това*.

Зузана се обърна да срещне лице в лице този, който я беше предизвикал. Озова се срещу млада италианка, някъде в средата на двайсетте, секси на вид и също толкова секси облечена. Безрадостна. Не, по-скоро *неспособна* да изпита радост. Очите на жената я измериха от горе до долу и в тях лумна нещо като възмущение, когато погледът ѝ спря върху покритите със спечена кал кецове на Зузана с висока платформа и десен на зебра, а устата ѝ се сгърчи от възмущение и заприлича на кокоше дупе. Изглеждаше така, сякаш се готви да отстрани жив плужек, попаднал в нейната рукола^[1].

— Знаете ли — отбеляза Зузана, на английски, — ще сте много по-привлекателна, ако разкарате тая физиономия.

Въпросната физиономия замръзна. Потрепващите ноздри подсказваха, че предизвикателството е прието. И тогава, като на забавен каданс от някой филм, една от веждите на непознатата хвъркна към челото.

Играта. Започва.

Зузана Новакова беше хубаво момиче. Често я сравняваха с кукла или с фея, и то не само заради дребничкия ръст, но и заради изящното малко личице — щастливо съчетание между ангелски черти и волтова дъга, покрито с кожа като порцелан. Деликатна брадичка, кръгли бузки, огромни искрящи очи и — въпреки че тя би унищожила всеки, направил подобно сравнение — извити като лъка на Купидон^[2] устни. Цялата тази привлекателност представляваше една от многото клопки и неочаквани обрати на природата, защото... това не беше всичко у Зузана Новакова. Ни най-малко дори.

Щом някой дръзнеше да ѝ излезе насреща, то беше все едно някоя риба е решила лениво да налапа чудните слънчеви зайчета, които

подскачат из сенчестите дълбини, а в следващия момент — О БОЖЕ, ЗЪБИ, УЖАС! — се озовава срещу морски дявол, изскочил иззад тях.

Зузана не ядеше хора. Само ги правеше на пух и перушина. И ето че сред искрящия мрамор, кристалите и позлатата в лобито на един от свръхлуксозните римски хотели в рамките само на две секунди веждата на Зузана проведе майсторски клас. Начинът, по който хвъркна нагоре, си струваше гледката. Стремителното излитане, извивката. Презрение, развеселеност, весело презрение, самоувереност, осъдителност, насмешка, даже съжаление. В нея се съдържаше всичко това, даже повече. Веждата ѝ си общуваше директно с веждата на италианката и някак успя да ѝ каже: *не сме се заблудили и не сме дошли да се къпем в умивалниците на тоалетната ви. Вие си направихте погрешен извод. Занапред действайте по-предпазливо.*

Веждата предаде съобщението, на когото трябваше, а устата на получателя изведнъж загуби изражението плужек-в-руколата и още преди Мик да успее да се намеси, миролюбиво, почти извинително, като каже: „Резервирали сме кралския апартамент“, жената вече вкушаше първите горчиви плодове на своето унижение.

— *Кралският... апартамент?*

В кралския апартамент на „Сейнт Риджис“ бяха отсядали царствени особи и рок легенди, петролни шейхове и оперни диви. Цената му беше близо 20 000 долара за нощ при обичайни обстоятелства, а сега обстоятелствата *изобщо* не бяха обичайни. В момента Рим беше центърът на света, препълнен до пръсване с поклонници, журналисти, чуждестранни делегации, авантюристи и откачалки и просто нямаше никакви свободни места. Местните вече отдаваха под наем терасите и мазетата — даже покривите — по най-високата тарифа, а и без това претоварената полиция едва смогваше да разчисти палатковите лагери на поклонниците, изникнали из парковете.

Зузана и Мик нямаха представа колко ще струва това на Кару, на нейната мнима баба Естер, или пък на този, който плаща сметката. При обичайни обстоятелства подобно разточителство би ги накарало да се почувстват неудобно, дребни и незначителни, същински селяндури в присъствието на хора от по-горна класа. Всъщност това би ги накарало да се почувстват точно така, както тази жена искаше да ги накара да се

почувстват. Не и този ден обаче. Благодарение на натрупания от Зузана в последно време опит, сега тези изолирани от света, привилегирани хора ѝ приличаха на скъпи обувки, които стоят по кутиите си триста шейсет и два дни в годината, защото никой не ги носи. Надлежно увити в мека хартия и далече от всякакви опасности, те познаваха само бляскавите гала събития и вътрешността на кутията. Ама че тъпня. Ама че скука. В сравнение с всичко това полепналата по нея мръсотия от пътуването и ексцентричната непристойност на външния ѝ вид я караха да се чувства като в доспехи.

Извоювах си тази мръсотия.

Уважавайте. Мръсотията.

— Точно така — каза тя. — Кралският апартамент. Вие би трябвало да ни очаквате. — Освободи се от раницата си и я остави да падне на пода, вдигайки при съприкосновението си с него задоволително количество прах. — Ще бъде страхотно, ако се погрижите за багажа — допълни с прозявка. После вдигна ръце право нагоре, за да разкърши рамене — не защото имаше кой знае каква нужда, а за да покаже петната под мишниците си в пълния им блясък. Знаеше, че там са се образували концентрични кръгове от многократното изпотяване. Приличаха на кръговете в дървесен ствол и за нея имаха особено, магично значение. Те бележеха нейното пребиваване в една мрачна вълшебна приказка... която други *едва ли* биха преживели.

Тази риза завинаги щеше да остане непрана.

— Разбира се — откликна жената и сега гласът ѝ беше само празна черупка от предишния глас. Забавно беше да я наблюдава човек как се бори с импулса да нацупи устни или да свъси вежди, да набърчи нос или да демонстрира онзи стоманен поглед *прецених ви и ви намирам за недостойни* през полуспуснати клепачи, който придава прословутия шик на италианките. Тя беше унижена. Нейната вежда аматьор се върна обратно на мястото си, където остана през цялото време на последвалата операция, приела скромната форма на запетайка. Без никакво протакане повече Мик и Зузана бяха съпроводени до асансьорите. Впоследствие качени. Преведени през нелепо тапицирания с плюш коридор. За да се съберат най-после с останалите от тяхната команда.

[1] Зеленолистен зеленчук, подобен на марулята, със свеж аромат и леко горчив вкус. — Б.пр. ↑

[2] Бог на еротичната любов в римската митология. — Б.пр. ↑

МНИМАТА БАБА

От чисто практична гледна точка се разделиха още на летище Чампино в покрайнините на Рим, където кацна чартърния самолет, пратен от Естер. Зузана и Мик слязоха — привидно единствените пътници — и минаха през паспортната и митническа проверка като човешки същества, докато останалите се разтвориха във въздуха още при стълбичката на самолета. Отправиха се по права линия директно към хотела, докато Мик и Зузана взеха такси, за да ги настигнат.

В хола на апартамента, свита върху дивана с избродирана с флорални мотиви лимоненозелена копринена тапицерия, Кару очакваше пристигането им. На позлатената масичка пред нея лежеше карта на Ватикана, отворен лаптоп и внушителна скулптурна композиция от истински плодове, включително ананас — сякаш човек можеше просто да посегне и да го захапне. Кару не откъсваше поглед от гроздето, но се боеше да не срути цялото това фантастично произведение.

— Вземи си нещо, ако искаш — поощри я мнимата ѝ баба Естер Ван де Флут, която седеше край нея, поглаждайки с босия си крак мускулестия гръб на огромното куче, проснато отпред.

Естер, макар и приказно богата, не беше от онези приказно богати възрастни дами, които лягат под скалпела, за да запазят младостта си, спазват драконовски диети, само и само да останат кожа и кости и носят дизайнерски дрехи, които биха подхождали повече на някоя манекенка.

Тя носеше джинси и туника, която си хареса на една улична сергия, а бялата ѝ коса беше прибрана в небрежен кок. И очевидно не беше аскет, ако се съди по сладкиша в ръката ѝ и уютните извивки на гърдите и ханша. Младежкият ѝ вид — по-точно привидните *седемдесет* години, тъй като всъщност караше тринадесетото си десетилетие — беше съхранен не чрез хирургическа намеса или диети, а с едно *желание*.

Един бруксис, най-могъщото от желанията, за което се плащаше скъпо и което се даваше само веднъж в живота. Повечето снабдители на Бримстоун използваха своя бруксис за едно: дълъг живот. Само дете не се знаеше колко всъщност продължава това „дълъг“. Кару познаваше един малайски ловец, който преливаше от жизненост в навечерието на двестата си годишнина, когато го видя за последно. Май всичко зависеше от желанието. Повечето хора, рано или късно, се уморяват да надживяват всички останали. Колкото до Естер, тя твърдеше, че не знае още колко погребения на кучета може да понесе.

Сегашните ѝ любимци обаче бяха още млади и в отлично здраве. Наричаха се Пътешественик и Матусал, съответно по имената на конете на генералите Лий и Грант. Всичките мастифи на Естер носеха имена на бойни коне. Това беше шестата ѝ двойка и тя най-последно благоволеше да почете и американците.

Кару огледа кулата от плодове.

— Сигурно на някого е отнело часове да построи това нещо.

— А ние заплатихме скъпо за този труд. Яж.

Кару си взе един грозд и остана доволна, че кулата не се срина.

— Време е да научиш как да се наслаждаваш на парите, скъпа — отбеляза Естер, сякаш Кару беше дебютантка в света на лукса, а тя — неин наставник. В добавка към услугите, свързани с Кару, които през годините Естер правеше на Бримстоун — записването в различни училища, изготвянето на документи с фалшива самоличност и други от този род — тя беше тази, която откри и множеството ѝ банкови сметки, ето защо със сигурност знаеше по-добре от самата Кару на колко възлиза нейното състояние. — Урок номер едно: не се притесняваме колко време е отишло за създаването на скулптурите от плодове. Просто ги ядем.

— Всъщност няма нужда да се уча на всичко това — отвърна Кару. — Няма да остана тук.

Естер огледа стаята.

— Не ти харесва „Сейнт Риджис“ ли?

Кару проследи погледа ѝ. Гледката представляваше същинско насилие над сетивата, сякаш целта на интериорния дизайнер е била да демонстрира представата за „разкош?“ на площ от четиристотин-петстотин квадратни метра. Високият сводест таван — опасан с декоративна златна боя. Червените кадифени завеси — като взети от

будоара на някой вампир; навсякъде позлата и роял с етажен сребърен поднос с еклери върху лъскавия му капак. Имаше дори огромен гоблен със сцена от коронация, повесен върху стената — някакъв крал, коленичил, за да получи короната.

— Ами, *не* — призна тя. — Не особено. Но аз говорех за Земята. Няма да остана тук.

Естер я удостои с леко примигване — сигурно ѝ трябваше известно време да си представи как се изоставя несметно богатство като това на Кару.

— Наистина? Ясно. Като се има предвид онова късче от рая оттатък... — тя кимна към съседната дневна, — не мога да те виня. — Естер беше... впечатлена... от Акива. „Божичко!“, успя само да прошепне, когато Кару ѝ го представи. — Не че ми се е случвало, но сигурно човек трябва да прави големи жертви в името на любовта.

Кару не беше споменала нищо за любов, но и не беше особено изненадана, че това е толкова очевидно.

— Нямам чувството, че правя жертва — откровено отвърна тя. Животът в Прага вече ѝ се струваше далечен като сън. Даваше си сметка, че ще има дни, в които Земята ще ѝ липсва, но в момента умът и сърцето ѝ бяха устремени към Ерец, към неговото забулено в неизвестност настояще — *Скъпа Нитид, или вие, звездни богове, или който и да е там, моля ви, нека нашите приятели оцелеят* — и несигурното му бъдеще. И, да, точно както намекваше Естер, Акива имаше голям дял във всичко това.

— Е, но поне сега можеш да се насладиш на богатството си — отбеляза Естер. — Признай, че банята е наистина чудна.

Кару призна, че наистина е така. Банята тук беше по-просторна от апартамента ѝ в Прага и всеки квадратен сантиметър беше облицован с мрамор. Току-що беше излязла от нея; косата ѝ, още влажна и благоуханна, падаше върху раменете.

Тя взе картата и я разгъна на дивана между тях.

— Е — каза, — къде са настанени ангелите?

В основата си планът на Кару беше съвсем прост, ето защо не ѝ трябваше да знае повече от това къде да открие Яил. Ватиканът може и да беше малък за суверенна държава, но представляваше същински капан за някой, който изневиделица се е озовал в него и реши да тръгне от стая в стая.

Естер забодеше изгрязания си нокът в папския дворец.

— Ето тук — каза. — В самото лоно на лукса.

Знаеше точно кои прозорци водят директно към „Клементина“, величествената зала за аудиенции, предоставена сега за лично ползване на Яил, както и къде е най-вероятното разположение на стражата, както папските швейцарци, така и контингентът от ангели. Пръстът ѝ проследи също Ватиканския музей по цялата му дължина, където се помещаваха по-голяма част от домакините и в чието крило с антични статуи в предишния си нормален живот Кару прекарваше неусетно времето, правейки следобедни скици.

— Благодаря ти — каза Кару. — Това ще ни е от голяма помощ.

— Естествено — отвърна Естер, потъвайки отново в претенциозния диван. — Мнимата ти баба е винаги на разположение. А сега ми кажи как е Бримстоун и кога пак ще отвори порталите. Старото чудовище наистина ми липсва.

На мен също, помисли си Кару и сърцето ѝ в миг стана на лед. Събираше кураж за този момент през цялото пътуване дотук. Не посмя да каже истината по телефона. Вулканичната реакция на Естер беше така неочаквано прочувствена: „О, слава на бога! Къде се изгуби, дете?! Поболях се от тревога. Месеци наред ни вест, ни кост от теб! Как можа да не ми се обадиш?!“, че напълно обърка Кару. Държеше се като истинска баба, или поне както Кару си представяше, че може да се държи една истинска баба — пръскаше щедро чувства наляво и надясно, макар доскоро да ги раздаваше пестеливо като милостиня: по график и с известна неохота.

Кару реши да ѝ съобщи лично тежката новина, но сега, когато времето за това дойде, правилните думи отказваха да се подредят в ума ѝ. *Той е мъртъв.*

Там е било същинска касапница.

Той е... мъртъв.

Почукването, дошло съвсем навреме, беше същинско избавление. Кару скочи от мястото си.

— Мик и Зузе — възкликна и хукна към вратата. Апартаментът беше толкова просторен, че наистина се налагаше да тича, за да стигне вратата сравнително навреме. Разтвори я широко. — Защо се забавихте толкова? — попита, притискайки приятелите си в леко миризлива прегръдка. Те миришеха, не тя.

— Трябваха ни два часа, за да се доберем от летището дотук — каза Мик. — Тоя град съвсем е откачил.

Кару сама се убеди, че наистина е така. От въздуха беше видяла огромния пулсиращ пръстен човешки същества, събрали се около оградения с крепостна стена Ватикан. Дори на тази височина чу песнопенията, макар да не успя да различи думите. Гледката притеснително ѝ напомни как зомбитата по филмите обсаждат някой човешки анклав, опитвайки се да проникнат вътре. А и останалата част от града, макар и не толкова... *зомбирана*, не се различаваше особено.

— Дано поне сте успели да подремнете в таксито — каза тя.

В самолета всички бяха успели да си наваксат поне няколко часа от така необходимия сън. Кару склони глава на рамото на Акива и се унесе в спомени за неговата гола кожа, долепена о нейната. А сънищата ѝ се оказаха... по-ободряващи дори от почивката.

— Само малко — отвърна Зузана. — Но сега най-много имам нужда от баня. — Тя отстъпи и бързо измери Кару с поглед. — Я се виж само! Само два часа в Рим и вече си същинска модна икона! Как успя да си намериш толкова бързо нови дрехи?

— Тук е така. — Кару ги поведе навътре. — Когато пристигнеш на Хаваите, те окичват с гирлянда от цветя. В Италия те посрещат с дрехи със свършена кройка и обувки от естествена кожа.

— Е, изглежда „те“ са били в почивка, когато ние пристигнахме — отвърна Зузана, сочейки външния си вид. — За ужас на всички в лобито долу.

— Майчице мила! — Кару потръпна, като си го представи. — Толкова зле ли беше? — Самата тя си беше спестила възмутените погледи, пристигайки защитена от заклинанието за невидимост, при това влезе направо през терасата, не през лобито.

— Зузе проведе един дуел с погледи — отбеляза Мик.

Зузана изви вежда.

— Трябваше да видиш противника ми.

— Не се и съмнявам — отвърна Кару. — Освен това „те“ не са били в почивка. Просто те чакаха да пристигнеш. Естер на всички ни е взела нови дрехи.

Докато го казваше, вече влизаха в хола.

— Всъщност пратих да ги купят — уточни Естер с напевния си фламандски акцент. — Дано всичко ви е по мярка. — После се надигна

от дивана и тръгна към тях. — Толкова съм слушала за теб, скъпа — каза топло, протягайки се да поеме ръцете на Зузана. В този момент беше самото възплъщение на родна баба.

Естер Ван де Флут всъщност не беше ничия баба. Нямаше нито деца, нито притежаваше майчински инстинкт. В ролята си на „баба“ беше по-скоро политически, отколкото емоционален съюзник на Кару. В живота си старата дама беше осигурила безброй диаманти както на свръхбогатите си клиенти, така и на Бримстоун; не се колебаеше да върти бизнес както с хора, така и с не-човеци, а също и с получовеци, както наричаше повечето от нечестивите търговци около Бримстоун и с които беше изградила световна информационна мрежа. Движеше се както в най-елитните кръгове на обществото, така и в сенчестите му сфери: по телефона обясни на Кару как в единия си джоб държи кардинал, а в другия — търговец на оръжие, а нямаше никакво съмнение, че джобовете ѝ са много повече. Почитаха я почти като обвита в мистерия персона, най-вече задето беше успяла така загадъчно да се съхрани — тя се забавляваше със слуховете, че е продала душата си срещу безсмъртие — но и заради няколко на пръв поглед неизпълними услуги, които според мълвата беше оказала на високопоставени личности.

И те наистина бяха неизпълними, освен ако нямаш достъп до магията.

— И аз съм слушала много за вас — отвърна Зузана и Кару зърна в очите ѝ блясък, който можеше да принадлежи както на матадор, преценяващ бика насреща, така и на бик, преценяващ матадора. Не беше сигурна кое точно е, но и в очите на Естер се мярна същият блясък. В погледа, който си размениха двете жени, се таеше взаимна почит като към достоен противник и Кару се благодари, че *не са* врагове, а са на нейна страна.

Последва кратък светски разговор. За големината на кучетата. За услугите на румсървиса. За Рим. И за ангелите.

Едва когато Естер подхвърли: „Толкова съм доволна, че Кару прояви благоразумие да се обърне към мен“, лекото потрепване на ноздрите придаде на Зузана по-скоро вид на бик, отколкото на матадор.

— Тя се обърна към вас и преди време — отбеляза небрежно Зузана, но в тона ѝ се усещаше укор.

Кару усети накъде бие и се опита да се застъпи.

— Зузе... — подхвана, но приятелката ѝ я прекъсна.

— Та оттогава все се питам — защо, когато Кару дойде при вас за желанията... — Тя вирна глава и изгледа възрастната жена така, сякаш казваше: нека сме честни. — Вие направо я отрязайте, нали така?

Усмивката на Естер угасна, чертите ѝ се вкамениха като на маска и изражението ѝ стана бдително. И повече не приличаше на блага баба.

— Не е така, Зузе. — Кару притисна длан о гърба на приятелката си. — Не ме е отрязала. Не би могла да направи такова нещо. — Когато предишната зима порталите бяха изгорени и тя отчаяно опитваше да открие своето семейство химери — отчаяно търсеше гавриели, които да пренесат нея и онази твар Разгут през портала в Ерец — първо се обърна към Естер. Тогава тя ѝ беше казала, че не разполага с по-силно желание от лъкнун и Кару повярва — защо би я излъгала Естер?

— Така беше — отвърна Естер сериозно и... може би разкайно?

Кару се втренчи в нея. Това ли признаваше наистина — че я е отпратила с празни ръце?

— Кое? — попита смутено Кару.

— Ами, аз, разбира се, съжалявам, че трябва да го кажа, скъпа, но тогава всъщност не вярвах, че ще ги откриеш. Аз съм алчна старица. Ако това наистина бяха последните желания, с които разполагах, трябваше да ги пестя, нали така? Не мога да ти опиша колко се радвам, че съм сгрешила.

Стомахът на Кару се сви.

— Не си — каза тя.

Естер озадачено наклони глава.

— Какво не съм?

— Не си *сгрешила*. Не успях да откроя Бримстоун. Той е мъртъв. — Каза го равно, без никаква емоция, наблюдавайки как кръвта се дръпва от лицето на Естер.

— Не, о, не. Не — взе да нарежда тя, опирайки длан о устните си. — О, Кару. Не ми се ще да го повярвам! — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не беше ли ѝ казала? — попита Зузана.

Кару поклати глава. Дотук с деликатното поднасяне на новината. Естер я беше излъгала. И то в момент, когато порталите бяха току-що изгорени и тя не знаеше още *нищичко*, помляна и насинена от почти

смъртоносния сблъсък с Акива и Тиаго, малко след като и самият Бримстоун ѝ отказа съчувствие — точно тогава тя се беше обърнала към нея за помощ. В този момент беше стигнала самото дъно на дотогавашния си живот, въпреки че през следващите месеци щеше да затъне още повече, о, колко още по-надълбоко, тогава обаче още не го знаеше. Имаше пълно доверие на Естер, а ето сега открива, че „баба“ ѝ я е лъгала право в очите.

Въпреки това изглеждаше искрено потресена от новината и Кару изпита известно угризение, че ѝ го съобщи така грубо.

— Исса е добре — добави тя, за да смекчи донякъде шока, благодарейки мислено, че поне Исса наистина е добре.

— Радвам се да го чуя — гласът на Естер трепереше. — Ами Ясри? Туига?

Вестите за тях нямаше как да смекчи. Туига беше мъртъв. Ясри също, макар душата ѝ, също като тази на Исса, беше запазена и оставена на място, където Кару да я открие — още една надежда в бутилка, ако се съди по съдбоносното послание на Бримстоун. Кару все още не беше успяла да стигне до нейната кадилница, макар да знаеше мястото: сред развалините на храма на Елай, където те двамата с Акива преживяха цял месец от незабравимо сладки нощи; това обаче се беше случило преди цял един живот.

Тя само леко кимна в отговор на Естер. Сега нямаше никакво желание да ѝ разкрива тайната на възкресяването. Също като самата Кару, преди да разчупи ядеца, Естер нямаше представа за какво са му зъбите на Бримстоун — нито скъпоценните камъни, които купуваше от нея — а точно сега Кару не беше склонна да я посвещава в тайната.

— Много умряха — отвърна, опитвайки се — неуспешно — да потули емоциите си. — И още повече ще загинат, ако не успеем да спрем ангелите и не затворим портала.

— И ти смяташ, че може да го направиш? — попита Естер.

Поне се *надявам*, каза си Кару, но отговорът ѝ беше много по-прост.

— Да — каза.

Зузана отново се намеси в разговора и независимо дали сега беше матадор, или бик, очите ѝ гледаха бистро, целеустремено и съсредоточено.

— Някои от тези желания ще са добре дошли и сега.

— Ами — подхвана объркана Естер, — сега *наистина* не ми е останало нито едно. Толкова съжалявам. Само да знаех, сигурно щях да ги използвам по-пестеливо. О, бедничката ми тя — обърна се към Кару, стискайки ръката ѝ.

Устата на Зузана заприлича на тънка права линия.

— Аха — беше единственото, което каза.

Мик, изглежда, беше решил, че някакъв светски дълг му налага да компенсира липсата на обноси у Зузана, затова неловко се намеси в разговора.

— Ами, ние благодарим, хъм, за самолета. И за хотела също, и всичко останало.

— За нищо — отговори Естер и Кару усети, че времето за запознанства, приятни — и неприятни — приказки е вече изтекло. Чакаше ги работа.

Тя се обърна към приятелите си.

— Банята е в края на коридора. Не е много занемарена. Дрехите са в голямата спалня. Заемете се с преобличането.

Зузана сбърчи вежди.

— Ами останалите? — Тя се поколеба. — Елиза? Тя... по-добре ли е?

Нова грижа налегна Кару. Какво би могла да каже за Елиза? Елиза Джоунс. Ама че странна работа. Знаеха името ѝ само защото носеше лична карта, не защото сама можеше да им го каже. После едно бързо проучване в Гугъл доведе до смайващи резултати. *Елизаел, потомка на ангел*. Звучеше налудно, както и всичко останало — също като надписа на оная тениска, която навремето Зузана направи просто на майтап — но фактът, че говореше безупречно езика на серафимите, накланяше везните в нейна полза.

Колкото до онова, което каза на езика на серафимите, то звучеше потискащо зловещо и се изливаше от нея като същинска фуга^[1]. А на въпроса на Зузана: тя *по-добре* ли е, Кару не знаеше какво да отговори. Още в Мароко се опита да мобилизира цялата си лечителска дарба, за да ѝ помогне, но как би могла, след като не знаеше какво не е наред с нея?

Сега Акива опитваше на свой ред — по някакъв свой си начин — и Кару се надяваше от цялото си сърце, че когато заведе приятелите при тях, ще ги заварят потънали в разговор.

— Насам — каза, посягайки към дръжката на вратата към дневната. Погледна към Естер и се насили да се усмихне. Не понасяше обтегнатите отношения и за кой ли път ѝ се прииска възрастната жена да не е толкова студенокръвна и пресметлива. Но си даваше сметка, винаги го беше знаела, че щом Естер направи нещо за нея — като Коледата, когато я заведе у дома си в Антверпен, а там я чакаше пълен с подаръци хол, като изваден от списание за вътрешен дизайн; сред подаръците имаше приказно ръчно изработено люлеещо се конче, с което трябваше да се раздели след празниците и което повече така и не видя — го прави само за да си спести по-големи грижи.

Това не беше нито приятелство, нито семейна грижа. Просто бизнес, в който усмивките не са задължителни.

Но въпреки това Кару ѝ се усмихна и Естер отвърна на усмивката ѝ. В очите ѝ имаше тъга, съжаление, дори май някакво разкаяние и по-късно Кару щеше да си спомни какво си помисли тогава: е, *това вече е нещо*.

И наистина беше така.

Само че не точно това, което тя си мислеше.

[1] Музикална полифонична форма. — Б.пр. ↑

ПОЕЗИЯ НА ЛУДОСТТА

Акива не за първи път се спускаше до най-мрачните дълбини на съзнанието, до мястото, където се раждаше магията, и въпреки това все още нямаше никаква представа къде точно обитава тя — вътрешно или външно. Колко надълбоко, на какво разстояние или колко далече е стигнал.

Обикновено изпитваше чувството — не съвсем ясно, но приблизително точно — че преминава през някакъв люк към други селения и докато потъваше все по-дълбоко и по-надълбоко, без да стига какъвто и да било предел, имаше усещане за безкраен океан, но после и това му се виждаше недостатъчно. Просторно. Безгранично.

Той наистина вярваше, че това му принадлежи. Че това е *той* самият. И сякаш можеше да трае вечно — лична вселена, измерение някакво, чиято безкрайност надхвърляше доскорошната му представа за „съзнание“ — като за мисли, породени в главата му; като за функция на неговия ум.

Какво необозримо нещо беше умът! Ами духът? Ами душата? И ако те нямаха нищо общо с физическото пространство, заемано от тялото, тогава къде бяха? Тези въпроси направо го замайваха. Всеки път, щом изплуваха на повърхността, неясни и обременяващи, нещо започваше да го гложди — неудовлетворение от неговото собствено невежество.

И това беше преди да опита да проникне в нечие чуждо съзнание.

На прага на съзнанието на Елиза той усети, че е изправен пред нов люк към различни селения, не по-малко безкрайни от неговия ум, но много далечни от него. Безпределността не се поддаваше на познание. Всеки можеше да пропадне в нея и да пропада безкрайно. Можеше да се изгуби. А Елиза беше се изгубила. Дали можеше да я върне обратно? Трябваше да опита. Заради самата нея — мисълта за подобна безпомощност всяваше у него ужас и той искаше да я избави.

Но и заради себе си — заради тези нестихващи жални излияния. На *неговия* език. По някакъв странен начин хем познат, хем чужд — езикът на серафимите, да, но с интонации и фрази, каквито никога не беше чувал и... звездни богове, *какви неща само говореше тя...*

Зверове и причерняло небе, отварящите врати и светлина в мрака.

Избрани. Паднали.

Карти, но аз съм изгубена. Небеса, но те са мъртви.

Потоп.

Мелиз.

„Това е някаква поезия на лудостта“, така каза Зузана, и то беше и двете: и лудост, и поезия, но накара Акива да откликне сякаш беше камертон, трептящ на неговите честоти. Тук имаше нещо, нещо много важно и затова той прекрачи от своята безкрайност в нейната. Нямаше представа дали това е наистина постижимо и ако да, дали е *редно*. Чувстваше се като нарушител, сякаш минаваше нелегално чужда граница. Усети съпротива, но я преодоля. После взе да търси Елиза, но не успяваше да я открие. Извика я, но тя не откликна. Пространството наоколо беше различно от неговото. Тук цареше задушен хаос. Всичко беше в движение. Болезнено, неспокойно и уплашено. Тук владееше чувството за нещо нередно, за нещо много мъчително, но то беше далече отвъд неговите представи и той не посмя да навлезе по-надълбоко.

Не успя да я открие. Нито да я извади на повърхността. Не успя. Въпреки това опита поне да укроти хаоса в нея, заплащайки десетък от собствената си болка.

Когато изплува и отвори очи, изпита чувството, че отново се връща в своето аз; видя Кару до себе си, заедно със Зузана и Мик. И Вирко също, макар химерата да не се беше откъсвала от него нито за миг. А право насреща — Елиза. Сега беше утихнала, но Акива видя с очите си онова, което вече чувстваше със сърцето си: че не е успял да я избави.

Въздъхна дълбоко. Почувства разочарованието като поражение. Кару приближи. Държеше кана с вода и му наля една чаша. Докато той пиеше, постави хладна ръка върху челото му и приседна на подлакътника на креслото, опряла бедро в рамото му. Това беше ново и изумително късче нормалност — Кару да се притиска в него — и то

повдигна духа му. Тя му беше говорила за тяхното щастие като за неоспорима реалност, независима от всичко случващо се — *извън* всичко останало, неподвластна на него. За Акива тази представа беше съвсем нова — че щастието не е някакво мистично място, което трябва да се достигне или завоюва; някаква сияйна земя, отвъд границите на нещастията; някакъв рай, който очаква да бъде открит, а е нещо, което упорито те съпътства, през каквото и да преминаваш; просто и делнично като багажа и провизиите. Храна, оръжие, щастие.

С надеждата, че оръжието, рано или късно, ще изчезне от картинката.

Нов живот.

— Сега изглежда по-спокойна — отбеляза Кару, оглеждайки Елиза. — Това е вече нещо.

— Но не достатъчно.

Тя не каза: *може по-късно пак да опиташ*, защото и двамата знаеха, че по-късно няма да има. Падаше нощ. Съвсем скоро щяха да тръгнат — той, Кару и Вирко — и никога повече да не се върнат. Така Елиза Джоунс щеше да остане изгубена, а заедно с нея и „Потопът“ и всичките ѝ други тайни. Но Акива чувстваше някаква заплаха, ако остави нещата така.

— Искам да разбера за какво говори тя — продължи той. — Какво се случва с нея.

— Усети ли изобщо нещо?

— Хаос. Страх. — Поклати глава. — Нищо не знам за магията, Кару. Дори най-основното. Усещам, че притежаваме, всеки от нас го има... — Търсеше подходящите думи. — *Система от енергии*. Даже не знам как да го нарека. То е нещо повече от разума, повече от душата. Измерения. — Пак трескаво затърси дума. — Географии. Но аз не познавам релефа, нито как да се ориентирам в него, нито дори как да го видя. Все едно вървя слепешката в мрака.

Тя се усмихна слабо и когато заговори, в гласа ѝ прозвуча пресилена ведрост.

— А ти откъде знаеш какво изобщо е мракът? — попита. Ръката ѝ погали крилете му и при докосването от тях се разхвърчаха искри. — Ти самият си светлина.

Акива за малко да отвърне: *знам какво е мракът*, защото наистина беше така; познаваше го до най-страховития смисъл на тази

дума, но не искаше Кару да си помисли, че отново се връща към онова състояние на студена пустота, от което го извади в Мароко. Затова си прехапа езика и беше доволен, че успя, защото малко след това тя добави, толкова тихо, че едва я чу: „И за мен също“.

Той я погледна, изпи я с очи и усети, както беше ставало толкова много пъти досега в нейно присъствие — на Мадригал и на Кару — прилив на нов живот, на буен растеж. В него покълваха филизите на усещания и чувства, каквито не беше познавал преди нея и не би могъл да познае, ако не беше тя и това беше нещо *реално*. Разклоняващи се и проникващи през всеки отвор корени, през всичките нива на мрака; „системата от енергии“, която беше описал толкова непохватно — непознатите измерения и географии — се променяха заради тях, също като тъмно ъгълче в космоса при избухването на нова звезда. Акива стана по-ярък. По-завършен.

Единствено любовта беше способна на това. Той взе ръката на Кару, мъничка и прохладна, и я задържа, без да откъсва поглед от нея. Щастieto беше тук като необходим инвентар, натоварено редом с тревогата и скръбта и куража, и то не решаваше нищо, но поне го облекчаваше.

— Готова ли си? — попита.

Защото беше дошло време да навести чичо си.

* * *

Сбогуваха се, без да си кажат „сбогом“, защото Акива ги предупреди, че това носи лош късмет — все едно да дръпнат дявола за опашката. Но каквито и да си казваха, върху думите им тегнеше сянка, защото тази раздяла нямаше да е никак кратка. В последния им урок по химерски Вирко научи Зузана да казва: „Целувам очите ти и оставям сърцето си в твоите шепи“ — стар химерски прощален обичай, а Зузана, естествено, тутакси изигра цяла пантомима как приема в дланите си повереното ѝ туптящо сърце.

Естер се суетеше наоколо, превърнала се отново в загрижена баба с елементи на нещо като разкаяние. Първо се увери, че са взели картата и знаят пътя. Загрижено попита какво ще правят срещу толкова

много врагове, но Кару не ѝ обясни подробно. „Нищо особено — гласеше отговорът. — Просто ще ги убедим да се върнат у дома.“

Естер, изглежда, се разтревожи, но не продължи да разпитва.

— Ще поръчам шампанско — каза на прощаване, — за да отпразнуваме вашата победа. Единственото ми желание е и вие да сте тук, за да го изпием заедно.

Елиза през цялото време седеше неподвижно, вперила поглед някъде напред.

— Ще се погрижите ли тя да получи необходимата помощ? — обърна се Кару към Зузана и Мик. — След като ние заминем.

Зузана тутакси доби каменно изражение и избегна погледа на Кару, но Мик кимна.

— Не се притеснявай — отвърна. — Вие и без това си имате достатъчно грижи.

За разлика от Зузана той разбираше защо всичко трябва да стане точно по тоя начин. И на няколко пъти се опита да ѝ го обясни, докато пътуваха към хотела. „Нали ти е ясно, че изобщо не приличаме на самураи? — попита. — И от нас няма да има никаква полза, а само излишен товар за Вирко. Ще им се пречкаме непрекъснато. А ако има ново сражение...“

Той дори не си направи труд да довърши.

— Благодаря ти — каза Кару и за последно погледна безпомощно към Елиза. — Знам, че ви товаря с голямо бреме и отговорност, но поне имате достъп до всичките ми пари. Моля ви да ги използвате. Както за нея, така и за себе си. При всеки случай.

— Пари — промърмори гнусливо Зузана, сякаш бяха нещо напълно безполезно, даже обидно.

Кару я погледна.

— Ако има нещо, което да ме накара да се върна — каза тя, ненавиждайки това ако, сякаш самата дума беше неин личен враг, — това ще си ти. Ще намеря начин да те взема.

— И как ще стане? Нали се каните да затворите портала?

— Налага се, но има и други портали. Ще ги открия.

— Нима ще имаш време да търсиш порталите?!

— Не зная. — Това вече се превръщаше в нещо като рефрен. *Не зная какво ще заварим като се върнем. Не зная дали изобщо ще е*

останала някаква надежда, която да ни крепи в онзи свят. Не зная как ще открия друг портал. Не зная дали ще оживея. Не зная.

Без да променя изражението си, Зузана бавно сведе глава като бик преди атака и Кару до последно не разбра, че това е прегръдка — чак докато ръцете на приятелката ѝ не се обвиха около нея.

— Пази се — прошушна Зузана. — И никакви прояви на героизъм. Ако може да се спасите, направете го и се върнете тук. И двамата. И тримата. Можем да направим на Вирко човешко тяло или нещо от този род. Само ми обещавай, че ако всички там са... — Тя не го каза гласно. *Мъртви.* — ... Тогава само гледай да не те хванат и се върни обратно, *жива.*

Кару не можеше да обещае такава нещо и Зузана добре го знаеше, защото не я остави да отговори, а продължи бързо: „Хубаво. Благодаря. Само това исках да чуя“, сякаш обещанието беше вече дадено. Кару отвърна на прегръдката ѝ, намразила сбогуванията също толкова, колкото и онова *ако*; после вече не им оставаше нищо друго, освен да тръгнат.

МОЯТА СЛАДКА ВАРВАРКА

Чистоплътни, най-накрая. Мик и Зузана се изкъпаха един подир друг, така че Елиза да не остава сама, като в същото време следяха за извънредни новини, свързани с ангелите. Телевизорът работеше без звук, а върху екрана на лаптопа на Естер бяха отворени няколко новинарски сайта, чиято информация непрекъснато се обновяваше, но до момента нямаше никакво раздвижване и, изглежда, още известно време щеше да остане така.

Зузана знаеше, че Кару трябва да се отбие на още едно място, преди да отиде във Ватикана: Museo Civico di Zoologia^[1]. Това беше природонаучен музей и приятелката ѝ най-хладнокръвно и предизвикателно обяви, че ще го посети. С което едва не разби сърцето на Зузана, защото веднага се досети какво е намислила — да попълни колекцията си от зъби, в случай че душите в Лораменди са съхранени, или поне тези на падналите в последната битка — и защото тя самата няма да е там, за да помага, независимо какво ще заварят при завръщането си в Ерец.

Проклетата безпомощност. Зузана вече усещаше какъв ще е надписът върху следващата тениска.

БЪДИ САМУРАЙ.
ЗАЩОТО НИКОГА НЕ ЗНАЕШ КАКВО ДЕБНЕ
ОТТАТЪК ШИБАНОТО НЕБЕ.

Това никой нямаше да го разбере, ама и на кого му пука! Тя ги изпроводи със сърдит поглед, докато поемаха на път. Защото сърдитият поглед действа безотказно почти във всяка ситуация.

Не, укори се тя. Ако наистина е така, тогава защо ти е да бъдеш самурай, нали?

После хвърли поглед към Елиза, която седеше от едната ѝ страна, и въздъхна. На нея очевидно не ѝ трябваше компания, но самата мисъл да я изостави като някакъв нечленоразделно мърморещ предмет ѝ се стори нередна. Зузана нито беше милосърдна сестра, нито усещаше подобно призвание в себе си, но си даваше сметка, че младата жена се нуждае от някой, който да се погрижи за нейните елементарни човешки нужди — храна и вода на първо време — освен това беше станала съвсем кротка след намесата на Акива. Вече нямаше пристъпи на буйство и това донякъде улесняваше нещата.

Но какво ще правят с нея от сега нататък, в момента Зузана не можеше да мисли. Утрешният ден скоро щеше да настъпи. Тогава цялото напрежение от днешния ще е вече минало, а те ще са спали цяла нощ в истинско легло и ще имат храна, която никога не се е намирала на един и същи континент с кускуса.

Утре.

Засега обаче им стигаше и да са чисти. Усещането беше като за прераждане — раждането на Венера изпод купища мръсотия — а подобраните от консултанта на Естер дрехи бяха елегантни и семпли, от фина материя и почти съвършено им прилягаха. Кирливите си вещи, включително кецовете с десен на зебра, Зузана опакова грижливо в няколко чифта найлонови пликове; имаше чувството, че ги предава, особено като ги видя до новия чифт обувки от фина кожа на пода — стояха край тях, сякаш бяха принудени да обучат своите заместници. *Тя леко си влачи краката*, сякаш им казваха, а от навлажнените им очи се стичаха сълзи на умиление. *Освен това често стои на пръсти, ето защо бъдете подготвени.*

— Доста сантиментално от твоя страна — отбеляза Мик, когато тя се върна в дневната и пъхна вързопа в раницата си.

— Ни най-малко — безгрижно заяви тя. — Ще ги пазя за колекцията в Музея за извънземни приключения, който имам намерение да основа в най-скоро време. Тема на експозицията:

„Неподходящо облекло за мразовити планини, където сключват съюз с вражеска армия“.

— Аха.

Но когато Мик на свой ред мина през банята, той не прояви никакъв сантимент към старите си мръсни дрехи. И с най-голямо

удоволствие ги запрати в коша за боклук. Не и преди да бръкне крадешком в джоба на джинсите обаче, откъдето измъкна...

... пръстена.

Същият вероятно-сребърен, вероятно-античен пръстен, за цената, на който тъкмо се пазареше, когато светът изведнъж пощуря. Повъртя го в ръката си и го огледа внимателно за първи път, откакто го беше купил. Оттогава Зузана все беше наблизко (слава на бога, за което) и той така и не намери стоден случай да го извади от джоба. Сега пръстенът му се видя груб и недодялан, особено на фона на този нелеп хотел, чийто разкош граничеше с абсурда. Но в Аит-Бен-Хаду си беше съвсем на място: примитивен и потъмнял от патината на времето, даже май малко крив. Тук обаче изглеждаше като нещо, което се е изхлузило от кутрето на някой вестгот при нашествието на римляните. Варварски накит.

Идеално.

За моята сладка варварка, помисли си той, пъхайки го в джоба на новите си шикозни италиански панталони, но в последния момент пръстенът се изплъзна от ръката му. Падна със звън на пода и се отърколи, сякаш се опитваше да му избяга. Мик тръгна да го преследва, съобразявайки, че сигурно все пак е от истинско сребро, защото се смяташе, че само истинското сребро издава такъв напевен звук; точно тогава пръстенът се шумгна в една широка три пръста пролука под мраморния плот на банята.

— Веднага се връщай обратно — прошепна Мик. — Имам големи планове за теб.

После коленичи и взе да го търси пипнешком, а през това време в хола неговата сладка варварка поднасяше вода към неспирно нареждащите устни на Елиза Джоунс, като се опитваше да я придума да отпие; в малката спалня в дъното на апартамента зад плътно затворената врата и на фона на гърмящата музика, която да заглуши гласа ѝ, Естер Ван де Флут се обаждаше по телефона.

Не ѝ беше никак лесно да проведе този разговор и в нейна защита можеше да се каже, само че се беше надявала никога да не ѝ се налага да прави. Колебанието ѝ трая едва частица от секундата. После, макар върху лицето ѝ да се спусна сянката на нейната истинска възраст, вече нямаше и следа от нерешителност. Тя въздъхна дрезгаво и вдигна слушалката.

Защото, в края на краищата, силата не можеше да се самовъзпроизвежда.

* * *

Кару и нейните придружители летяха по права линия над покривите на Рим; задачата в природонаучния музей беше изпълнена и сега предстоеше само да се справят с Яил. Нощният въздух беше натезжал от италианското лято, градът се простираше под тях като безмълвно маслено платно от покриви и паметници, светлини и куполи, прорязано от черна змия — река Тибър. До тях достигаше воят на сирените и бибиткането на клаксоните, примесени с откъслечна музика и усилващите се — колкото повече приближаваха Ватикана — песнопения. Словата бяха неразбираеми, но мелодиката следваше ритъма на църковните служби и литургии.

Усещаше се и вонята — нямаше как да се сбърка миризмата на наблъскани едно в друго и престојали така дълго време човешки тела. Долавяйки остра нотка в зловонието, Кару се досети, че веднъж добрали се до привилегировани места близо до огражденията, пилигримите не са искали да ги изоставят заради нещо толкова мимолетно като телесните нужди.

Страхотно.

По новините тръбяха за криза в общественото здравеопазване, тъй като всеки поклонник беше довел със себе си своите най-близки възрастни и немощни хора с надеждата, че дори самата близост на ангелите може да ги изцери, или пък — колкото и да е невероятно — че самите ангели може да снизходит и да ги благословят. Носеха се слухове за какви ли не чудеса и макар те да оставаха непотвърдени, все пак успяваха да изместят документираната бройка смъртни случаи, причинени от повсеместна истерия.

С чудесата обикновено е така.

Погледнат от високо, Ватиканът приличаше на парче торта, макар и доста безформено — сякаш се беше килнало на една страна. Най-забележителното в неговите очертания беше просторният кръгъл площад, оброчен от прословутата извита колонада на Микеланджело. Сега тя беше нелепо задръстена от армейски коли, задрямали като

грозни брѓмбари танкове, джипове, които идваха и си отиваха, даже военни бронетранспортѓори.

Тяхната цел се намираще непосредствено на север от колонадата: папският дворец. Кару ги поведе натам.

Благодарение на своя „джобен кардинал“, Естер беше успяла да им даде точното местоположение на покоите на Яил и сега тримата направиха широк вираж над скупчените една в друга сгради — дворецът се състоеше от няколко пострѓйки, издигнати заедно — претърсвайки с поглед покривите за часови от воините на серафимите.

Очакваха да се натъкнат на тяхна охрана. Военната сила на хората беше съсредоточена на земята — забелязаха войници, които патрулираха, придружени от кучета — при входовете на Ватикана и на двореца. Не се съмняваха обаче, че има и разположени по покривите доминионци, защото това беше стандартна процедура в Ерец, където нападението можеше да дойде както по суша, така и по въздух.

И наистина имаше. Двама.

Лесна работа.

— Не ги наранявайте фатално — напомни Кару на Акива и на Вирко, като вътрешно се молеше това да не се окаже неизбежно, после ги усети как се отдалечават. Не откъсваше очи от охранниците и видя как лунните сенки на Акива и Вирко връхлитат върху тях. Това върна в съзнанието ѝ още живата картина как сянката, хвърлена от огнени криле, поглъща като приливна вълна другарите ѝ в Аделфийските планини; ето защо не изпита никаква жал към тези воители, чиито тела едновременно първо се вцепениха, после омекнаха.

Два бързи удара, нанесени в главата. Телата се отпуснаха, но не се свлякоха долу, а сякаш се залюляха във въздуха, докато Акива и Вирко внимателно ги полагаха върху покрива. После щяха да имат цицини колкото гъше яйце и силно главоболие, но нищо повече. Не ставаше въпрос дали заслужават милост, а за задачата на тази мисия: без кръв.

Светкавично и безкрѓвно — това беше целта. Никаква сеч, никакви следи от престѓпление, само убеждаване. Трябваше да са проникнали в папския дворец и вече да са го напуснали, още преди тези двама воители да се свестят и да разтъркат разцепените си от болка глави.

Кару кацна леко и бегло огледа единия от тях. Изпаднал в безсъзнание, сега той с нищо не беше по-различен, от който и да е извънбрачен в Киринските пещери. Красавец, млад, рус. Едновременно злодей и жертва, помисли си тя и си спомни предложението на Лираз да бъдат лишени от пръсти, вместо от живот. Тогава се запита: възможно ли е дори воините от Доминиона да се пригодят към живота в един нов свят, ако изобщо някой от двете враждуващи страни доживее този нов свят? Заслужават ли те подобен шанс? Сега, докато гледаше падналия, потънал сякаш в невинен сън, много лесно можеше да си каже: да.

Но може би, когато се събуди, очите му ще са пълни с омраза и тогава за него няма да има вече никаква надежда.

За това обаче щеше да мисли по-нататък. Сега бяха пристигнали на мястото. Прозорците на Яил се виждаха ясно. Песнопенията наоколо ги обгръщаха като рев на море, но по средата царуваше тишина и покой.

„Имам по-добра идея“, беше обявила Кару в Киринските пещери, убедена, че това е начинът да се избегне апокалипсиса. Светкавичен и тих завършек на тази драма. Никакво стълкновение, никакви оръжия, никакви „чудовища“.

Ангелите просто ще се разтворят във въздуха.

И толкоз.

— Дотук добре — каза тя, позабави се колкото да изпрати съобщение на Зузана, преди да изключи телефона и да го скрие. — Хайде да действаме.

[1] Музей по зоология (ит.). — Б.пр. ↑

ХРАНА ЗА ЛЪВОВЕТЕ

На вратата на кралския апартамент се почука и това не беше някое обичайно почукване. Кучетата, Пътешественик и Матусал, рипнаха и застанаха нащрек.

Зузана и Мик не рипнаха, но също застанаха нащрек. В този момент стояха край прозореца в хола, където се преместиха от всекидневната заради гледката към Ватикана. Погледите им сновяха между екрана на телевизора и парчето небе, което си извоюваха като дръпнаха тежките завеси от червено кадифе, сякаш очакваха нещо да се случи или на едното, или на другото място.

И *наистина* щеше да се случи, щом мисията на Кару и Акива завърши благополучно: „небесните гости“ щяха да се въздигнат отново в небето и набързо да се изнесат обратно към Узбекистан и портала над него. *И гледайте... хъм, онова нещо в небето... да не ви цапне на излизане.*

На небето или по телевизора. Къде ли щяха първо да го видят?

Телефонът на Зузана лежеше върху подлакътника на креслото, така че да разбере в мига, щом Кару прати съобщение или позвъни. Засега беше пристигнало само едно съобщение.

Пристигнахме. Влизаме, „целувка/ритник“.

Така значи. Вече се случваше. Зузана не можеше да си намери място от притеснение. Небето — телевизорът — телефонът — Мик, това беше траекторията на погледа ѝ с известно отклонение към Елиза.

Момичето си беше все така унило и отчуждено, очите му — оцъкдени, но не и неподвижни. Погледът им за известно време замираше, после започваше да се стрелка напред-назад, а зениците ѝ се свиваха и разширяваха дори при непроменлива светлина. По всичко личеше, че съзнанието ѝ обитава някаква друга реалност, различна от тази на нейното тяло; очите ѝ виждаха други гледки, а устните ѝ нареждаха нови строфи от смахнатата поезия, която Зузана се радваше, че не разбира. Когато Кару ѝ преведе част от думите, това ѝ прозвуча

твърде зловещо, нещо като филм на ужасите с много поглъщане и унищожение. И то не толкова поглъщане, каквото свързваше Зузана и подноса с потопени в шоколад еклери, който тя си присвои от капака на рояла.

Така де, същото поглъщане, но от гледна точка на еклерите.

ЧУКЧУКЧУК

С тревожна настоятелност. Нещо като военен шифър — на Щази или на Гестапо. Които щете тайни служби. Настоятелност в смисъл на *те идват за теб в нощта*, а... никой не отговаря необмислено на *те идват за теб в нощта* почукване.

Освен Естер. Тя се беше оттеглила в спалнята си в дъното на апартамента и изобщо не се мяркаше, откакто тримата тръгнаха към Ватикана. Сега се появи, все още боса, и прекоси хола, без да се оглежда. Докато се отдалечаваше по коридора, придружена от кучетата си, подметна през рамо: „Събирайте си багажа, деца“.

Погледът на Зузана се стрелна към Мик, а неговият — към нея. Сърцето ѝ подскочи с устрема на мастифите, а после и тя го последва, рипвайки от мястото си. „Моля?!“, кресна в мига, когато Мик простена: „Исусе!“.

— Какво „Исусе“?

— Събирай си нещата — подвижна той. — Опаковай багажа.

Зузана все още не проумяваше какво става, но после се появиха те: влязоха двама мъже, едри и с елегантни костюми, а към огромните им безформени уши бяха прикрепени някакви безжични джаджи и тогава Зузана за първи път си помисли: *божичко, те наистина са от тайните служби*, но после мерна герба, избродиран върху джобовете на саката им, и страхът ѝ се трансформира в първия прилив на ярост.

Хотелската охрана. Естер ги беше повикала да ги изхвърлят на улицата.

— Е — каза единият от мъжете, — да вървим. Време е да напуснете.

— Какво искате — измери ги с презрителен поглед Зузана. — Ние сме гости на хотела.

— Вече не — обади се Естер откъм външната врата. — Търпях ви само заради Кару. А сега, когато Кару... Както и да е.

Зузана се извърна към нея, разтресена от ярост. Възрастната жена се беше опряла о рамката на вратата със скръстени на гърдите

ръце, а около нея сновяха кучетата ѝ. В погледа ѝ се четеше хищническа пресметливост и Зузана за миг си помисли, че някаква змия е погълнала бабата с пухкавата коса и някак се е *превърнала* в нея. Хотелските главорези в униформи не бяха успели да направят и крачка напред, когато смисълът на всичко това с цялата си тежест се стовари върху Зузана.

Кару.

— Какво си сторила?! — кресна тя, защото щом Естер ги изхвърляше, това можеше да значи само едно — че не очаква повече да види Кару, не само тази вечер, а изобщо.

— Сторила? Просто уведомих управата на хотела, че някакви млади хора са се натрапили при мен. Веднага разбраха какво имам предвид. Явно долу сте направили незабравимо впечатление.

— Питам какво си причинила на *Кару*? — Зузана изстреля думите срещу Естер и се приготви да ѝ се нахвърли, повярвала, че в този момент наистина е *нийк-нийк* с жилото и каквото там се полага още — страшилище за лъвоподобните кучета и тия две мускулести горили, които стояха на пътя ѝ.

Нейната *нийк-нийк* обаче беше лесна плячка и по-близката горила я сграбчи здраво за китката с отработено движение.

— Пусни ме! — озъби му се тя и опита да си освободи ръката.

Никакъв резултат. Хватката му се оказа неправдоподобно яка, сякаш непрекъснато стиска някоя от тия глупави гумени топки, но тогава Мик се хвърли напред и сграбчи ръката, която държеше ръката на Зузана.

— Пусни я! — настоя той и в тази неравна схватка между цигулар и горила се опита да разтвори дебелите грозни пръсти, вкопчени в китката на Зузана. Отново никакъв резултат; през пелената от ярост, замъгляваща погледа ѝ, Зузана си даде сметка колко жалки и не-самурайски изглеждат двамата в този момент. Горилата без никакво усилие запрати Мик със свободната си ръка далече по коридора, чак до външната врата — дотук със събирането на багажа — а после и Зузана подире му. Ръката ѝ пулсираше на мястото, където я бяха стискали пръстите му, но тя почти не го усещаше, завихрена в торнадо от ярост и тревога, което вилнееше в съзнанието ѝ.

Тъй като не понасяше да я карат като стадо, Зузана се откъсна от охраната, за да се озове лице в лице с Пътешественик и Матусал, които

й препречиха пътя към тяхната господарка. Кучетата не откъсваха поглед от нея. Горната бърна на едното се вдигна и оголи зъбите му в нещо като отегчено ръмжене, сякаш казваше: *Виждаш ли ги тия сатъри тук?*

Виждала съм и по-страшни, искаше ѝ се да му каже. Мамка му, направо ѝ се щеше и тя да се озъби насреща, но вместо това остана на място и впери поглед в Естер. Изражението на възрастната жена — каменна апатия — беше почти нечовешко. Това не е жив човек, помисли си Зузана. Това беше алчността, приела човешки образ.

— Какво си направила?! Какви си ги свършила, Естер? Какво. Си. Направила.

Естер изпусна тежка въздишка.

— На идиотка ли се правиш?! Ти как мислиш?

— Мисля, че си социопат, който напада в гръб, ето това си мисля.

Естер само поклати глава и на мястото на апатията се мерна презрителен присмех.

— Нали не си въобразяваш, че съм го искала? Толкова ми беше хубаво досега. Не съм аз виновна, че Бримстоун е мъртъв.

— Това пък какво общо има? — възкликна Зузана.

— Хайде, стига и ти сега! Много добре знам, че не си куклата, на която приличаш. Животът е поредица от избори и само глупаците избират своите съюзници със сърцето.

— *Избират съюзници?!* Това да не ти е някакъв „Сървайвър“?! — Зузана взе да се дави от отвращение. Естер беше „избрала“ ангелите, защото Бримстоун е мъртъв, а тя търсеше само изгода. В този миг, осъзнавайки каква е реалната възраст на Естер, тя изведнъж получи просветление. — Бас ловя, че ти — продължи и думите ѝ натезаха от вложеното в тях отвращение — си била колаборационист на нацистите, нали?

За нейна изненада Естер се разсмя.

— Казваш го така, сякаш е нещо лошо. Всеки човек със здрав разум би избрал да живее. Знаеш ли кое е най-голямата глупост? Да умреш за някакво *убеждение*. Само помисли къде се намираме. Рим! Спомни си християните, които тук са били хвърляни за храна на лъвовете, защото отказвали да се отрекат от вярата си. Сякаш техният бог не би им опростил желанието да живеят. Щом нямаш инстинкт за самосъхранение, може би и не *заслужаваш* да живееш.

— Занасяш ли ме? Значи обвиняваш християните, а не римляните, така ли? А какво ще кажеш за това първо на първо да не ги бяха хвърляли на проклетите лъвове? И не си прави никакви илюзии — ти си чудовището тук.

На Естер, изглежда, изведнъж ѝ писна.

— Време е да си ходите — каза енергично тя. — Освен това трябва да сте наясно, че след нейната кончина всички притежания на Кару отиват при най-близкия роднина. — Тънка безрадостна усмивка. — При нейната всеотдайна баба, естествено. Затова хич не си точете зъбите за банковите сметки.

След нейната кончина, след нейната кончина. Зузана отказа да проумее това. Съзнанието ѝ отхвърляше думите.

Естер се отдалечи по коридора, а юмруците на хотелската охрана с издадени като бучки кокалчета ги заблъскаха навън.

— Може да задържите дрехите — добави Естер. — Няма нужда да ми благодарите. А, и да не си забравите зеленчука.

Зеленчука.

Говореше за Елиза. През цялото това време Елиза беше седяла тихо и кротко. И въпреки че беше изпаднала в кататония^[1], Естер се канеше да я изхвърли на улицата, заедно с Мик и Зузана, при това без нищичко.

След нейната кончина. Торнадото в главата на Зузана утихна, оставяйки след себе си само шепот. Какво се беше случило? *Възможно ли е те да са...?*

Млък.

— Нека взема поне багажа ни — помоли Мик, толкова спокойно и благоразумно, че Зузана за малко не кипна. *Как смее да се държи спокойно и благоразумно?!*

— Аз ви дадох шанс — отвърна Естер, — но вместо това вие предпочетохте да ми се нахвърлите с обиди. Както казах и преди малко, животът е въпрос на избор.

— Тогава ми разрешете да си прибера цигулката — замоли Мик. — Друго нищо не ни остана и няма как да се приберем у дома. Така поне ще мога да свиря на някой площад, докато съберем пари за влака.

Представата как просят по улиците, изглежда, допадна на чувството за класова справедливост на Естер, да не говорим за позора и унижението.

— Хубаво.

Тя махна с ръка и Мик бързо пое назад по коридора. Когато се върна, прегръщаше калъфа на цигулката като пеленаче, а не го носеше за дръжката.

— Благодаря — каза, сякаш Естер му беше оказала някаква голяма милост.

Зузана го изгледа гневно. Чавка ли му беше изпила ума?!

— Вземи Елиза — каза ѝ той и тя го послуша, а Елиза тръгна след нея като сомнамбул.

Зузана спря за кратко само веднъж, колкото да се изправи лице в лице с Естер, която ги наблюдаваше от другия край на салона в кралския апартамент.

— Казвала съм го и друг път, но винаги е било на шега. — Сега обаче изобщо не се шегуваше. Никога досега не се беше случвало да е толкова сериозна. — Ще ти го върна тъпкано. Обещавам.

Естер се разсмя.

— Светът не е уреден по този начин, скъпа. Но ти все пак опитай, щом ти доставя удоволствие. Направи всичко по силите си.

— Бъди сигурна — кипна Зузана, но в този момент охранителят я блъсна и тя получи първоначално ускорение да се затича по коридора чак до фойето с асансьорите, мъкнейки Елиза след себе си. Впоследствие беше свалена долу. А най-накрая преведена като арестант през лъскавото лоби, изложена на присмехулните погледи и многозначителния шепот на присъстващите; най-зле ѝ се отрази тържествуващото изражение на нейната съперница по вдигане на вежди — окуражена от последния развой на събитията, тя отново дръзна да извие изскубаната си пършива вежда на аматьор в едно недодялано, но красноречиво *аз нали ти казах*.

Унижението я опари, сякаш минаваше през поле с коприва — хиляди боцкания се сляха в обща пареща мъгла — но това беше нищо в сравнение с паниката и болката при мисълта за приятелите им, оставени сега на милостта на враговете си.

Какво ли се случваше сега с тях?

Естер трябва да е предупредила ангелите. Какво ли ѝ бяха обещали в замяна, зачуди се Зузана. И още по-важно — как можеха двамата с Мик да ѝ попречат да го постигне? Как?! Та те не разполагаха с *нищо*. С нищо, освен с една цигулка.

— Направо не мога да повярвам, че ѝ благодари — промърмори тя, когато ги изхвърлиха на улицата. Рим изведнъж ги връхлетя с пълна сила и неговият изпълнен с живот, страст и зной въздух нямаше нищо общо с изкуствено генерираната атмосфера на спокойствие и прохлада в хотела.

— Нали ми позволи да си взема цигулката — отвърна той и сви рамене, все така притискайки инструмента към гърдите си, сякаш е пеленаче или кутре. Звучеше някак... доволен. Това вече преля чашата. Зузана се закова на място — така или иначе, нямаха никаква посока, освен да се разкарат по-далече от това място — и се обърна на пети, за да застане с лице към него. Мик не само *звучеше* доволен. Изглеждаше така. Или най-малкото възбуден. Целият вибрираше.

— Какво ти става? — попита го недоумяваща Зузана, готова всеки момент да се тръшне на земята и да ревне с глас.

— Ще ти кажа след минутка. Хайде. Не може да се мотаем повече тук.

— Аха. Мислех, че и без това вече е ясно.

— Не. Искам да кажа, че не можем да останем тук, защото ще ни открие, а тя съвсем *скоро* ще започне да ни търси. Хайде. — Сега в гласа му имаше настойчивост, което още повече я озадачи. Той обвиня ръка около кръста ѝ и я накара да се раздвижи, Зузана на свой ред помъкна Елиза след себе си — същинска лунатичка, която сякаш не беше от този свят и се носеше без посока — и тримата скоро бяха погълнати от тълпата, гъста като на панаир, където всеки лесно можеше да се изгуби. Човешкото множество, което доскоро проклинаха, сега се беше превърнало в тяхно укрытие и им помагаше да се измъкнат.

[1] Форма на шизофрения, при която тялото застива в една поза и отсъства словесен контакт. — Б.пр. ↑

РАЗЛИЧНА ГРОЗОТА

Всичко беше както се очакваше да бъде. Резетата на тежките кепенци на прозореца не бяха спуснати, както им бяха обещали, и сега оставаше само Кару да ги отвори колкото се може по-тихо. Те направиха опит да изскърцат; съпротивата им я предизвикваше да натисне още по-силно и да ги остави да квичат. Отдавна вече не усещаше липсата на „почти безполезните желания“, които навремето приемаше за даденост — скупитата, дето ги крадеше от купата в дюкянчето на Бримстоун и си нижеше с тях огърлици — но сега осъзна, че има нужда точно от едно такова. Мънисто между пръстите, желание прозорецът да се отвори тихо.

Ето, готово. Оказа се, че стана и без мънисто. Искаше се голямо търпение да отвориш прозорец с такава мъчителна предпазливост, щом сърцето ти думка в гърдите, но тя все пак го направи. Вече нищо не ги спираше да се промъкнат в покоите — иначе тъмни, но едно петно лунна светлина се беше проснало пред тях като килимче за добре дошли.

Промъкнаха се вътре един по един, а сенките им превърнаха лунната пътека в рязана дантела. Щом отстъпиха обаче, тя отново възвърна предишната си цялост. Задържаха се на място за миг. Сякаш чакаха мракът отново да се уталожи като вода под мазно петно.

Последно вдишване, преди да пристъпят напред.

Леглото изобщо не се вписваше в обстановката. Това беше зала за аудиенции, най-прочутата в двореца. Леглото беше донесено допълнително и трябваше да им се признае, че бяха открили подобаваща барокова уродливост, която не отстъпваше на претенциозността на залата. Представляваше огромен балдахин с дърворезбовани по него светци и ангели.

Омачканите завивки очертаваха някакво тяло. Тялото дишаше. На нощната масичка отстрани стоеше шлемът на Яил, с който той прикриваше от човечеството ужасяващия си външен вид. Помръдна

леко, докато го наблюдаваха, обърна се на другата страна. Дишането му звучеше дълбоко и равно.

Краката на Кару не докосваха пода. Тя дори не го правеше съзнателно, просто се носеше отгоре: до такава степен беше привикнала с новопридобитите си умения, че те се превърнаха в нейна втора природа, когато се прокрадваше някъде тайно: защо да върви по пода, когато може и да не го прави?

Продължи плавно да се придвижва напред. Акива трябваше да заобиколи от другата страна на леглото и да чака там готов.

Този момент щеше да е особено критичен: да събудят Яил и да го накарат да мълчи, докато се опитват да го „убеждават“ — най-трудната част в плана на Кару. Ако всичко минеше гладко, само след две минути можеха да са пак навън под открито небе. В ръката си Кару стискаше конопен парцал, с който да заглуши крясъците, докато убедят Яил, че е по-добре да кротува. А после, естествено, да заглушат и виковете му от болка.

Безкръвно все още означаваше и безболезнено.

Кару никога не беше виждала Яил, но предполагаше, че може доста образно да си представи безподобната му грозота покрай всичко чуто за него. Затова си мислеше, че е подготвена за гледката, когато спящият ангел отново се размърда и избута възглавницата настрана. Очакваше грозота и това получи.

Но това беше друга, различна грозота.

Очите се отвориха от привидния сън — прекрасни очи върху уродливо лице, но по него нямаше никаква рана, никакъв белег, спускащ се от челото до брадичката, само синкава подпухналост и дълбока поквара, по-страшна дори от тази на императора.

— Синя красавице — произнесе създанието с гърлено мъркане.

Кару така и не успя да използва парцала. Стрелна се бързо напред, но той се оказа подготвен — *очакваше я* — затова не успя да стигне достатъчно близо, за да заглуши вика му Разгут имаше достатъчно време да изкряска: „Гостите ни пристигнаха!“, преди тя да покрие отвратителното му лице с парцала и да го накара да млъкне. Той задърдори нещо, после утихна, но това вече нямаше никакво значение. Тревогата беше вдигната.

Вратите се разтвориха със замах. Вътре нахлу Доминионът.

САМОИЗПЪЛНЯВАЩО СЕ ПРОРОЧЕСТВО

Естер Ван де Флут беше замръзнала насред крачка на прага на банята в кралския апартамент на „Сейнт Риджис“ при вида на... цигулката, която лежеше във ваната.

Цигулка, оставена във ваната.

Цигулка.

Викът ѝ беше гърлен, наподобяващ грак на настъпена жаба. Кучетата се втурнаха разтревожени към нея, но тя грубо ги прогони, стовари се на колене и протегна ръце към празнината под мраморния плот, улавяйки единствено въздух.

Все още не вярваща на очите си, продължаваше да маха с ръце и да загребва само въздух, прекалено обезумяла, за да може дори да изругае, а когато най-накрая отново успя да извика, поваляйки се върху мраморния под, това беше нечленоразделен порой от думи, предизвикан от някакво кристалночисто чувство.

Чувство, което досега не познаваше. Чувството на поражение.

* * *

В продължение на час Зузана се усъвършенстваше в изкуството на гневните въздишки. Небето оставаше все така празно, а това не беше добър знак. Минало беше много време, откакто Кару, Акива и Вирко напуснаха „Сейнт Риджис“ — достатъчно да проведат Яил обратно вкъщи, но все още нямаше никакви признаци, че това се е случило, а дисплеят на телефона на Зузана пустееше също като небето. Естествено, тя им беше пратила предупредително съобщение, даже се опита да позвъни, но всеки път направо се включваше гласовата поща и това я върна отново към ония ужасни дни, когато Кару напусна Прага — и Земята — а Зузана не знаеше тя жива ли е, мъртва ли е.

— Какво ще правим сега?

Някак бяха успели да се шмугнат в една тясна уличка — Мик продължаваше да се държи странно потайно — и Зузана първо настани Елиза на стъпалата на един покрит вход, а после се стовари край нея. Озовали се бяха в едно от ония чудни, типични за Италия потайни кътчета — миниатюрно, сякаш едно време всички хора са били с размерите на Зузана — където Ренесансът изместваше Средновековието върху костите на Античността. Най-отгоре някакъв умник беше допринесъл двацет и първи век също да се присъедини към компанията с помощта на небрежно надраскания графит *Apri gli occhi! Ribellati!*

Отвори си очите! Разбунтувай се!

Чудно защо ли, запита се Зузана, *анархистите навсякъде по света винаги имат отвратителен почерк?*

Мик коленичи пред нея и положи калъфа на цигулката в скута ѝ. В мига, в който я пусна, тя почувства колко е тежък.

Той... *тежеше?*!

— Мик, защо калъфът на цигулката ти тежи поне двацет кило?! —

— Чудех се — каза той вместо отговор — дали във вълшебните приказки няма случай героят, хъм, да е... крадец?

— Крадец? — Зузана подозрително присви очи. — Представа нямам. Може и да има. Робин Худ!

— Е, това не е вълшебна приказка, но ще го приема. Благороден крадец.

— Джак и Бобеното стъбло! Джак откраднал цялото имане на великана.

— Правилно. Не е чак толкова благородно, но аз винаги съм хранел лоши чувства към великаните. — И той отвори закопчалките на калъфа. — Затова пък не изпитвам никакви лоши чувства към това. — Той замълча. — Предполагам, че можем да го причислим към моите подвизи. Със задна дата.

Той отвори капака със замах и калъфът се оказа пълен с... медальони. *Пълен*. Размерите им варираха от монета от 25 цента до чаена чинийка в цялата гама на патиниран бронз — от ярко бакърено до матово тъмнокафяво. Някои бяха съвсем проядени от зеленото окисляване, но иначе всички бяха грубо отлети и с един-единствен

образ, гравирен върху тях: глава на овен с дебели извити рога и познатите очи със змийски зеници.

Бримстоун.

— Е — престорено небрежно проточи Мик, — когато мнимата баба каза, че няма повече желания на разположение... е излъгала. Погледни само. Самоизпълняващо се пророчество. Сега вече наистина нито едно не ѝ остана.

ДНЕС НИКОЙ НЯМА ДА УМРЕ

Вратите се разтвориха със замах. Вътре нахлу Доминионът.

Първият импулс на Кару беше да си причини болка, чрез която да направи заклинанието за невидимост, а това не беше никак трудно, защото Разгут стискаше китката ѝ в смазващата си хватка, но вече нямаше смисъл.

Видима или не, тя беше заловена.

Взе да просветва видима — невидима, борейки се с Падналия. Неговото кискане звучеше като мъркане на котарак, а хватката му беше желязна. Все още можеше да прибегне до сърповидните остриета, но се бяха зарекли да пролеят кръв само като крайна мярка, затова ръката ѝ замря върху ръкохватката на единия нож, докато наблюдаваше как войниците — неумолими и многобройни, с извадени мечове и безизразни лица — изпълват помещението. За пореден път, както постоянно се случваше през последните дни, времето взе да се точи гъсто като смола. Лепкаво. Мудно. Колко неща могат да се случат за една секунда? А за три? Ами за десет?

Колко секунди са нужни, за да загубиш всичко, което ти е свидно?

Естер, мина ѝ през ума и наред това протяжно безумие тя усети горчивина, но иначе не беше изненадана. Явно са ги очаквали. И се оказаха изправени не само пред личната стража на Яил — шестимата доминионци, които охраняваха покоите му. Тук имаше поне трийсетина войници. А може би четиридесет?

А ето го и него. Оттатък отворените двери, предпазливо и без да бърза, защитен от плътните редици на своите воители, бавно пристъпваше Яил. Кару първа го видя, още преди той да я забележи, защото императорът гледаше право пред себе си, без да отклонява поглед. Грозотата му беше всичко онова, за което беше чувала, но и много повече: възлестата като въже тъкан на белега и краищата на ноздрите, които се подаваха от двете страни, сякаш не можеха да се

освободят от неговия капан — също като стъпкана гъба, която започва полека да загнива. Устата му сама по себе си представляваше страховита гледка, сведена само до останки от зъби, през които дъхът влизаше и излизаше със звука на шляпащи в калта ходила. Но не това беше най-зловещото в императора на серафимите. А изражението. Цялото беше изплетено от омраза. Дори усмивката му беше част от нея: колкото злобна, толкова и тържествуваща.

— Племеннико — произнесе той и тази подгизнала от слюнка дума беше пропита от неприязън и триумф.

* * *

Яил надничаше измежду раменете на войниците си към Акива. Така нареченият Бич за зверовете, за чиято смърт настояваше още когато огненоокото копеле беше малък пикльо и се скъсваше от рев, докато накрая не заспиваше от изтощение. „Убий го“, посъветва тогава той брат си Йорам. Още помнеше вкуса на тези думи в устата си — съвсем ясно, защото бяха сред първите, които произнесе след свалянето на превръзките. Поне първите, които се *опита* да произнесе, а тогава това все още беше същинска агония; устата му — мокра червена дрипа, а отвращението, надничачо през очите на брат му, както и в очите на другите, все още го караше да се присвива от срам. Позволи на една жена да го посече. Какво значение имаше, че той оживя, а тя — не. Нали щеше да носи нейната дамба векове.

„Ако си умен, ще го затриеш още сега“, каза тогава на брат си. Сега, връщайки се назад, си даваше сметка, че това е било грешка. Йорам беше император и не търпеше да му се нарежда.

„Какво, още ли се опитваш да й отмъстиш? — беше отвърнал подигравателно Йорам, извиквайки сянката на Фиеста помежду им. И двамата опитаха и се провалиха в опита да укротят стелианската наложница; тя може да беше мъртва, но не и пречупена. — Явно това, че я уби, не е задоволило щението ти и сега искаш и момчето. Нали не очакваш тя да те види отнякъде и така да я накараш да страда още повече?“

„Той е нейно семе — настоя тогава Яил. — Тя беше *спора*, довяна тук от вятъра. Зараза. От нея нищо добро не може да поникне.“

„Добро? Че каква ми е ползата от «добър» воин? Той е мое семе, братко. Или намекваш, че моята кръв не е по-силна от тази на една бясна кучка?“

Ето това беше Йорам: недалновиден, ограничен. Лейди Фиеста от Далечните острови беше всичко друго, но не и „кучка“.

„Пленница“ също не беше.

Никой не разбра как се беше озовала в харема на императора, нито защо изобщо реши да остане в него, но едно беше ясно — че го прави по своя воля. Защото беше стелианка и макар никога да не го показва, Яил беше сигурен, че тя владее силата. Значи замисълът, така смяташе той, е бил неин. Та значи... защо дъщеря на това мистично племе ще влезе доброволно в леглото на Йорам?

Яил бавно примигна срещу Акива. Защо наистина? Достатъчно беше да погледне копелето, за да разбере чия кръв е по-силна. Черна коса, мургава кожа — не чак толкова тъмна като на Фиеста, но по-близка до нейната, отколкото до тази на Йорам. Очите, естествено, бяха като нейните. Ами способностите в магическото изкуство? В случай че някой все още се съмнява.

Навремето Йорам трябваше да послуша брат си. Трябваше да го остави да излее гнева си докрай, но вместо това му се присмя и го натири да се храни в уединение, защото не можел да трае сучещите и всмукващи звуци, които произвеждал с обезобразената си уста.

Е, сега пък Яил можеше да си позволи да се надсмее над всички тях, нали така? И да мляска и да смуче колкото си ще, докато го прави.

— Самият Бич за зверовете — продължи, пристъпвайки напред, но не чак толкова напред, че да излезе иззад плътните редици на своите доминионци: два пъти по двайсет воители между него и нападателите; десет от тях притежаващи специално оръжие, което така ефективно и в същото време толкова зрелищно беше омаломощило Акива предишния път: татуирани длани.

Не техните собствени, разбира се. Съсухрени и мумифицирани до кафяво, някои с нокти, но всички неизменно белязани с дяволските очи — протегнатите напред отсечени ръце на воители химери.

При вида им звярът край Акива нададе гърлено ръмжене. Гривата от остриета около врата му се наежи и се разтвори във ветрило като смъртоносно цвете. Пред очите им сякаш удвои размера си, превръщайки се в кошмара на бойните полета, двойно по-страховит на

фона на това пишно украсено помещение, което сякаш изведнъж изпълни до краен предел.

Тази гледка смрази Яил. Макар и барикадиран зад тела и жив огън, въпреки че беше подготвен какво да очаква — благодарение предупреждението на онази чудовищна жена, неговият благодетел сред човеците — гледката го ужаси. Не самата химера, а фактът, че серафим и химера стоят рамо до рамо. Зверовете открай време бяха целта на братовия му кръстоносен поход. Яил сега беше обърнал взор към нов враг, но тази гледка отпред преобръщаше наопаки хилядолетна традиция — тумор, чието разпространение не трябваше да бъде допускано в Ерец.

Щом се завърне, ще го унищожи до крак. Но явно и последните бунтовници трябва да са вече прегазени, помисли си доволно той. Иначе защо тези тримата ще идват при него съвсем сами, неподкрепени от армия? Тъкмо се канеше да се надсмее над тези глупаци, но изведнъж си даде сметка, че се е разминал на косъм със смъртта и тази мисъл го скова. Ако не беше предупреждението на онази жена, той щеше да спи в леглото си, когато те се промъкнат през прозореца.

Едва на косъм. Този път само късметът го отърва. Втори път нямаше да допусне такова недоглеждане.

— Принцът на копелетата — продължи той с чувството, че изпълнява мисия, отлагана с години: изкореняването на стелианската зараза, унищожаването и на последната следа от Фиеста, както и на всичко, тръгнало от нея. — Седмият носител на прокълнатото име Акива. — Тук той направи пауза, умишлено. — Знаеш ли, че нито един от извънбрачните не е носил това име преди теб? Дъртият управител Байон, той ти го даде — просто напук. Само и само майка ти да се влачи по корем пред него и да го умолява да те пожали. Всяка друга жена в харема щеше да направи така, но не и Фиеста. „Драскай каквото щеш по твоите хартии, дъртако — каза му тя. — Синът ми няма да се оплете в паяжината на твоята орис.“

Яил внимателно се взря в Акива, дебнейки как ще реагира той.

— Смели думи, нали? Колко пъти избегна смъртта? Въпреки проклятието на твоето име и гибелните капани, които лично ти бях заложил. Колко още?

Тогава му се видя, че Бича за зверовете сякаш се вкочани. Яил усети, че е сложил пръст в раната.

— Други загинаха, но не и ти — продължи да налучква той. — Може пък да си насочил проклятието извън теб. Не *ти* умираш. А всички други около теб.

Челюстта на Акива се втвърди.

— Сигурно е тежко бреме — продължи да дълбае Яил, поклащайки глава с престорено прискърбие. — Смъртта те търси ли, търси, но не може да те *съзре*. *Невидим за смъртта*, ама че съдба! А тя най-накрая се отегчава и взема този, който ѝ е подръка. — Той замълча, усмихнат, после се постара следващите му думи да прозвучат топло и искрено. — Племеннико, имам добри новини за теб. Днес ще развалим проклятието. Днес ти най-после ще умреш.

* * *

Макар и готов да се изправи лице в лице с чичо си, Акива се оказа неподготвен за разтърсващото разкритие и то го порази като юмрук право в сърцето. Случващото се сега беше като ехо на събитията от Кулата на завоевателя, когато Яил и неговите войници изневиделица се оказаха господари на положението.

„Избийте всички до крак“ — беше заповядал Яил в онзи ден и неговите войници се подчиниха с каменни лица, изкормиха съветниците и изклаха поред гигантите от Сребърните остриета, които Хазаел и Лираз толкова се бяха постарали да обезоръжат, без да ги нараняват. Избиха дори прислужничките в банята. Това буквално се беше превърнало в кървава баня: императорът и престолонаследникът потопени в червените води на басейна. Кръв по стените, кръв по пода, кръв навсякъде.

И сега — същият глас, същото лице, същата численост на войниците. От все още незарасналите охлузвания по лицата им можеше да се досети, че някои са били в кулата и са оцелели след взрива. Сега, освен мечовете бяха насочили към него същите зловещи оръжия, с които го изненадаха в онзи окъпан в кърви ден.

А и поздравът на Яил беше същият. О, този премляскващ глас. „Племеннико.“ Тогава се обърна така към Яфет, безволевия

престолонаследник, малко преди да го убие. Сега беше ред на Акива и назоваването му беше последвано от литания с многото му имена.

Бич за зверовете. Принц на копелетата. Седми носител на прокълнатото име Акива.

Акива слушаше мълчаливо как ги изрежда, едно по едно, и се питаше: дали някое беше наистина *негово*? Какво е имала предвид майка му, казвайки, че той няма да бъде оплетен в паяжината на тяхната орис? Това го накара да се почувства така, сякаш Акива не е истинското му име, а поредната отличителна черта на един от извънбрачните, също като бронята и меча му. Името, както и военното обучение му бяха натрапени насила и сега, като чу как е реагирала Фиеста на това, се запита: кой друг може да е той? Какво още?

Първият отговор, за който се сети, беше прост, толкова прост, колкото и целта, с която пристигна тук; прост като неговите желания.

Аз съм жив.

Спомни си момента — изглеждаше толкова отдавна, но не беше — когато лежеше проснат по гръб на учебната арена в Кейп Армазин, а брадвата — брадвата на Лираз — се заби само на сантиметри от главата му в твърдата земя. Тогава вярваше, че Кару е мъртва; в онзи момент и на онова място, дишайки тежко и вгледан нагоре в звездите, се примири, че животът е просто средство за *действие*. Нещо, което владееш като сечиво. Животът на всеки от тях: оръдие за оформяне на света.

Спомни си и молбата на Кару от предишния ден, когато бяха заклещени под душа: „Не искам да съжаляваш — беше казала тя. — Искам да бъдеш... *жив*“.

И тя имаше предвид нещо повече от живот като обикновено оръдие. Някак от тона ѝ тогава пролича, Акива го усети, че за нея животът в този момент е *жажда*.

Каквото и да беше името му, каквото и да беше неговото минало или потекло, Акива беше жив и също беше жаден. За мечти, за мир, за усещането как тялото на Кару се притиска в неговото, за дома, който биха могли да споделят, някъде, някога, и за промените, които предстои да видят — както и увенчаването на тяхното дело — в бъдните десетилетия на Ерец.

Той беше жив и имаше намерение такъв да си остане, затова, когато чичо му се присмя, търсейки слабото му място — не му стигаше

да убива; трябваше и да измъчва — Акива го чу какво казва, но нищо от това не го засегна. Все едно да заплашваш мрака на зазоряване.

„Днес ще развалим проклятието — беше казал Яил. — Днес ти най-после ще умреш.“

Акива поклати глава. За миг се поколеба дали да не покаже слабост, каквато всъщност не изпитваше. В баните на Йорам тези отвратителни „трофейни“ ръце бяха осигурили предимство на Доминиона, от което войниците му така се нуждаеха, за да надвият Акива, Хазаел и Лираз. Тази нощ обаче всичко беше различно. Не чувстваше никакъв пристъп на слабост. Усети само известно напрежение в още незарасналата татуировка на врата, когато неговата собствена магия срещна чуждата и я отрази обратно. Почувства отново как пръстите на Кару пърхащо опипват белега, когато ѝ го показва; помнеше допира на дланта ѝ върху гърдите си, точно над сърцето — тогава никаква магия не запищя във вените му, нямаше прималвяване, само усещането, което причиняваше самото ѝ докосване.

Сега виждаше с периферното си зрение как тя неуспешно се опитва да стане невидима и как се бори с онова нещо Разгут. Искаше му се да се втурне към нея, да размаже това подпухнало пурпурно лице и да я освободи, дори ако за това се наложи да изтръгне тази мерзка жилава ръка.

Искаше му се да притисне това създание в ъгъла и да го обстреля със залп от въпроси. *Паднал*. Какво означава това? Навремето имаше шанс да го попита, но не го оцени, а и сега нито му беше времето, нито мястото. Знаеше, че Кару и сама може да се справи с тази твар.

Защото пред него стоеше истинският му противник.

— Не и днес — каза Акива на Яил. Първите думи, които произнесе, откакто беше влязъл в тази зала. — Днес никой няма да умре.

Смехът на Яил беше отблъскващ както обикновено.

— Огледай се, племеннико. Какво друго може да те е водило, когато си се промъкнал по среднощ в спалнята ми? — при тези думи Яил за първи път отклони вниманието си от Акива, за да огледа бегло Кару, и в очите му проблесна одобрителна искра. — Не съм очаквал, че може да е *много* по-приятно от няколкото възможни обяснения... — Той помълча. Ухили се. — Не подозирах, че ще надхвърли дори собствените ми очаквания.

Той очевидно се забавляваше. И за него това беше като ехо от случилото се в Кулата на завоевателя; точно това му попречи да съзре съдбоносната разлика: Акива не се гърчеше под светкавиците на чуждата магия.

— Така е — отбеляза Акива. — Макар да се съмнявам, че точно това си очаквал.

— Какво? — Присмех. Ръка върху сърцето. — Мигар *не си* дошъл да ме убиеш?

Изрече го като някаква сполучлива шега. Че защо иначе ще идват? Отговорът на Акива прозвуча меко.

— Не. Не за това дойдохме. Тук сме да те помолим да си вървиш. Замини си така, както пристигна — без кръвопролитие и без да вземеш нищо от този свят, за да го отнесеш в Ерец. Върни се у дома. Всички вие. Това е.

— О, това ли било всичко?! Не думай! — Нов смях, пръскане на слюнка. — Да не ми заповядваш?

— Това беше молба. Но съм готов и да заповядвам.

Очите на Яил се присвиха. Акива видя как присмехът в тях първо се превръща в недоумение, а после и в подозрителност. Дали вече не усещаше, че нещо не е както трябва?

— Разчитай на това, копеле! — Яил се силеше да запази присмехулния си тон. Искаше всичко да прозвучи като на шега, но гласа му го издаде и когато очите му взеха да се въртят, сякаш са окачени на ос, Акива разбра, че той на свой ред си прави сметка и опитва сам себе си да увери, че силата е на негова страна. — Вие сте само двама срещу четиридесет — каза. *Двама*. Изобщо не броеше Кару. Но Акива нямаше намерение да го поправя. Това не беше единствената грешка на чичо му, а най-очевидната. — Колкото и да сте силни, колкото и да сте изкусни, в края на краищата численото превъзходство си казва думата.

— Бройката има значение — призна Акива, спомняйки си сенките, прогонени от огъня на многобройни криле и сгъстения мрак преди засадата в Аделфите. — Но понякога други неща обръщат хода на събитията.

Не изчака Яил да попита какви са тия други неща. Само глупак би задал този въпрос — защото какъв би бил отговорът, освен демонстрация на подобен обрат — а Яил не беше глупак. И още преди

чудовищният император да е заповядал на войниците си първи да нападнат, Акива проговори.

— Мигар си мислеше, че отново ще допусна да ме изненадаш?

След което последва една-единствена дума. По-скоро име, макар Яил да не го знаеше. За миг веждите му хвъркнаха от изненада към челото.

Но само за миг. После ходът на събитията се обърна.

СУПЕРГЕРОИ ПО НЕВОЛЯ

— Дай сега да не прибързваме — каза Мик, стискайки в ръце едно от желанията с размер на чаена чинийка. — Какво *точно* е да си самурай? Не мислиш ли, че е добре да знаем, преди да си го пожелаваме?

— Така си е. — Зузана държеше същото по размер желание върху дланта си. Заради него ръчичката ѝ изглежда съвсем като на джудже, а тежестта му се оказа много по-голяма, отколкото можеше да се очаква. — Току-виж и двамата сме се превърнали в японци. — Тя го изгледа с присвити очи. — Ще продължаваш ли да ме обичаш, ако стана японец?

— Разбира се — отвърна Мик, без дори да се замисли. — Но колкото и яка да е думата *самурай*, аз се съмнявам, че точно това искаме. Стига ни да можем да сритаме нечий задник, нали така?

— Само не го формулирай по този начин. Защото има опасност да станем спецове по ритането на чужди задници. *Не се обръщайте с гръб към тях* — пропя тя, — *защото те никога не пропускат.*

Думите имаха огромно значение, когато работата опираше до формулиране на желание. Това го знаеха още от вълшебните приказки, дори Кару да не им го беше повтаряла хиляди пъти. Досега Зузана беше си пожелавала на скупита, но никога не беше държала наистина голямо желание в ръка, а неговата тежест я плашеше. Ами ако обърка всичко? Та това беше цял гавриел! Значи бъркотията ще е жестока.

Я чакай! Върни малко назад! Та това беше *гавриел*!

А такива в калъфа от цигулката на Мик имаше цели *четири*!

Калъфът сега лежеше в краката на Зузана. Тя продължаваше да благоговее пред Мик, измъкнал по чудодееен начин съкровищницата с желания направо изпод носа на злата Естер. *Ама че кеф*. Дали дъртата вещица вече се е усетила? Колко ли беше бясна? И може ли да се брои за отмъщение, щом дори не си видял агонията на врага?

Едно беше сигурно — това определено можеше да се причисли към подвизите на Мик, макар да имаха разногласия по въпроса кой точно поред да е той. Според Зузана беше третият и последен подвиг, защото тя броеше поправянето на климатика в Уарзагат и нямаше намерение да се отказва от него. Той обаче настояваше, че това не влиза в сметката откъдето и да го погледнеш, защото го бил направил в свой личен интерес, за да може да ѝ се нахвърли след това — ето защо според него му оставаше още един подвиг. Зузана се опъваше до момента, в който взе да изглежда така, сякаш му се моли час по-скоро да ѝ направи предложение, и тогава престана да се съпротивлява. Освен това точно сега си имаха по-големи грижи: небето продължаваше зловещо да пустее, както и дисплеят на телефона ѝ. А нямаша представа нито какво биха могли, нито какво би било редно да предприемат. Дали щяха да помогнат, ако можеха да летят и да се бият? Какво повече биха могли да направят, което Акива, Вирко и Кару не го могат? Зузана допускаше, че е невъзможно човек да си пожелае военен опит и стратегически умения. Или пък можеше?

Освен това трябваше да мислят и за Елиза. Дори да се наложеше по неволя да станат супергерои и някак успееш да спасят положението, нямаше да я изоставят да седи сама тук, нали така?

Ей, я чакай!

Зузана погледна първо Елиза, после Мик. После вдигна вежда. Мик също погледна Елиза.

— Ами да, разбира се! — каза веднага.

Ето така двамата, притиснати от липсата на време, избраха най-подходящите думи, които им дойдоха наум, за да избавят една млада жена, чиято болест беше пълна загадка за тях. После Зузана с благоговейно притихнал глас ги повтори пред гавриела върху дланта си. Чувстваше се така, сякаш говори на Бримстоун.

— Желанието ми е Близа Джоунс, родена Елизаел, отново да овладее тялото и ума си. — После нещо сякаш я подкокороса да добави. — И нека стане възможно най-доброто свое аз. — Защото в този момент това изглеждаше най-истинското от всички желания — не да предава собственото си аз, представяйки се за някоя друга, а да *потъне* в собственото си аз. Да съзрее.

Когато желанието надхвърля възможностите на медальона, за който е направено, тогава нищо не се случва. Все едно да имаш скупни,

а да си пожелаеш един милион долара. Мик и Зузана нямаха представа дали онова, което си бяха пожелали, е по силите на един гавриел. Затова впиха погледи в Елиза, очаквайки да видят поне някакъв, макар и дребен знак, че желанието им е изпълнено.

Но не получиха дребен знак.

Така да се каже... знакът изобщо не беше дребен.

Ни най-малко.

ЕПОХАТА НА ВОЙНИ

Думата, която произнесе Акива, беше *Хаксая* и дори Яил да нямаше представа какво значи тя, даже да не знаеше, че е име, ефектът ѝ беше повече от видим.

Една секунда.

Както зад гърба му имаше само празно пространство, така изведнъж въздухът стана плътен и доби форма — съчетание от рунтава козина и зъби — която се движеше. В мига, в който я зърна, тя го атакува. Двете половини на една и съща секунда. Нещо бързо го издърпа назад.

Две секунди.

Сега всичките му войници бяха пред него. Не им оставаше нищо друго, освен да извият вратове и да погледнат назад, а той усети стомана, опряна о плътта му, и ахна; докато доминионците се озъртаха насам-натам, той вече беше повален на колене до вратата с острие, впито в гърлото, а нападателят му стоеше отзад, недосегаем за тях.

Раздаде се жално мяукане. То напълно отговаряше на хаоса в главата на Яил, но не излизаше от неговите уста. Не би дръзнал да вика, не и когато острието е опряно в гърлото му. Пищеше Падналия, който все още се гърчеше на леглото, борейки се с момичето.

Три секунди.

Острието се дръпна. Яил реши, че гърлото му вече е прерязано и взе да се тресе от паника, но въпреки всичко все още можеше да диша. Усети парене — оказа се само порязан.

— Много съжалявам — дочу глас, женски шепот край ухото му. Острието беше като на бръснач, а тя никак не внимаваше с него. Ново парване, ново порязване и смях иззад рамото му. Гърлен, весел.

Войниците имаха време колкото да извият вратове и да се втренчат в него. Разстоянието между секундите беше наситено с техния потрес и крясъците на Разгут.

— Не, не, не! — гласът на падналото създание беше ожесточен и пропит от ярост. — Избийте ги! — беснееше то. — Избийте ги!

Сякаш подчинявайки се на неговата заповед, един от войниците тръгна към Яил, вдигайки меча си срещу химерата, която го държеше. Хватката ѝ около Яил стана още по-здрава. Ноктите ѝ се впиха в плътта му през дрехите, а острието потъна още малко навътре.

— Спрете! — изкрещя Яил. Към нея, към своите войници. Никак не му се хареса, че гласът му прозвуча като скимтене. — Останете на място! — Опитваше се да измисли какво да прави — пет секунди — но всичките му войници бяха отпред като защитна стена и никой — отзад. Издърпвайки го към вратата, неговата нападателка си беше подсигурила гърба — зад нея имаше само празна стая — а отпред тялото му ѝ служеше за защита. Сега беше недосегаема, и то по вина на Яил, защото беше поискал да се скрие зад гърбовете на войниците си.

— Колко било лесно да се пролее кръв — обади се тя. Гласът ѝ беше животински, гърлен. — Според мен и тя иска да излезе на свобода. Даже собствената ти кръв те презира.

— Хаксая — намеси се Акива предупредително и чак тогава Яил разбра, че това било име. — Заповядано беше без кръвопролитие.

Но вече беше късно за това. Вратът на Яил лепнеше от кръв.

— Той се гърчи в ръцете ми — гласеше отговорът на Хаксая.

Разгут продължаваше да вие. Момичето вече се беше освободило от хватката му и стоеше плътно до копелето — тримата рамо до рамо: човек, серафим и звяр; тримата, за чието нападение беше предупреден, но защо бяха пропуснали четвъртия? Как можа да се случи? Как?!

Когато Акива заговори отново, той вече се обръщаше към Яил — съвсем делнично, сякаш подхващаше нишката на прекъснат разговор.

— Други обстоятелства — каза, а гласът му — непоносимо уравновесен и самоуверен. Други обстоятелства могат да обърнат хода на събитията, беше казал само миг преди това. — Като това да заложиш всичко на един-единствен живот, който е над останалите. На своя собствен например. Ако само бройката е от значение, значи все още може да победиш. Не лично ти. Ти ще умреш. На теб е съдено *първ* да умреш, но твоите хора може да удържат крайната победа, стига да решат, че не е важно дали ти ще оцелееш. — Той замълча и обходи

воините с поглед, сякаш бяха същества със собствена воля и право на избор, а не обикновени войници. — Така ли да бъде?

Кого питаше — него, или тях? Мисълта, че те биха могли да отговорят, че *те* биха могли да предопределят *неговата* съдба, ужаси Яил.

— Не. — Осъзна, че трескаво е изплюл думата, преди някой от доминионците да успее да отговори.

— Значи ти искаш да живееш — уточни Акива.

Да, той искаше да живее. Но Яил не вярваше, че неговият враг ще му го позволи.

— Не ме разигравай, Бич за зверовете. Какво всъщност искаш?

— Първо — каза Акива, — искам твоите войници да сложат оръжие.

* * *

На Кару вече ѝ се гадеше от мъркащото хихикане на Разгут и потната му длан около китката ѝ, затова щом Акива произнесе името на Хаксая, тя заби с все сила лакът в очната ябълка на създанието и силно го завъртя. След това, възползвайки се от неговото стъписване, понечи да се освободи. Но никак не ѝ беше лесно да го направи. Макар хлъзгава от потта, хватката му беше желязна като нокти на хищна птица и когато опря крак о рамката на леглото, дърпайки се с все сила, кожата на освободената ѝ ръка остана надрана и кървяща. Въпреки това се избави.

Разгут се хвана за раненото око, продължавайки да пищи — „Не, не, не!“ — а другото му око зяпаше изблещено и се въртеше злобно на всички страни, докато Кару отстъпваше назад и вадеше сърповидните остриета, заставайки плътно до Акива. Тя от едната му страна, Вирко — от другата, наблюдавайки как Хаксая обуздава чудовището Яил.

Хаксая, отново жива и — благодарение на зъбите, отмъкнати от Museo Civico di Zoologia — отново в истинския си образ на лисица, гъвкава и много бърза.

Тя не беше част от плана. Поне не от самото му отначало. В пещерите, когато идеята най-напред се оформи в съзнанието на Кару, трупът на Хаксая — по-точно трупът на Тен, обитаван доскоро от

душата на Хаксая — ѝ послужи като отправна точка, но Кару в никакъв случай нямаше намерение да я включва в осъществяването на плана. Тогава тя съхрани душата на този воин с мисълта по-късно да решава как да постъпи с нея. Кадилницата беше малка, затова я закачи на колана си, а след това забрави да я сложи при останалите, преди да напуснат пещерите. Щастлива случайност? Съдба? Кой знае.

Та ето как по-рано същата вечер, след като усети неспокойствието на Естер, Кару реши да даде шанс за изкупление на лисичоподобната химера.

Надявах се да не им потрябва воин в сянка. Дори докато се промъквах през прозореца, а лунната светлина беше пресечена от четири, не от три сенки, продължаваха да разчитат, че планът ще бъде осъществен в най-простия си вариант. Не стана така обаче.

Но и те не бяха толкова глупави, че да дойдат неподготвени.

Може ли да ѝ имаме доверие, питаха се тримата преди това. Но тъй като Хаксая беше единствената душа на разположение, тя се оказа и единственият кандидат за тая работа.

„Онова беше лично“, повтори Акива думите на Лираз. Битката при Савват и онова, което Лираз беше сторила тогава, за да заслужи такова жестоко отмъщение. Но ставаше ли дума за Хаксая, и тримата бяха на едно мнение — че ще оцени колко съдбоносна е сегашната мисия и ще изиграе своята роля в нея. И, както изглежда, досега всичко — с изключение на пренебрегната забрана за кръвопролитие — вървеше според плана. Яил беше преbledнял и облещен, а гласът му трепереше, когато заповяда на войниците си да сложат оръжие.

— Отстъпете — нареди им Акива и те се подчиниха, отдръпвайки се предпазливо към стените на залата. В момента беше трудно да бъдат приемани като отделни личности, със собствен разум и душа. Кару се насили да ги огледа един по един, опитвайки да ги види като едни *бъдещи* обитатели на техния общ свят, доскоро превърнати умишлено и с дълго обучение в това, което са в момента, и които — защо не, след като се беше получило при Акива и Лираз — биха могли да се отучат от наученото и да забравят стореното.

Но не забеляза такава надежда у тях. Поне не още. Обаче продължаваше да се надява.

Не и за Яил. Той нямаше място в бъдещето, което сега ковах. Акива тръгна към него. Кару, извадила остриетата, пазеше дясната му

страна, а Вирко — лявата. Почти бяха приключили тук.

— Чуйте ме всички — обърна се Акива към войниците. — Епохата на войни приключи. Онези, които се завърнат и не проливат повече кръв, ги чака помилване. — Говореше така, сякаш има властта да изпълни подобно обещание, но заслушана в думите му, макар да си даваше сметка за мрачната несигурност, която ги очаква, Кару му повярва. А Доминионът? Това не можеше да каже. Те бяха обучени да мълчат като неми, а ножът на Хаксая пречеше на Яил да говори, затова единствен Разгут можеше да отвърне.

— Епохата на войни? — повтори той. Сега седеше на ръба на леглото, а единият от безполезните му крака се клатушкаше увиснал — осакатено подобие на крайник. Окото, в което Кару заби лакътя си, беше отекло и затворено, но другото бе все така абсурдно изящно, почти красиво. През него обаче надничаше лудостта. Толкова черна. — Че кой си *ти*, та да сложиш край на тази епоха?! — изръмжа създанието. — Мигар *ти* си избраният сред всички останали?! Коленичил ли си пред маговете и разкривал ли си своята *анима* пред острите им пръсти? *Ти* давил ли си звездите като пеленачета в леген? Аз сложих край на Първата епоха и аз ще приключа и втората.

При тези думи той измъкна кинжал, който никой не беше забелязал, и го запрати към Акива. Никой не помръдна. Не и навреме.

Нито Кару, чиято ръка се стрелна твърде късно — макар че можеше да хване кинжала във въздуха или поне да го отклони — когато той вече беше минал покрай нея.

Нито Вирко, който стоеше от другата страна на Акива.

Нито Акива. Той дори не трепна.

Попадението на Разгут беше точно.

Острието. Кару го видя с периферното си зрение. Както ръката ѝ не хвана кинжала, така и главата ѝ не успя да се обърне достатъчно бързо, за да види как той влиза в сърцето на Акива. Същото сърце, о което тя беше опирала дланта и бузата си, но не и собственото си сърце, не и гърдите си, нито пък устните си в неговите, или живота си в неговия, не още. Сърцето, което изтласкваше кръвта му и което беше нейната друга половина. Съзря го само с ъгълчето на окото си и това ѝ беше достатъчно. Тя *видя*.

Как острието пронизва сърцето на Акива.

НА ВЪРХА НА КИНЖАЛА

Лед и свършек. Внезапно омръзване, невъзможно. Немислимо. Истина.

Цялото ти същество може да се превърне в писък. На върха на хвърлен кинжал, толкова бързо. Така стана и с Кару. В този миг тя не беше плът и кръв, а само струя въздух, събрала се в един писък, който можеше да няма край.

УБЕЖДАВАНЕ

Един ангел лежеше умиращ в мъглата. Някога, много отдавна.

И дяволът трябваше да го довърши без дори да се замисли.

Но тя не го направи. Ами ако го беше извършила? Кару стотици пъти го беше премисляла ту така, ту иначе. В миговете на най-черна скръб в казбата даже съжали, че не го е направила, защото тогава пред очите ѝ беше единствено смъртта, родена от нейната милост.

Ако в онзи ден беше убила Акива, или просто го беше оставила да умре, войната щеше да продължава. Още хиляда години? Най-вероятно. Но тя не го направи и това не продължи. „Епохата на войни свърши“, току-що беше казал Акива и въпреки че Кару видя какво стана после — никакъв шанс да е станала грешка — и макар цялото ѝ същество да се бе превърнало в писък, сърцето ѝ отказваше да се предаде. Епохата на войни беше приключила и Акива нямаше да умре напразно.

Острието прониза сърцето му.

Но писъкът на Кару така и не излезе на бял свят. Вместо него друг писък разцепи въздуха, но преди това: звук. Частица от секундата, след като кинжалът потъна в гърдите на Акива, се чу... *тъп удар*. Това не беше звукът от съприкосновение с плът. Главата на Кару се завъртя напълно и погледът ѝ описа неистова парабола, обхващайки картината пред нея.

Там стоеше Акива, невредим.

Никакво залитане, никаква кръв, никакъв кинжал, който да стърчи от гърдите му. Обезумяла, Кару примигна; не само тя не вярваше на очите си, макар едва ли друг да беше почувствал същото отчаяние като нейното преди миг, нито пък нейната радост сега, когато видя острието забито в стената зад Акива. Никой друг като нея не би могъл да усети така проникновено омаята от станалото чудо, когато истината се разбра, макар че мнозина в залата доловиха полъха на магията.

Хаксая първа проговори.

— Невидим за смъртта — промърмори тя, защото нямаше съмнение какво беше станало току-що. Нито Акива беше помръднал, нито траекторията на кинжала се беше променила.

Острието беше преминало през него.

В този момент той беше впил поглед в Кару и тя видя в очите му някакво стъписване, гледаше почти като обсебен. Искаше ѝ се да попита той ли беше направил това? Сигурно беше той. Никой, дори той самият, не знаеше докъде се простират неговите способности.

Разгут се беше повалил върху леглото и виеше, блъскайки с юмруци по челото си. С два скока Кару се озова до него, смъкна го на пода и прерови завивките за други оръжия. Падналият сякаш дори не я забеляза.

Доминионците бяха застанали нащрек и личеше, че и те са поразени от случилото се с Акива чудо; Кару прецени, че поне за момента не трябва да се безпокои за евентуално нападение от тяхна страна. Въпреки това нямаше намерение да се отпуска. Само преди миг с крайчеца на окоето си видя как животът на Акива виси на косъм. Ето защо искаше колкото може по-бързо да напуснат това място, но първо трябваше да убедят Яил. Връщаха се към нейния план в най-простия му вид.

Най-после стигнаха и до това.

Акива отново се обърна към чичо си. Яил стоеше притихнал, лицето му беше изпито и бледо, а ужасяващата му уста — разкривена. Пред лицето на такава необяснима мощ беше загубил кураж да ехидничи.

Акива дори не беше извадил мечовете и ръцете му бяха свободни. Приблужи чичо си и опря длан о гърдите му. Жестът изглеждаше почти добронамерен и очите на Яил пак взеха да се въртят в кухините, докато опитваше да проумее какво го чака. Не му трябваше много време.

Кару наблюдаваше ръката на Акива и в паметта ѝ изплува онзи момент в Париж, когато се беше озовала пред портала на Бримстоун, съсипана от мъкненето на слонските бивни през целия град; тогава за първи път видя прогорения в дървото отпечатък от длан. Когато прокара пръст по очертанията му, от него върху земята се посипа пепел. Спомни си Кишмиш, овъглен и умиращ в ръцете ѝ и как

панически тупкащото му сърце постепенно замря в смъртта; как сирените на пожарните я накараха да се съвземе, само за да я потопят в още по-голяма скръб, когато хукна по улиците на Прага от апартамента си към вратата на Бримстоун и я завари погълната от пламъци. Синкав, адски огън, а в неговия ореол — силует на криле.

Тогава, в същия този момент из различни краища на света десетки врати, всичките белязани с черен отпечатък от длан, бяха унищожени от подобен свръхестествен огън.

Това беше дело на Акива. Всички серафими са сътворени от огън, но само той беше способен да подпали от разстояние белязаните върху вратите отпечатъци и това му помогна само за миг да унищожи всички портали на Бримстоун, отрязвайки пътищата на своя враг без никакво предупреждение.

Когато в Киринските пещери Кару видя покрития с мехури труп на Тен и дланта на Лираз, прогорена върху гърдите ѝ, това беше първата ѝ мисъл.

Изпод дланта на Акива взе да се вдига пушек. Изглежда, Яил първо него подуши и чак тогава усети жегата, която проникваше през дрехите му, но може и да не беше така, защото сега не носеше броня, а пищни одежди, с които искаше да смае човеците. Каквато и да беше причината обаче, жегата или димът, Кару забеляза как в погледа му първо просветна разбиране, после взе да се надига паника, докато опитваше да се измъкне изпод притискащата го длан. Кару можеше само да се надява Хаксая да не му пререже гърлото по невнимание.

Писькът му премина в треперлив вой; Кару все така не откъсваше очи от него, дори когато Акива отстъпи назад. Ето го: прогорен в гърдите на Яил, димящ и черен белег, чиято овъглена повърхност вече се белеше, оголвайки живо месо. Дамга в плътта.

Убеждаване.

— Върви си у дома — проговори Акива. — Иначе ще го запаля. Където и да се намираш ти, където и да съм аз. Това няма да има значение. Не сториш ли каквото ти казвам, ще те изпепеля. Даже купчинка прах няма да остане от теб, за да личи къде си стоял.

Хаксая пусна Яил и отстъпи. Нейният нож вече не беше нужен и тя отри окървавеното му острие о белия ръкав на императора. Той се свлече, сякаш краката му не можеха да го държат, а в изражението му

се смесиха болка, ярост и безсилие. Изглежда се опитваше да се съвземе и да проумее какво точно е загубил току-що.

— А после какво — избухна той. — Какво ще стане, когато се върна в Ерец с тая дамба върху гърдите? Там със сигурност ще ме изгориш. Тогава защо да ти се подчинявам?

Гласът на Акива не трепна.

— Давам ти дума. Направи каквото ти казвам. Върви си у дома сега. Вземи и армията си, но нищо повече. Не създавай хаос. Просто си върви и аз никога няма да подпаля отпечатъка. Обещавам.

Яил изсумтя недоверчиво.

— Обещаваш, значи. И ще ме оставиш жив, просто ей така?

Кару наблюдаваше Акива, докато му отговаря. Той беше запазил спокойствие още от първия момент, когато Яил нахлу в залата, и успя да прикрие дълбоката ненавист, която този мъж предизвикваше у него.

— Не съм казал такова нещо. — Дали в този момент мислеше за Хазаел? Или за бъдещето, което вече ги връхлиташе и което се опитваха да предотвратят, за да не стане Ерец още по-ужасяващо място, щом в него попаднат оръжията на хората? — Няма да те *изгоря*. — Той изчака, докато по изражението на чичо му пролича, че е схванал смисъла. — Само това ти обещавам, а то не значи, че ще живееш. — После остави чичо си да се погърчи известно време при представата за своята бъдеща смърт. — Може би ще ти дам малък шанс. — Тънка усмивка. — Може би ще ти позволя да ме видиш как идвам. — Той потъна в мълчание и го остави да се проточи дълго, а после, просто ей така, изчезна. — Но най-вероятно няма да стане така.

Кару последва неговия пример и също се разтвори във въздуха. Вирко и Хаксая — миг след тях двамата, когато Акива спусна заклинанието отгоре им. Яил и доминионците видяха само как четирите сенки поеха към прозореца, а после и те се изгубиха и не остана нищо друго, освен тежкото дишане на императора, накъсаните хлипове на обезумялото чудовище върху леглото и четиридесетте притихнали войници, които не знаеха какво да правят от тук насетне.

65

ИЗБРАНИ

Той беше един от дванайсетте избрани в Отдавнашното и цялата слава беше негова.

* * *

Тя беше една от дванайсетте избрани. О, *слава*.

* * *

Откроиха се сред хилядите, придошли от всички краища на владенията, млади и преливащи от надежда, изпълнени с гордост, обзети от мечти. Красиви бяха до един и силни и с всякакъв цвят на кожата, от най-бледния седеф до най-черния кехлибар, а също червено и кремаво и кафяво, дори — от Уско Ремарот, където е винаги здрач — синьо. Такива бяха серафимите тогава: най-богатото разнообразие на света, като скъпоценни накити, разстлани върху гоблен. Някои пристигнаха в одежди от пера, други — облечени в коприна; някои — в тъмен метал, а други — в кожи и бяха украсени със злато или татуировки, а косите им бяха на плитки или на къдри, златисти, черни, зелени или остригани почти до кожа с формата на пламък.

Разгут не се открояваше сред тълпата — нито по облеклото, което беше изискано, но семпло; нито по цвета на кожата, която никога до този ден не му се беше струвала белезникава. Тя беше кремава със средно тъмен нюанс, а очите и косата му — кафяви. По онова време беше красавец, но и всички останали бяха такива, макар да нямаше постъписваща красота от тази на Елизаел.

Тя идваше от Чавасери, където обитаваха най-тъмнокожите племена на серафимите. Кожа, черна като гарваново крило в сянката на пълно слънчево затъмнение, а косата беше перушинесто пухкава и бледорозова като изгрев, разпиляна в светла пелерина върху тъмните ѝ рамене. По една бяла черта, боядисана на всяка буза, и по една точка над очите, а очите ѝ: те бяха кафяви, не черни и по-светли от тялото ѝ, изумителни. Ами бялото им. Нямаше сняг, по-чист от бялото на очите на Елизаел.

Всяко племе беше проводило най-доброто. Всички без едно. Един нюанс липсваше сред множеството: в това сборище на най-сияйната младост от цял свят липсваха огнени очи. Стелианите се възпротивиха на този избор и всичко онова, което символизираше той, но никого не го беше грижа за тях. Не и по онова време. В този ден те бяха забравени, пренебрегнати. Дори отбягвани.

По-късно това щеше да се промени.

О, звездни богове, как само щеше да се промени.

Само маговете знаеха какво точно търсят, но не казваха на никого. Те пресяваха и този избор беше пълна загадка, но от ден на ден кандидатите ставаха все по-малко — надежда, гордост и мечти, пратени обратно, откъдето са дошли, лишени от слава — и малцина продължаваха напред. Ден след ден се въздигаха все повече, докато други се проваляха, а накрая останаха само дванадесет пред събраните маговете и маговете най-сетне се усмигнаха.

В този ден дванайсетте казаха сбогом на живота, който познаваха досега, и станаха Феери, само и единствено. Разделиха ги на две по шестима, две групи за две различни пътувания. После постъпиха на обучение, за да са готови за онова, което ги чака, а след обучението вече не бяха същите, каквито пристигнаха. С тях... бяха сторили нещо. Променили бяха тяхната *анима* — тяхното нетелесно аз, тяхната истинска и цялостна същност, на която телата са само икони, окачени в пространството. Маговете изискваха все повече и дълбаеха все по-навътре и от Феерите сътвориха нещо съвсем ново. Така и трябваше, за да са годни за мисията, която също беше съвсем нова, но в същото време и грандиозна.

Феерите бяха избрани да станат първопроходците, носителите на светлината сред своите народи; предстоеше им да пребродят всички

слоеве на Континуума, който представляваше великото *Цяло*. Маг-регентът в Колегията по космология им го обясни така:

„Вселените лежат една върху друга като страниците на някоя книга. Но в Континуума всяка страница е незавършена и книгата няма край.“ Ще рече, че всяка „страница“ продължава безкрай в равнината на своето съществуване. Никой не може да се надява да стигне някога края на вселената. Те не хранеха такива надежди. Първопроходецът щеше да лети вечно през равнината, без да се натъкне на нещо, което да му препречи пътя. Да, там щеше да има планети и звезди, светове и вакуум до безкрай и безкрайна поредица, но без каквито и да било граници. Нищо, което да се *прекоси*.

Важното беше да се премине. Не по протежение на равнината, а навътре в нея. Също като писецът на перодръжка, който пробива горния лист и оставя следа върху този под него. Маговете знаеха как може да стане това благодарение на хилядолетни проучвания; такава щеше да е работата на Феерите: да пробият горния слой и да оставят своята следа и следата от расата си върху всеки нов свят, в който попаднат.

Първата Шесторка в една посока, втората — в противоположната. От тук нататък разстоянието между тях само щеше да се увеличава — докато не достигне най-великата дистанция, нищо по-малко от това, в сравнение с всяко друго разстояние между членовете на тяхната или на друга раса. Това щеше да се превърне в кулминация на завоеванията на един много, *много* стар свят: да се състави пълна карта на великото *Цяло* и Континуума да се съшие в едно с помощта на тяхната светлина. За да се отворят вратите и да се премине, и да се върви от вселена към вселена, към вселена. За да бъдат опознати тези вселени и чрез това познание по някакъв начин те да бъдат *присвоени*.

Членовете на всяка Шесторка щяха да бъдат всичко един за друг — спътници и семейство, бранители и приятели, любовници също. В добавка към основната мисия им беше вменено да създадат и потомци на своето познание. Подбрани бяха по трима, три жени и трима мъже, и така маговете формулираха задачата им: не да народят „деца“, а да създадат „потомци на своето познание“.

Те трябваше да положат началото на ново племе, на нещо повече от онова, което бяха техните народи досега. Елизаел и Разгут бяха в

една и съща Шесторка, заедно с Яот и Двира, Клеос и Ариет, и посоката им беше указана. Още една нощ на сияйна светлина, за да привлекат погледите на звездните богове върху себе си. За прослава на всички серафими им беше възложено това велико дело; полет на криле, който никога нямаше да бъде забравен; заминаване, славата, на което щеше да се носи през времето, а после един ден, така невъобразим, толкова далечен напред в бъдещето, те или пък техните потомци щяха да се завърнат у дома. В Мелиз.

Мелиз, първият и последният, вечният. Родният свят на серафимите.

Те щяха да бъдат помнени за вечни времена. Почитани. Героите на своя народ, отварящите врати, светлината в мрака. Всичко щеше да е само слава.

О, проклятие. О, страдание. Смях, който разяжда като остри челюсти. Не това се случи. Не и не, и не, и не за вечни времена.

Случи се Потопът.

* * *

Това беше сън, ясно и просто и ужасяващо.

Наблюдавай небето.

Ще се случили?

Не е възможно. Не бива.

Но стана.

Не всеки пласт от Континуума беше предопределен да бъде отгърнат и не всеки от световите в това безкрайно наслояване приемаше гостоприемно светлината, както разбраха Феерите за тяхно огромно отчаяние.

Там имаше неописуем мрак и чудовища, огромни като светове, които се носеха из него.

И те ги пуснаха да влязат. Те — Разгут и Елизаел, Яот и Двира, Клеос и Ариет. Без да са го искали. Не стана по тяхна вина.

Освен дето, естествено, беше точно по тяхна вина. Те отвориха портала. Най-далечният от всички.

Но как биха могли да знаят?

Стелианите ги предупреждаваха.

Но откъде да знаят, че трябва да слушат стелианите? Нали бяха заслепени от това, че са избрани, о, слава.

О, страдание.

Пък и колко други портали отвориха преди това? И колко светове „съшиха заедно чрез своята светлина“? Колко много незащитени портали отвориха пред зверовете, след което им обръщаха гръб и си тръгнаха, отново и отново. В паническото си и отчаяно връщане към Мелиз запечатаха порталите. Запечатваха всеки портал, през който преминаваха, а после се обръщаха и виждаха как зверовете отново го разпарят и прииждат на талази. Не успяха да ги удържат. Не ги бяха обучили как да го правят и така, свят подир свят, страница по страница от тази книга, която беше великото *Цяло*: мрак. Унищожение.

Нищо по-страшно не е било причинявано, неволно или умишлено, от самото начало на времето, във всички светове и вината за това беше тяхна.

Накрая не остана нито един свят между Потопа и Мелиз. Мелиз първият и последният, вечният. Феерите се завърнаха у дома и зверовете идваха след тях.

И погълнаха всичко.

МНОГО ПОВЕЧЕ ОТ СПАСЕНА

Елиза се събуди от един сън, за да установи, че продължава да сънува. Явно беше пропаднала много надълбоко, даваше си сметка за това, и, изглежда трябваше да премине през *пластовете* на съня, сякаш излиза от самите недра на земята — в някой от ония открити рудници, които са самото възплъщение на ада — а всеки следващ пласт я приближава към събуждането.

Това обаче трябваше да е сън — не за друго, а защото противоречеше на действителността.

Седеше на някакво стълбище. Дотук — напълно възможно. До нея имаше някакво момиче: дребно, но не дете. По-скоро девойка, същинска кукла, която се блещеше насреща ѝ с ококорени очи. Зяпаше я.

Момичето шумно преглътна и заговори колебливо — на английски, със силен акцент.

— Ами... Съжалявам?... По-скоро... добре дошла. Или което там ти се струва... по-подходящо?

— Съжалявам? — повтори Елиза. Каза го в смисъл на: *Какво?! Какви ги плещи това момиче?* Но, изглежда, то го прие като отговор на своя въпрос.

— Е, тогава наистина съжалявам — отвърна унило. Очите ѝ все още бяха широко ококорени и не мигаха. Елиза погледна бегло младия мъж до момичето. Забеляза, че и неговите очи излъчват същата почуда. — Не сме имали подобно намерение — продължи момичето. — Нямахме представа, че... *това...* ще се случи. Те просто... израснаха.

Говореше за крилете: крилете от съня, появили се върху раменете на Елиза от съня. Събуждайки се — ако изобщо преминаването от един сън в друг може да се нарече събуждане, в което тя силно се съмняваше, макар много да приличаше на събуждане — тя си даваше сметка за настъпилата в нея промяна, без за това да има видими доказателства или пък да я изненадва особено, както обикновено става

в сънищата. Но сега извърна глава, за да се увери в онова, което вече знаеше.

Криле от жив огън. Разкърши рамене и почувства как там се движат нови мускули, а крилете реагираха на тяхното движение, като ту се разгръщаха, ту се прибираха, сипейки истински порой от искри. Това беше най-красивото нещо, което Елиза някога беше виждала, и то я изпълни с благоговение.

Този сън се оказа много по-хубав от онзи, с който беше привикнала.

— Съжалявам за ризата ти — каза момичето.

Отначало Елиза не разбра за какво говори то, но после си даде сметка, че ризата ѝ виси на парцали, сякаш крилете я бяха разкъсали, докато са растели. Във всичко това нямаше никаква логика, освен едно. Това беше неочакван детайл за сън.

— Как се чувстваш? — загрижено попита младият мъж. — Вече... върна ли се?

Да се върне ли? Да се върне — къде, или... *откъде*? Елиза осъзна, че изобщо не знае къде се намира. Какво последно си спомняше? Как пътува с някаква кола в Мароко, изпаднала в немилост.

Огледа се и забеляза завой на тясна уличка, която нищо чудно да беше и филмов декор. Павеа и мрамор, сякаш нарисувани алени мушката, подредени върху перваза на прозореца. Над главите им опънати въжета с простряно пране. Всичко наоколо крещеше на висок глас за Италия също толкова ясно, колкото и първият поглед на Елиза към пустинята през илюминатора на самолета, който ѝ подсказа „не е Италия“. Някакъв старец с тиранти, опрян тежко на бастуна, застина неподвижно като изрязана от картон фигура и я зяпна.

Отначало предчувствието, че това може и да не е сън, се появи като някакво гъделичкане. Около дръжката на бастуна на стареца беше увито тиксо. Едното от мушкатата беше изсъхнало, а наоколо беше мръсно и шумно. Метален звук на клаксони в далечината, кратка кучешка свада, а над всичко това — нещо като приглушено жужене: кошерният звук на множество далечни гласове. Звуци от реалния свят, нахлули в съня? Точно в този момент Елиза започна да проумява.

Но за да разбере истинския смисъл на всичко това, трябваше да се обърне навътре към себе си.

Усети, че въртопът, който вилнееше доскоро в нея, сега е утихнал. Всичко онова, някога известно и отдавна забравено, сега не се опитваше да излезе на бял свят. Стигаше ѝ само миг, за да проумее защо е така и то се оказа съвсем просто. Защото всичко онова вече не беше погребано.

Всичко беше известно.

Елиза разбра какво е тя всъщност. Това осъзнаване приличаше на клип на забавен каданс, прожектиран отзад напред. Бъркотията върху пода се вдигаше от само себе си, за да се подреди отново на масата. Локвите разлят чай се връщаха обратно в чашите, които се строиха върху подноса. От хаоса излетяха книги, размахаха корици като криле и се натрупаха на купчина.

Здрав разум насред лудостта.

Всичко беше тук, макар и все така ужасно — *и ужасно, и ужасно* — но сега беше притихнало и си беше нейно. Тя беше спасена.

— Какво сте ми направили? — попита.

— Не знам — каза притеснено момичето. — Не знаехме какво не ти е наред, затова доста общо формулирахме желанието и разчитахме, че магията по-нататък си знае работата.

Магия?! Желание?!

— Аз знам какво не ми беше наред — каза Елиза, осъзнавайки, че е наистина така. Имаше обяснение за всичко някога известно и после погребано и то не беше, че тя е възплъщение на ангела Елизаел.

Главозамайването и опустошението се сляха в ново чувство, неназовано, и тя не знаеше как да откликне на него. Вече знаеше какво не ѝ е било наред, и то не беше онова, от което най-много се боеше.

— Онова преди не бях аз — каза и това беше главозамайването. Вината от съня не беше, никога не е била и нямаше да бъде нейна.

Но Потопът беше истински. Сега тя го осъзнаваше с пълна сила и това беше опустошението.

Ръцете ѝ се вдигнаха към главата, обхванаха я и формата под пръстите ѝ беше позната — *това съм аз, Елиза* — но вътре в нея се съдържаша необятни нови селения.

Младият мъж и момичето я наблюдаваха със свъсени вежди, вероятно питайки се дали сега не е по-луда и отпреди. Но не беше. Знаеше го със сигурност. Мозъкът ѝ, тялото ѝ, нейните криле действаха в съвършен синхрон като при чудесата на природата.

Двойната спирала. Галактиката. Пчелната пита. Творения толкова невероятни и свръхестествени, че те навеждат на мисълта дали Сътворението не е притежавало воля и необятен интелект.

Не, не е.

Не това разбра тя. И едва ли някой би могъл. Но... тя знаеше източника.

На всичко.

Това беше почти като ония неща, известни и отдавна погребани, но сега те бяха част от нея, подредени и преплетени, и всичко беше толкова красиво, че ѝ се прииска да го обожестви и да се преклони пред него, макар да знаеше, че то не притежава съзнание. Все едно да обожестви вятъра. Сега виждаше, че магията и науката са двете страни на една и съща лъскава монета.

И тя виждаше самото Време, разгънато пред нея, разсукано като нишка на ДНК. Познаваемо. Може би даже управляемо.

Съзнанието ѝ вибрираше в подстъпите на тази нова необятност. Тя е спасена, беше си помислила само преди миг. Сега разбираше, че е нещо много повече от спасена. Толкова много повече от спасена.

— Е — проговори тя, опитвайки да не се разплаче, взряна в своите спасители с цялата топлина, на която беше способна, — кои сте *вие*, хора?

ДЪЖД ОТ ИСКРИ

Кару следваше Акива при оттеглянето им от папския дворец и двамата бяха невидими, така че когато го налетя, доста се сконфузи. Но това трая само в първите мигове на изненада.

Даже не го направи умишлено. Така де, не че стана съвсем случайно. Добре поне, че не се сблъскаха челно един в друг. Просто тялото ѝ не се допита първо до ума.

Усещаше къде се намира той по излъчваната топлина и движението на въздушните струи и щеше да го следва до купола на „Св. Петър“. Четиримата щяха да наблюдават невидими от там преселението на Яил и неговата армия доминионци и да ги последват чак до Узбекистан, а после и в Ерец.

Но част от Кару все още едва се крепеше върху острието на онзи хвърлен кинжал и чуваше писъка, в който за малко не се превърна. Нямахше как да види Акива, за да се увери, че е добре, затова дъх не можеше да си поеме. Все още нямаха повод да триумфират, освен че оживяха, но това беше единственото, което я вълнуваше в момента и което я накара да го настигне. Намираха се точно над площада, а колонадите на Микеланджело се извиваха под тях като протегнати ръце.

Кару посегна към мястото, където би трябвало да се намира рамото на Акива, но вместо това хвана крилото. Дъжд от искри, той се обърна сепнат от докосването, тя връхлетя върху него и това беше.

Сблъсък на магнити, светкавично притегляне.

Ръцете ѝ намериха лицето му, устните ги последваха. Непохватно обсипа с благодарствени целувки невидимите му черти. Чувстваше се смазана и целуваше, където ѝ попадне — челото, скулите, основата на носа — и в своето абсолютно облекчение едва осъзнаваше усещането за неговата кожа, допряна в нейната: жегата и плътта на Акива — най-накрая — до устните ѝ.

Притисна длан о сърцето му, за да се увери, че онова в двореца не е било илюзия; че той е наистина цял и невредим и така беше; тогава дланта ѝ, напълно удовлетворена, се присъедини към другата, за да се прокраднат двете към мястото, където би трябвало да се срещат шията и челюстта, за да обгърнат лицето му и да налучкат къде са устните.

Но той не изчака тя да ги открие.

Само с един замах на крилете се стрелна във въздуха така устремно, че тя се сля с него много по-пълно, отколкото като се прегръщаха под душа, и този път лицето ѝ не беше притиснато о гърдите му, нито пък краката ѝ се бяха враснали в пода.

Краката ѝ се преплетоха с неговите. Тя прокара длани по шията му, зарови пръсти в косата му и задържа главата му, докато се носеше в спирала нагоре заедно с него.

Най-сетне. Най-сетне се целунаха.

Устата на Акива беше жадна и сладка, и сочна, и бавна, и жарка, а целувката беше дълга и проникваща — всичко друго, но не и несвършваща. Такава не беше. Целувката продължава, докато не започне следващата и после пак и пак отново.

Целувките отстъпваха ред на други целувки и в този притворил очи, всепоглъщащ свят на тяхната прегръдка Кару имаше чувството, че всяка следваща целувка съдържа в себе си предишната. Това беше като някаква халюцинация: целувка в целувката, в целувката, отивайки все по-надълбоко и по-надълбоко, ставайки все по-сладка и по-жарка и Кару можеше само да се надява, че усетът на Акива ще ги направлява, защото тя изгуби своя. Вече нямаше горе и долу; съществуваха единствено устни, бедра, ръце...

... и едва сега почувства неговата жар и плът. Гладкостта, неравността, истинността.

Целувка, докато летят невидими над площад „Св. Петър“. Звучеше като фантазия, но усещането беше съвсем, съвсем реално.

После споделена усмивка изви устните им, а след нея дойде и смехът. Дъх не можеха да си поемат от облекчение — а и заради обикновената липса на кислород, защото на кого му беше останало време да диша? Опряха чела и върховете на носовете си и останаха така, докато всичко си дойде на мястото. Целувката, дишането им и всичко онова, което току-що бяха свършили.

Войниците, които патрулираха под тях — бяха човеци — се стъписаха от този внезапен порой от искри, затова Кару и Акива се издигнаха още по-нагоре във въздуха, като този път магията ги крепеше, а крилете останаха прибрани, а двамата се подадоха на привличането, което почувстваха още при първата си среща на бойното поле преди толкова много време.

Кару отново постави ръка върху сърцето на Акива, за да се увери.

— Как го направи? — попита тихо тя с все още замаяна от целувките глава.

— Не знам. Никога не разбирам как става. То просто идва.

— Кинжалът мина право през теб. Почувства ли го? — Искаше ѝ се да го вижда, но тъй като не можеше, продължаваше да държи ръката си върху лицето му и да притиска чело о неговото.

Усети как той кимва и дъхът му парна устните ѝ, когато заговори.

— И да, и не. Не мога да го обясня. Едновременно бях там и не бях, но видях как кинжалът се заби в мен, а после продължи.

Тя помълча за миг, обмисляйки чутото.

— Тогава истина ли е онова, което каза Яил? За теб, че си... невидим за смъртта? Значи вече няма защо да се притеснявам, че някога ще умреш?

— Не мисля, че е истина. — Той проследи с устни очертанията на лицето ѝ, сякаш така можеше да я види. — Но ти и без това щеше да ме възкресиш.

Дали това щеше да стане, ако Акива наистина беше загинал? Или просто останалите трима щяха да загубят контрол върху положението и накрая да бъдат победени? Кару дори не искаше да си го помисля.

— Разбира се — отвърна тя с престорена лекота. — Но нека въпреки това не се отнасяме нехайно към това тяло, става ли? — Тя се сгуши в него. — Може да обичам душата ти, но съм доста привързана и към нейния съсъд.

Тя сниши глас, докато го казваше, и неговият отговор също беше приглушен и дрезгав.

— Не бих казал, че съжалявам да го чуя — каза и отърка лице о нейното, за да я целуне под ухото, което тутакси предизвика разтърсващи електрически импулси по цялото ѝ тяло.

Тя леко простена от изненада, което прозвуча като О от О, божичко, но без божичко, а после над рамото на Акива видя как първите редици на Доминиона се издигат над папския дворец и как армията на Яил се връща обратно в небесата.

ПАДНАЛИ

— Не беше по наша вина — пицеше Разгут, когато произнесоха присъдата над Феерите, но това беше лъжа. Всичко стана по *тяхна* вина и съзнанието за стореното до такава степен усили скръбта и угризенията в телата и умовете им, че това измести всичко друго, което те някога са били или са притежавали.

Обратно в Мелиз, обезумели от страх. Вдигане на тревога. Шесторката сегга се състоеше само от четирима. Яот и Двира бяха изостанали назад да задържат Потопа и бяха погълнати от него.

Обратно към столицата, крещейки: *Зверовете идват! Бягайте! Зверовете идват!*

Някои успяха — през задната врата, така да се каже. Световете бяха натрупани един върху друг като купчина страници. Зверовете се задаваха от едната страна, опустошавайки всичко по пътя си. Онези, които успяха да побегнат в противоположната посока, стигнаха съседния свят: Ерец. Нямаше никакво време да се организира евакуацията. От милионите само няколко хиляди се спасиха. Даже десет хиляди не бяха, не чак толкова много. Всички други останаха.

Толкова много цветове. Скъпоценни накити, разстлани върху гоблен. Най-богатото разнообразие на света. Изгубено.

Мнозина се добраха до портала, само за да им бъде отказано спасение. Прорезът беше тесен. Най-много двама-трима можеха да се промъкнат през него наведнъж; всичко ставаше много бавно, а зверовете идваха. Виковете, надигнали се откъм другата страна, и досега кънтяха в ушите на Разгут като вик на цял един загиващ свят. Той помнеше как после внезапно настана тишина и как някои от последните преминали все още се протягаха назад за своите любими създания, останали в капана отвъд.

Порталът беше запечатан, но Феерите бяха правили същото десетки пъти по пътя си насам и досега то не беше успяло да удържи зверовете надалече. Веднъж наранена, кожата между световете така и

не беше успяла да зарасте. Сега също нямаше да помогне и Потопът щеше да погълне първо Ерец, а после и Земята, както и всички останали светове, към които втората Шесторка беше отворила портали, чак до най-далечната точка, до която стигаше тяхното пътуване.

Но стелианите се оказаха сред оцелелите от Мелиз и те бяха готови. Още от самото начало се бяха съпротивлявали срещу Фееризацията и когато Феерите поеха на път, те взеха да се готвят за онова, което никой друг, освен тях не би могъл или не би се решил да стори: да възстановят кожата, воалите, мембраните, енергията, пластове на великото Цяло. Тъкмо те затвориша портала и го оставиха запечатан завинаги, а Ерец беше спасен, както и Земята и всички следващи светове.

Стелианите ги спасиха.

Колкото до Феерите: проклятието на вечните мъки, безчестие. Изличаване.

От затворническата си килия чуха какво е било направено със спомените на оцелелите. Маговете не се бяха отказали да се месят. Те откраднаха миналото на всеки един серафим, не само спомена за Потопа, но и за Мелиз, та народът им да започне начисто новия си живот. За да не може този народ, даде си по-късно сметка Разгут, да се събуди една сутрин и да осъзнае чия точно е вината: на маговете, които бяха бълнували за Фееризация и бяха избрали цвета на своята младеж, за да осъществят амбициите си. Вината беше и тяхна. Но не и наказанието за нея. О, не, не и за тях.

Яот и Двира се оказаха късметлии: набързо погълнати, светкавична смърт.

Колкото до останалите, на тях крилете им бяха изтръгнати. Това беше само началото. Не отсечени. Не отрязани. Изтръгнати. Прекършени кости, о, болка, о, болка, каквато дори не си бяха представяли. Останалите трима бяха осакатени пред очите на Разгут — тежки ръце посегнаха към ставите на красивите им криле, усукаха ги, а лицата им се гърчеха, агонията им беше непоносима и той попи всичко това. Всички почувстваха страданието учетворено заради онова, в което ги бяха превърнали, и заради онова, което им бяха сторили. Съзнанията им бяха скачени. Каквото усещаше един, чувстваха го всички, о, звездни богове. Обединената им болка — това беше вече отвъд всякакъв поносим предел.

А тя дори не беше най-лошото. Така се оказа. Това беше само сол в раната на тяхното истинско наказание — изгнание.

Сигурно биха понесли дори това, продължавайки своето осакатено съществуване в новия свят-затвор, но не, къде ти. О, страдание.

Разделиха ги. Те бяха четирима и по някаква зла орис или лош късмет имаше четири портала — завлякоха ги един по един в четирите краища на Ерец и ги захвърлиха оттатък. Сами. Безкрили. Със смазани крака. Запокитиха ги в другия свят, четири прекършени създания, за да се провалят от небесата и да се разбият о непознатата земя, при това не заедно, а разделени.

Разгут отведоха към Брега на зверовете в един прекрасен ден, а водата беше зелена и по небето не се мяркаше нито едно облаче. Прекрасен ден за изтезание и те го завлякоха за ръцете до този продран прорез, чиито краища плющяха на вятъра, хвърлиха го през него и той пропадна.

И пропадаше. И пропадаше.

Но не умря заради онова, което беше: най-напред го доказаха изпитанията преди онзи отдавнашен ден на слава, а после маговете го доусъвършенстваха. Той беше един от Феерите, силен отвъд всяка друга сила, твърде силен, за да загине при едно *пропадане*, така че оживя, ако това може изобщо да се нарече живот, и никога повече не откри останалите в този техен изгнанически свят, въпреки че усещаше болката им — както скръбта и вината, учетворени — докато не започнаха да утихват. През годините почувства, когато измряха, всеки по реда си. Не как или къде, а кой точно от тях — това да; и те, които се бяха превърнали в част от него самия, му бяха отнети, най-накрая напълно безвъзвратно — Клеос, Ариет, Елизаел — отидоха си един по един и накрая той остана съвсем сам. Превърна се в нещо дребно, реещо се из великата пустош. Живееше с някаква пукнатина в съзнанието, през хилядите години на изгнание.

И, о, проклятие. О, страдание. Все още беше жив.

* * *

Естер Ван де Флут може и да беше загубила — временно — власт над желанията, но парите и влиянието ѝ си оставаха непокътнати и тя не остана да лежи отчаяна много дълго върху пода на банята. Развъртя телефони, влезе в интернет да открие снимки на мерзавците — толкова я бяха улеснили тия недорасли идиоти без никакво чувство за лична неприкосновеност — после ги препрати по имейла, но не на полицията, която тия дни и без това си имаше достатъчно работа да не позволи на ада да се отвори, а на частна агенция, където добре познаваха нейната репутация, за да бъдат едновременно поласкани и смаяни, че се обръща точно към тях.

— Те са в Рим — каза. — Открийте ги. Заплащането ще стане на два транша. Първо — един милион евро. Предполагам, това ви удовлетворява? — Естествено, че ги удовлетворяваше, увериха я, но от тази скверна сума се почувстваха не *повече*, а *по-малко* поласкани, защото предчувстваха какво ще последва. — Второ — продължи Естер, — успеете ли, няма да ви унищожа.

С тези думи тя приключи разговора. Чакането беше за войнишките съпруги, тя го ненавиждаше. Пътешественик и Матусал гледаха да не ѝ се пречат в краката, озадачени и клети. Завесите бяха все така дръпнати настрани — не защото Естер я беше грижа за небето, а защото просто нямаше кой да ги спусне. Тя мина покрай прозореца, но не обърна глава навън. Усещаше как цялата кипи от злоба. Ограбили я бяха, поругали. Нямаше никакъв вкус към иронията, също както и към десертите. Изпитваше единствено разтърсваща, заслепяваща, отмъстителна ярост.

Един господ знае колко пъти мина напред-назад пред прозореца, докато най-накрая забеляза промяната в небето и вечерта ѝ от лоша стана много, о, много по-лоша.

Ангелите се възнасяха.

Из улиците долу се понесоха викове. Естер отвори френския прозорец и изхвъркна на балкона. „Не.“ Усети как гласът ѝ извира направо от вътрешностите, подобен на стон, и се надига все по-нагоре и по-нагоре, разплитайки се на отделни нишки, стон след стон, всеки съдържащ една и съща простичка дума — „Не. Не. Не.“ — които се късаха от нея като живо месо и изскачаха навън.

Ангелите си заминаваха?!

Ами *тя*? Ами тяхната сделка? Нали им даде Кару и им обеща дори още повече — всичко, от което се нуждаят, за да завладеят света отвъд завесата на това небе. Оръжия, муниции, технологии, даже жива сила. И какво толкова поиска в отплата?

Не много. Само права върху минодобива. По цял свят. В целия този още неразвит и неразработен свят, в който обаче имаше роби и армия, която да пази интересите ѝ. Естер се беше погрижила да отстрани конкуренцията, така че нито една от останалите оферти да не стигне до ангелите и нито един подкуп на съперниците ѝ да не надхвърли по щедрост нейните. Това беше единственият и най-велик удар в историята на преговорите на всички времена. Или поне доскоро беше така, защото сега Естер Ван де Флут наблюдаваше, трясеща се и лишена от дар слово, как крилете на ангелите ги отнасят надалече.

— Не беше кой знае какво — небрежно подметна Кару. — Просто ги убедихме да се върнат у дома.

Защото, изглежда, бяха успели.

Заминаха си и небето отново беше чисто. Естер превключваше трескаво телевизионните канали и наблюдаваше заедно с целия останал свят през обективите на монтирани върху хеликоптерите камери как „небесното войнство“ се връща по обратния път към Узбекистан, откъдето беше долетяло преди три дни.

„Посетителите, изглежда, напускат“, обявиха някои потрезвомислещи учени глави, макар че през последните дни трезвомислещите определено да бяха малцинство. „Изоставят ни!“, беше по-често срещаният рефрен. Този обрат в събитията направо плачеше за порицание. При появата на първите ангели в небето тълпите около Ватикана зарязаха молебните и започнаха да крещат и да ги приветстват в екстаз. Но когато летящите фаланги се прегрупираха и взеха да се отдалечават, приветствията прераснаха във вопли и наченаха жалейните ридания.

Папата не беше открит за коментар.

Когато телефонът на Естер иззвъня, тя отдавна беше минала отвъд яростта и вече се намираше в едно ярко осветено и кънтящо място, което може и да беше чакалнята към лудостта. Да стигнеш толкова близо до величието и то да ти се изплъзне... Но звукът на телефона и подејства като щракване с пръсти пред лицето.

— Да, какво? Ало! — отвърна тя, съвсем объркана. Не можеше да се каже, че очаква конкретно някой от другата страна на линията. Изглежда, допускаше и силно се надяваше обаждането да е от агенцията, която нае да издири крадците на желаниа. Ангелите бяха отлетели. Естер беше загубила в една или друга степен и не беше толкова глупава, че да се надява да ѝ се удаде друг подобен случай за игра с толкова големи залози като тази. Затова щом разбра, че е Спивети — прислужникът, който по заповед на кардинал Шоте действаше в неин интерес в папския дворец — в нея се прокрадна слаба надежда. *За избавление.* — Какво има? — попита тя. — Какво се случи? Спивети? Защо си тръгнаха?

— Не зная, мадам — отвърна той. Звучеше потресен. — Но оставиха нещо.

— Е? — настоя тя. — Какво е то?

— Аз... нямам представа — каза Спивети. Човекът явно не беше на себе си. Сигурно можеше да даде някакво елементарно описание на оставеното, ако Естер беше настояла, но тя не го направи. Защото вече се носеше на крилете на алчността по дългия коридор.

Отне ѝ часове, докато се добере до Ватикана през пулсиращата, смрадлива, виеща тълпа и пропускателния пункт на военните. Часове и десетки телефонни обаждания, осребрени услуги и обещания за бъдещи такива от нейна страна, а когато най-сетне пристигна, разчорлена и с див поглед, тя погрешно взе ужаса в очите на Спивети за породен от нейната поява, тъй като той я предхождаше с часове и щеше да се задържи още дълго след като си е отишла.

— Заведи ме там — излая тя.

Ето как Естер Ван де Флут най-накрая попадна в покоите на Яил и приближи огромното му дърворезбовано ложе. Вътре цареше полумрак. Тя затърси с очи нещо като съкровищно ковчеже, някакъв скъпоценен предмет. Поне послание, или карта. Затова не усети присъствието му, докато буквално не връхлетя отгоре му, а тогава вече беше твърде късно. Сенките посегнаха към нея и се превърнаха в ръце. Тънки и дълги, подобни на каиши от сурова кожа, те се отпуснаха отгоре ѝ почти галовно. Сякаш любовник загръщаше с наметка раменете ѝ. Тази мисъл дойде и бързо отлетя. Хватката на ръцете се стегна и сенките се превърнаха в плът, така че Естер Ван де Флут видя

за първи път създанието, което щеше да се превърне в неин постоянен спътник чак до края на дните ѝ.

А когато той каза дрезгаво със злорадо скимтене: „Повече никога няма да бъдеш сама“, това прозвуча едновременно и като обещание, и като заплаха.

ПРИШЕСТВИЕТО + 72 часа

ГЛЕДАЙТЕ ОНОВА НЕЩО В НЕБЕТО ДА НЕ ВИ ЦАПНЕ НА ИЗЛИЗАНЕ

На дванайсети август в 9:12 часа по Гринуич хиляди ангели изчезнаха през цепнатината в небето.

Нямаше нито един свидетел на тяхното пристигане. Въображението рисуваше небесни колони от кълбести облаци, падащи полегато слънчеви лъчи, сякаш извадени от страниците на учебник по религия в неделното училище. Истината обаче беше не толкова внушителна. Един по един през цепнатината. Повече приличаха на стадо. Като овце за стригане, като крави към кланицата, както ви хареса. Приблизително по шест секунди на войник, това общо отне повече от два часа — достатъчно време, та цяла ескадрила хеликоптери да се струпат зад тях.

Все така неспособни да приемат общ курс на действие спрямо ангелите, световните лидери се стреснаха и от възможността да пратят емисари подир тях. *Какво послание би излъчило това? Какви дипломатически последици би могло да има? Чий задник ще е на пангара?*

Само един мултимилиардер авантюрист направи опит. Пилотирайки собствения си чудо-на-техниката хеликоптер, той се поколеба само за миг, преди да се строи пред процепа в небето, поддържайки през цялото време непрекъснат визуален контакт. Вече беше започнал да се издига над обичайната височина, когато огънят избухна.

Пожар в небето.

Успя да се стрелне встрани тъкмо навреме, за да си осигури гледка от първи ред към огнената стихия: всичко беше бързо, ярко и краткотрайно, а заедно с него изгоря и шансът му за четвърти световен рекорд. Първата пилотирана мисия до... рая? Кой би могъл да знае?

Никой. И вече нямаше как да се разбере.

* * *

Зузана, Мик и Елиза наблюдаваха пожара в небето по телевизора в един ъглов римски бар и празнуваха победата с просеко^[1].

— На какво искаш да се обзаложим, че Естер така и не е успяла да опита шампанското, което поръча — злорадо каза Мик, отпивайки едра глътка от пенливото вино.

След всички преживени тревоги и след като козните на злата Естер се провалиха, Кару, Акива и Вирко си бяха заминали. Ангелите също бяха въвн от картинката и определено не бяха взели оръжие със себе си.

— Така ти се пада, мнима бабо! — провикна се Зузана, но триумфът ѝ беше помрачен от тъга. Порталът беше запечатан и кальфът на цигулката, пълен с желаня, вече нямаше как да стигне до Ерец, където един господ знае какво се случваше в момента. Не им оставаше нищо друго, освен да продължават да се тревожат, като междуременно може и да се запилеят нанякъде.

— Какво ти се прави сега? — попита тя Мик. — Към дома ли те тегли?

Той изпъшка шумно.

— Май да. При семейството. Освен това една откачена марионетка великан сигурно е много самотна.

Зузана изпръхтя присмехулно.

— Самотен и ще си остане. Свърши се с моята балерина.

— Е, тогава поне му направи съпруга, за да се наслаждава на заслужена пенсия.

Щом Мик спомена думата *съпруга*, нещо в Зузана взе да се пени и бълбука. Тя го накара да се укроти като сърдито свъси вежди.

Елиза ги гледаше озадачена.

— В Прага ли се връщате?

Зузана сви рамене, готова да се удави в доброто старо самосъжаление, обилно полято с алкохол. *Може дори да се разцивря*, помисли си.

— Ами ти какво ще правиш? — попита на свой ред.

— Засега мога да кажа само какво няма да направя — отвърна Елиза. Крилете ѝ бяха станали невидими с помощта на заклинание,

което тя някак сама успя да измисли, а разкъсаната ѝ риза дори не изглеждаше чак толкова странно. В град като този лесно можеше да мине за последен писък на модата. — Определено няма да завърша дисертацията си. Сбогом и простете, *Danaus plexippus*.

— Кой? — изненада се Мик.

Елиза се усмихна.

— Пеперуда монарх. Върху това правя научно изследване. — Тя помълча, после се поправи. — Правех научно изследване. Вече не мога да се върна към този живот, не и сега, въпреки че жадувам да смачкам Морган Тот с най-болезнения челен удар на всички времена. Иначе какво искам да правя ли? — Тя се взря напрегнато в тях, а очите ѝ бяха толкова огромни и сияйни. — Ами, да отида в Ерец.

Зузана и Мик продължиха да я гледат мълчаливо. После Зузана хвърли многозначителен поглед към телевизора, където току-що всички бяха видели изгарянето на портала.

На Елиза това невербално общуване много се хареса, тя вдигна едната си вежда и сви рамене, което недвусмислено означаваше: *Е, и?*

Мик издиша равномерно. Зузана дори си позволи слаба надежда, но когато Елиза пак заговори, вече ставаше дума за Ерец.

— Знаете ли, че пеперудата монарх всяка година изминава близо осем хиляди километра миграционен път? Никое друго насекомо не прави подобно нещо. А най-изумителното е, че тази миграция е мултигенерационна. Онези, които се връщат на север, не са същите, които са тръгнали на юг година по-рано. Пропуснати са няколко жизнени цикъла, но те все пак успяват да намерят пътя за обратно.

Тя помълча известно време, а по устните ѝ бегло играеше странна усмивка, сякаш не можеше да реши дали това, което си мисли, е забавно, или не. Честно казано, Зузана също вече не знаеше какво да мисли за Елиза, откакто тя не приличаше на зеленчук. Не че нещо в поведението ѝ беше неадекватно. Но тя беше... по някакъв начин нещо повече от човек. И то не само заради крилете. Усещаше се как то струи от нея: някаква енергия, непознаваема и изпускаща искри. Какво ли ѝ бяха причинили, мамка му, с този гавриел?!

— Дори не си спомням кое в тях ме привлече отначало. Въпреки това определено е било заради миграцията и това сега придобива съвсем ясен смисъл. Предполагам, винаги съм знаела повече,

отколкото си давах сметка, че знам, ако ме разбирате какво искам да кажа.

— Не съвсем — отвърна направо Зузана.

— Аз съм пеперуда — каза Елиза, сякаш това обясняваше всичко. — Прескочени са няколко жизнени цикъла. Така де, не точно няколко. Хиляда години. Не зная колко поколения прави това.

Зузана свъси вежди, очаквайки от нея най-после да каже нещо смислено. Мик обаче със същата пресита, с която преди месеци беше посрещнал новината, че Кару е химера, сега само провлачи: „Яко“.

Елиза се разсмя, а после им разказа за Елизаел. За истинската Елизаел, каква е била тя и какво е направила, а също и за кошмара, който преследваше Елиза през целия ѝ живот и какво означава той и макар Зузана да си мислеше, че вече е загубила способността си да се учудва, отново се оказа връхлетяна от учудване в един ъглов бар в Рим. Не, това не беше просто учудване. Много по-голямо нещо беше.

В един ъглов бар на Рим Зузана разбра какво е да си сащисан. Вселени. Много. Късане на шевовете в тъканта на пространствено-времевия континуум. Или нещо от този род. И ангели, които са били нещо като изследователи на космоса, но без космически кораби; нещо като научна фантастика, само дето науката е заменена с магия.

— Маговете направиха нещо със съзнанието на Феерите — обясни им Елиза. — По-скоро с тяхната *анима*. Това е нещо повече от разум; цялата същност. Част от задачата им беше да се сдобият с деца по време на пътуването, които по рождение да наследят техните маршрути и спомени... кодирани в тях. Също като пренасянето на наследствена информация чрез генетичния код. Лудост някаква. Така че един ден да открият обратния път към дома.

— И ти си едно от тези деца — обади се Мик.

— Нещо такова, с много пра-пра.

— Значи по рождение знаеш маршрутите — каза той. — И спомените.

Елиза кимна. Тъкмо настоятелността на Мик наведе Зузана на мисълта, че в тия приказки има нещо повече от приятно прекарване на времето. Маршрути, спомени.

Маршрути. Спомени.

— Тук има много информация — каза Елиза и потупа чело с върха на пръста си. — Още не съм я обработила. Цялата ми семейна

история е белязана от лудостта. Сигурно защото това е твърде голямо, за да може да го проумее човешкото съзнание. Получава се нещо като претоварен сървър. Той просто се срива. Аз се сринах. Вие ме възстановихте. Никога няма да мога да ви се отблагодаря.

Елиза нацупи замислено устни.

— Всъщност зависи. Разбирате ли какво казвам? — Очите ѝ блеснаха палаво.

Зузана обви хлабаво пръсти около гърлото на Елиза и се престори, че я души.

— *Казвай!*

— Знам друг портал — каза Елиза. — *Пфу.*

[1] Бяло, шампанизирано или пенливо вино, произведено от едноименния сорт грозде. — Б.пр. ↑

НИКАКВО БЯЛО ПОВЕЧЕ

Размахът на крилете на Яил беше накъсан от ярост и за полета му през Ерец можеше да се каже всичко, но не и че е гладък. Той на практика мина като хала през портала с надеждата да му види сметката — изобщо на нещо да види сметката. Акива. Точно така. Искаше да види копелето надупчено от стрели като чучелото за упражнения на стрелците в тренировъчния лагер, но и провесено на бесилката при Западния път на разположение на всички, дошли да го зяпат.

Огледа се притеснено. Мамка му, това копеле можеше да е съвсем наблизено точно в този момент. Дали онзи го беше изпреварил през портала? Или пък ще му се яви в гръб? По силата на тяхното споразумение щом Яил минеше през портала обратно в Ерец, Акива имаше правото да го убие, по какъвто начин поиска, освен като подпали гноясалия отпечатък от дланта си върху гърдите на Яил. Но и така възможностите не бяха никак малко.

Яил обаче разполагаше с не по-малко възможности. Дори с повече, защото не се водеше от принципите на честта, което доста скъсяваше списъка с начини как да убиеш врага си.

Все пак не му беше убягнало, че неговото оцеляване се дължи единствено на чувството за чест у врага; това обаче по никакъв начин не го задължаваше да играе по същите правила. Точно обратното — за него беше жизненоважно пръв да пролее кръв. Място нямаше да си намери, докато копелето не пукне.

Веднъж минал през портала, Яил не се заседя да надзирава досадното провеждане на армията си от по двама-трима, а полетя право към лагера, придружен от фаланга охранители и кръжащи наоколо стрелци, в случай че Акива се появи.

Пейзажът тук много напомняше онзи, който току-що бяха напуснали: сиво-кафяви планини, нищо друго. Лагерът беше в подножието, на около половин час път. В полето с полегнала от ветровете трева бяха вдигнати редици с палатки, подредени в груб

квадрат, а на всеки ъгъл имаше стражева кули със стрелец в случай на нападение по въздуха. Предпазните мерки бяха чиста формалност, защото тук горе нямаше от кого да се отбраняват. По-голямата част от войската на Яил беше разположена на юг и на изток, за да преследва бунтовниците.

Каква ли я бяха свършили досега? Скоро щеше да разбере.

Даже по-скоро, отколкото очакваше.

Лагерът едва се беше появил, когато забеляза какво го очаква върху оградата от колове.

* * *

Кару също го видя, макар и от доста по-голямо разстояние, и не успя да сподави ахването си. Върху оградата, развявано от вятъра, беше опънато знаме, някога бяло, но сега пропито с кръв и зацапано от пепел. Позна го от пръв поглед. Девизът върху него се виждаше ясно, макар вълчата глава върху герба в центъра да беше... скрита. *Победа и мъст*, гласеше той, изписан на езика на химерите. Това беше гонфалонът^[1] на Белия вълк — не копието, което беше развял над казбата, а оригиналът, явно плячкосан след падането на Лораменди.

Не гонфалонът обаче накара Кару да ахне. Ако беше само той, това можеше да се изтълкува като знак, че Белия вълк е превзел лагера. Но онова, което висеше пред него и закриваше вълчата глава върху герба, разсейваше всяко съмнение.

Кару си мислеше, че донякъде е успяла да овладее надеждите си. Вярваше, че прелитайки обратно през небесната цепнатина, ще е подготвена за възможността — твърде вероятна — да я посрещнат лоши вести.

Пълна заблуда.

Откакто остави своите другари отвъд портала, започна да вярва, макар да не го признаваше дори пред себе си, че всичко с тях ще бъде наред. Защото така беше редно. Нали?

Но не стана така. Нищо не беше наред.

Някога бяло, но вече не, с примка около врата висеше омърсеното и прекършено тяло на Тиаго.

То много по-рано, отколкото бяха очаквали, им даваше отговор на въпроса какво се е случило, след като напуснаха битката при Аделфите в самия разгар и взеха трудното решение първо да доведат докрай своята жизненоважна мисия и чак тогава да се върнат.

Направих ли всичко възможно, което зависи от мен, питаше се Кару, когато отговорът вече беше ясен. Сторих ли всичко по силите си?

Не.

Техните другари бяха изгубили битката. И загинали.

Акива я прихвана и я задържа в прегръдката си; двамата не проговориха, само гледаха безпомощно, крепени във въздуха от мощния размах на крилете на Акива, а през това време Яил кацна пред трупа на Белия вълк и се разсмя.

[1] Средновековно квадратно знаме или банер, завършващо задължително с няколко ленти, вимпели или полоси. — Б.пр. ↑

71

ЛИПСА

Кару приближи тялото, след като Яил вече си беше отишъл. Само за миг, просто за всеки случай. Сега, докато го гледаше съвсем отблизо, тя си припомни кога за последно видя тази плът да кърви. Тогава нейният малък нож го уби, а после не беше трудно да се заличи фината рана, за да се подготви този съсъд за душата на Зири.

Сега обаче раната... не беше никак фина.

Гледай встрани.

Тази рана не беше от носещите бърза смърт и съзнанието на Кару нададе писък за сирачето с кафяви очи, което едно време ходеше по петите ѝ из Лораменди, свенливо и крехко като сърне. Което веднъж беше целунала по челото и си спомни за това чак когато той ѝ го каза. Поруменял.

Зири. Оpozна душата му, когато я прехвърли в това тяло, а се беше надявала, толкова се беше надявала това никога да не ѝ се наложи.

Сега, разбира се, душата му си беше отишла завинаги. В никакъв случай не би могла да оцелее толкова дълго на открито, нито след такова пътуване. Естествено, че е изчезнала. Въпреки това Кару разтвори сетивата си за нея, защото нямаше как да не опита за последно.

Сторих ли всичко по силите си? Тя продължаваше да сдържа дъха си, докато невидими сълзи се стичаха по невидимите ѝ страни. И продължаваше да се надява.

Понякога присъствието на липсата може да се усети и точно това почувства тя сега. Липса като от окосена трева, която някога я е имало, но вече не е на това място. Липса като от скъсан и измъкнат от гоблена конец, оставил след себе си дупка, която никога вече не може да бъде замрежена.

Това беше всичко, което тя усети.

ИМПЕРАТОР ЗА НЯКОЛКО ДНИ

Чувствайки как настроението му постепенно се покачва, Яил грубо си проправи път към своята шатра, помъкнал след себе си свитата охранители. Войниците от стражевите кули го приветстваха, докато приближаваше, а един от тях дори скочи долу и тръгна редом с него.

— Докладвай — излая Яил, смъкна шлема си и му го хвърли. — Бунтовниците?

— Хванахме ги в капан при Аделфите, сър...

Яил рязко се извърна към него.

— *Сър?* — повтори той. Не познаваше войника. — Не съм ли аз император, както и твой генерал?

Войникът уплашено сведе глава.

— Ваше Величество? — осмели се да продума след малко. — Господарю мой, императоре? Приклещихме бунтовниците в Аделфийските планини. Извънбрачни и химери заедно, ако щете, вярвайте.

О, Яил определено му вярваше. Съскащо се разсмя.

— Не ви лъжа, сър — побърза да добави войникът, погрешно изтълкувал смеха му. И пак това *сър*.

Очите на Яил се превърнаха в цепки.

— И?

— Те оказаха доблестна съпротива — продължи войникът и Яил прочете останалото в самодоволната му усмивка. Доблестната съпротива е била обречена съпротива. Тъкмо това очакваше да чуе, особено след като видя трупа на Белия вълк и засега то му беше напълно достатъчно. Кръвта на Яил бучеше в ушите от накипялото неудовлетворение, а мускулите му бяха напрегнати от ярост. Дни наред се беше държал като плашлив заек — кастриран заек — в оня пъклен дворец, притеснен да не накърни репутацията си, ако си позволи да задоволи своите потребности. И то за какво?! За да го изритат накрая

като бясно куче. Даже не посмя да пререже гърлото на Падналия, за да не наруши забраната на копелето Акива да се пролива кръв.

Огледа се за прислужника си.

— Къде е Мечел?

— Не мога да знам, господарю императоре. Ще позволите ли аз да ви обслужа?

Яил неохотно изгруктя.

— Прати ми някоя женска — каза и се обърна да си ходи.

— Вече е сторено, сър. В шатрата ви вече има една, която ви очаква. — И пак тази самодоволна усмивка. — Трофей по случай победата.

Яил замахна и с опакото на ръката зашлеви войника, чието лице почти не трепна, когато главата му се отметна от изток на запад. От разцепената му устна потече кървава струйка, но той не посегна да я избърше.

— Да ти приличам на победоносец?! — изсъска с пяна на устата Яил. После вдигна празните си ръце. — Да виждаш тук новите ми оръжия? Едвам ги нося, толкова са много! Ето, това е моята победа! — Усети как лицето му става пурпурно и си спомни за братовите си пристъпи на бяс, колкото прословути, толкова и смъртоносни. Яил се гордееше, че при него водещо е коварството, не избухливият нрав, а това означаваше да убиваш не в пристъп на ярост, а хладнокръвно и с трезва мисъл.

Ето защо просто блъсна войника настрани от пътя си — самодоволната усмивка запомни, та по-нататък да я удостои с достойно наказание — и закрачи към своята шатра, като в движение раздираше нелепото в своята пищност бяло одеяние; изсъска от болка, щом стигна мястото, където овъглената коприна беше залепнала о наранената плът, и дръпването отвори раната отново.

Изруга. Пулсиращата болка дойде като напомняне за неговия провал и уязвимост. Имаше нужда да си върне собствената мощ. Имаше нужда кръвта му да кипне, дъхът му да стане огнен, за да си докаже кой е всъщност...

Закова се на място. Леглото беше празно.

Присви очи. Къде тогава беше жената? Скрита? Уплашена? Хубаво. Това още повече го разпали. Началото се очертаваше да е чудесно.

— Излез, покажи се, където и да си — дрезгаво прошепна той, въртейки се бавно около себе си.

В шатрата цареше полумрак, платнените стени бяха уплътнени с кожи, за да спират вятъра и светлината. Нито един фенер не беше запален. Единственото осветление идваше от крилете на Яил...

... и тези на жената.

Пред него.

Тя не се криеше. Нито беше уплашена. Седеше пред неговото писалище. Яил настръхна. Тая никаквица се беше разположила на неговото походно писалище, обтегнала се беше на собствения му стол и пред нея лежаха всичките му военни планове и карти, докато търкаляше с едната си длан някакъв хартиен свитък. Другата ѝ ръка — той не пропусна това — почиваше върху дръжката на меча.

— Какво правиш?! — изръмжа той.

— Очаквам те.

В гласа ѝ нямаше страх, нито свян или покорност. Осветена беше от собствените си криле, но в същото време я обгръщаше някаква тъмна неподвижност, така че Яил различи само някакъв силует, докато приближаваше с едри крачки към нея, готов да я сграбчи за косите и да я събори от стола. А това беше къде-къде по-хубаво, отколкото да се беше скрила или да беше уплашена. Току-виж дори започне да се съпротивлява...

Тогава видя лицето ѝ и замръзна на място.

Ако беше трудно да схване смисъла на такава визита, то беше само защото тя бе непостижима за ума му. Той имаше на разположение четири хиляди доминионци, за да смаже бунтовниците, наброяващи по-малко от петстотин, и неговите войници го бяха *изпълнили*, бяха се върнали с тялото на Белия вълк като доказателство за успешно свършената мисия, а освен това стражите...

Откъм входа зад него войникът, когото не беше разпознал, заговори, без да е повикан или да е поискал позволение.

— О, сигурно трябваше да поясня — каза той със същата самодоволна усмивка. — Не говорех за трофей по случай *вашата* победа. Сър. А за *нашата*.

Яил взе да пръска слюнка.

Измъквайки меча от ножницата само с едно плавно движение, Лираз се надигна от стола.

— Кару? — обади се Акива, докато тихо се промъкваша през лагера.

— Да? — прошепна тя. Изоставеният лагер имаше зловещ вид, но тя знаеше, че няма да остане задълго така. Войската щеше скоро да пристигне и после нямаше да е безопасно да останат тук. Ако искаха да приключат с Яил, трябваше да го направят още сега.

За неин ужас обаче Акива внезапно развали заклинанието и стана видим.

— Какви ги вършиш?! — изшептя уплашено тя. Намираха се на открито място, оголено за всички стражеви кули, а и личната охрана на Яил още не беше успяла да се разотиде. Можеха да са навсякъде наоколо. Тогава защо Акива не изглеждаше никак притеснен?

Защо беше... смаян?

— Този войник — каза Акива, сочейки към стражника, който току-що се беше вмъкнал в шатрата на императора след Яил. — Това беше Ксатанаил.

* * *

Лираз. Яил трябваше да примигне няколко пъти, защото странната завеса от сенки се раздвижи и сякаш я последва, когато излезе иззад писалището. Дълги крака, едри крачки, никаква припряност. Лираз от извънбрачните приближаваше, заобиколена от мрак, и ръцете ѝ бяха почернели от татуираните върху тях отнети животи, а мракът, който я обгръщаше, беше отнел още повече живот. Подвижен като живак, той постепенно прие форма от двете ѝ страни.

Силуетите бяха два: крилати и с котешки очертания, но с женски глави и шии. Сфинксовете, които се усмихваха.

— Извънбрачни и химери заедно, ако щете, вярвайте — обади се войникът зад него.

— Братко Ксатанаил — обърна се към него Лираз толкова спокойно, сякаш беше домакиня, която любезно посреща гостите си. — Познаваш ли Тангрис и Башаис? Не? А може би са ти известни със своето прозвище — Оживелите сенки?

Яил не можеше да повярва, макар да го виждаше със собствените си очи: Лираз, колкото ослепителна, толкова и смъртоносна, застанала между Оживелите сенки. *Оживелите сенки*. По време на химерските атаки нищо не всяваше по-голям ужас в лагерите на имперските войски от тези мистериозни убийци.

Усети как се вледенява. Тъкмо се канеше да извика охраната, когато отгоре му се стовари цялата истина, но вече много късно, едва когато щракна като капан: лагерът беше превзет от врага, той самият беше пленник, както сигурно и неговата охрана.

Охраната — да, но не и неговата армия. Надеждата на Яил отново оживя. Неговото спасение идваше насам, значително по-многобройно от жалките сили на бунтовниците. Многобройни. Пък нека сега дори самият Акива се опълчи срещу такава многобройна армия. Втори път Яил нямаше да попадне в същия капан — да позволи да го използват като лост за техните цели. Срещна погледите на сфинксовете. Единият от тях му смигна и от това го полазиха тръпки.

— Дръзка стратегия — каза той, печелейки време. — Обединен враг.

— Това е твоят дар за Ерец — отвърна Лираз — и аз ще се погрижа да бъдеш запомнен заради него. Ще те наречем Император за няколко дни, защото само толкова се задържа на престола, но по време на твоето управление не само Империята се разпадна, ами и смъртните врагове се обединиха в името на един дълготраен мир.

— Дълготраен — презрително изсумтя той. — Щом умра, вие пак ще се хванете за гушите.

Крайно неподходящ избор на думи.

— Да умреш ли, чичо? — Лираз го изгледа изненадана. — Защо, зле ли се чувстваш? Скоро ли имаш намерение да умираш? — Нещо в нея се беше променило. Това не беше оная съскаща и разфучала се котка, която се опита да вземе за своя наложница в Кулата на завоевателя. „Няма такава яхане на света — беше казал той тогава подигравателно, — като язденето в окоето на бурята.“ Тук обаче нямаше никаква буря, нито оная фурия стоеше насреща му. Сега тя беше необичайно притихнала, но това не я правеше по-слаба или безволева. Напротив — сякаш прибавяше още към нейната мощ. Вече не беше бездушното оръжие, за каквото я бяха обучавали, а жена, владееща

изцяло своята мощ, не огъната и непрекършена, и това беше нещо много опасно.

Яил наостри слух, очаквайки да долови някакъв знак, че армията му приближава. Тя явно забеляза това. Поклати печално глава, сякаш й беше жал за него, после погледна въпросително към оня със самодоволната усмивка и той кимна.

— Хубаво. — Тя се обърна отново към Яил. — Ела, има нещо, което трябва да видиш.

Яил не искаше да вижда нищо от онова, което тя настояваше да му покаже. Мина му през ум да измъкне меча, но сфинксът, който му намигна, се плъзна към него като неясно петно на полукотка-полумрак и го обви. Внезапно го обзе сънливост — сладък мек унес — и той пропусна шанса си. Лираз го обезоръжи като да беше някакво дете или пияница, захвърли меча му настрани и го блъсна към изхода, а после го изтика на открито насред лагера.

Първото, което забеляза, беше Бича за зверовете — право пред себе си. Неволно трепна. Явно е дошъл да го убие, както обеща, а охраната на Яил сигурно е пръсната и прогонена?

Бича за зверовете дори не го погледна.

— Лираз! — извика той и в гласа му имаше радост, която би трябвало да опари Яил, но той дори не обърна внимание, вторачен в онова, което Лираз му сочеше.

Като буреносен облак над главите им се спускаше сянката на приближаваща армия. Страховита сила, която закриваше видимата част на небосвода.

Но това не беше неговата армия.

Той вдигна поглед с отметната назад глава, забравил за всичко друго, опитвайки се трескаво да изчисли приблизителната бройка на тази войска. Сред бунтовниците трябва да имаше най-много триста извънбрачни, дори всичките да бяха оцелели при засадата в Аделфийските планини. Освен ако...

Войникът със самодоволната усмивка. „Те оказаха доблестна съпротива“, беше казал той и, изглежда, наистина е станало така. Сред армията, надвиснала над главите им, ясно се очертаваха редиците на извънбрачните в черни одежди и брони. Ами останалите? Вярно, сред тях имаше и химери. Техният строй не бе така изряден като на серафимите, но точно това и трябваше да се очаква: диви зверове,

които не са еднакви нито по вид, нито по ръст, нито по облекло. Сякаш някой зверилник беше разтворил врати и звездните богове да са на помощ на ангелите, съюзили се с тая менажерия.

С други думи, звездните богове да са на помощ на Втори легион, доколкото успя да види Яил през замъглилата погледа му ярост, защото именно неговите воини представляваха по-голямата част от тази летяща армия: покрити със стомана и изглеждащи като един в еднаквите си брони, без никакви отличителни цветове, знамена и гербове. Само щитове и мечове. О, толкова много щитове и мечове.

А някъде откъм планините в този момент приближаваше неговият облечен в бяло Доминион, числено превъзходен и неподготвен за изненадата, която го чакаше. На Яил не му оставаше друго, освен да остане на земята и да наблюдава как двете сили се изправят една срещу друга в този небесен залив. И двете страни проводиха свои парламентъори, които се срещнаха по средата, а Яил се изхрани върху тревата и се изсмя в лицата на копелетата и зверовете.

— Доминионът никога няма да се предаде! — заяви той. — Това е против тяхното верую, което съм написал със собствената си ръка!

Нека се бият, пожела си той с плам, който много приличаше на молитва. Нека изгинат до крак — не е важно кой ще победи, важно е предатели и бунтовници да идат в гроба.

Преговарящите бяха твърде високо, за да види Яил кой го представлява, нито пък можеше да предположи какво се говори там, но резултатът стана ясен, когато Доминионът взе да се спуска — отгатак полегналите от вятъра тревни и извън неговото полезрение — а по полета му личеше, че се... предава.

— Може пък и да не се предават — подметна войникът със самодоволната усмивка. — Току-виж изведнъж всички са почувствали нужда да се изпикаят.

Яил не ги видя как слагат оръжие. Не му и трябваше. Той вече знаеше, че е загубил.

Негово превъзходителство, Яил второродният, Разполовеният Яил — Императорът само няколко дни — беше загубил и армията, и империята си. А със сигурност и живота.

— Какво още чакаш?! — изкрещя той, хвърляйки се към Лираз. Тя само отстъпи крачка встрани и с париращ удар го прати по лице на земята, после с добре премерен ритник му изкара въздуха и го обърна

по гръб. — Хайде, убий ме! — взе да се дави той. — Знам, че го искаш!

Лираз обаче само поклати глава и се усмихна, а на Яил му се прищя да завие високо, защото в нейната усмивка имаше... замисъл и този замисъл, проумя той, не включваше неговата бърза смърт.

ПЕПЕРУДА В БУТИЛКА

Без да се уговарят предварително, Кару и Лираз се събраха при оградата, за да свалят тялото на Тиаго.

Лагерът вреше и кипеше, откакто Доминионът се предаде, и за двете не остана време да се видят по-рано. Среща на стари другари и запознанство с новите съюзници, възклицания и обяснения, разполагане на силите и стратегии за обсъждане, както и триумф, макар и помрачен от скръб, защото мнозина бяха паднали в Аделфите, а душите на повечето от тях бяха невъзвратно изгубени.

Все пак имаше няколко кадилници и Кару ги отвори всичките поред, за да докоснат душите вътре нейните сетива, но никъде не откри онова, което търсеше.

Приблужи с тежки стъпки към тялото, което имаше толкова причини да ненавижда, но изведнъж установи, че вече не може да го мрази. Дали скърбеше само заради Зири, или малка част от мъката беше и за истинския Вълк, който, въпреки непростимите си престъпления, пожертва толкова много — толкова много години, толкова много смърти, толкова много болка — за своя народ?

За нейна изненада Лираз също беше там, застанала с лице към оградата и трупа, който висеше от нея.

— О! — възкликна Кару, хваната неподготвена. — Здравей.

Никакъв отговорен поздрав.

— Аз го провесих тук — каза Лираз, без да обръща глава. Гласът ѝ беше непроницаем.

Но Кару усети, че тя скърби по него — по Зири — и макар да не беше разбрала как е станало това, кога между двамата са покълнали чувства, не беше изненадана. Не и от Лираз, вече не.

— Направих го заради Яил — ако заподозре нещо на път за лагера. — Тя стрелна Кару с напрегнат поглед. — Не беше от... неуважение.

— Зная.

Това обаче ѝ се видя недостатъчно.

— Това не беше той — добави тихо. — Във всяко едно отношение.

— Зная — гласът на Лираз беше станал дрезгав.

Двете не проговориха повече, докато не прерязаха въжетата и не положиха тялото на земята. Смъкнаха и гонфалона. Тези две думи — *победа и мъст* — вече принадлежах на друго време. Кару покри тялото със знамето — саван, който прикриваше поруганието на една насилническа и мъчителна смърт.

— Ще го изгориш ли? — попита. Говореше за тялото, не за него, защото то беше само това. Празна черупка, подобна на раковина, изоставена на брега.

Лираз кимна и коленичи, притискайки длан о широките мъртви гърди. Около ръката ѝ взеха да се вият струйки дим и...

— Почакай — спря я Кару, припомняйки си нещо. После също коленичи, но от другата страна, и посегна да бръкне в джоба на генерала. Измъкна от там малък предмет с дължината на кутрето ѝ. Черен и гладък, заострен в единия край. — Това е част от неговото истинско тяло — каза и го подаде на Лираз. Връхчето на един от роговете му. — Само това остана.

А после той изгоря. Пламъците се вдигнаха високо — чисти, ослепителни и неестествено буйни, оставяйки след себе си само пепел, която вятърът разнесе още преди огънят да е загаснал напълно.

Едва тогава Кару си даде сметка, че над лагера се е възцарила непривична тишина, обърна се към портата и видя там скупчените войници с Акива начело. До него стоеше Хаксая. Гледаше към Лираз, а Лираз отвърна на погледа ѝ и между тях вече нямаше омраза.

— Елате — каза Акива на войниците и ги прибра в лагера, а Кару и Лираз пак останаха само двете. Никакъв труп помежду им. Нито дори пепел.

Кару се поколеба. Мъчеше я един въпрос, който отчаяно искаше да зададе, но се бореше с желанието.

— Не го видях как загина — проговори Лираз. После стисна връхчето от рог в юмука си и го притисна силно към гърдите.

Кару не наруши последвалото мълчание, оставайки напълно неподвижна, защото усещаше, че то приближава: онова, което толкова копнееше да разбере.

— Като се върнах от портала, навсякъде цареше хаос. Забелязах го още от пръв поглед, но нямаше как да стигна до него, а когато погледнах отново, вече беше изчезнал. След... — Изглежда се затрудни, после хвърли бегъл поглед към Кару и добави протичко: — Не зная как се случи. Как изобщо победихме. Няма обяснение за това. Видях как войниците просто се провалят от горе, без да има стрели или да са ранени, без да има някой наблизо, който да го причини. Останалите се разбягаха. Май повечето се разбягаха, а не паднаха в битката. Всъщност не зная. — Тя тръсна глава, сякаш искаше да ѝ се проясни.

Кару вече беше чула почти същата история, първо от Елион, докато докладваше на Акива, а после и от Болейрос. Мистериозна — и невъзможна — победа. Какво ли можеше да означава това?

— Най-накрая открих тялото му. В клисурата беше паднало. В потока. — Отново стрелна Кару с поглед, цялата като на тръни, застанала нащрек. Изглежда я чакаше да каже нещо.

Нима мислеше, че Кару ще я обвинява?

— Не е било по твоя вина — каза Кару.

Каквото и да беше чакала да чуе Лираз, явно не е било това. Тя изпухтя нетърпеливо.

— Водата — продължи после. — Дали е възможно водата... течащата вода да... ускори... изличаването?

Кару се втренчи в Лираз, докато нейните думи попиваха в съзнанието ѝ. Изведнъж съвсем замря. Сякаш замръзна между две вдишвания. Точно това не беше посмяла да попита. Мигар тя искаше да каже...? Сега Кару съвсем ясно си припомни опустошения вид на Лираз, когато се наложи да ѝ каже — колкото се може по-меко, предвид обстоятелствата — че душата на брат ѝ е загубена навеки. И че всуе е мъкнала тялото му през небесата на два свята и как, докато е бързала да го донесе при възкресителя, неволно е позволила на душата му да отлети.

Но тя едва ли беше докарала тялото на Тиаго чак дотук по същата причина.

Погледът на Кару се стрелна към мястото, където доскоро висеше трупът, което не остана незабелязано за Лираз.

— Мигар си мислеше, че не съм си взела поука?! — попита недоумяващо ангелът.

При тези думи Кару почти дръзна отново да се надява.

— Направи ли го? — попита с изтъняло гласче.

Научи ли как се прави?

Прибра ли душата на Зири?

Мили богове и звезден прах, направи ли го?!

Лираз започна цялата да се тресе.

— Не зная — каза. — Не зная.

Гласът ѝ се прекърши и тя изневиделица се разплака. После взе да рови под колана си и накрая с разтреперани ръце подаде нещо на Кару. Оказа се войнишката ѝ манерка.

— Не е кадилница, но поне може да се затвори. Не носех тамян, а и нямаше как да намеря точно тогава, но реших, че ще е по-лошо, ако се забавя. Не разбрах обаче дали нещо стана. Нищо не почувствах, нито пък видях, затова се боя... Страхувам се, че вече си е отишъл. — Думите и взеха да се застъпват една друга, прекъсвани от паузи напрегнато мълчание, а в очите и надеждата и недоверието водеха неравна битка. — Аз... аз запях — прошушна. — Ако това изобщо може да е от полза. — В този момент Кару усети как сърцето ѝ се къса на парчета. Лираз, най-свирепият воин сред извънбрачните, беше коленичила в ледения поток, за да примами с песен душата на една химера в манерката си, защото не е знаела какво друго да направи.

Пеенето не би променило нищо, но тя нямаше намерение да го каже на Лираз. Ако сега душата на Зири се намираше в тази манерка, Кару с радост би научила песента, която е пяла Лираз, и щеше да я превърне за вечни времена в част от ритуала по възкресяването, само и само жената ангел никога да не си помисли, че е постъпила като глупачка.

Пък и кой може да знае, помисли си Кару, посягайки към манерката. *Кой всъщност би могъл да знае? Защото съм дяволски сигурна, че аз не зная.*

Нейните ръце също се разтрепериха, докато отвинтваше капачката. Опита се да ги успокои, стискайки гърлото на металната бутилка, което трябваше да е студено от планинския въздух, но се оказа топло от досега с тялото на Лираз.

После съвсем внимателно, доколкото позволяваха треперещите ѝ пръсти, махна капачката.

Напрегна се цялата, заслушана с всичките си сетива. Търсеца, надяваща се. То беше все едно се накланя напред и вдишва дълбоко, но без да се накланя напред и без да вдишва дълбоко. Някаква непознаваема част от нея се наведе напред, разтвори се, докосна. Какво беше казал Акива? Система от енергии, много по-богата от ума и много по-пълна от душата. Тя посегна с всичко това, каквото и да беше то, и се почувства...

... у дома.

Такова беше усещането. За нейния дом и за Зири. Който сега може би беше дом за всички тях. Тя с радост би го споделила. Можеха да се превърнат в голямо диво племе, да станат едно цяло, да се съберат всички, ангели и дяволи, в мир и любов, или пък да спорят, да се сражават в приятелски схватки, да се учат на цигулка от Мик, или пък да обучават своите деца от смесена раса да летят с криле, които не са нито съвсем кирински, нито съвсем серафимски, а нещо като пересто-прилепови огнени криле. А може да бъде като при наследяването цвета на очите: ще са или като на единия, или като на другия родител. *Нима се беше размечтала за бебета?!* Кару се смееше и кимаше бясно с глава; Лираз хлипаше и се смееше и двете се хвърлиха една към друга, а манерката лежеше помежду им със здраво завинтена безценна капачка и тяхното облекчение беше като споделена родина, защото със сетивата си Кару долови въздушна струя от размаха на крилете на буревестник, блуждаещите високопланински ветрове на Аделфите; красивата, жалейна и вечна песен на вятърните флейти, които изпълваха техните пещери с музика, но и още нещо: някаква нотка, която не си спомняше отпреди. То беше огън, държан в шепи, и тя се досещаше какво може да значи това.

Лираз може и да беше хванала душата на Зири като пеперуда в бутилка, но това беше чиста формалност. Защото тази душа вече е била нейна.

А ако се съди по състоянието на Лираз, както хлипаше през смях в прегръдките на Кару, и нейната вече му принадлежеше.

ГЛАВА ПЪРВА

И така. Яил беше детрониран, а порталите — запечатани, без преди това през тях да е пренесено оръжие, което би могло да причини нови опустошения. Доминионът беше победен, отстъпвайки място на Втори легион, или така наречените редови войски, като доминираща сила в страната. Втори легион по традиция беше най-многочислената армия и винаги по средата между елитния Доминион и копелетата от извънбрачните и ако войниците му трябваше да избират — в каквото положение, досега немислимо, се озоваха — те биха застанали на страната на копелетата. Така и направиха, ръководени от командир на име Ормерод, когото Акива познаваше и уважаваше, като с това на практика анулираха издадената смъртна присъда на извънбрачните и сложиха край на враждата.

Обявяването на края на враждата и действителното му постигане обаче бяха две различни неща; без да се брой напрежението, което открай време съществуваше между отделните части в армията на серафимите, Втори легион беше още далече от мисълта да приеме доскорошните врагове, химерите, като братя по оръжие. На първо време те неохотно дадоха същото обещание, което и извънбрачните бяха направили само преди дни, а Кару можеше само да се надява, че няма да се наложи да бъде проверявано при подобни на предишните обстоятелства. Всички страни положиха клетва да не нападат първи.

Разведряването все още не означаваше съюз, но поне беше някакво начало.

Оказа се, че Елион — след мистериозната победа при Аделфийските планини — е бил този, който заминал за Кейп Армазин на мястото на Акива, за да спечели войската за каузата на бунтовниците. Явно добре си беше свършил работата. Сега те двамата с Ормерод щяха да ескортират Яил до Астре, където в неговия живот започваше нова епоха. От капитан през император до... експонат.

Императорът за няколко дни щеше да се превърне в главната атракция на посветена на него зоологическа градина.

Никой нямаше да обвини Лираз, ако го беше убила, нито пък някой щеше да тъгува за него. Но докато стоеше над неговата гърчеща се и пищяща купчина, тя установи, че вече няма нито воля, нито желание да го прави. И то не само защото не ѝ беше останало къде да татуира поредното убийство, нито защото се беше зарекла да сложи край на смъртта, а по простата причина че той явно *искаше* тя да го убие.

В Кулата на завоевателя тя беше тази, която бе предпочела смъртта пред съдбата, отредена ѝ от него. „Убий ме заедно с братята ми, иначе ще съжаляваш, че не си го направил“, беше изфучала насреща му и той се беше престорил на засегнат: „Значи, предпочиташ да *умреш* заедно с тях, вместо да ми изтриеш гърба?“ „Хиляди пъти“, беше казала тя задавено. А той? Той беше притиснал длан о сърцето си: „Скъпа моя. Не разбираш ли? Точно заради това всичко ще е още по-сладко.“

Сега тя беше тази, която осъзнаваше колко по-сладко е да откажеш на някого смърт, отколкото да го дариш с нея.

— Чудя се — каза замислено Лираз, застанала над сгърченото му тяло — дали за хората няма да е по-добре да видят със собствените си очи тиранина, от когото са се страхували толкова дълго време. Едно е да слушат от други за твоята *грозота*, друго е сами да се убедят в нея.

Той спря да се гърчи и втрещен вдигна поглед към нея.

— Елате и вижте, ето го императора — продължи тя, развивайки мисълта си. В този момент си спомни на какво беше станала свидетел при Хинтермост, когато Яил прониза дланите на Зири с мечове и натъпка устата му с пепелта на неговите другари. — Елате и погледнете от какво сме ви спасили и ще паднете на колене, за да ни благодарите. А още по-вероятно е да повърнете.

Пренебрегвайки последвалия бяс — порой от хули, редувани с пръски слюнка и гърчове на лицето, които придадоха нови измерения на неговата чудовищност — тя каза спокойно само едно: „Да, точно така. Дръж се по същия начин, когато дойдат да те видят. Идеално.“

Колкото до истинско правосъдие, в Империята нямаше изградена система, която да го въздаде, пък и никой не знаеше откъде трябва да се започне, за да се построи наново такава, какво останало за нов тип

държавно управление на мястото на онова, което току-що бяха сринали. В добавка им предстоеше много работа по освобождаването на робите, както и да намерят занимание за множеството мъже и жени, които не знаеха друго, освен да водят войни.

Ако имаше нещо, което знаеха със сигурност тази нощ в подножието на Вескал Рейндж, то беше колко много неща *не знаят*. Казано накратко, те бяха написали „глава първа“ на заглавната страница на нова книга, а всичко останало — *всичко* — тепърва трябваше да бъде допълнено. Кару се надяваше от това да се получи една много дълга и много скучна книга.

— Скучна? — повтори скептично Акива. Двамата седяха рамо до рамо край огъня, всеки със своя порцион вечеря от запасите на Доминиона. Кару с любопитство наблюдаваше Лираз между Тангрис и Башаис от другия край и си мислеше, че трите са си лика-прилика.

— Скучна — потвърди Кару. Историята създава вкус към бедствия от епичен мащаб. Навремето, докато учеше за жертвите от сраженията през Първата световна война, тя се хвана да си мисли: *тук са загинали едва осем хиляди души. Е, това не е чак толкова много*. В сравнение с оня един милион, паднали в битката при Сома, това наистина беше нищо. Тези изумителни цифри притъпяват усета за мащаба на истинската трагедия, а историята не се интересува от дните на затишие само заради единия баланс. *На този ден в цял свят никой не беше убит. Една лъвица роди малки. Две калинки обядваха с листни въшки. Някакво влюбено девойче бленува цял предобед, забравило за домакинската работа, за което дори не го нахокаха*.

Има ли нещо по-вълшебно от един скучен ден?

— Скучно хубава — уточни тя. — И никакви войни, които да й придадат пикантен привкус. Никакви нашествия и поробвания, само ремонти и ново строителство.

— Че как това може да е скучно? — попита Акива развеселен.

— Ето как — отвърна Кару, прочисти си гърлото и подхвана, както си представяше, с деловия тон на историята. — Единадесети януари. Годината на... *нийк-нийк*. Гарнизонът при Кейп Армазин е разрушен, за да се използва като дърва за огрев от населението. На това място предстои да бъде издигнат нов град. Още няма окончателно решение колко висока да е бъдещата часовникова кула. Градският съвет се събира, спори... — Тя направи пауза за подсилване на

напрежението, въртейки яростно очи. — И бързо изглажда всички противоречия. Часовниковата кула е надлежно построена. Зеленчуците растат и биват изядени. Населението се наслаждава на множество залези.

Акива се разсмя.

— Това — каза — е съвсем преднамерена липса на въображение. Обзалагам се, че в този твой измислен град се случват какви ли не интересни неща.

— Добре тогава, ти продължи.

— Хубаво. — Той помълча замислен. После заговори, наподобявайки тона на Кару. — Единадесети януари. Годината на *нийк-нийк*. Гарнизонът при Кейп Армазин е разрушен, за да се използва като дърва за огрев от населението. На това място предстои да бъде издигнат нов град — първият с обитатели от различни раси в историята на Ерец. Химери и серафими живеят едни до други като равни. Някои от тях дори... — Той млъкна наред думата, а когато продължи, вече говореше със своя естествен глас, даже по-нежно и разчувствано от обикновено. — Някои от тях дори живеят *заедно*.

Живеят заедно. Дали не искаше да каже...?

Да. Точно това искаше да каже. Гледаше Кару право в очите, настоятелно и топло. Тя също си го беше представяла, или поне беше опитвала да си го представи. Живеят заедно. И в съзнанието ѝ то винаги беше съпроводено от безсловесната златиста нереалност на съня.

— Някои — продължи той — се завиват с обща завивка и вдишват аромата на другия в съня си. Сънуват един отдавна изгубен храм в реквизиената горичка и желанията, произнесени там, които... се превръщат в реалност.

Тя помнеше горичката при храма — всяка нощ там, всеки миг, всяко желание. Още усещаше как я притегля той — като прилив. Жаркото му тяло. Тежестта му. Но тези спомени не принадлежаха на това ѝ тяло. Пламна цялата, но не отклони поглед.

— На някои — каза той съвсем тихо — няма да им се наложи още дълго да чакат.

Тя преглътна мъчително, опитвайки да върне гласа си.

— Прав си — проговори най-накрая, почти шепнешком. — Това никак не е скучно.

* * *

Няма още дълго да чакат. Обаче „не дълго“ пак си беше дълго, макар и сравнително поносимо в по-голямата си част.

Кое беше *непоносимо*: двете нощи, които прекараха в лагера на доминионците; Елион, Ормерод и останалите от тяхната шайка, включително кентавърът бик Болейрос, заел мястото на Тиаго, ги занимаваха с всякакви планове и кроежи чак до зори, затова Кару, решила по-рано да завлече под някакъв предлог Акива в една от свободните войнишки палатки, така и не успя да изпълни замисъла си.

Поносимо: третата сутрин, когато — *най-накрая* — напуснаха, защото тръгнаха заедно.

Но и това не мина съвсем гладко. Ормерод настояваше, че Акива ще е по-нужен в столицата — нали градът тепърва трябваше да бъде въведен, деликатно или не чак толкова, в тази нова постимперска ера. Акива отвърна, че всичко би минало много по-добре и без истерията, която присъствието му щяло да предизвика.

— Освен това — допълни той, — имам по-важно задължение.

Тъй като при тези думи чертите му внезапно омекнаха и той погледна Кару, естеството на това „задължение“ можеше лесно да се отгатне.

— Това със сигурност може да почака — възпротиви се Ормерод, невярващ на ушите си.

Кару пламна цялата, досещайки се какво си мислят всички — освен това имаха право да си го мислят. *Ще дойде ли изобщо време за торта?* Това, че целуна Акива, не направи очакването по-леко, напротив — още повече възбуди апетита ѝ. Но не за такова задължение говореше Акива. „Нека ти помогна — помоли я той в пещерите, когато Кару му призна каква работа я чака. — Само това искам — да съм до теб, да ти помагам. Ако това продължи вечно, още по-добре, стига да остана завинаги с теб.“

Тогава това им се виждаше толкова далечно, но ето ги сега. Работа за вършене, десятък болка за плащане и торта накрая.

И нека да е колкото се може по-голяма, помоли се мислено тя. Какво, не си ли я бяха заслужили?!

Накрая Лираз реши въпроса, като заяви, че в тези размирни времена химерите и без това се нуждаят от ескорт серафими, защото са още много далече от постигането на трудния мир, а мисията им е съдбоносна. Говореше тихо и равно като по време на военния съвет, ефектът беше същият: щом заговореше Лираз, истината излизаше наяве.

Това е някаква нейна особена сила, мислеше си Кару, докато я гледаше с все по-нарастващо уважение, която жената ангел все още не познава в себе си. А сега, когато тази сила беше *на нейна страна*, не враг, беше къде-къде по-добре.

Но не само влиянието на Лираз си каза думата; щом серафимите разбраха за каква съдбоносна мисия всъщност става дума, взеха да се надпреварват за доброволци.

Докато оглеждаше лицата им едно по едно, Кару усети нов прилив на надежда за бъдещето на Ерец. И също като преди, когато Лираз ѝ призна как с песен е примамвала душата на Зири в манерката, сърцето ѝ сякаш се пръсна на парчета.

Всеки от извънбрачните в ескорта беше се включил като доброволец, за да отиде в Лораменди и да помага при изравянето на душите.

Те до един бяха воители; всеки си имаше своите спомени, които не му даваха мира, а мнозина — и причина да се срамуват. Никой от тях досега не беше получавал шанс да поправи стореното — като например да изкупи участието си в масовото клане и унищожаването на цял един град. В известен смисъл точно това щяха да направят сега, изравяйки душите, погребани в катедралата на Бримстоун — на хилядите скрити долу, избрали смъртта в онзи ден с надеждата за прераждане. Това беше надеждата на Бримстоун и на Войнолюбеца: че едно момиче, отгледано като човешко същество, лишено от спомена за истинската си самоличност и без представа за магията, която дреме в него, ще може някак, някой ден да намери път към тях и да ги възкреси.

Но имаше още една, много по-голяма надежда: че ще има един свят, заради който *ще си струва* тези души да бъдат възкресени.

Сега Кару се връщаше назад към времето, когато сбъдването на всичко това изглеждаше същинска лудост; макар Кару да стоеше наред няколкостотин воители от двете доскоро враждуващи армии,

които бяха изиграли своята роля за осъществяването на неосъществимото, сякаш някакъв лъч привлече погледа ѝ към Акива, без когото този ден никога нямаше да го има. Ядецът. Животът на Зири. Кадилницата на Исса. Предложението за съюз. Всичко това. Всяка крачка от пътя, по който той стигна дотук. Но преди това, много преди това имаше една мечта. „Желание за живот“, както веднъж беше казал той. За един различен живот.

Някога, когато Кару още водеше живот на човешко същество и беше художник, от време на време се случваше да нарисува картина, по-съвършена от всичко излизало изпод ръката ѝ до този момент, и това хем я смайваше, хем я плашеше. Станеше ли такава нещца, тя с дни не можеше да откъсне поглед от нея. Постоянно се връщаше към рисунката и даже се будеше по среднощ само за да я погледа с почуда и гордост.

По същия начин се чувстваше и сега, докато гледаше Акива.

Той също беше впил очи в нея и когато погледите им се срещнаха, в тях имаше жажда. Това не беше просто страст или желание, а нещца много по-голямо, което съдържаше както страст и желание, така и още много неща. То беше нещца като жажда и насита едновременно — „желанието“ и „притежанието“ се бяха срещнали и нито едното от тях не успяваше да потуши другото.

Дали заради намесата на Лираз, или пък заради силата на този поглед, но повече никой не си направи труда да продължи спора. Пък и кой изобщо имаше власт да нарежда? Кой би могъл да заповяда на Акива какво да прави? Затова той, естествено, щеше да придружи Кару.

ПОТРЕБНОСТ

Имало едно време

само мрак.

А в него плували чудовища, огромни като светове.

Имаше два пъти по двадесет извънбрачни и още толкова химери. Всички останали — обединените сили, които бяха затъмнили небето над Вескал Рейндж — щяха да отлетят на юг, за да се представят в Астре.

— Ще ни трябват кадилници и тамян — каза Амзалаг, който щеше да ръководи разкопките при катедралата на Бримстоун. Той беше загубил цялото си семейство в Лораменди и сега нямаше търпение да започнат. С лопати и търнокопи, палатки и храна се бяха снабдили от лагера на доминионците, но необходимото за по-специалните нужди щяха трудно да си доставят, ето защо — поради тази, а и поради други причини — беше решено първо да отлетят до Киринските пещери, които и без това им бяха почти на път.

Кару жадуваше да види Исса; знаеше, че храната на онези, които оставиха в пещерите, едва ли ще стигне за дълго, а и те — повечето без криле — нямаше как да излязат, за да си я набавят.

Освен това — засега Кару, Лираз и Акива пазеха новината само за себе си — трябваше да решат какво ще правят със Зири. Никой, освен тях — и Хаксая — не знаеше, че душата от тялото на Белия вълк е съхранена и Кару силно се надяваше епизодът с измамата да бъде успешно насметен под килима на историята. Именно Тиаго, първороден наследник на Войнолюбца и най-свиреп враг на серафимите, беше този, който промени сърцето си и обедини своята войска с низвергнатите от Империята копелета, за да проправят заедно

нов път към бъдещето. Дали това щеше да лиши Зири от полагаемата му се слава, заслужена заради огромната му роля за победата?

Най-вероятно. Но въпреки това Кару си мислеше, че така ще е по-добре. Може би чак след време истината най-после ще излезе наяве. Колкото до последния син на кирините, даваше си сметка, че трябва да скалъпят някаква много убедителна история за бъдещата му внезапна поява сред тях, която по никакъв начин да не е свързана със смъртта на Белия вълк. Но тъй като изчезването на Зири и досега си оставаше загадка — той просто не се беше върнал след последната мисия, когато Тиаго им нареди масова сеч на мирни серафими — пък и никой, освен Кару не беше виждал мъртвото му тяло, тя смяташе, че и с това ще се справят. Изглеждаше й редно той да се появи отново тъкмо в дома на своите предци — който беше и неин дом.

Може би този път и Кару щеше да намери време да стигне до селцето от своето детство, скрито дълбоко навътре в пещерите.

Имаше, разбира се, още нещо, заради което чакаше с копнеж завръщането си в пещерите — последно, но не и по значение — и това бяха тъмни и разклонени скални проходи, из които всеки, който търси уединение, можеше лесно да изчезне за час-два. Или пък за седем.

А тя имаше точно такова желание.

* * *

Лираз също таеше своя парлив на надежда. Дълбаеше сърцето й като острие, но тя не смееше да я признае гласно. В джоба й беше скрито връхчето от един рог, но сега манерката беше в Кару и на Лираз й липсваше нейната тежест на хълбока. Кога ли щеше да го възкреси? Лираз не би я попитала направо. Само това не си бяха казали, докато стояха край оградата — тогава не им се видя толкова наложително. Колко сълзи и смях! Ако някой някога й беше казал, че ще хлипа, заровила лице в тази синя коса... така де. Съвсем доскоро щеше да го измери с един наистина смразяващ поглед. Само толкоз, защото всичко друго би било варварщина.

Ти едва ли би искала да се държиш като варварка, сякаш чу гласа на Хазаел тя в неговия ленив и присмехулен ритъм. Така ще разгониш всичките си ухажори.

Единствен той дръзваше да отваря дума за това. Лираз никога не беше поглеждала мъж — или жена — по... *този* начин. Ако знаеше, че дори самата мисъл я ужасява, сигурно нямаше да си позволи да се шегува. Защото все гледаше да подчертае нейната сила.

„Ако някой реши да се опълчи на сестра ми — беше заявил веднъж, целият накокошинен, — ще си има работа с... *моята сестра*.“ А после се беше скрил престорено уплашен зад гърба ѝ.

Хаз. Как ли щеше да я окуражи сега, когато чезнеше по... по въздуха в манерката. Това ли беше чувството, когато чезнеш по някого? Дълги години тя беше свидетел на братовите си страсти — колко бяха различни те двамата! Хаз приличаше на живак, непостоянен и готов да превърне всичко в шега. На извънбрачните бяха забранени насладите на плътта, но това никога не го беше спирало. За него влюбването беше нещо като хоби, приключването на любовните афери — също. Лираз допускаше, че се държи така, защото никога не е обичал истински.

Акива обаче... При него се случи само веднъж, и то беше завинаги.

Притихналият, страдащ Акива. Лираз си помисли, че никога не го беше чувствала толкова близък, колкото в този момент. Даваше си сметка, че това е не защото *той* се е променил, а защото *тя* вече не е същата. Странно беше всичко това. Целият този копнеж и страхът, който вървеше неизменно с него. Трябваше да го мрази. И част от нея наистина го мразеше. *Чувствата са глупост*, продължаваше да настоява някакъв глас в нея, но той постепенно заглъхваше. А другият, който го заглушаваше, едва можеше да познае като свой.

Аз *желая*, казваше той и сякаш идваше някъде от най-дълбокото в нея, където сигурно още много други неща търпеливо очакваха да бъдат открити. Едно от тях беше истински, искрен смях. Такъв като на Хаз: скоклив, непринуден, отпускащ волен. Другото беше докосване, макар че само при мисълта за такова нещо сърцето ѝ започваше да препуска бясно.

Знаеше какво би казал Хаз. Той би ѝ метнал самодоволен поглед и би казал: „Ето, виждаш ли? Има и *много* по-добър начин кръвта ти да кипне, вместо да се хвърляш в битка“. А после щеше да добави — сигурна беше в това, защото непрекъснато го повтаряше: „И, *моля те*,

разплети си косата. Боли ме само като те гледам. Какво толкова си прегрешила, че да заслужиш подобно наказание?“

Лираз тихичко се изкиска като си го представи; даже малко си поплака, толкова ѝ липсваше, но никой не забеляза, а сълзите ѝ замръзнаха още преди планините, защото вече се бяха издигнали нависоко в Аделфите. Хвърли бегъл поглед към Кару, колкото да мерне пак сребристото просветване на хълбока ѝ, където беше окачена манерката.

Кога ли, зачуди се тя.

А след това: ами после?

През цялото пътуване Акива се чувстваше като разкъсан на две.

От една страна, беше споменът как целува Кару; споменът за всичко онова, което ѝ каза, и за всичко друго, което си мислеше, но *не успя* да ѝ каже, а то беше много повече; споменът за всеки трепет, щом опипаше с поглед тялото ѝ по време на полет; болката в пръстите, които копнееха да повторят пътя на очите... Тя беше единственото, за което можеше да мисли сега. Предстоеше им да пренощуват в Киринските пещери, за да си починат от пътя, и той беше сигурен, че това няма да е поредната нощ, в която ще бъдат разделени. Поне на това трябваше да се сложи край и при тази мисъл нещо в него започваше да бълбука, някакво огромно напрежение стягаше гърдите му: в тях се надигаха радост и жажда и някакъв вик, безсловесен стон на удоволствие, готов да изхвъркне от него и да закънти.

Желанието му беше най-после да кацне при входа на пещерите, набързо да поздрави всички ония, които ги очакват там, да хвърли товара си върху извезания с лед под и да го остави да лежи там. А после да сграбчи ръката на Кару и да я дръпне тичешком след себе си. Навътре в пещерите, навътре и все по-навътре, да я отведе, да я задържи в прегръдките си, да се смее, опрял лице о шията ѝ, все още невярващ, че тя най-накрая е негова; че светът най-накрая е техен и *това беше всичко, което желаше.*

Или по-скоро беше всичко, което искаше да желае.

Но нещо друго беше нахлуло без покана в съзнанието му. Разполагаше се там от известно време. За последно го усети, докато слушаше рапортите за победата в Аделфийските планини и забеляза смътното недоумение по лицата на тези, които разказваха за нея. Всичко станало като насън и те го вярваха само защото наистина се

беше случило. По същия начин бяха приели и онова, което стана в пещерите при първата среща на двете вражески войски: как стояха окървавени едни срещу други, готови да убиват и да умрат, но нищо не се случи.

Но тогава недоловимото присъствие вече се беше настанило в съзнанието му. Още при битката в Аделфите, когато беше потърсил *сиритхар*, а вместо това в главата му прокънтя гръмотевица. И преди това, когато усети нечие присъствие в пещерите, или поне така си мислеше. И още по-рано, когато за първи път постигна истинска *сиритхар* — мощта, за която разумът му нямаше обяснение и която след отминаването си го накара да се почувства като дребна и незначителна отломка, отвяна от някоя катастрофична сила. Наводнение или ураган. Той не беше способен да контролира тази мощ. Някак, необяснимо как, успя да я призове, но то изобщо не беше същото.

Говореше на Кару за „система от енергии“ и това вече беше нещо истинско — място, в което можеше да се ориентира дори със затворени очи още от най-ранния си досег с магията. Чувстваше простора в себе си, неговата безграничност и това го правеше смирен... но то не беше същото.

И това най-много го тревожеше: подозрението, че когато постига *сиритхар* — онова, което беше решил да нарича *сиритхар*, защото тази беше единствената позната дума за подобно състояние на изключителна бистрота на съзнанието — не навлиза дълбоко навътре в себе си, а стига *извън*. Отвъд. И онова, което отвърщаше на неговия повик — източникът на тази мощ — не беше той, нито му принадлежеше.

Тогава... какво беше то?

В ОЧАКВАНЕ НА МАГИЯ

Очакваха ги.

Онези, които останаха в пещерите, сигурно бяха разположили часови постоянно да следят за тяхното завръщане, защото щом изникнаха в нощта — много предпазливо, ако в тяхно отсъствие нещо се беше объркало — всички вече се бяха скупчили при входа на пещерите да ги приветстват и това ги стопли. Все едно се прибираха у дома.

Кару се хвърли право в прегръдките на Исса и остана там толкова дълго, че змийското гнездо, което жената на нея беше привикала за компания — слепи скални змии от калните коридори под тях — също напълзяха по нея, бледи и лъскави, за да се присъединят към прегръдката.

— Сладко момиче — прошепна Исса, — всичко добре ли мина?

— Повече от добре — отвърна Кару и пламна от вълнение, давайки си сметка, че почти същото би казала и на Бримстоун, за да го извести за началото: на една неправдоподобна мечта, най-сладката от всички.

След първите радостни възгласи и приветствия двете страни имаха много още какво да си кажат, затова гледаха да бъдат по-кратки. Едва ли обаче разказите, догадките и предположенията щяха скоро да свършат, ако Исса не беше прихванала един поглед между Кару и Акива.

Този поглед беше така възпламеняващ, че въздухът между двамата буквално затрептя от жегата, а устните на Исса се разтегнаха в усмивка. Двамата не забелязаха, че ги видя — не виждаха нищо наоколо, освен един другия — и когато тя каза: „Е, сигурно нашите пътешественици са изморени и трябва да си починат“, с което даде знак всички да се разотиват, изобщо не заподозряха, че го е направила само заради тях.

Изглежда, всички имаха чувството, че се завръщат у дома, даже извънбрачните — новопристигнали и посрещани се смесиха и тръгнаха заедно навътре по скалните коридори. А когато стигнаха централната пещера, откъдето химерите трябваше да продължат към тяхното селище, те останаха с ангелите, за да приготвят заедно гощавката под сталактитите.

Кару не беше гладна. Във всеки случай не и за отмъкнатите от Доминиона припаси.

Врълхлетя я усещането за коледно утро. Е, не че имаше кой знае колко коледни утрини в живота ѝ. Онази с Естер приличаше по-скоро на представление — бляскаво и много специално, но по-скоро нещо, което се очакваше тя да *наблюдава* отстрани, а не да участва в него. Две Коледи беше прекарала със семейството на Зузана и те бяха къде-къде по-хубави; макар и двете отдавна вече да не бяха деца, тогава се държаха точно по детски. Празничните ритуали в семейство Новак бяха нещо неизменно и дори по-големият брат на Зузана, който иначе толкова се стараеше да впечатли Кару със съмнителната си мъжественост, в коледното утро се втурна като същинско дете надолу по стълбището, нетърпелив да разбере каква магия му е донесла тази свята нощ.

Сега усещането бе като за очакване на предстоящ финал. В това очакване нямаше нищо страшно и притеснително, по-скоро сладък трепет: очакване на нещо магическо.

Сега обаче магията, която Кару очакваше — хем я очакваше, хем посягаше, усещайки, че тя също се протяга към нея като огледално отражение малко преди върховете на пръстите да докоснат своите близнаци от стъклената повърхност — определено беше от много *позрял* вид.

Не можеше да откъсне поглед от Акива. Дори за миг да отделеше очи от него, още в следващия момент или срещаше очакващия му поглед, или той долавяше инстинктивно нейното присъствие и тръгваше насреща ѝ, за да се съберат по средата на пътя. Всеки техен поглед беше сияен, всепоглъщащ и жив. В ъгълчетата на устните му се таеше смях, защото цялото това очакване най-сетне му беше станало забавно. Просто забавно, защото почти беше свършило, а всичко останало... *различно от тях*... беше пречка. Сега всичко се превърна в закачка, цялото това протакане, в игра някаква — да се види кой ще

издържи още минута; в танц. Телата им — две сред множество други — се движеха по силата на едно и също магнитно привличане, независимо кой или какво е между тях.

Кару имаше усещането, че кожата ѝ се е събудила. Досега сякаш е била дълбоко заспала, без дори тя сама да си дава сметка за това, но след целувката в небето — по-скоро, когато устните на Акива докоснаха мястото под ухото ѝ — сякаш някакъв ключ се превъртя. Някакви електрически потоци взеха да сноват из тялото ѝ, караха кожата ѝ да настръхва, лазеха я тръпки, заливаха я горещи вълни. Вече не можеше да укроти ръцете си. Явно в нея бушуваха „любовните химикали“, за които научи още в ученическите години: допамин, норепинефрин. В един от уроците се казваше, че някакъв учен ги нарекъл „коктейл за любовен екстаз“ и тя си спомняше как двете със Зузана не спряха да хихикат заради това. Точно в момента тялото ѝ преливаше от тях. Цялата беше поруменяла и трепереща, а пеперудите в стомаха ѝ бяха вдигнали същински бунт. *Papilio stomachus*. Пулсът ѝ отмерваше чаткация ритъм на степа^[1], а дишането ѝ беше плитко. Опитваше да поеме дълбоко дъх, за да се успокои, но всеки път ефектът беше като от шамандура, която отказва да потъне. Намираще се на ръба на хипервентилация^[2], но в добрия смисъл на думата — звучеше глупаво, но иначе чувството беше като за пълна гама от вълнения: от тръпките при световъртеж до плътната и мудна басова нотка на предвкусвана наслада, бавна, сладка и сочна.

Казано накратко: в Кару гореше пожар.

Акива отново улови погледа ѝ. Появи се искра и пламък. Светлина и жегга, които предизвикаха възпламеняване. Вече не се смееха. Тя забеляза, че и неговите отпуснати покрай тялото ръце не могат да намерят покой. Затова ги сви в юмруци. После пак ги отпусна, но те нямаше да се успокоят, докато не се подчини на тяхното желание да я докоснат. Цялото му тяло беше изопнато като струна. Нейното — също. Дватамата приличаха на струните на цигулка, готови да зазвучат.

В очите му се четеше въпрос, както и в ъгъла на наклонената настрани глава, в позата на раменете. Цялото му същество излъчваше само един въпрос.

А отговорът бе толкова прост. Кару кимна и онзи невидим електрически ключ явно се превъртя на още по-висока степен. Сега кожата ѝ буквално жужеше.

Най-накрая. *Най-накрая.*

Обърна се с намерението да се шмугне незабелязано в някой от скалните коридори, които водеха към къпалните с термална вода — *къпалните*? Откъде изведнъж дойде това странно усещане? Лицето ѝ пламна. Усещането беше едва доловимо, но щом се обърна, зърна Лираз.

Лираз, която стоеше настрани от всички, висока и изпъната, винаги така дяволски изпъната, сякаш някой — Елай може би — я е завързал с връв за темето и не ѝ позволява да се отпусне. Дали заради нейната строга скованост, дали заради агонията от неизвестността по лицето ѝ, но току-що изнамереният електрически ключ в Кару прещрака. И енергията секна. Електрическите потоци замряха, температурата се нормализира, ефектът от „коктейла за любовен екстаз“ беше неутрализиран. Никакви тръпки повече, а дъхът ѝ потъна в нея като котва, хвърлена в морето.

Боже, какво ѝ ставаше?! Тя примигна. Душата на Зири висеше окачена на колана ѝ и тя тъкмо се канеше да...?

Кару тръсна силно глава — рязко, бързо — и отново дойде на себе си. В отсрещния край на пещерата Акива свъси вежди. Тя го изгледа безпомощно, докосна манерката и той разбра. Погледът му отскочи към Лираз — тя беше забелязала всичко, което премина между тях двамата, и изглеждаше стъписана.

Събраха се при изхода, към който по-рано се беше упътила Кару, но вече по съвсем различна причина и тръгнаха в съвсем различна посока.

— Няма да отнеме много време — каза Кару.

— Ще ти помогна — отвърна Акива и тя кимна.

Готвеше се за този момент много преди Зири сам да пререже гърлото си, за да се превърне малко след това във Вълка. Още когато той не се върна с останалите патрули, тя събра всичко необходимо, всички съставки, от които да създаде тяло на кирин, силно и отговарящо на оригинала, доколкото ѝ позволяваха уменията. Човешки зъби и зъби от антилопа, цеви от кости на прилеп, желязо и нефрит. Дори диаманти, пазени като зеницата на окото само за него. Събра всичко в малка кадифена кесийка за скъпоценности заедно с инструментите за възкресяване и го скъта навътре в пещерите при кадилниците и тамяна.

Най-ценната съставка обаче се намираше в манерката. Желанието ѝ беше да придаде на новото му тяло истински облик на кирин. Една мисъл я накара да отметне глава.

— Почакай за минутка — каза на Акива и се върна обратно в пещерата на мястото, където стоеше усамотена Лираз.

— Не е нужно точно сега... — започна Лираз.

Кару я прекъсна с махване на ръка.

— Пазиш ли още онова парче рог, което ти дадох?

Лираз ѝ го подаде колебливо, сякаш не искаше да се разделя с него; Кару усети, че се моли, тихо и от сърце, чувствата на жената ангел да са споделени, не само заради доброто на Лираз, но и заради Зири, който сега беше по-самотен дори от нея самата навремето. Защото тогава тя поне имаше Бримстоун, имаше спомените си за своите родители и за племето. А кого си имаше Зири?

Дано това също се превърне в едно невероятно, славно начало, помисли си.

— Искаш ли да дойдеш? — попита, но Лираз тръсна категорично глава. Тогава я остави, далече от скупчените войници, за да свърши това последно нещо.

[1] Степ е бърз и ритмичен танц, за който е характерен звукът от подметките на танцьора, специално подковани с метални пластинки. — Б.пр. ↑

[2] Повишена вентилация на белите дробове поради учестено и дълбоко дишане. — Б.пр. ↑

НЕ НИ ЗАПОЗНАХА

Лираз повече не можеше да стои в голямата пещера. Имаше чувството, че всички четат в нея като в отворена книга, затова тръгна да се скита из скалните коридори и накрая пак се озова при входа на пещерите. Една от химерите без криле стоеше на стража и тя приближи към него, разполагайки се на самия ръб на процепа.

Слънцето залязваше по обичайния си път, а лунният сърп беше обърнат така, че да улови всеки негов лъч. Лираз го гледаше, докато то сякаш се разтопи, докосвайки далечните планински върхове, разливайки позлатата си върху ширналия се хоризонт. Оранжева светлина покри с гланц целия свят помежду им, от него до нея, а после пропълзя и зад гърба ѝ, надълбоко в пещерата, за да подпали в замръзналите локви ослепителна светлина.

После всичко избледня и изстина, златото отстъпи място на сиви сенки; точно в мига на най-наситеното синьо в небето, малко преди то да почернее и да се изпъстри със звезди, тя дочу стъпки зад себе си, но се побоя да се обърне.

Стъпките бяха бавни, съпроводени от едно остро *трак-трак*. Чаткане на копита. Това беше първият ѝ досег с него — *копита* — и тя не успя да превъзмогне себе си, нито онова, което толкова време и така неизкоренимо ѝ беше втълпявано: обзе я лошо предчувствие, почти погнаса. Та той беше химера. Какво я беше прихванало?! Ако някой ти е спасил живота, не означаваше, че непременно трябва да се влюбиш в него.

Любов? Звездни богове! За първи път тази дума дръзваше да се оформи в съзнанието ѝ и то единствено под формата на отрицание. Въпреки това я порази като юмрук в стомаха: страх, отричане и порив да избяга.

Не ѝ беше никак лесно да остане на място. Наложиха се да си напомни, че не беше направила нищо, с което да премине границата. Нито с думи, нито другояче го беше окуражила. Нито преди да загине

в кожата на Вълка, нито по-рано. Между тях нямаше нещо, за което да съжالياва или от което да се отрече; нямаше причини да бяга. Той беше само другар, просто...

— Не ни запознаха.

Сърцето на Лираз подскочи. Вече беше свикнала с гласа на Вълка, но това не значеше, че някога го е харесвала. Дори когато Зири й говореше от свое име — случи се един-единствен път, докато и двамата бяха потопени до гърдите в необикновено меката вода на къпалните — в гласа му се прокрадваше някаква груба нотка, сякаш всеки момент думите можеше да се превърнат в ръмжене. Това напълно подхождаше на ноктестите му лапи, на острите зъби. Дремеща жестокост.

Този глас обаче... Той звучеше мелодично като флейтите на ветровете в Киринските пещери, естествено плътен и спокоен.

Тя си знаеше репликите в този диалог. Събра сили да проговори и направи гримаса, когато чу как трепери гласът й.

— Знаеш коя съм, аз също знам кой си, така че...

— ... това *не стига* — неговият глас се преплете с нейния, променяйки сценария. В паузата след казаното тя чу как я чака. Как изобщо може да се чуе очакването? Без значение как, явно можеше. Тя го чуваше. Той я чакаше да се обърне и тя повече не можеше да отлага.

Извърна се, а пред нея стоеше Зири от кирините и дъхът на Лираз секна.

Той беше висок. И преди го знаеше, още като го видя да се сражава наред наобиколилите го доминионци — в сравнение с него те изглеждаха недорасли. Но да го видиш отдалече беше съвсем различно от това да го съзреш право пред себе си и да се наложи да отметнеш глава, за да го погледнеш в очите. Лираз отметна глава назад. И още по-назад, за да обхване с поглед до самия връх рогата му, които го правеха да изглежда невъобразимо висок. Сигурно бяха дълги поне колкото ръцете й, източени и прави, черни и лъскави. Непокътнати, както забеляза с един бегъл поглед — върховете им бяха цели и тя се зачуди какво ли е станало с онова крайче, което така добре прилягаше в шепата й.

Зири беше строен, с издължени мускули, не така широкоплещест като Акива и повечето извънбрачни, но това още повече подчертаваше високия му ръст, а раменете му бяха всичко друго, но не и тесни.

Крилата бяха събрани на гърба. Тъмни. Лираз можеше само да гадае какъв е техният размах, ако се съди по ръста му. Облечен беше в бяло и това ѝ се видя някак не на място, а той явно забеляза сбърченото ѝ чело, защото подръпна ризата.

— На Вълка е — каза. — Нямам нищо... свое. Освен... — Усмихна се и се посочи с две ръце. — Всичко друго. Предполагам.

Това беше усмивка. Зири се усмихваше и Лираз го видя.

Не просто копитата или рогата, взети поотделно и сами за себе си, а *самия него*. Той беше точно това, което трябваше да бъде — удивителен във всяко едно отношение, спирац дъха. Киринската му красота беше дива и неподправена. Остри рога, остри копита, очертанятията на крилето му също бяха остри. Целият беше изтъкан от тъмнина и остри ръбове — точно обратното на нея — лунен сърп срещу нейното слънце; изсечена сянка на фона на нейното сияние. Но всичко това беше само един силует. Едва в неговата усмивка, в очите му, в неговото очакване — той все още очакваше — тя го видя истински и го позна. Сила и грация и самота и копнеж.

И надежда.

И колебание.

Стоеше съвсем неподвижно, за да може тя добре да го огледа и да го прецени, и това я засрами. Разтълкува го в неговата неподвижност. Той се боеше, че в нейните очи изглежда като звяр, а как да го убеди в нещо, което самата тя само преди секунди не вярваше? Как да му каже, че той е великолепен и че тя изпитва смирение — че е лишена от дар слово, но не заради отвращение, а от обзелото я благоговение.

Опита да проговори.

— Аз... Ти... Това...

Нищо повече не излезе от устата ѝ. Нито думичка. Провали се с гръм и трясък. Това за нея се оказа пряко сили. Как сега да покаже поне малко топлинка, щом като цял живот я беше потискала? Сигурно ще си помисли, че се отвращава от него, щом се държи така — сковано, безразлично и мълчаливо, заприличала на немите сталагмити наоколо. Трябваше да се постарее повече.

Тя... кимна.

Няма що, страхотно! Постарай се малко повече! Поне покажи, че не си сталагмит.

Тя притисна ръка към гърдите си, силно, а с другата посегна към главата, сякаш за да спре да кима, но завърши с длан върху устата, като че искаше да си забрани да говори.

*Наистина?! Това ли беше наистина най-доброто, на което е способна? Той я гледаше как се стяга като възел и как притиска ръка върху устата, което лесно можеше да бъде изтълкувано погрешно, и ето че в огромните му кафяви — *благи* кафяви — питащи очи проблесна колебание, което я подтикна към едно последно, титанично усилие.*

— Харесва ми — прошушна тя и ръката ѝ не успя да предотврати глупавото кимване, но заглуши думите ѝ, така че Зири нищо не разбра.

Недоумяващо наклони глава.

— Какво?

Тя дръпна ръката си и заговори колкото се може по-ясно, но и то не беше кой знае колко отчетливо.

— Харесва ми. Искам да кажа *теб* харесвам. — После отново затисна устата си и почервеня, готова да призове жестоката химерска богиня на наемните убийци да дойде и да я отърве от мъките ѝ, но в този момент мярналото се в очите на Зири колебание изчезна.

След всичко това усмивката му би трябвало да я подразни: той развеселено изви устни — забавляваше се на неин гръб, изпитваше хладнокръвието ѝ, а Лираз не беше свикнала да търпи подигравки — но нещата не приключиха само дотам. Усмивката му стана още по-широка, преливайки от добродушна веселост към явно удоволствие до искрено, дълбоко облекчение. Най-хубавото беше, че и тя чувстваше същото със сърцето си.

— Хубаво — каза той, — защото и аз те харесвам.

Тя още по-гъсто се изчерви, но и той беше поруменял, така че в края на краищата не беше чак толкова зле.

Ами, направо си беше отчайващо. Ами сега? Дали от нея се очаква да скалъпи още някое безсмислено изречение? Можеше да изреди например какво друго още харесва, както си представяше, че би направило някое дете — е, поне не харесваше много неща и списъкът нямаше да е дълъг, затова пък напълно достатъчен да убие емоцията на мига.

А тя не искаше да убие този миг. Искаше го *жив*. Да живее *дълго*.

Но как, в името на звездните богове, да постигне това?! Мигар вече за нея е късно да се научи?

— Уф — изпъшка Зири. После разкърши рамене и разтвори крилете си. Те разцепиха въздуха, приличайки по размах на крилете на буревестник. Зири се прокашля, после продължи. — Едно от най-неприятните неща да съм в тялото на Вълка беше, че не мога да летя. Сега обаче ще си го наваксам. — Гласът му секна и той някак тромаво посочи към билото, където най-синьото синьо вече преливаше към черно, а звездите изгряваха едри като бучки захар.

О! Ясно. Лираз беше почти — почти — облекчена, че всичко най-после свърши. Сега вече можеше да припълзи навътре в пещерата. Да се разкисне. Да се проклина. Почти да умре.

Зири отново се прокашля и я погледна. Толкова искрено. С такава надежда.

— Искаш ли... да дойдеш и ти?

Да лети? Е, поне това го можеше. Дори не ѝ се налагаше да рискува и да казва гласно „да“. Достатъчно беше просто да кимне.

78 (ДИШАЙ)

Кару разресваше косата си. Спокойно. Макар спокойствието да беше по-скоро нещо като упражнение. (Дишай). Остави гребена. Намери го сред изоставените вещи на кирините: резбована кост с грубо издялан силует на буревестник върху дръжката. Щеше да го запази.

(Дишай).

Огледа се на примигващата светлина на факлата. Все още носеше дрехите от Естер. Все още имаха приличен вид, макар че не искаше да си спомня за засъхналите по ръкава ѝ лиги на Разгут. На тръгване от пещерите беше оставила някои свои вещи, но те бяха още по-мръсни. Зачуди се дали някога отново ще познае простата наслада от пълен с дрехи гардероб и удоволствието да си подбере тоалет — *чист* тоалет — с който да излезе на среща с... кого? Какъв ѝ беше Акива?

Гадже звучеше по-скоро като за човек от Земята. *Любовник* беше превземка, целяща да шокира околните. „Запозна ли се с любовника ми? Не е ли божествен?“ Не става. Но иначе да, той е божествен. Не *става*, няма да му вика така, макар че ѝ причерняваше от желание час по-скоро да го направи такъв.

(Дишай.)

Партньор? Прекалено сухо.

Сродна душа?

По тялото ѝ се разля топлина. Имало ли е друг случай да важи с по-голяма сила, отколкото при тях двамата с Акива? Но и това беше отдавна изтъркано: „Харесваш «Пиксис»^[1]? О, значи сме сродни души!“.

Точно сега обаче не ѝ се налагаше да го нарича с никакви имена. Достатъчно беше просто да отиде при него и той със сигурност няма да обърне внимание с какво е облечена.

Едно последно вдишване. Сърцето ѝ подскочи, давайки знак, че е дошло времето, истинското и точно време, най-после.

Акива ѝ беше помогнал да създаде новото тяло на Зири. Плати десетъка болка и за късмет не му трябваше менгеме, защото тя не можеше да си представи как ще докосне голата му кожа, без да я завладее отново трепетната жажда по него, която изпита в голямата пещера. Кару потъна в транс с мисълта, че той е до нея, а когато всичко свърши и новото тяло вече лежеше изпружено на пода, макар и още неодошевано, тя дойде в съзнание и видя, че Акива се вира в нея. Изглеждаше замаян от щастие и същото чувство тутакси разцъфна в нея.

— Никога досега не съм имал толкова време да те съзерцавам спокойно — каза.

— А аз си мислех, че искаш да гледаш възкресяването. — Тя посочи новото тяло и видът му я изпълни с гордост. Изглеждаше почти свършено копие на истинското тяло на Зири; спокойно може да мине за негова рождена плът, помисли си тя. Дори не му направи хамси: донякъде, защото и истинският Зири нямаше, но и защото се надяваше те да са вече затворена страница.

— Вярно, имах такова намерение — смутено отвърна Акива и по навик прокара пръсти през гъстата си късо подстригана коса. — Но ме разсеяха.

— Е, никак не е честно, защото това взаимно удоволствие на мен ми беше отнето.

— Обещавам после дълго да стоя съвсем неподвижно. — После? Явно имаше предвид след *това*. След като двамата са удовлетворили желанието си да *не стоят* съвсем неподвижно.

(Дишай).

— Приемам.

И тогава, о, тогава, мили боже, най-сетне: усмивка.

Усмивка, каквато не беше виждала с тези си очи, но помнеше през очите на Мадригал.

Стоплена от почуда, усмивка толкова красива, че от нея чак болеше. Тя набръчка кожата около очите и направи красотата му още по-изумителна, изумителна по нов начин, по-добър, защото съдържаше щастие и то променяше всичко. То изпълваше сърцата и даваше

смисъл животът да бъде изживян. Кару почувства как я изпълва, замайва я и я кара да бълнува и тя потъна още по-надълбоко в любовта.

Предложи ѝ сама да довърши възкресяването и Кару прие, защото искаше поне за малко да остане на четири очи със Зири; Акива явно го беше предусетил. Погледът в новите очи на Зири — кафяви, не ледено сини, без следа от арогантността на Тиаго, която преди непрекъснато струеше през тях — я дари с най-сладкия миг, откакто беше започнала да възкресява. Тя го прегърна, дълго го притиска към себе си и му каза, че всичко е вече зад гърба им и повече не се налага да се крие, а облекчението му беше толкова покъртително, че се предаде и на нея и още повече усили и без това дълбоката ѝ благодарност към него заради всичко онова, което преживя в името на общото благо.

Двамата измислиха най-простото обяснение за неговото изчезване и внезапната му поява сега, после той си тръгна. Кару реши, че сигурно е толкова щастлив в тялото си на кирин, та няма търпение да полети, но нищо чудно Зири да беше почувствал нейното раздвоение. Или причина бе, че научи кой всъщност е донесъл душата му в манерка, а сега седи някъде из пещерите в очакване.

Каквато и да беше причината, Зири си тръгна доста скоро и ето че сега тя беше останала сама, след като е изпълнила и последния си дълг и вече разполага с времето си. Постоя така още малко, пое си дълбоко въздух. После от джоба на пътническата си чанта извади малък предмет, който носеше вече втори ден, още от султанския пикник на пода в стаята на мароканския хотел в пустинята. Дребна прищявка.

Ядец. С усмивка го прибра в шепата си. Още от първата им нощ в храма на Елай това се беше превърнало в техен прощален ритуал: да си пожелаят нещо. Сега беше готова да подновят ритуала, но не и за нова раздяла. Разделите, които бяха изстрадали досега, им стигаха за цял един живот.

След това тръгна. Вървеше, притиснала ядеца към сърцето си. Или поне в началото вървеше, но скоро взе да се плъзга, да се носи по въздуха, едва докосвайки пода. *Това може да ме направи ленива*, помисли си, но не се разтревожи особено. Коридорите се виеха пред нея. Факлата пръскаше зеленикава светлина, хвърляйки отблясъци далече напред, и заплашваше да угасне всеки път, щом ускоряваше

ход. Почти догаряше вече, но Кару нямаше да има нужда от нея, щом е с Акива.

Накрая стигна входа на пещерата с топлите извори. Докато завиваше по коридора, в гърлото ѝ клопочеше смях и тя се приготви да измърка: *Най-накрая, най-последно, вече си мислех, че ще умра* близо до устните му, близо до шията му, жадна и засмяна, и нетърпелива да...

Закова се на място.

Акива го нямаше.

Естествено, обади се някакво студено гласче откъм сърцето ѝ.

Тя го накара да млъкне. *Все още*. Акива го нямаше *все още*. Което беше странно, защото беше казал, че идва право насам. Е, хубаво. Нямаше причина за тревоги. Може да се е заблудил из коридорите. Не. Кару имаше твърде голямо уважение към способностите на Акива, за да го допусне. Може да е отишъл да свърши още нещо, разчитайки, че все пак ще успее да пристигне преди нея. Просто *тя* беше дошла твърде скоро: Зири изобщо не я забави.

Водата беше бледозелена и вдигаше пара, кристалните израстъци просветваха, а завесите от черномъх се поклащаха там, където най-дългите им китки стигаха водата и бяха увлечени от струите на потока. Кару се поколеба дали да не смъкне дрехите и да се потопи, но това трая само миг и всъщност не го мислеше насериозно. Някакво лошо предчувствие заби пръсти в раменете ѝ. Оказа се по-силно, а тя — неподготвена, макар че още с появата му си даде сметка как е чакала нещо такова още откакто се върнаха през портала при Вескал. Какво всъщност чакаше? Сама не знаеше. И онова студено гласче, което каза *естествено*, също не знаеше. То само усещаше — *тя* просто знаеше — че всичко беше станало някак твърде лесно.

Почувства го като някаква неясна тръпка по гръбнака, каквато усети малко преди засадата на Доминиона. Явно нещо ѝ убягваше.

Да. Акива. Ето какво ѝ убягваше.

Той трябваше да е тук.

Опита се да разсъждава логично. Нали дойде едва преди малко; той сигурно всеки момент ще се появи иззад ъгъла.

Но него го нямаше.

Ама, разбира се! Наистина ли си помисли, че можеш да бъдеш щастлива?

Сърцето на Кару заблъска като чук, дишането ѝ стана плитко, но сега това беше от едва сдържана паника, не от сдържано желание.

Акива не идваше.

Факлата на Кару изпраця и угасна и сега вече нямаше да има огън от серафимски криле, който да освети обратния път по скалните коридори. Ще трябва да налучква сама стъпките си в тъмното, притиснала неразчупения ядец към сърцето.

[1] Американска алтернативна рок група, основана в Бостън през 1986 г. — Б.пр. ↑

ЛЕГЕНДИ

— Виж.

Зири зърна буревестника преди Лираз да го забележи. Не ѝ го посочи с ръка, само издиша думата, за да не го подплаши и той да отлети надалече. Тези създания можеха да усетят и най-малкото движение от невъобразимо разстояние. Направо беше същинско чудо, че се е озовал толкова близо до тях.

Нещо повече, той летеше *право* към тях.

Лираз извърна глава и Зири се захласна — колкото по устрема на буревестника, толкова и по играта на звездната светлина върху деликатните черти на лицето ѝ. Всъщност второто много лесно погълна цялото му внимание. Гледаше как Лираз гледа и черпеше захлас от нейната почуда.

Докато тя не проговори, присвила очи.

— Нещо не е наред.

Той се обърна и забеляза, че докато се е захласвал по Лираз, полетът на гигантската птица е променил посоката си и тя вече не се носи насреща им. Все още беше доста далече и в първия момент не разбра какво е обезпокоило Лираз. Птицата пореше въздуха леко наклонена, уловила бързея на въздушното течение. Гледката беше величествена.

Зири присви очи.

— Това не е ли...?

— Да.

Гласът на Лираз беше напрегнат, и то не без основание. Това пред очите им беше нещо противоестественно, все едно... ами, все едно химера кирин и жена серафим от извънбрачните да летят заедно на лунна светлина. Само дето противоестественото, помисли си Зири, занапред ще трябва да се постарее малко повече, за да ги надмине. И въпреки това *наистина* беше противоестественно.

Защото пред тях несъмнено блещукаха криле на серафим.

Първата мисъл на Зири бе, че някой ангел кой знае защо гони буревестника. Но нищо в полета му не издаваше тревога. Буревестникът просто си летеше, а ангелът се носеше редом с него.

— Чувала ли си друг път за такова нещо? — попита Зири.

Лираз кратко се засмя, по-скоро въздъхна.

— Никога. Знам, че Йорам искаше буревестник за своята зала с трофеи. Това по едно време се беше превърнало в спорт. Всеки блюдолизец в Империята се надяваше тъкмо той да поднесе на императора този трофей, но без никакъв успех; някои даже загубиха живота си, докато опитваха, и накрая Йорам беше принуден да повика ловци и трапери. Най-добрите. И знаеш ли колко буревестника уловиха?

Това беше най-дългата реч, която произнасяше, откакто я завари да седи при входа на пещерата, така мило и обезоръжаващо оплела език; Зири отново се улови, че не може да откъсне поглед от нея, почти забравил за буревестника и мистериозния серафим с него.

— Колко? — попита най-накрая.

— Нито един.

— Радвам се.

— Аз също.

В този момент го прониза дълбока тъга, защото си даде сметка, че макар тя да е съвсем близо до него и сетивата му да попиват чувствения аромат на тялото ѝ толкова отчетливо, като да беше ярка багра, той вече не долавяше другия — тайния парфюм, така недоловим, който се криеше в него. Усети го, докато я носеше полумъртва на ръце, но сетивата му на кирин бяха много по-несъвършени от тези на Вълка и това тайно ухание беше завинаги изгубено за него. Но щеше вечно да помни, че него все пак го има. А това не беше малко. Поне това беше ползата от пребиваването в тялото на Вълка.

Двамата останаха на място и продължиха мълчаливо да наблюдават как буревестникът се носи по вятъра и прави виражи, а ангелът гледаше да го следва, като ту го изпреварваше, ту изоставаше след него.

— Хайде — обади се Лираз, когато взеха да се отдалечават на север, — нека ги проследим.

Щом започнаха да ги следват, забелязаха, че полетът на буревестника и ангела е сякаш без посока — първо приближиха отворите на пещерите, през които свиреше и пищеше вятърът, после взеха да кръжат около един от по-ниските върхове, връзвайки се в облаците над него. Най-накрая направиха рязък завой и се понесоха, пак, право срещу Лираз и Зири.

Двамата гледаха как буревестникът пори въздуха и чак когато съвсем наближи Зири си даде сметка, че силуетът, летящ редом с него, не е единствената му компания. Имаше и други, които го яздеха. Досега не ги беше забелязал, тъй като не бяха серафими и не излъчваха светлина.

— Това не е ли...? — заекна той втрещен.

— Мисля, че да — произнесе само с дъх Лираз.

Наистина, точно така беше. А когато те на свой ред забелязаха Лираз и Зири, нададоха пронизителни викове на своя странен човешки език. Зири, естествено, не можеше да разбере какво точно казват, но победоносната нотка в гласовете им не оставяше съмнение, също както и съвършено безумната им радост.

Но кой би могъл да ги вини?! Та Мик и Зузана бяха обзидили буревестник! Отсега нататък двамата щяха да се превърнат в легенди.

80

ИЗБОР

Акива не можеше да разбере какво става с него. Отначало стоеше наред къпалните и с думкащо сърце очакваше идването на Кару.

А после изведнъж вече не беше там.

Ходът на времето зацикли.

„Има минало, има и бъдеще — беше казал съвсем наскоро на своите братя и сестри. — Настоящото не е нищо повече от секундата, която разделя едното от другото.“

Явно е грешал. Съществуваше *само* настояще и то беше безкрайно. Миналото и бъдещето служеха единствено като наочници, които ни предпазват да не полудеем пред тази безкрайност.

Какво ставаше с него?

Той беше загубил усещане за собственото си тяло. Намираше се във владенията на ума, сред тази своя лична вселена, безкрайната сфера на неговото аз, където отиваше да твори магия, но сега не беше попаднал тук по своя воля и не можеше да се върне обратно.

Мигар са го пратили тук?!

Усещаше нечие присъствие. Все едно бяха гласове, чиито думи не успяваше да различи. Не можеше да ги чуе. Долавяше ги само като леки вълни, които къдрят повърхността на неговото съзнание. Също като пръсти, които придърпват копринено платно от отсрещния край. И звучаха в дисонанс.

Тези енергии се съревноваваха помежду си. Но не бяха неговите.

Неговите бяха свити на кълбо, приклекчени. Това чувстваше, това беше *всичко*, което усещаше: не се намираше там, където трябваше да бъде. Кару щеше да дойде, а той нямаше да е там. Нищо чудно и вече да е станало. Времето се беше разтеглило. Десет минути ли бяха минали? Или пък часове? Това сега не беше важно. Съсредоточи се! Имаше само настояще. И беше достатъчно да отвори очи в правилната посока, за да се озове там, където пожелае.

Посоките бяха безкрайни на брой, а той нямаше компас, но сега това не беше важно, защото Акива не можеше да отвори очи. Намираше се някъде много надълбоко. Задържан. Ето това му бяха сторили.

Не беше на мястото, където трябваше да бъде. Отвели го бяха. Отнели му бяха силите, и то точно в момент, когато надеждата така го беше завладяла, че дори не можеше да я сдържа. Точно сега да го пречупят и да го лишат от воля, когато Кару го очаква, когато най-сетне доживяха мига, който да е *единствено техен*. Това беше непоносимо.

И Акива не можа да го понесе. Започна да се съпротивлява.

И ето я пак, гръмотевицата. Гръмотевицата като оръжие, гръмотевицата в неговата глава. Той опита да се съвземе, но не задълго. Гръмотевицата е звук, не преграда. Ако това беше единственото, с което го държи подвластен, то значи не беше изцяло в тяхна власт. Затова напрегна всяка фибра на силата си в безмълвен тътен и го насочи и той избухна в него, безмилостен, но той едновременно беше и експлозивът, унищожителен.

И премина, попадна отгатък в някаква тишина, сред цветовете, последвали труса на яростното му преминаване и в... самия *себе си*. Неговото тяло опираше скалата. Сега лежеше, на земята го заобикаляше тишина, но не онази, която той спусна, а само пауза между гласовете; въздух, наелектризиран от техния дисонанс.

— Това беше погрешно.

Гласът беше на жена, непознат, а интонацията му — по-мека от езика на серафимите, макар и не напълно чужда.

— Достатъчно време загубихме. — Този глас беше по-остър и по-млад. Също на жена. — Дали да го пусна да иде на уречената среща? Ще му е по-лесно ли да тръгне, *след като* е усетил вкуса ѝ?

— *Вкусът ли?!* Той е влюбен, Скараб. Трябва да го оставиш сам да избере.

— Няма никакъв избор.

— Напротив, има. Ти му го даде.

— Защото го оставих да живее? Мислех, че ще си доволна.

— Доволна съм. — Въздишка. — Но решението трябва да е негово, не разбираш ли? Или вечно ще остане твой враг.

— Не ме изкушавай, стара жено. Известно ли ти е какво мога да направя с враг като него?

Отново се спусна тишина, ехтяща, вибрираща от потрес. Акива осъзнаваше, че говорят за него, но това беше единственото, което му стана ясно. Какъв избор? Що за враг?

Скараб, така наричаха едната. Във всичко това имаше нещо. Нещо, което трябваше да разбере.

Когато другата заговори, гласът ѝ идваше право от бездната на нейния ужас.

— Искаш да го направиш струна на своята арфа ли?! Това ли ще сториш с моя внук?!

Внук. Само за миг, след като чу това, Акива си помисли: *значи не за мен говорят*. Той не беше ничий внук. Той беше копеле. Той беше...

— Само ако съм принудена.

— И кое би могло да те принуди? — Това прозвуча като вик. — Нечисто дело е това, което си подхванала, *Скараб*. Още сега трябва да сложиш край. Ние не сме такива. Ние не сме воители...

— А би трябвало.

Сътресение от шока.

— Някога сме били воители — продължи *Скараб*. В гласа ѝ прозвуча упорството и решителността на младостта, която се опълчва на старостта. — И отново ще бъдем.

— *Какви ги говориш?!* — Застъпничката на Акива — неговата... баба? — беше смаяна. Стъписана. Акива го знаеше, защото почувства нейния смут вътре в себе си и го разбираше. Той проникна в него и се превърна в негов собствен смут, така както той беше предал отчаянието си на всеки един воин в Киринските пещери и то се беше превърнало в тяхно отчаяние. Тази жена го наричаше свой внук, но имаше още един важен играч в тая загадъчна шарада. *Скараб*.

Безочливият подарък, кошницата с плодове, изпратена от стелианите на Йорам като отговор на обявената от него война, беше съпроводен от послание, подписано само с восъчен печат, на който имаше изображение на бръмбар скарабей.

Стелиани.

Акива отвори очи и се изправи само с едно движение. Намираха се в пещера, която по изглед и усещане приличаше на киринските; звучеше като тях, надула зловещо гайдунцията на вятъра — някъде

дълбоко в себе си той се почувства облекчен. Значи не го бяха завлекли много надалече. Значи и Кару е наблизно. Ще успее да я открие и да поправи всичко.

Двете жени стояха точно пред него и това го накара внезапно да залитне. Сигурно не беше случайно, че нито една от тях нито отскочи, нито направи крачка назад. Очите на Скараб дори не се разшириха, само се втренчиха в него и той отново се озова прикован, замръзнал наред движението, докато се изправя на крака, внезапно осъзнавайки, остро и болезнено — така стана и когато долови невидимото присъствие в пещерите — колко относително нещо е неговото съществуване.

И колко уязвимо.

Държаха го скован и го наблюдаваха. Единственото, на което беше способен — изобщо не можеше да помръдне, но и това стигаше — бе да отвърне на втренчените им погледи.

Не беше виждал стелиани от петгодишен, когато за последно хвърли отчаян поглед през рамо към майка си, докато го отвеждаха надалече от нея. Сега пред него имаше две жени, а по-възрастната от тях... Акива не можеше да каже, че прилича досущ на Фиеста, защото не помнеше лицето ѝ, но докато се взираше в нея, имаше чувството, че вижда майка си. Скараб я нарече старица, но тя не беше стара — млада също не беше. Грижите бяха оставили отпечатък върху лицето ѝ, принуждавайки очите да хлътнат в своите орбити, а ъгълчетата на устата ѝ да се изострят. Косата беше сплетена на плитка и увита като корона около главата, а сребърните нишки в нея бяха толкова сияйни, че приличаха на украса. В погледа ѝ все още се четеше потреса от преживения наскоро шок, но също и дълбоко, много дълбоко страстно въодушевление. Още от пръв поглед Акива почувства някакво родство с нея.

Другата обаче...

Черната ѝ коса беше разпусната и разбъркана. Носеше туника с буреносно сив цвят, която обгръщаше тънката фигура с полегати гънки и беше прихваната на раменете, оставяйки голи загорелите ръце, покрити от китките до горе с равномерно подредени златни гривни. Лицето ѝ беше сурово. Не като на Лираз или Зузана, за които това беше по-скоро маска, а създадено такова още с раждането. Остро лице с твърдо, хищно чело на ястреб, засланиящо очите. Скулите и челюстта

бяха като издялани с длето, но устните се оказаха изненадващо сочни и тъмни — единственото меко нещо в нея.

Докато му се усмихваше — именно — той забеляза, че зъбите ѝ са изпилени като остриета на стрели.

Акива се дръпна назад.

Едва тогава забеляза, че зад двете жени има и други: още една жена и двама мъже, общо петима. Те мълчаха и до края останаха безмълвни, но наблюдаваха случващото се с огнена настоятелност.

— Много мъдро от твоя страна — отбеляза Скараб, привличайки отново вниманието му върху себе си. Сега той се увери, че зъбите ѝ си бяха съвсем нормални, бели и равни. — Изглежда, не трябва да те подценяваме. — Тя се обърна към другата жена. — Или може би ти го освободи, а, Найтингейл?

Найтингейл. Тя тръсна глава, без да откъсва нито за миг очи от Акива.

— Не съм, царице. — Царице? — Но и не бих го приковала отново. Редно е да му окажем почитта, която му се полага по рождение, и да *говорим с него*.

— За какво да говорите с мен?

Отговори му Скараб, мятайки мрачен поглед към Найтингейл. Имаше нещо царствено в нейната арогантност и Акива реши, че това би му подсказало, ако вече не го знаеше, по-горното ѝ потекло.

— От твое име беше направен избор. Аз го направих.

— И какъв е той?

— Да не те убивам.

Не че това го изненада много след всичко, което чу, но пак не можа да се овладее и заговори бързо.

— И какво толкова съм направил, че това да ми струва живота? — Убеден в собствената си невинност, той не очакваше блъвналия в нейния отговор плам.

— *Много* — изплющя гласът ѝ, разсичайки въздуха. — Не се съмнявай в това, издънка на Фиеста. Досега съвсем заслужено би трябвало да си мъртъв.

Той се опита да се надигне, но установи, че отново е скован.

— Ще ме пуснеш ли? — попита и за негова изненада тя го направи.

— Защото не се боя от теб — каза.

Той се изправи.

— Че защо да се боиш от мен? Защо ми е да те застрашавам, дори да можех? Много пъти съм си мислил за народа, от чиято кръв беше майка ми. Но нито веднъж с намерението да ви *причиня зло*.

— И въпреки това през последните хиляда години никой друг не успя да ни доведе до ръба на унищожението, а ти го направи.

— Какво говориш?! — избухна той. Дори не беше припарвал до Далечните острови, нито беше виждал стелианин. Какво може да им е сторил?!

Тогава Найтингейл се намеси.

— Не го предизвиквай, Скараб. Той не знае. Пък и как би могъл?

— Какво да знам? — попита той, вече по-кротко, защото в устата на Скараб обвиненията изглеждаха абсурдни, но изречени със скръб от Найтингейл, звучаха другояче. Чуждото проникване в съзнанието му. Приливът на мощ, който изпита. И усещането, че е... *захвърлен* след нейното оттегляне, сякаш тази мощ го беше употребила. Затова попита със заекване: — Какво съм направил?

Всъщност онова, което Зузана изкрещя от гърба на буревестника, гласеше: „Божичко! Всички планини толкова си приличат!“.

Накрая все пак се загубиха, макар че си беше цяло чудо как изобщо стигнаха дотук; съвсем друг беше въпросът за *стила* им на пътуване.

Това да стигнат дотук се дължеше главно на картите, погребани дълбоко в съзнанието на Елиза; колкото до второто — то стана благодарение на музиката; Мик успя да омае с цигулката си — нова и много по-хубава от онази, която оставиха във ваната на Естер — летящото създание с размери на рибарско корабче. Зузана обаче също имаше претенции, че е допринесла за успеха. Никой не можеше да я разубеди, че от начало до край тъкмо нейният ентузиазъм е бил основната движеща сила в цялото това начинание.

Още в момента, когато Елиза призна, че знае и друг портал — същият, през който преди хиляда години нейната много-прабаба е била прогонена в изгнание — Зузана беше готова да тръгне. На кого му пукаше, че порталът се намира в *Патагония* (където и да е *това...* А

то се оказа... О! Мамка му! Дяволски, ама наистина *дяволски* далече. *Честно!*), те бяха решили на всяка цена да се доберат до там.

Желанията се оказаха такъв купон!

Освен това обаче бяха и голяма рядкост, незаменими и свещени — те бяха творение на самия Бримстоун и не трябваше да се харчат с лека ръка като дребни стотинки в сладкарница. Пък и Кару със сигурност се нуждаеше много повече от гавриелите, отколкото те самите (не че щяха да ѝ помогнат особено, ако изобщо не успееха да се *доберат* до нея), та затова ето каква сделка сключиха помежду си: ще ѝ ги занесат. Ясно и просто. И ще направят всичко по силите си да стигнат до нея, без да рискуват гавриелите. Навремето Мик се беше пошегувал за „силите на реда, съблюдаващи употребата на желанията“, докато играеха на три желания в пещерите, и сега дразнеше Зузана, че се е превърнала точно в такъв надзорник.

— Значи вече нямаме никакъв шанс да се сдобием със самурайски умения, така ли? — Той ококори очи като пале. — Може обаче да си пожелаем друг вид суперсила, стига да го формулираме правилно.

— Може да помолим Вирко или някой от другите химери да ни научат да се бием — отвърна тя. — Такова желание не е от жизненоважна необходимост.

— Това е *мързеливо* желание. Точно в това е смисълът. Ученето е тежка работа.

— Казал го цигуларят на художника.

— Точно така. *Правилно*. — Той целият засия. — Кой друг, ако не точно ние има представа какво е да учиш. — После се обърна към Елиза. — Научни работнико и другарю в учението, искаш ли да участваш в самурайско-зверските тренировки заедно с нас? Защото сме решили да станем много опасни.

— Участвам — протичко отвърна тя. На езика на плодовете Елиза Джоунс беше едно-единствено нещо: прасковка.

Ама наистина! Дори да не се бяха оказали свързани поради някакво странно хрумване на съдбата и споделената им безумна цел, Зузана пак щеше да се сприятели с нея. Това не ставаше често и тя беше наистина, ама наистина доволна, че случаят е точно такъв. Ако Елиза се беше оказала някое мрънкало, примадона, *шумно мляскало*

или нещо от този род, тогава пътешествието им щеше да се превърне в същински ад.

А вместо това се оказа божествено.

Първо пътуването до Патагония (която се оказа главно в Аржентина с малко парче от Чили; кой да ти го знае!). За това се искаха само пари, а те ги имаха в изобилие благодарение банковите сметки на Кару, които се оказаха в пълен порядък — явно злата Естер не беше сложила ръка върху тях. *Така ти се пада (за втори път), мнима бабо!* Зузана още съжаляваше, че не е имала възможност да позлорадства както се полага, нито да изпълни закана си към Естер, но Мик гледаше оптимистично на въпроса.

— Стига й, че ще е принудена да търпи своята собствена компания до последния си ден — какво по-голямо отмъщение от това! — каза той.

Само като си го представеха!

Оказа се обаче, че Елиза също копнее за немилостиво отмъщение, което накара Зузана да я заобича още повече. А иначе изглеждаше толкова сладка и безвредна с тия нейни огромни красиви очи; в действителност обаче излезе страшно злопаметна! Елиза много се колебаеше дали да разхити някое от желанията, за да отмъсти на своя въплътен кошмар, който, излизаше, бил *същинска* гранясала наденица, докато Зузана не я придума, че един шинг — имаха ги с десетки, при това силите им бяха твърде скромни, за да помогнат на героичната кауза на Кару — също може да осигури напълно удовлетворително отмъщение.

Зузана им разказа за най-възхитителното изтезание, което Кару сервира на Каз и накара Елиза и Мик да се търкалят по земята от смях, докато описваше гледката на голото аполоново тяло, което се гърчи спазматично от сърбеж върху подиума за модели. Но именно втората история за отмъщение — постоянно растящите вежди на Светла — вдъхнови Елиза.

Тя целуна шинга, сякаш беше нейното късметлийско зарче, и каза: „Искам космите между носа и горната устна на Морган Тот да порастват със сантиметър на всеки час. Нека това започне сега и да продължи един месец“.

Винаги го имаше този момент на колебание: дали силата на медальона стига, за да се изпълни желанието; шингът обаче изчезна от

дланта ѝ с произнасянето на последната сричка.

— Даваш ли си сметка — обади се Мик, — че ти току-що описа мустаците на Хитлер?

От блясъка в очите ѝ двамата със Зузана схванаха, че отлично го разбира. Отмъщението обаче нямаше да е пълно, ако обектът не разбере на кого го дължи, ето защо Елиза изпрати на служебния имейл на Морган своя снимка с опрян като мустаци пръст върху горната си устна. Темата на мейла беше: *забавлявай се!*

— Трябва да направим същото и с Естер — заяви Зузана. — *Още сега!*

Речено-сторено, и така тримата започнаха своето пътешествие по най-добрия възможен начин: като с общи усилия се опитваха да си представят стъписването и ужаса на своите врагове.

Дълъг полет, запасяване с всичко необходимо за студено време, дълго шофиране, дълго пътуване на стоп — в снега; мамка му, в Южен Хемпшир си беше същинска зима — и накрая стигнаха. Достатъчно близо до портала, че да се размислят съвсем сериозно дали да не пожертват два гавриела, за да могат да го прелетят. Почти бяха решили да ги прежалят, но изведнъж съхраняването на гавриелите се превърна във въпрос на чест, ето защо Мик предложи: „Нека първо видим какво има от другата страна, пък тогава да решаваме. Засега Елиза може да ни пренесе.“

Така и стана. Та ето как разбраха онова, дете никой друг не го знаеше:

Къде гнездят буревестниците.

И онова, което никой не би предположил:

Че буревестниците харесват музика.

Сега вече можеше официално да се обяви: трите вълшебни подвига, които Мик трябваше да извърши, бяха изпълнени. Ами пръстенът, който сякаш прогаряше дупка в джоба му. Същият, който изглеждаше недодялан на фона на изящната мраморна баня в кралския апартамент?

Оказа се, че върху гърба на буревестника е съвсем на място, докато под тях се вълнуваше северното море, осеяно с айсберги и гърбове на морски създания, които в никакъв случай не бяха китове. Мик нямаше как да падне на едно коляно, без да рискува да се

прекатури от гърба на буревестника, но при тези обстоятелства всичко останало беше свършено. „Ще се омъжиш ли за мен?“, попита той.

* * *

Отговорът беше „да“.

* * *

— Радвам се да видя точно *теб* — крещеше сега Зузана, която изпадна в еуфория при вида на Лираз и Зири. *Зири!* Не Белия вълк, а именно Зири! О! Това ще рече, че той трябва да е... Но пък това от друга страна е хубаво, нали така, защото отново беше в киринския си вид и изглеждаше почти толкова красив, както и в своето рождено тяло. Усмиваше се широко, така красив, а и Лираз до него също се усмиваше широко, и тя толкова красива; двамата се заливаха от необуздан смях, напълно изумени; смееха се. *Смее се като някой, който наистина се смее. Лираз.*

Това изглеждаше по-невероятно дори от тяхната поява върху гърба на проклетия буревестник. Но в действителност не беше.

Защото нищо не можеше да е *по-невероятно* от това.

— Ще можеш ли да им обясниш — обърна се Зузана към Елиза, след като първоначалното опиянение, смехове и възклицания на еднакво неразбираемите за едните и за другите езици постихна, — че не можем да открием пещерите?

Елиза заговори на езика на серафимите, което беше добре дошло, но и леко изнервящо, тъй като лишаваше Зузана, от каквито и да е разумни аргументи да изхаби едно от желанията, за да научи някой от езиците на Ерец. Иначе веднага щеше да избере химерски, естествено, и дума не можеше да става за друго.

— Изглежда ще се наложи и това сами да научим — каза с въздишка Мик, която обаче изобщо не успя да заблуди Зузана. — Първо възкресяването и заклинанието за невидимост, после бойни изкуства и накрая някакъв извънземен език! Ама това какво е — да не е училище?!

Елиза обаче беше спряла да превежда и Зузана си даде сметка, че е зяпнала Зири в пълен потрес. О! Ясно. Всичко е заради неговото тяло. Нали беше видяла предишното му тяло в ямата. Явно пак ще се наложи да ѝ разясняват.

— Наистина е той — потвърди Зузана. — После всичко ще ти обясним.

Така че се започна с превеждането — първо към Лираз, която на свой ред превеждаше на Зири на химерски — а после ги поведоха обратно на юг, като междувременно им задаваха куп въпроси: откъде пристигат, как са дошли, буревестникът има ли си име. Но щом Зузана се озова отново пред тесния сърповиден процеп, служещ за вход на пещерата, тя си даде сметка, че грандиозният ѝ план как се появява с гръм и трясък и как всички да изпопадат в захлас пред замаха на огромните криле на буревестника, които завихряха въздуха като торнадо, всъщност куца.

Буревестникът — който си нямаше име — не можеше да мине през тесния процеп. Мамка му.

Налагаше се да спрат за малко, за да им обясни.

— Имаме нужда от публика. Всичко трябва да стане пред свидетели, които после да разказват легенди за случилото се надлъж и шир и да го *възпяват*. Искам за това да бъдат съчинени песни. Нещо против? А сега ще може ли да повикате всички? Включително и Кару?

При тези думи Зири и Лираз изведнъж се смутиха и взеха да се държат някак странно, което накара Мик да допусне, деликатно, че може би в момента Кару и Акива са... заети.

Какво стълпотворение на чувства настана у Зузана! Трепет при мисълта, че най-после Кару и Акива са „заети“! И колко несправедливо, че това трябваше да съвпадне точно с нейния миг слава.

— Но заради *това* си струва да ги прекъснем, нали? — примоли се тя.

През цялото това време кръжаха във въздуха, отлагайки момента, когато ще им се наложи да кацнат и да влязат в пещерата на собствен ход.

— Не — отвърна Мик, самото възплъщение на здравия разум.

— Но...

— *Не*.

— Хубаво. Но искам все някой да ни види.

Всички останали ги видяха. Лираз отиде да ги повика и те се скупчиха при входа на пещерата, надавайки напълно удовлетворителни ахкания и възклицания. Зузана дочу предания рев на Вирко: *Нийк-нийк!* и едва тогава се почувства готова да сложи край на това пътешествие.

Приблжиха огромното създание колкото може по-плътно до скалите, където криво-ляво се смъкнаха от гърба му, после го прегърнаха през широкия врат в знак на благодарност и за сбогуване. Предполагаха, че сега то ще си замине и ще ги остави, но се надяваха да не стане така („Ако не си тръгне, ще му дадем име!“) и продължиха да гледат тъжно подир него, а то се издигаше все по-нависоко и по-нависоко, докато не се превърна в малка резка, драсната върху сияйния небосвод.

Едва тогава, поглеждайки насъбралите се химери и серафими, си дадох сметка, че нещо не е наред. В поведението им имаше нещо недоизказано и... Кару също беше тук. *Незаета. Защо?* И защо стоеше встрани от останалите? Къде беше Акива?

Кару им помаха стъписана и с бледа усмивка, поклати глава и очите ѝ, естествено, щяха да изхвъркнат при вида на крилете на Елиза, но дори това не я накара да излезе напред и да ги поздрави. Сега разговаряше с Лираз, а Лираз вече не се смееше като някой, който наистина се смее. Изведнъж беше възвърнала най-ужасяващия си вид. Стиснати устни и побелели от гняв ноздри, много по-страховита, отколкото някога беше изглеждал Белия вълк.

Зузана на мига забрави за собствената си слава и се втурна към приятелката си.

— Какво? Какво, какво, какво? За бога, Кару, какво?

— Акива. — Толкова отчаяно го каза. Кару изглеждаше отчаяна. А не трябваше да е така. — Той си отиде.

... Има си причина...

(„Какво съм направил?“)

... Има си причина за десетъка болка.

Това не беше изговорено на глас. Найтингейл предаде на Акива всичко без думи, внуши му го и то беше много повече от думите. Това

бяха спомени, които се разкриха пред него в звук и образ и чувствата станаха негови, ужас и сърдечна болка. Нямаше начин да го разбере погрешно. Стоеше пред Найтингейл и Скараб и ги виждаше с очите си, както и другите трима отзад. Но с вътрешния си поглед съзерцаваше нещо друго и се сгърчи при вида му.

... Бъди спокоен. Ти си дете на детето ми.

Фиеста. Найтингейл я показва на Акива в спомените си, така пропити от копнеж, че той разбра, макар никога да не го беше изпитвал лично, какво е родителска любов по изгубено дете.

... Ще ми се да те бях познавала. За да ти помогна, а не да ти причиня болка. Затова трябва да ме слушаш. Ти си дете на детето ми, но аз не знаех за теб. Фиеста беше изгубена за нас. Изчезнала. Само защото теб те има ме кара да се досещам какво е станало с нея. Зная, че любимата ми дъщеря беше наложница в харема на един войнолюбец, който разцепи света на две.

Тя не се опита да прикрие мъката и опустошението, причинени ѝ от това, а Акива почувства как се връща към корените на всичко, сякаш времето беше обърнало своя ход и той е първопричината майка му да вземе това решение, в резултат на което се е появил на бял свят.

... Знам също, че това не би могло да я сполети... против нейната воля. Тя беше стелианка и моя дъщеря. Тя беше силна. Значи доброволно го е избрала.

Спомените бяха цялостни, сякаш принадлежаха на самия Акива. Струяха изпод думите на Найтингейл: самата същина на жената, която е била Фиеста, красива и тревожна. Тревожна? Заради усета си на търсач на подземни води към вените на съдбата и порива да ги следва дори в мрака.

... Така трябва да е било. Изглежда, е имала причина.

От съзнанието на Найтингейл към Акива се предаде познанието, че за много стелиани съдбата беше нещо реално, също като любовта или страха — величина в техния живот, чиято тежест беше способна да променя неговия ход. Наричаха *ананке* този усет към зова на провидението. Ако твоята *ананке* е силна, тогава добре — можеш да я следваш, или да ѝ противостоиш, но заедно със съпротивата идва и угнетяващото чувство за нещо нередно, което съпровожда всеки твой избор.

... И тази причина сигурно си бил ти.

Спомените изчезнаха, оставяйки след себе си пустота, и Акива се изгуби в нея.

Ти, ти, кънтеше пустотата и в нея се появиха нови думи, които го очакваха. „Моят син няма да се оплете във вашата хилава орис.“ Но още преди да ги проумее на мястото, където стоеше Фиеста, разцъфна ново послание. Този път беше съвсем различно: студено и сдържано, и необхватно.

... Континуумът, който е великото Цяло_, е свързан и обвързан от енергии. Ние ги наричаме воали. Имат и други имена, много, но това е най-простото. Те са отвъд нашите измерения. Те са алфата и омегата на всяко нещо и само това знаем: воалите пазят неприкосновеността на световите и ги държат разделени един от друг. Долепени, но с ясна граница помежду им, както се полага за светове. Когато преминаваш през порталите, ти нарушаваш целостта на воала._

Воали, Континуум, великото *Цяло*. Това бяха определения, които Акива не беше чувал преди, но той беше проникнат от идеята за тях и в нея имаше преклонение, което граничеше с боготворене. Това вече не представляваше картина от спомени, защото беше невъзможно. Никой не можеше да *види* Континуума. Защото той беше всичкото. Сбор от светове.

Досега Акива познаваше два от тях: Ерец и Земята. Чрез мисленото послание на Найтингейл той разбра за... още много.

Това беше смайващо. Дори беглото вникване в идеята за Континуума беше достатъчно, за да му се прииска да падне на колене. Наблюдаваше обкръжаващия го космос, който постепенно се разкриваше. И се разкриваше, и се разкриваше и нямаше край в това разкриване, нямаше граници за неговите измерения. Като бог, който вдига своите хиляда-хиляди глави, една подир друга, подир друга, подир друга, отваряйки своите хиляда-хиляди усти, за да нададе страховит, кънтящ, по целия свят, рев...

... Ние черпим енергия от воалите, за да вършим магия. Те са нашият извор. На всичко. Това не е проста работа. Силата не може просто да се вземе. Има си цена, разменна монета срещу енергиите. И това е десятъкът.

— Десятъкът болка — каза Акива. Изрече го гласно, тъй като не знаеше по какъв друг начин да общува със себеподобните си, и видя как Скараб свъси вежди, а челото на Найтингейл, чиито вежди бяха

свърсени досега, се изглажда. Тя го изглежда с любопитство и в отговора ѝ се долавяше нежно състрадание.

... *Болката е един от начините. По-лесен и по-груб. Десятъкът болка е като да... използваш рало, за да посадиш цветете. Само това ли знаеш?*

Той кимна. Този разговор без говорене беше много изнервящ.

— Не е *само* това — намеси се Скараб на глас. — Иначе нямаше да сме тук.

Начинът, по който го погледна. Вменяваше му вина. Акива започваше лека-полека да проумява.

— *Сиритхар* — каза той прегракнало.

Погледът на Скараб стана още по-остър.

— *Значи все пак знаеш.*

— Нищо не знам — каза го с горчивина, усещайки като никога досега колко е вярно.

Почувствала неговата покруса, Найтингейл пристъпи напред. Не посегна към него, но както и по-рано той усети прохладно докосване върху челото си и разбра, че тя е била тази, която му попречи да призове силата в битката при Аделфийските планини и която го утеши, съвсем за кратко, след това. В следващия момент осъзна още нещо и това го стъписа: мистерията около победата в Аделфите. Те са били, разбира се.

Тези пет ангела някак бяха обърнали победния ход на Доминиона. През годините Акива често се беше опитвал да си представи докъде стигат магическите способности на неговите себеподобни, но никога не беше допускал, че владеят такава мощ.

После Найтингейл заговори на глас, прекъсвайки връзката с неговото съзнание, и той беше доволен от това, особено след като чу какво още има да му казва.

Никакво хладно докосване не би могло да смекчи думите ѝ.

— *Сиритхар* сама по себе си е енергия, първичната съставка на воалите. Тя е... едновременно черупката на яйцето и неговият жълтък. Тя едновременно предпазва и подхранва. Тя придава форма на пространството и времето и без нея всичко тук би било само хаос. Питаш какво си направил. Ти си си присвоил *сиритхар*. — В гласа ѝ имаше тъга. — Толкова много наведнъж, че ако беше платил десетък за нея, това щеше да те убие стотици пъти, но не е станало, защото не си

платил десетъка. Дете на моето дете, ти само си взел, без да дадеш нещо в замяна. Това е недопустимо и е много опасно. Казаното от Скараб е истина. Ние те проследихме дотук, за да те убием...

— Преди *ти* да избиеш *всички* останали. — Това беше казано от Скараб. Без капка милост. Но и да беше проявила милост, какво от това?

Акива взе да клати глава. Не защото отричаше. Вярваше им. Почувства истината в думите им и отговорът на въпроса, който го глождеше. И въпреки това не можеше да проумее.

— Аз нищо не знам — каза той отново. — Как бих могъл да убия... *Всички*.

Гласът на Найтингейл стана дрезгав.

— Не разбирам защо *ананке* е подтикнала дъщеря ми да те създаде. Защо воалите трябва да пораждат онова, което ще доведе до тяхното унищожение.

Ананке. Ехото от отражението на фатума.

— Унищожение? — кухо повтори Акива. Цял живот му бяха внушавали, че той не разполага със себе си, а е само оръжие на Империята, брънка във веригата: даже името му не беше негово, а взето назаем. Но той се беше освободил, поне така си мислеше. Въобразяваше си, че животът му е средство за действие — действие по негов личен избор — и накрая си повярва, че наистина е свободен.

Все още не разбираше какво му казва Найтингейл, нито защо Скараб иска живота му, но едно му беше ясно: през цялото време е бил впримчен в мрежа от съдбовни нишки, много по-голяма, отколкото някога си беше представял.

Сърцето му взе да блъска в гърдите и Акива разбра, че не е свободен.

— Невъзможно е да вземаш, без да платиш десетък — повтори Найтингейл. Произнесе го натъртено, бавно, сякаш да се увери, че той е разбрал. Погледът ѝ го парализираше, караше го да стои нащрек, но в него проблесна и нещо друго — упрек? Или може би страхопочитание? — *Невъзможно* е за всеки друг — добави с твърд поглед и това проникна в него — дали защото му беше внушено, или защото самият той го осъзна, не можеше да каже.

Престъпление.

— Но въпреки това ти го направи три пъти. Акива, ако вземаш, без да плащаш десятък, това изтънява воалите. — Погледът ѝ отскочи към Скараб. Преглътна мъчително. — А като изтъняваш воалите... — Тя се поколеба. Ето, това беше моментът, осъзна Акива. Моментът на истината. Играеше пред очите му и беше бездънен и мрачен като всичко казано и чуто досега. Долови ехо, отделни фрази. Той беше чувал това и преди. *Избрани. Паднали. Карти. Небеса. Потоп. Мелиз.*

Зверове.

Найтингейл се боеше да го каже, но Скараб не ѝ позволи да отлага.

— Нали искаше да говориш с него? Е, говори. Разкажи му какво правим ние, час по час, на нашите далечни зелени острови и за какво би трябвало да ни благодари. Кажи му защо дойдохме за него и какво той едва не ни стовари на главите. Разкажи му за Потопа.

Кару държеше гавриела върху дланта си. Всички се бяха струпали около нея в голямата пещера. Химери, извънбрачни, хора. И Елиза, каквото и да беше тя сега. Кару се загледа в момичето, което стоеше с гръб към Вирко; не знаеше какво точно е Елиза, но те имаха нещо общо: и двете не бяха съвсем хора, а нещо много повече, всяка от тях единствена по рода си.

— Какво ще си пожелаеш? — попита Зузана.

Кару отново погледна медальона, натезжал в ръката ѝ. Остана с чувството, че Бримстоун отвърна на погледа ѝ. Изсеченото върху метала изображение беше грубо и недодялано, но въпреки това за миг върна живия му поглед и онзи негов глас, така дълбок, че приличаше на сянка от звук.

„И аз мечтая за това, дете“, беше ѝ казал в тъмницата, където тя очакваше своята екзекуция; прииска ѝ се да му покаже какво вижда пред себе си сега, макар че никое желание нямаше силата да го осъществи. *Виж какво постигнахме.* Виж как Лираз и Зири седят рамо до рамо. Готова беше да се обзаложи на какво да е, че кожата на ръцете им, които почти се докосваха, беше наелектризирана също като нейната кожа преди малко, когато Акива стоеше наблизо. Ето я и Кейта-Ейри, която само преди няколко дни насочваше със смях хамсите си срещу Акива и Лираз. Сега се беше изправила до Орит,

ангела от военния съвет, който тогава се блещеше от другата страна на масата, съдейки Вълка за дисциплината на неговите войници. И Амзалаг, който беше готов с тялото, създадено за него от Кару — не така сиво, огромно и ужасяващо като предишното — на всяка цена да изрови душите на своите деца от пепелищата на Лораменди.

Всички те бяха тържествени и сплотени — другари, които са се били рамо до рамо и са оцелели в една невъзможна за печелене битка; които бяха белязани с нейната загадка и нещо повече от обикновена бойна солидарност. След преживяното в Аделфийските планини всички те бяха обзети от завладяващото усещане за съдбовност.

Съдба. Кару все още не можеше да се отърси от чувството, че ако изобщо съществува нещо подобно, то със сигурност я *ненавижда*.

Колкото до въпроса на Зузана — какво би си пожелала с този гавриел... Какво да си пожелае, та то да ѝ върне Акива и да заглуши злокобното предчувствие, че дори те двамата да постигнат всичко желано, пак няма да могат да се съберат? Бримстоун винаги е бил безпределно ясен по въпроса докъде се простират възможните граници на желанията.

„Има неща, които са по-големи, от което и да е желание“, беше ѝ казал той, още докато беше малко момиче. „Какви например?“, попита го тогава и неговият отговор още я преследваше; сега гавриелът тегнеше в ръката ѝ и единственото, в което искаше да вярва, бе, че той може да разреши проблемите ѝ. „Повечето неща, които са истински важни“, каза ѝ тогава Бримстоун и тя знаеше, че той има право. Не можеше да си пожелае сбъдната мечта, щастие, или свят, в който те двамата с Акива да бъдат самите себе си. Защото знаеше какво ще се случи. Нищо. Гавриелът просто щеше да остане да лежи в ръката ѝ, а образът на Бримстоун щеше да я гледа укорително заради нейната глупост.

Но желанията не бяха съвсем безполезни, стига да уважаваш предела на техните възможности.

— Искам да знам къде е Акива — каза тя и гавриелът се стопи в дланта ѝ.

Найтингейл започна да разказва, но Скараб ѝ отне думата. Повъзрастната жена беше твърде деликатна и се опитваше да смекчи

ужаса на тази история, която беше самото ядро на ужаса, сякаш се боеше, че воинът пред нея няма да може да го понесе.

Но той го понесе. Пребледня. Стисна челюсти толкова силно, че Скараб чу пукането на костите, и въпреки това го понесе.

Разказа му за високомерието на маговете, които вярвали, че могат да завладеят целия Континуум; разказа му за Феерите и как единствено стелианите се възпротивили на техния поход. Разказа за цепенето на воалите и как избраните дванайсет били обучени да пробиват самата тъкан на съществуването, субстанция така непостижима за техния вид, че все едно хищни птици да кълват очите на бога.

И му разказа какво открили оттатък един от най-отдалечените воали. И какво отприщили.

Нетилъм, така ги нарекли, защото зверовете нямали език, на който да се назоват, а притежавали само алчен глад. *Нетилъм* била древна дума за осакатяване и точно това били те.

Нямаше кой да ги опише. Никой оцелял не ги беше виждал, но Скараб усещаше присъствието им, тук по-слабо, отколкото у дома, но въпреки това дори сега го чувстваше. То винаги се усещаше. Те непрекъснато бяха наблизко около нея. Напиращи, смучещи, дъвчещи.

Да си стелианин означаваше всяка вечер да си лягаш в къща, на чийто покрив дебнат алчни чудовища, които опитват да проникнат вътре. Само дето покривът беше небе. По-скоро воал, който се беше слял с небето, а при Далечните острови всичко беше море или небе, затова говореха съвсем простичко за това: небето кърви, небето разцъфва. То боледува, то изтънява, то се продънва. Но тъкмо воалът, изплетен от безчет енергии — *суритхар* — беше онова, за което се грижеха стелианите, охраняваха го и го подхранваха, всяка секунда от всеки ден със своята собствена жизненост.

Това беше техният дълг. Така успяха да затворят портала, когато Феерите се провалиха, и затова техният живот беше много по-кратък от този на далечните им братовчеди от севера — те нищо не даваха, а само вземаха от света, в който първо бяха потърсили убежище, а после завладяха със сила.

С цената на собствената си кръв стелианите вливаха енергия във воала, който глупците бяха наранили, за да може да служи той като преграда срещу лишената от разум стенобойна сила на *нетилъм*.

Чудовищата. Но те бяха нещо много по-необхватно от чудовища, така всеобземачи и разрушителни, че според Скараб само една дума можеше да го опише:

Богове.

Иначе за какво ще съществува подобна дума, ако не да опише невиджана безкрайност като тази? Колкото до „звездните богове“, толкова дълго почитани от нейния народ, за Скараб те бяха нищо повече от приспивна приказка. И за какво им бяха тези сияйни богове, които само гледаха отдалече, докато боговете на мрака заплашваха всеки миг да ги погълнат?

Тя си представяше *нетилъм* като някакви огромни и черни зурлести създания, а техните огромни пасти — виещи се хрущялни смукала — бяха залепнали о воала все едно електрически змиорки, впити в плътта на морски дракон, изхвърлен на брега с обърнат нагоре блед търбух, злокобен и умиращ докато паразитите по него все още пулсират. Все още смучат. Ненаситни, докато не пресушат и последната тленна капчица.

Тя не разказа това на Акива. Това си беше нейният кошмар, който съзерцаваше щом затвори очи в мрака, усещайки ги как се гърчат отгатак воала. Разказа му само мита, защото в него се криеше истината: съществуваше безкрай, в който плуват чудовища, огромни като цели светове.

А когато му каза за Мелиз, видя как в очите му просветна първо разбиране, а веднага след това и съзнанието за загуба. То беше като ехо на онова, което беше забелязала преди малко, когато Найтингейл му внуши представата за Фиеста. Изглежда, възрастната жена искаше да се покаже мила. Или пък скръбта от собствената ѝ загуба я беше направила сляпа за всичко останало. Скараб се изненада, че единствено тя забеляза какво костваше на Акива да приеме мислено предадената представа за неговата майка — това за него беше *първото* послание, внушено чрез силата на мисълта, и съзнанието му се напрягаше да го разграничи от реалността — както и това, че малко след това му беше така внезапно отнето.

А сега и Мелиз. Мелиз, короната на Континуума, градината на великото Цяло. Родният свят на серафимите, събрал цялото съвършенство на тяхната сто хилядолетна цивилизация. Скараб не откъсваше поглед от Акива, докато мислено му препращаше

невижданите и немечтани дълбини на неговата собствена история, величието на неговите предци, славата на серафимите от Първата епоха, а после му ги отне. Мелиз, първият и последният. Мелиз изгубеният.

Наложи се да си припомни коя е и отново да мобилизира своята твърдост, устоявайки срещу приливите на чувство за загуба и скръб, които бушуваха в него — с оттеглянето на всеки следващ сякаш си отиваше и по някоя жизненоважна негова частица, оставяйки го... още по-опустошен, отколкото го беше заварила.

Това ли искаше? Да го опустоши? Какво *беше* намерението за него? Вече не беше съвсем сигурна. Преследваше го, за да го убие, но решението — вече знаеше това — не бе така просто.

След битката в Аделфийските планини, където скъса жизнените нишки на толкова много от нападателите, за да положи началото на своята *йорая* — мистичното оръжие на нейните предци — в главата ѝ се загнезди мисълта, че *неговата* нишка ще е най-славният трофей в тази колекция. Животът му като струна от нейната арфа. Неговата сила, контролирана от нея.

Може би точно в това се криеше отговорът. Вероятно така щеше да се сложи край на онова, към което толкова дълго ги направляваше *ананке* на Фиеста.

На Скараб ѝ се щеше нейната собствена *ананке* да е малко по-ясна по този въпрос.

Но за едно нещо тя беше съвсем ясна. *Нетилъм* бяха нейна съдба.

И тя беше тяхната.

Винаги усещаше присъствието им и не само когато си лягаше да спи в мрака имаше чувството, че застава лице в лице с тях сред цялата безкрайна шир. Вярно, гледаха се през преграда, но винаги имаше някакво предчувствие — още преди да се появи разумно основание за неговото потвърждение — като за... предизвикателство. За някакво конкретно пространство, където мощ се възправяше срещу мощ без никакви прегради. Тя беше техният враг, така както те бяха нейният.

Тя беше *техният* кошмар, така както те бяха нейният.

Скараб, камшик за чудовищните богове. Отмъстител за всички погълнати светове.

Все още нямаше никаква *основателна* надежда. Скараб разбра, че Найтингейл усети какво се надига в нея — не само намерението за *йорая*, но и същинската й цел — и как се сгърчи от ужас пред него. А и кой не би устоял на нейно място?

Стелианите бяха изградили своя живот в новата ера върху вярата, че Потопът не може да бъде победен, а само отложен. Затова правеха всичко възможно да го отложат. Отлагаха го и умираха твърде млади, безславно. Поемайки дълг, който техните предшественици биха презрели. Преклонени и кървящи, лишени от своята жизненост, без да им е дадено правото да срещнат врага си в открита битка, защото техните врагове поглъщаха светове, а стелианите дори вече не бяха воини.

И защото, ако изгубеха, рискуваха всичко... останало. *Всичко*, което е останало. Ерец беше като бент срещу потопа на мрака, който нямаше край. Ако стелианите се провалят, всички останали светове щяха да загинат.

Но тя не каза нищо от това на Акива. Засега му беше разкрила всичко останало, само не и неговата пагубна роля в тази история. Не би трябвало да й е трудно да завърши разказа. *Вижте какво причини той*. Но гласът й изневери. Колкото и да е нелепо, щом видя опустошението, което му причинява с думите си, съзнанието й изведнъж се върна назад към спомена как се усмихваше той — насреща й, но не на *нея* — и тя си спомни сиянието, което излъчваше тогава, неговата радост и как това я накара да отстъпи зашеметена като послушник, когото посвещават в *Лексикона*, а той усеща за първи път цялото великолепие на този сияен, таен език. Същото беше и когато го завари в къпалнята на пещерите, докато очакваше... „уречената среща“, както по-късно я нарече пред Найтингейл, защото не искаше да използва истинската дума за това. За онова, което прекрасната синекоса чужденка разпалваше в него, и сиянието, породено между двамата.

Акива беше влюбен.

Жалко, но това не беше неин проблем. В сравнение с *нетилъм* то приличаше на отпечатък от ходило в пепелта, нетрайно и лесно заличимо.

Мълчанието й се проточи дълго и Найтингейл с изключително изящество и деликатност се опита да вземе думата от нея, сякаш беше

чиле прежда, за да размотае последната му част и да ѝ спести усилието.

Но Скараб поклати глава и си възвърна гласа, за да довърши сама разказа.

Сякаш нещо я блъсна в гърдите, когато го видя да пада на колене. Мислеше си за Фиеста, която никога не беше познавала, и как е била призована от грозната си орис чак на другия край на света, за да положи своята неприкосновеност в краката на един тиранин с единствената мисъл да даде живот на този мъж: Акива от извънбрачните, чиято сила по някакъв неизказан промисъл превъзхождаше тази на всички останали.

А грозната орис на Скараб беше да повали този мъж на колене, но кой знае защо си мислеше, че Фиеста би я разбрала. Траншеите на ананке са толкова дълбоки, че нямаш друг избор, освен да ги следваш, или да драскаш отчаяно нагоре по отвесните им стени в опит да избягаш. Скараб нямаше намерение да бяга. През всичкото време тя вървеше към тоя момент, още откакто чу за арфата със струни от отнет живот, но и много преди това, от първия миг, когато енергиите са се слели, за да я създадат. Пътят ѝ я водеше право напред, а Акива беше вплетен в него.

Тя беше предприела това пътуване, за да преследва и убие маг.

И щеше да се завърне от него подходящо въоръжена, за да преследва и убива богове.

* * *

Имало едно време единствено мрак и чудовища, огромни като светове, които се носели из него. Те харесвали тъмнината, защото тя скривала ужасяващия им вид. Случело ли се някое друго създание да сътвори светлина, те я потушавали. Когато се родили звездите, те ги погълнали и сякаш мракът щял да продължи вечно.

Но една раса от сияйни воители чула за чудовищата и тръгнала от своя далечен свят на битка с тях. Войната продължила дълго, светлина срещу мрак, и много от воините загинали.

Накрая, когато най-сетне победили чудовищата, едва стотина били останали живи и тези стотина били звездните богове, които

пръснали светлина из вселената.

ЕПИЛОГ

През повечето време Кару се събуждаше сутрин от ударите на ковашките чукове и разбираше, че е сама в палатката. Исса и Ясри обикновено се измъкваха тихичко още при изгрев-слънце, за да помогнат на Вови и Ауар да приготвят купища храна за закуска, с която започваше денят в лагера. Хаксая беше на лов и понякога отсъстваше с дни, преследвайки стада на скелти по течението на река Ерлинг, а само един бог знаеше къде прекарват нощите Тангрис и Башаис.

Още преди да се обади първият чук на Ейгър — напоследък ковачницата служеше за будилник на Кару — дружината на Амзалаг, отговаряща за разкопките, вече се беше нахранила и поела на работа, а след тях и другите работни отряди щяха да се изреждат един по един в шатрата, която им служеше за столова.

Освен ковачите — сега те изработваха кадилници, не оръжия — имаше рибари, водоносци, градинари. Построиха си лодки и ги насмолиха, изплетоха рибарски мрежи. Посяха и късна пшеница в тлъстия чернозем на няколко километра от лагера, макар да очакваха глад през зимата, след като цяла година хамбарите бяха разграбвани, а нивите — опожарявани. Вярно, имаше по-малко гърла за изхранване и това не беше гола утеха, а факт, който щеше да им помогне да преживеят трудните времена.

Всички останали бяха заети с разчистване на развалините в града. Първата им работа беше да погребат костите, останали в пепелищата на погребалните клади. Нищо друго не беше оцеляло сред пламъците. По-късно щяха да дойдат строителите, но сега руините трябваше да се разчистят, а извитите и огънати железни решетки на огромната клетка, защитавала града — извозени. Все още не бяха намерили достатъчно впрегатни животни, които да свършат това, пък и не знаеха какво ще правят с всичкото това желязо, щом веднъж го преместят. Според някои новият Лораменди също трябваше да е покрит с желязна клетка като предишния и Кару разбираше, че за

химерите е още твърде рано да се почувстват в безопасност под открито небе, но въпреки това се надяваше, че докато дойде време да вземат окончателното решение, вече ще са готови да построят град, който повече да подхожда на едно светло бъдеще.

Един ден Лораменди можеше да стане много красив.

— Върнете се с някой архитект — каза само донякъде на шега Кару на Мик и Зузана, когато поеха обратно към Земята, възседнали буревестника — бяха го кръстили Самурай. Задачата им беше първо да осигурят зъби и второ — по настояване на Зузана — шоколад, пък и да разберат как върви техният роден свят след посещението на Яил. Сега двамата страшно липсваха на Кару. Зузана вече я нямаше да я разсейва и Кару постоянно беше на крачка от самосъжалението и горчивината. Не че беше сама тук, при това на светлинни години от непоносимата изолация през първите дни на бунта, когато Вълка ги поведе в кръвопролитна битка, а тя прекарваше по цели дни и нощи в създаване на воини, с които да се поддържа войната; сегашната ѝ самота приличаше на ниско паднала мъгла: нито слънце, нито видим хоризонт, само постоянен, всепроникващ неизбежен мраз.

С изключение на сънищата.

Някои сутрини, щом се събудеше внезапно от първия звън на чуковете, имаше чувството, че е запратена обратно в реалния живот от една чудна златна сфера, където всичко беше някак замъглено — все едно гледката е размазана от сълзи в очите. Ясни оставаха единствено чувствата; това ѝ напомняше първия досег с някоя душа, след като отвори кадилницата или още докато я търси над мъртвото тяло. И макар никога да не беше докосвала *неговата* душа — за щастие той не беше умирал — тя имаше чувството, че усещането ще е много нежно, като да стоиш на припек.

Топлина и светлина, а присъствието на Акива беше толкова силно, че почти чувстваше своята ръка върху сърцето му, а неговата — върху своето.

Тази сутрин това чувство беше особено завладяващо. Тя продължи да лежи неподвижно, а илюзорната топлина все още трептеше върху дланта и гърдите ѝ. Не искаше да отваря очи, а да се върне обратно при него в златната сфера и да остане там завинаги.

С въздишка си спомни една глупава песничка от живота си на Земята, в която се казваше, че ако искаш да си спомниш сънищата,

веднага след като се събудиш трябва да ги помамиш като малки котенца. В общи линии почти през цялото време се пееше: „Мац-мац, писи-писи, мац-мац, писи-писи, мац-мац, писи-писи...“ и това винаги я караше да се усмихва. Сега обаче усмивката ѝ беше малко крива, защото колкото и да се надяваше песничката да свърши работа, не се получи.

В този момент иззад платнището при входа на палатката се разнесе тихо покашляне.

— Кару?

Гласът беше приглушен, та да не я разбуди, ако още спи, но щом видя очертания на входа силует и как утринното слънце рисува с лъчите си една здрава мускулеста ръка, сияйна като позлатата на олтар, тя подскочи като отпусната пружина.

Завивката беше изритана в краката и тя се надигна от леглото още преди да е осъзнала заблудата си.

Оказа се Карнасиал.

Не успя да скрие болката и разочарованието. Наложил се да покрие лицето си с ръце.

— Извинявай — каза след миг, потискайки мъката дълбоко в себе си, както правеше всяка сутрин, за да може да преживее поредния ден. После дръпна ръце от лицето си и се усмихна на стелианския маг. — Не мисли, че съм ужасена да те видя — посрещна го.

— Всичко е наред. — Той пристъпи вътре. Тя забеляза, че ѝ носи чай и полагаемата се сутрешна порция хляб, така че можеха направо да тръгнат за работа. — Според мен е хубаво да знаеш как изглежда някой, който се радва да те види. Едва ли друг е посрещан точно по този начин. Поне на мен не ми се беше случвало, но ще го запомня за цял живот.

— Може такава да ти е орисията, кой знае — каза Кару, поемайки чая. Някак беше подразбрала, че Карнасиал е имал нещо общо с царицата, но вече всичко е приключило; подозираше, че заради това се присъедини към тях като доброволец в Лораменди, вместо да се върне на Далечните острови с останалите. — Или е нещо като скол — продължи. Това беше високопланинско растение, чиято вонлива смола използваша за факлите в пещерите. — Расте само в трудни условия. — Никога няма да намериш скол в някоя обляна от слънце ливада, а само по голите чукари, покрити със скреж. Може би любовта,

която ти разбива сърцето, е от същата порода и вирее единствено във враждебна среда.

Карнасиал поклати глава. Всъщност той не приличаше чак толкова на Акива, но тук постоянно го бъркаха с него, защото беше единственият стелианин в този край на света.

— Знаеш ли, че и той направи така — каза Карнасиал. — Първия път, когато го видяхме. Дошли бяхме да го убием. И щяхме да приключим всичко още там, ако не се беше разбрало кой е всъщност. Скараб издаде някакъв звук, а той се обърна и се втрени право в мястото, където тя стоеше невидима. Усмиваше се така, сякаш самата радост го е огряла в мрака. — Той помълча. — Защото мислеше, че си ти.

Ръката на Кару, с която държеше чая, взе да се тресе. Тя я подпря с другата, но и това не помогна особено.

— Кога се върнахте? — попита тя, за да смени темата. Той беше ходил до Астре като представител на стелианския двор. Лираз и Зири също пътуваха с него, за да се срещнат с Елион и Болейрос и да обсъдят планове за настъпващата зима.

— Снощи — отвърна Карнасиал. — Някои от вашите също се върнаха с нас. Иксандер е бесен, защото според него изпуснал шанса да стане бог.

Бог. Звезден бог.

След мисленото послание на Елиза непрекъснато обсъждаха какво ли може да означава това и в повечето случаи бяха на едно мнение, че няма разумно обяснение как така ще станат „богове“. Въпреки това ги свързваше необикновено единство и чувство за тържествена отговорност, приемайки новата си съдба. Щяха да станат част от осъществяването на един мит. Доскоро това беше легенда само на серафимите, но сега стана обща за всички. Вече нямаше значение дали са смъртни, или безсмъртни. Назряваше война, чийто епичен размах караше коленете им да се вдървяват и замъгляваше умовете им, защото *те* бяха сияйните воители, на които е съдено да прогонят мрака.

— Имам намерение отгук нататък да смятам себе си за богиня — беше заявила Зузана. — А вие може да вярвате, в каквото си искате.

На Кару ѝ се понрави идеята, че „може да вярва, в каквото си иска“, сякаш реалността е някакъв ресторант, където си избираш от менюто. Ех, де да беше.

Три парчета торта, моля.

Карнасиал продължаваше да разказва за Иксандер.

— Заинатил се е, че по право му се полага да бъде един от звездните богове, защото искал да се върне в Киринските пещери заедно с теб, но вместо това са го пратили в Астре. По едно време се уплаших, че ще ме извика на двубой за моето място. — Той се усмихна.

Кару усети, че и тя се усмихва, представяйки си как огромният воин мечок се опитва да се промъкне през задната вратичка на съдбата.

— Никой не може да го знае със сигурност — отвърна тя, — защото няма как да замразим образа в посланието на Елиза и да направим списък с имената на присъстващите. — Нямахме как да видят втори път и посланието, защото Елиза замина за Далечните острови заедно със стелианите и Акива. — Нищо чудно всеки от нас да е видял онова, което е искал да види.

— Може — съгласи се Карнасиал. — Но аз тебе те видях.

Кару не можеше да му отвърне със същото. Тя не го беше видяла. В сиянието на това послание различи себе си и Акива, застанал плътно до нея. И се вкопчи в този образ като удавник за сламка.

Вярваше, че ще дойде време, когато дългът и на двамата ще бъде изпълнен и те ще могат да се съберат заедно — или поне ще могат да усучат, преплетат и съберат своите задължения в едно цяло. Ако им е писано завинаги предано да робуват на своята орисия, то нека поне й робуват предано на един и същи континент, а защо не и под един покрив.

Някой ден.

И дано това стане *преди* Скараб да ги е призовала под своите знамена за битка с *нетилъм*.

Кога ли щеше да стане? Едва ли скоро. Тази война не беше нещо, за което копнееш да се случи час по-скоро. Самата идея за нея била посрещната на нож след завръщането на стелианите у дома, както разправяше Карнасиал — той редовно получаваше мислени послания от своя народ.

Но съпротивата не била всеобща. Явно мнозина бяха застанали на страната на своята царица с надеждата, че в по-далечно бъдеще това ще ги освободи от дълга им да поддържат воала невредим.

— Имаш ли новини от дома? — позволи си да попита Кару. Той понякога ѝ носеше вести от Акива и тя се надяваше, че и днес може да има нещо.

Карнасиал кимна.

— Отпреди две нощи. Всички са добре.

— Всички са добре? — повтори тя и съжали, че не може да борави толкова умело само с едната вежда като Зузана, за да покаже точно какво мисли за изчерпателността на тази новина. — Ама наистина ли всички?

— Даже повече от добре — потвърди той. — Царицата е у дома, воалът заздравява и приближава сезонът на сънищата.

Кару можеше и сама да се досети, че воалът заздравява, защото Акива вече не черпеше от него, и че обичайното равновесие е отново възстановено, но не разбираше какво означава сезон на мечтите. Затова попита.

— Това е... едно хубаво годишно време — отвърна Карнасиал прегракнало и отклони поглед.

— О! — откликна тя, но все още не разбираше нищо. — Колко хубаво?

Гласът му беше все така дрезгав, когато ѝ отговори.

— Това изцяло зависи с кого ще го споделиш.

Този път Кару беше тази, която отвърна очи.

О!

После нахлузи ботушите и събра косата си с парче плат, което откъсна от едната от общо двете си ризи. Чист каприз. *Донеси ластичета*, мислено се обърна тя към Зузана, съжелявайки, че не владее телестезията.

След това беше вече напълно готова да тръгне, защото спеше облечена — сега не беше време за пижама, дори да имаше такава. Разполагаше само с два чифта дрехи и спеше и работеше с тях, докато не започнат да намирисват. Макар че, честно казано, трябваше да започнат доста да понамирисват. Забавно ѝ беше да си представя римския бутик, откъдето модният консултант на Естер беше купил дрехите и се пита какво ли представлява, да речем, един нормален ден за ризата, която е била следваща в купчината. Сигурно в момента я носеше някое италианско момиче на мотопед, а ръцете на момчето зад нея обхващаха свободно талията ѝ. И нека момичето е с прическа, ала

Одри Хепбърн. И защо не? Римските блянове бяха достойни за прическата на Одри Хепбърн. Едно обаче беше сигурно: ризата на това въображаемо момиче може в началото и да е била като две капки вода с тази на Кару, но едва ли сега приличаше на зацапаната с пепел, захабена от прането в реката, избеляла от слънцето, намирисваща на пот дреха на гърба на Кару.

— Ясно — каза тя, пресушавайки чая на един дъх и поемайки хляба от ръцете на Карнасиал, за да го изяде по пътя. — Разкажи сега какво става в Астре.

И той започна, а утринният въздух наоколо беше сладък, над пробуждащия се лагер се носеше смях — даже детски смях, защото някои бегълци ги бяха открили — и в този час на деня, когато земята се къпеше в утринна светлина с цвят на шербет, никой не би могъл да предположи, че далечните хълмове всъщност са безцветни и мъртви. Погледът на Кару стигаше чак до храма на Елай, сега превърнат в овъглени руини, макар самите развалини да не можеше да види.

Отиде отново там, за да вземе кадилницата на Ясри. Предпочете да бъде сама, защото очакваше спомените за някогашните сладки нощи да я наранят до кръв, но мястото вече по нищо не приличаше на онова, което помнеше. Макар реквиемната горичка да беше пораснала отново, след като Тиаго я предаде на огъня от факлите преди осемнайсет години, само преди година това място беше опожарено наново, заедно с всичко наоколо. Вече го нямаше балдахинът на древните дървета, нито евангелините — птиците змии, чието *хиш-хиш* се превърна в мелодията на техния любовен месец и чиито предсмъртни писъци сред пламъците бяха белязали края на всичко.

Е, не на *всичко*. След това бяха написани още нови глави и предстоеше и други да се напишат, а след последните събития Кару вече не смяташе, че те ще бъдат скучни, както си мечтаеше на глас с Акива онази нощ в лагера на Доминионците. Не и докато има *нетилъм* и дръзката млада царица, хванала съдбата за гушата.

Кару и Карнасиал преваляха билото, което скриваше от лагера руините на града и те се ширнаха пред погледа им, вече не така притихнали като преди няколко месеца, когато Кару за първи път дойде тук след завръщането си от Земята, за да завари лишен от живот пущинак, където нито една душа не докосваше сетивата ѝ, нито пък имаше останала някаква надежда. Решетките на клетката лежаха така,

както ги бяха заварили — подобно костите на някакъв огромен мъртъв звяр — но сред тях се движеха силуети. Групи от многокраки хитинови мирия-волове теглеха огромни блокове от черен камък, които доскоро бяха кули и бастиони на неугледната черна крепост. Дълбоко под нея, Кару знаеше това, имаше скрита красота. Катедралата на Бримстоун беше едно от чудесата на света — пещера с такова великолепие, че донякъде стана причина преди хиляда години двамата с Войнолюбеца да изберат тъкмо това място за своя град.

Сега тя представляваше масов гроб, но откакто разбра какво са направили жителите на Лораменди в края на обсадата, Кару вече не мислеше за нея по този начин. Виждаше я през очите на Бримстоун и Войнолюбеца: като кадилница и мечта.

Тя прекарваше по цял ден тук, помагаше при разкопките, но най-вече се скиташе из руините, впрегнала всичките си сетива за досега с някоя душа и очакваше нащрек момента, когато преместването на поредната отломка ще открие процеп към онова, което сега лежеше погребано под краката им. Никой друг не би успял да ги долови; единствено тя. Не че вече ги усещаше, но скоро и това щеше да стане; тогава щеше да ги събере до последната, нямаше да позволи на нито една да ѝ се изплъзне между пръстите. Ами после?

Ами после.

Кару си пое дълбоко въздух и вдигна очи. Небето днес щеше да е синьо. А химери и серафими щяха да работят под него рамо до рамо. На юг беше тръгнала мъква, че Лораменди ще бъде построен наново и всеки ден при тях прииждаха нови и нови бежанци. Скоро и освободените роби щяха да се спуснат от север — повечето бяха родени и отраснали там в робство. В Астре химери и серафими също се трудеха заедно върху задача, която беше по-скоро задушаваша, отколкото непосилна. Преобразяването на империята. Ама че задание! А на другия край на света, където стотици зелени острови изпъстриха морето, комбинирани в странни образувания, които приличаха повече на гърбовете на морски змии, отколкото на обитавана земя, един огненоок народ се готвеше за най-сладкия сезон на годината.

Е, те сигурно го заслужават, помисли си Кару. Едва сега беше разбрала какво е призванието на техния живот и как те подхранват воала със самите себе си, за да защитят Ерец. Нямаше представа защо са го нарекли „сезонът на сънищата“, но затвори очи и си представи,

че ако не другаде, то поне там може да срещне Акива — в онова златно място на нейния сън — за да го споделят заедно.

* * *

Акива така и не разбра дали неговите мислени послания стигат до Кару, но въпреки това продължаваше да опитва, докато седмиците прерастаха в месеци. Найтингейл го предупреди, че на такова голямо разстояние му трябва особена прецизност и майсторство, каквито не би могъл да постигне дори след години упорство. Тя изпрати няколко съобщения от негово име, но на него му беше трудно да подбере точните думи. Предпочиташе да изпрати своите чувства, макар да му беше казано, че за това се искат виртуозни умения в телестезията и че не трябва особено да се надява на успех — при това трябваше лично да изпрати посланието.

Далечните острови бяха пръснати отвъд екватора и там слънцето залязваше рано, в един и същи час през цялата година. Акива всеки ден, чак по здрач, успяваше да намери време да се усамоти и да опитва да се свърже с Кару. При нея, на другия край на света, по това време тъкмо се зазоряваше и на него му харесваше да си представя, че по този начин я буди, макар и да не можеше да го изпита лично.

Но някой ден...

— Така си и мислех — че тук ще те открия.

Акива се обърна. Намираще се в храма, построен в най-високата точка на острова, където идваше почти всяка вечер да търси усамотение. Това бяха точно сто тридесет и четири дни и нито веднъж досега не беше заварвал друг, освен някой от сбръчканите старци, които поддържаха вечния огън. Този огън гореше в прослава на звездните богове и старците отказваха да приемат, че техните божества не съществуват. Скараб реши да не настоява и така огънят продължаваше да гори.

Но това тук беше неговата сестра Мелиел, която завари в затвора, когато дойде на островите. Още същия ден тя и нейните другари бяха освободени, както и всички войници и пратеници на Йорам, държани дотогава в отделна тъмница. Вече можеха свободно да решат дали да

останат, или да си тръгнат; извънбрачните, които никой не чакаше у дома, останаха до един. Поне засега.

Неколцина от тях, включително Яв — най-младият — бяха помамени от сезона на сънищата, който скоро щеше да приключи и със сигурност да допринесе за не малко синеоки наследници в родословието на стелианите. Колкото до Мелиел, тя твърдеше, че причината да остане, е *нетилъм* и защото искаше да участва в следващата война. Но според Акива с всеки изминал ден войната я мамеше все по-слабо; не му убягна и това, че вече отделя много повече време за песни, отколкото за бойни изкуства. Открай време притежаваше красив глас, а сега говорът ѝ стана по-мек и почти се доближи до този на стелианите, докато разучаваше древни песни от Мелиз, в които се съдържаше магия.

Той я поздрави, но не попита защо ѝ трябва. Двамата се бяха видели само преди час на вечеря, затова си помисли, че щом го търси, значи иска да говори с него насаме. Но дори да имаше да му казва нещо, тя не започна направо.

— Кой от тях е? — попита го тя, застанала до рамото му и вперила поглед заедно с него към далечината. В ясен ден от това място се виждаха близо двеста острова. Близо деветдесет процента от тях бяха необитаеми и почти непригодни за обитаване, но Акива си беше нарекъл един от тях. За себе си и за Кару, макар още да не го признаваше гласно. Сега протегна ръка и посочи една група острови на запад, зад които залязваше слънцето.

— Онзи малкият, който прилича на костенурка — каза и тя изхъмка, сякаш го разпозна, макар на него да не му се вярваше. Защото не беше някой от открояващите се острови, образувани от застинала в древността лава, нито пък беше от калдерите^[1] с техните скрити кратерни лагуни.

— Има ли на него прясна вода? — попита Мелиел.

— Всеки път, когато вали — отвърна той и тя се разсмя. По това време на годината валеше като из ведро — почти на всеки час, същински порой, какъвто не бяха виждали никога на север: краткотраен, но проливен. Водопадите, които тръгваха от този връх, набъбваха и променяха цвета си от син до кафяв само за минути, а после пак толкова бързо се връщаха към обичайния си вид. Въздухът беше душен, а облаците се носеха бавно съвсем ниско над главите им с

натезали от дъжд търбуси. Една от най-зловещите гледки, които Акива беше виждал, бяха сенките на тези облаци, плъзгащи се по морската повърхност — приличаха му на силуети на морски чудовища, за каквито ги беше помислил отначало и които и досега не му даваха мира.

— Виж, кит! — надаваше вик Айдолен, сочейки към сянката на някой облак, по-голяма от половината остров, заливайки се от смях при мисълта, че изобщо може да съществува толкова огромен левиатан.

На Акива това напомняше за *нетилъм*. Те никога не напускаха мислите му.

— Ами къща? — продължи да разпитва Мелиел.

Той я стрелна с поглед.

— Още е рано да се нарече къща.

Но все пак и това не беше малко. Акива беше съхранил здравия си разум единствено заради тази надежда, а мисълта за Кару му помагаше ден след ден да усвоява фундаменталните уроци за своята *анима*, което беше правилното име за неговата „система от енергии“ и което бе не само в основата на магията, но и на съзнанието, душата и самия живот. Едва когато се превърнеше в същински господар на самия себе си и своята ужасяваща способност да черпи *сиритхар*, едва тогава щеше да бъде свободен да върви, където пожелае. Колкото до Кару, тя можеше винаги да дойде при него и да види с какво запълва свободното си време, но дългът ѝ щеше да я държи още много време надалече от него. Поне имаше слаба утеха в това, че Зири, Лираз, Зузана и Мик са близо до нея и следят зорко дали се грижи за себе си. Както и Карнасиал, който обеща да я посвети в много по-фини начини за плащане на десятъка, отколкото беше болката.

Даже самата мисъл за Кару, докато попива познание от стелианските магове, му действаше почти като утеха.

— Ама все пак и това предстои, нали? — продължи да настоява Мелиел.

Той сви рамене. Не искаше да ѝ казва, че къщата е вече готова; беше готова още в онова утро, когато се събуди в голямото спално помещение, което делеше със своите извънбрачни братя и сестри, и остана да лежи със затворени очи, представяйки си какво можеше да е това утро, а не какво беше в действителност.

— Имаш ли нужда от нещо за нея? Силфида ми даде красив чайник, който още не съм използвала. Може да го вземеш.

Това беше съвсем обикновено предложение, но то накара Акива да хвърли подозрителен поглед към Мелиел. Той нямаше чайник, нито каквато и да било посуда, но не разбираше тя откъде може да го знае.

— Ами, благодаря ти — отговори, силейки се това да прозвучи любезно. Колкото и мило да беше предложението, все пак му се виждаше като инвазия в неговите най-интимни мисли. През повечето време, откакто дойде на островите, животът на Акива беше отворена книга. Всекидневните му занимания, тренировките, неговият напредък, даже настроенията му бяха тема на непрестанно обсъждане. Някой от маговете — най-често Найтингейл — през цялото време поддържаше връзка с неговата *анима*. Това беше контрол, сравним с измерването на пулса с пръст върху китката. Баба му го увери, че никой не си позволява да чете мислите му и той се надяваше да е наистина така; надяваше се също, че поради своята неопитност не пръска като конфети над цялото население на островите своите мислени послания към Кару.

Защото това много би го засрамило.

Въпреки чувството, че е нещо като социален експеримент за стелианите, той искаше да запази това единствено за себе си. Никога не говореше за него — за острова, за къщата, за своите надежди — макар, изглежда, всички да бяха наясно. Естествено, не беше водил никого там. Кару щеше да е първата. Някой ден. Това беше нещо като мантра^[2]: *някой ден*.

— Хубаво — каза Мелиел и Акива изчака известно време, за да види дали няма да каже за какво всъщност е дошла, но тя мълчеше, а погледът, който му отправи, беше почти нежен. — Ще се видим на вечеря — каза най-накрая и докосна ръката му на раздяла. Това беше странна постъпка, но той побърза да освободи съзнанието си от нея, съсредоточен върху своето телесте до Кару за деня. Чак по-късно, когато се спусна от върха и се върна в общото помещение за вечеря, тази странна постъпка повлече след себе си и други, защото там го чакаха и още необикновени неща, подредени по цялата дължина на отворения сламен навес на къщата.

Най-напред видя чайника, така разбра, че и другото също са дарове. Изкачи се по стъпалата и взе да разглежда предметите, които

само преди час още не бяха тук. Табуретка с бродирана тапицерия, два медни фенера, огромна полирана купа от дърво, пълна с плодове от островите. Имаше цели метри прозирно бяло платно, сгънато прилежно, глинена стомна, огледало. Оглеждаше озадачен всичко това, когато чу плясък на криле зад гърба си и се обърна тъкмо да види как баба му каца. Държеше някакъв загънат пакет.

— И ти ли? — попита я той с лек укор.

Тя се усмихна със същата нежност като Мелиел преди малко. Какво са намислили тия жени, зачуди се Акива, докато Найтингейл се качваше по стълбите и му подаваше подаръка си.

— Защо не ги отнесеш направо на острова? — попита тя.

За миг Акива продължи да я гледа безмълвно. Причината толкова бавно да проумее смисъла на казаното беше, че досега пазеше в тайна своята надежда също толкова зорко, колкото и необузданата си магическа дарба. Когато най-после реши, че е разбрал думите ѝ, не пророни нито дума. Само ѝ прати мислено послание, което изригна от съзнанието му като вик. Съдържаше само един въпрос, по-скоро есенцията на този въпрос, и той се блъсна в нея с такава сила, че тя примигна изненадано, после се разсмя.

— Е — каза, — мисля, че телестезията ти се получи.

— Найтингейл — произнесе напрегнато той, а гласът му беше малко по-силен от шепот, опънат до скъсване.

И тя кимна. Усмихна се. После мислено му изпрати мимолетния образ на силуети в небето. Буревестник. Кирин. Половин дузина серафими и още толкова химери. А сред тях фигура, която летеше без криле, носеше се по въздуха, а синята коса плющеше като син камшик на фона на здрачаващото се небе.

По-късно Акива щеше да съобрази, че не друг, а тъкмо Найтингейл беше дошла да му съобщи новината, защото са се опасявали в голямата си радост да не призове неволно *сиритхар*. Но той не го направи. Те го бяха обучили да познава границите на своята собствена *анима* и да не ги преминава и той го спазваше. Душата му заискри и засвятка като фойерверките, избухвали над Лораменди преди много години, когато Мадригал го беше хванала за ръка и го беше повела към един нов живот, виреещ само нощем и от любов.

Сега нощта отново приближаваше, а заедно с нея неочаквана, зовяща и много по-рано, отколкото той дръзваше да мечтае, идваше и

любовта.

* * *

Карнасиал прати мислено съобщението, с което ги известяваше за тяхното пристигане, а жените подготвиха и уредиха всичко останало. Яв и Стиван от извънбрачните и даже Рийв и Рейв от стелианите се възпротивиха, че било жестоко да отпращат Акива, докато всичко стане готово, но жените изобщо не ги послушаха. Те просто се събраха на терасата на скромния скален палат на Скараб и зачакаха. Нощта вече се беше спуснала над тях и отгоре с рев се изсипваше поредният кратък и внезапен порои, затова новодошлите кацнаха преди още някои да е зърнал просветването на крилете на серафимите в бурята.

Посрещнаха ги без фанфари. Мъжете бяха отделени като плява от жито и останаха по местата си. Карнасиал и Рийв кръстосаха погледи, излъчващи продължително изстрададена солидарност, преди да поведат Мик и Зири заедно с Вирко, Рат, Иксандер и още неколцина ококорени извънбрачни право през пороя.

През това време Скараб, Елиза и Найтингейл на свой ред съпроводиха Кару, Зузана, Лираз, Исса и Оживелите сенки към личните покои на царицата и дворцовите бани, където ги обгърна благоуханна пара и всички гостенки единодушно се съгласиха, че това е най-прекрасното от всички възможни посрещания.

Е, само едно нещо не беше наред. Кару търсеше с поглед Акива в секундите между кацането и отвеждането им, но не го видя. Найтингейл стисна ръката ѝ и се усмихна и това донякъде я утеши, защото нямаше как да изпита пълен покой, докато не го види и не усети, че връзката между двамата е непокътната.

Вярваше, че е точно така. Непокътната. Всяка утрин се будеше с тази увереност, все едно е била заедно с него, докато спи.

— Как така решихте да дойдете? — попита Скараб, когато вече всички бяха смъкнали дрехите и се бяха разположили в покритата с пяна вода с глинени бокали в ръце, пълни с някакъв странен ликьор, чиито охлаждащи свойства правеха поносима нетърпимата жега в баните. — Приключихте ли вече работата си?

Кару изпита благодарност към Исса, задето отговори вместо нея. Точно сега нямаше сили да се преструва и да води светски разговори.

Къде е той?

— Приключихме със събирането на душите — отвърна Исса. — Те са вече в безопасност. Но зимата се очертава да бъде тежка, а всеки ден пристигат нови и нови бегълци. Решихме да изчакаме по-благоприятно време на годината, за да се заемем с възкресяването.

Това беше елегантен начин да се премълчи, че не са върнали всички мъртви от Лораменди към живот, само за да гладуват през мрачната зима наред леда и превърнатите в кал пепелища. Нямаше нито достатъчно храна за толкова гърла, нито пък подслон. Едва ли Бримстоун и Войнолюбеца са си представяли това, когато са разрушили високата спираловидна стълба, водеща към недрата на земята, и са затрупали там останките от своя народ. И не за това бяха пожелвали живота си онези, които бяха останали на повърхността, а за да могат техните събрата някой ден да се радват на по-добър живот.

Този ден обаче още не беше настъпил. Времето все още не беше достатъчно добро.

Затова решението им беше правилно, Кару го знаеше, но тъй като то я освобождаваше временно от нейните задължения и ѝ даваше свобода да прави каквото пожелаете, тя не се намеси в обсъждането на въпроса и остави другите да преценят как да постъпят. Не можеше да преодолее усещането, че нейните собствени копнежи са твърде егоистични; нямаше право да замине на другия край на света, за да се посвети само на една душа, когато на нея възлагаха толкова надежди и толкова много други души се намираха в стаза.

— Това е смело решение и вярвам, че не ви е било лесно да го вземете — продължи Скараб, сякаш усетила вътрешната ѝ борба. — Но всичко ще бъде наред. Градовете отново ще бъдат въздигнати. Въпрос е само на мишци, воля и време.

— Като стана дума за време — намеси се Найтингейл, — колко дълго ще останете?

Този път отговори Лираз.

— Повечето от нас ще бъдат тук само две седмици, но се реши — тя изглежда неумолимо Кару — Кару да остане с вас до пролетта.

Това предизвикваше най-дълбоката вътрешна борба у Кару. Колкото и силно да го желаше — цяла зима тук, заедно с Акива — тя

не можеше да не мисли за трудните условия на живот, които щяха да понасят другите. *Когато ножът опре до кокал*, мислеше си тя, *никой не излиза във ваканция*.

— Здравето на твоята *анима* е от съдбоносно значение за твоя народ — каза Скараб. — Никога не го забравяй. Затова имаш нужда от укрепване и почивка.

Найтингейл кимна утвърдително.

— Както болката е грубо и сурово средство за плащане на децата, така и нещастията предизвиква сурови сили.

— Щастията е това — обади се Елиза, сякаш знаеше за какво говори, — от което *анимата* разцъфва.

Исса кимаше утвърдително на всичко казано от жените, а върху лицето ѝ беше изписано категорично: нали ти казах. Естествено, че тя самата беше казала същото неотдавна, макар и не точно с тези думи.

— Твой дълг е, сладко момиче — изрече напевно тя сега, — да бъдеш здрава телом и духом.

Все някъде трябва да има щастие, припомни си Кару и с въздишка се потопи още по-дълбоко във водата. Имаше предопределения на съдбата, които трудно се приемаха, но това не беше едно от тях.

— Е, добре тогава — каза тя с шеговитата неохота, — щом като се налага.

Изкъпаха се и Кару излезе от басейна с усещането, че банята е пречистила както тялото, така и духа ѝ. Хубаво беше да я обгрижват жени, пък и каква компания бяха само! Най-смъртоносните сред химерите, редом с най-смъртоносните сред серафимите, заедно с една наяд, една *нийк-нийк*, приела лъжовно очарователния вид на човешко момиче, две огненооки стелианки с необхватна мощ и Елиза, която беше отговорът. Ключът в ключалката. Но заедно с това и страхотна мацка.

Сресаха косите на Кару и още мокри ги усукаха като лозови филизи по голия ѝ гръб. Донесоха леки копринени одеяния, каквито носеха стелианите, и увиха около тялото ѝ метри нежна като паяжина тъкан.

— Бялото няма да ти подхожда — отсече Скараб и запрати дрехата настрана. Вместо това с шумолене извади среднощно синя коприна, обсипана със съзвездия от дребни кристали и Кару се разсмя.

Пое дрехата и я остави да се стече като водни струйки между пръстите ѝ, а заедно с нея и миналото.

— Какво? — попита Зузана.

— Нищо — отвърна Кару и се остави да я облекат. Дрехата приличаше на нещо като сари^[3], прихванато само на едното рамо, а ръцете оставаха голи; Кару почти си пожела да има купичка със захар и пухче, за да се поръси с нея. Като ехо от една друга първа нощ. Дрехата ѝ толкова приличаше на онази, която беше носила на бала на Войнолюбеца, където Акива дойде да я открие.

— Искаш ли да запазиш тези дрехи? — попита Елиза, подритвайки изоставената купчина.

— Изгори ги — отвърна Кару. — Или не, почакай. — После бръкна в джоба на панталона за ядеца, който беше носила със себе си през всичките тези месеци. — Готово — каза. — *Сега* вече можеш да ги изгориш.

Чувстваше се като същинска младоженка, докато я извеждаха навън. Дъждът беше спрял, но нощта още живееше със спомена за него в шума от капките и ручейчетата, с трелите на различни създания и уханието на мед, а въздухът беше дъхав и наситен с влага.

И там чакаше Акива.

Прогизнал до кости и обвит в мъглата, образувана при досега на дъжда с жаркото му тяло.

Очите му пламтяха сърдито, беше бесен заради дългото чакане. Ръцете му, стиснати в юмруци, се тресяха, но мигом утихнаха, щом зърна Кару.

Времето изведнъж замря, или поне на него така му се стори. Вече нямаше никаква полза от тези обидни секунди, в които не се докосваха. И без това бяха насъбрали толкова, че можеха да прескочат последните.

Полетяха заедно. Времето отскочи от пътя им, а Кару и Акива се издигнаха нагоре в спирала, оставяйки сушата и морето далече долу. Островите се отдалечаваха. Небето ги притегли към себе си, както и двете луни, скрити зад облаците, за да не види никой сълзите им и тяхната скръб, които вече принадлежаха на една отминала епоха.

Устни и дъх, криле и танц. Благодарност, облекчение и жадност. И смях. Издишан и вкусен смях. Целуващи се лица, като нито едно кътче не остана пренебрегнато. Мигли, мокри от сълзи, солени целувки устни в устни. Най-сетне *устни*, меки и жарки — мекото и жарко ядро на вселената — и биещи сърца, но не в синхрон, а ту забавящи, ту ускоряващи своя ритъм според докосването на телата, подобно на разговор, който се състои само от една дума: *да*.

Това беше. Кару и Акива се бяха вкопчили един в друг и не се отделяха.

Това не беше щастлив край, а щастлива среда — най-сетне, след толкова много трудни начала. Тяхната история щеше да бъде дълга. По-голяма част щяха сами да напишат, някъде в стихове, някъде с песен, а останалото в проза — щяха да изпишат цели томове, които да се съхраняват в архивите на още непостроени градове. И независимо от желанието на Кару, нито ред от нея нямаше да бъде скучен.

За което тя щеше да благодари милиони пъти, започвайки от тази нощ.

Полет сред стелещи се мъгли, със заключени една в друга ръце. Един остров наред стотици други. Къща на малкия сърповиден бряг. Акива беше искрен, когато каза на Мелиел, че е още рано да се нарече къща. Навремето си представяше врата, която да захлопнат зад себе си и да оставят целия друг свят отвън, но тук нямаше врата, така че светът приличаше на продължение на самата къща: море и звезди навсякъде.

Тя приличаше по-скоро на павилион: сламен покрив върху пилони, сгъшен сред скалите и защитен от тях, с под от мек пясък, а пълзящите по камъните лози служеха за живи зелени стени от двете страни. Толкова беше успял да направи Акива досега. Но имаше маса и столове. Е, бяха издялани от трупи, донесени от течението, но „масата“ беше застлана с покривка, много по-изящна, отколкото заслужаваше. Сега отгоре ѝ стоеше дървена купа с плодове и красив чайник, заедно с кутия чай и две чаши. Фенерите висяха на две куки, а цялата дължина на прозрачното платно служеше за трета, леко вълнуваща се стена, прозирна като морска мъгла.

Подаръкът на Найтингейл, още неразопакован, заемаше почетно място и когато Акива въведе Кару в дома, който направи за нея — място като съградено от фантазия, толкова съвършено, че тя за миг

забрави как се диша и трябваше бързешком да се научи отново — неговото желание вече беше изпълнено.

Върху леглото: завивка, за да се завиват, обща и за двамата. По някое време през нощта те се отпуснаха върху него, лице в лице един с друг в това смаяващо се пространство, със свити колене и ядец помежду си.

И всеки от тях стисна между пръстите по една от двете крехки костици и дръпна.

[1] Калдерата (от испански котел, казан) е вулканично образование, получено при сриване на кратера навътре в самия него. — Б.пр. ↑

[2] Религиозна сричка, дума или стихотворение, които се повтарят с монотонно пеене. Те имат някои общи черти със заклинанията, защото са превод на човешката воля и желание във формата на действие. — Б.пр. ↑

[3] Традиционна женска дреха, която се носи в Индия, Бангладеш, Непал и Шри Ланка: дълго парче плат, между 4 и 9 м., което се навива своеобразно около тялото. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Краят дойде. В това има огромно удовлетворение, малко смут и неопишуема тъга, че затварям тази страница от живота си. Трилогията е завършена! Все още ми се вие свят. И още чакам Разгут да покаже и на мен портала. Защото е ясно, че Ерец го има и е истински.

Какво, да не си помислихте, че съм си нафантазирала всичко това?! Честна дума, няма как да подредя по важност благодарностите, които дължа на толкова много хора. Направо ще се пръсна от благодарност към всички тези прекрасни хора:

Читатели! Сърдечна благодарност на всички читатели, които спомогнаха за моя успех и за успеха на Кару още от *Създадена от дим и кост* и които неизменно бяха с мен през цялото това пътешествие. Благодаря ви, че бяхме заедно, че се вълнувахте и че тръпняхте от очакване. Серийните читатели са най-добрите читатели. Благодаря на безкрайното и забавно обкръжение от фенове за изкуството, настроението и топлотата.

Ето го резултата! Дано ви хареса. Благодаря на екипа на *Little, Brown*, че огънаха времето и пространството, за да мога да завърша тази книга така, както исках и имах нужда да го направя, като в същото време осигуриха навременното ѝ издаване. От дън душа благодаря за подкрепата. На Алвина Линг за безценната редакторска помощ и ентузиазма ѝ на критик, които бяха като гориво за мен, точно когато най-много се нуждаех от него. Както и на Бетани Страут, Лиза Миролда, Мелъни Чанг, Фей Бай, Андрю Смит, Виктория Стейпълтън, Ан Дай, Нели Курцман, Тина Макинтайър, Ейдриън Палейшъс, Джулия Коста, Ейми Хабейб, Кристин Дилейни, Нина Помбо, Джоана Кремер, Анди Бол, Кристин Ма, Ребека Уестъл, Рене Гелман, Треиси Шоу и Меган Тингли: най-дълбоки благодарности, че сте създали такъв изключителен издателски дом.

И тъй като съм благословена да живея в паралелни светове, се обръщам към своя втори, удивителен издателски дом *Hodder & Stoughton*, Лондон: благодаря ви, че винаги имате толкова мащабни и

брилянтни идеи и че ми вярвате от все сърце. Особено на Кейт Хауърд, която още в самото начало прекоси цял един океан и един континент заради Кару. Ти наистина знаеш как да подкосиш краката на един писател! На Джейми Ходър-Уилямс, Каролин Мейс, Луси Хейл, Кейти Уикъм, Наоми Беърин, Вероник Нортън, Луси Фоли, Флор Кларк, Катрин Уорсли, Клодет Морис и Линет Мати: благодаря ви!

На Джейн Поч, моята много-повече-от-агент: толкова-повече-от-благодаря-ти! Това беше една безумна година — безумни пет години работа върху тази трилогия! — и нямаше да се справя без теб. Изобщо. Вдигам тост за миналото, настоящето и бъдещето! Наздраве!

И на моето семейство. Първо — на моята сестра д-р Емили Тейлър, професор, научен изследовател и укротителка на гърмящи змии: благодаря ти за научните консултации и коректорската работа. Дано съм успяла да обясня с какво се занимава Елиза! (Задълбочените читатели сигурно си спомнят „младата русокоса херпетоложка“, от която Кару купува змийски зъби в *Създадена от дим и кост*; това беше Емили). На моите родители Пати и Джим Тейлър за всичко и много повече; на моя брат Алекс. Благодарности на Тон Алмджел за героичното четене в последния момент и задето ме предпазваше от глупави грешки.

И, както винаги, най-много благодаря на Джим, задето преди толкова години ме накара пак да пропиша, когато почти се бях отказала — или поне бях отложила писането за неопределено време — и който оттогава е най-запаленият ми поддръжник. Такава съм късметлийка. Вдигам тост за още триста години напред!

Най-накрая се обръщам към Клементин, която се роди месец преди Кару (макар че Кару я износвах доста по-дълго време) и която я е познавала през целия си живот. Благодаря ти, задето си един малък боец, винаги, и най-доброто дете на света.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.